

СНЕЖАНА ТАШЕВА
ДЖЕЙН ЪНДЕД И РОДОВОТО
ПРОКЛЯТИЕ

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ЕДНО НЕОБИЧАЙНО ЗАПОЗНАНСТВО

Сивиръс Снейп беше съвсем обикновен на пръв поглед магьосник на средна възраст. Носеше черни одежди и мантия, имаше магическа пръчка от буково дърво, обичаше да спи до късно, когато обстоятелствата му позволяваха и често си купуваше вестник „Пророчески вести“. От петнайсет години беше преподавател по отвари в училището за магия и вълшебство Хогуортс, което не беше детската му мечта, но засега го устройваше отлично. Живееше в замъка, в който се помещаваше училището, възхищаваше се на директора, уважаваше колегите си и никак не понасяше глупави и твърдоглави ученици. Свободното си време прекарваше най-вече в кабинета си, който се намирал в подземията на училището, където измисляше най-различни отвари, четеше книги или просто си почиваше от часовете.

В един особено слънчев следобед професор Снейп реши да се разходи из замъка. Тъкмо излязъл от стълбището, което отвеждаше към подземията, където се помещаваше неговият подопечен дом Слизерин, той забеляза щедро осветения коридор и тихо изруга. Но тъй като нямаше друг път към останалите, по-прохладни части от замъка, не му оставаше друго, освен да закрие лицето си с ръка и колкото може по-бързо да тръгне напред. Ето защо дори не забеляза голямата купчина книги, приближаваща се към него, която явно някой беше омагьосал да се носи на метър и половина над земята. Съвсем скоро книгите и професорът се сблъскаха челно с оглушителен трясък и всичко внезапно се намери на земята. Придобил най-киселата си физиономия, той се изправи ядосано и се огледа, за да разбере какво е станало. Дребничка вещица се беше навела близо до него и събиралите се по земята книги. Скоро и магьосницата се изправи, изгледа го виновно и побърза да каже притеснено:

— Много се извинявам. Простете, толкова съм разсеяна.

Професор Снейп използва момента, за да я огледа добре. Отначало я взе за ученичка, но вещината, с която си служеше, докато събираше отново книгите с магическата си пръчка, го накара да промени мнението си. Може би беше майка на някой ученик, дошла да донесе предварително учебниците на разглезеното си хлапе или пък някоя нова медицинска сестра, която тъкмо се нанасяше в замъка. След дълги размисления, той реши да я попита направо. В известен смисъл, училището беше негов дом и той имаше право да знае коя е тя и каква работа има в него.

— Не ме заболя много — излъга професорът. — А вие сте?

— Доцент Джейн Ъндед, новата преподавателка по защита срещу Черните изкуства.

Е, значи определено не беше познал. Като потисна за момент лошото си настроение, дори си позволи едва забележима усмивка. Отдавна се беше отказал да иска предмета за себе си, но всяка година го глождеше любопитството кой ли нещастник ще го получи. Ето че току-що беше получил отговор на въпроса си.

— Значи вие сте човекът, който трябва да стои до мен на закуска — изрече той с най-учтивия си тон. — Впечатляващо. Всяка година нов преподавател. Да се надяваме, че вие ще останете повече. Не изглеждате и наполовина толкова непоносима колкото някои от предишните. Извинете пропуска ми, аз съм професор Сивиръс Снейп, преподавам отвари.

— Приятно ми е. Всъщност, това, което посочихте преди малко, е една от причините да съм тук сега. Госпожица Ъмбридж, вероятно знаете, и преди се е занимавала с преподаване по моя предмет. Случи се да преподава и на мен за няколко месеца навремето.

— Впечатляващо — повтори той и изкриви устните си в полуусмивка.

В този момент доцент Ъндед почувства моментна слабост и ругаейки наум неприятното усещане и факта, че ѝ причернява пред очите, се строполи на земята, а книгите паднаха от ръцете ѝ и се пръснаха край нея.

Сивиръс постоя известно време пред цялата бъркотия със замислено изражение на лицето, чудейки се какво да прави, после въздъхна, наведе се и вдигна колегката си на ръце, омагьосвайки разпилените тонове да го следват. Нямаше смисъл да я носи в

болничното крило — мадам Помфри щеше да дойде едва на следващия ден, а нямаше да е учтиво да я зареже във Входната зала. Затова се запъти право към сликеринското подземие, мърморейки си под носа нещо от сорта на „а сега ще се види разбирам ли си от работата“.

Професор Снейп вървеше бързо и мълчаливо и горчиво си мислеше, че никак не е задължително ниските хора да са и леки. Ако знаеше, че новата му колежка тежи толкова, вероятно щеше да я пренесе с някое заклинание, но вече беше късно. Пък и това определено не беше правилно отношение към една дама. Ако имаше жена или приятелка, помисли си той, такава която можеше да го изтърпи повече от два дни, щеше да се държи с нея внимателно и да я носи на ръце, нищо че можеше да тежи повече от доцент Ъндед. Смятайки съвсем правилно, че новата му колежка няма навика да ограничава храната, той реши, че ще е полезно да ѝ даде нещо сладко, когато дойде на себе си. Стига да намери такова някъде из подземията си. Каквото и си купеше в последно време, или трябваше да го изяде бързо, или то хващаше някаква странна лилава плесен.

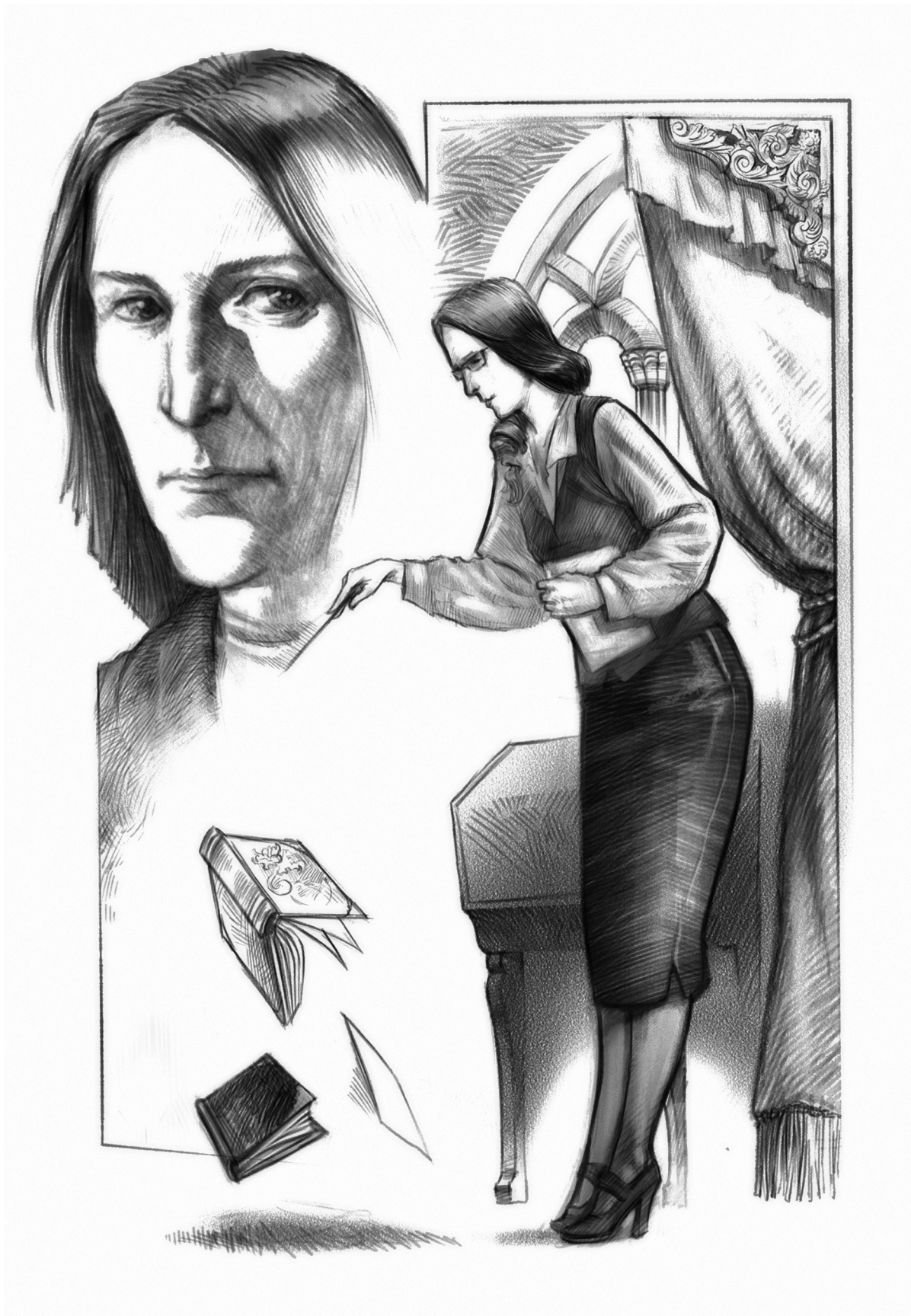
Докато отваряше вратата, хвърли кратък поглед към колежката си, за да види дали не се е подобрила поне малко, но промяна нямаше. Явно доста беше прекарила с излагането на слънце този ден, тъй като не се свести и продължаваше да бъде бледа като мъртвец. За момент съжали, че трябва да я остави да легне на собственото му легло, тъй като нямаше други подходящи за целта мебели. Но бързо забрави за това, когато запретна ръкави и се зае да приготвя бързата отвара, която би трябвало да ѝ помогне да се свести.

Щом отварата беше готова, той я пресипа в чаена чаша, почука по чашата с пръчката си и когато от нея престана да се вдига пара, внимателно я поднесе към устните на колежката си. Тя преглътна, което беше добре. След като изпи някак си половината от отварата, цветът на лицето ѝ започна да се връща. Скоро дойде и в съзнание.

— Къде съм? — Вещицата отвори очи, огледа се и опита да се изправи.

— Стойте така — нареди ѝ професорът. — Припаднахте и аз ви донесох в моя кабинет. В болничното крило все още няма никой, така че това беше единственото, което можех да направя за вас.

— Благодаря ви — каза признателно тя. — Мога ли вече да седна?

— Да — той затършува в един от шкафовете в съседното помещение и след малко се провикна оттам. — Смятам, че не е лошо да хапнете нещо сладко. Единственото, което ми се намира обаче, е тиквен пай. Устройва ли ви или излиза да потърся нещо друго?

— Мисля, че бих хапнала малко.

— Кажете ми, доцент Ъндед — продължи професор Снейп, докато магьосницата дъвчеше парченце от пая, — как успяхте да се подредите така? Нещо от слънцето е, предполагам. Днес времето се оказа необичайно слънчево. Лично аз избягвам да излизам навън, когато е толкова топло. Човек като нищо може да си докара и топлинен удар.

— Прав сте — кимна Ъндед и посипа няколко трохи по покривката на леглото. — Случи се така, че в последните дни помагах на леля ми в градината ѝ. Беше много уморително, пък и не съм си доспала. Едва сега усещам колко съм уморена. — Тя вдигна рамене. — А книгите, в които се блъснахте, ми ги даде библиотекарката, за да се ориентирам в материала, който трябва да преподавам. Тежичък е, не мислите ли? — Помълча малко, очаквайки отговор, но когато такъв не последва, реши да смени темата. — Впрочем, вие харесвате ли магическите дуели?

— Да, обичам да се дуелирам — отговори ѝ професор Снейп и допълни. — Преди няколко години дуелите се бяха разпространили в училище и тогава се наложи да се бия с преподавателя по защита срещу Черните изкуства. Пред публика.

— На мен също ми допада — кимна му Ъндед, като потисна една усмивка. Въпреки че отдавна беше завършила училище, все още ѝ се струваше забавна мисълта учители да се дуелират по коридорите на Хогуортс. — И дори се запалих по нещо, наречено фехтовка. Това са също дуели, само че с шпаги. Бях учудена, когато установих, че в средните векове магьосниците са въртели меча толкова изкусно, колкото са си служили с магическата пръчка. Тогава мъгълите са били доста войнствени и невежи, и постоянно са налитали да се бият. Това е едно забравено изкуство, което, повярвайте ми, не е за пренебрегване.

— Прилича ми на нещо мъгълско — усъмни се той и почука по празната вече чаша, от която започнаха да излитат сапунени мехури.

— Съвсем не — усмихна се Ъндед и пукна едно балонче с показалец. — Мъгълите отдавна са престанали да използват мечове, за

да се избиват помежду си. Твърде сложно е за тях. А изкуството е велико. Трябва някой път да ви покажа. Имах едни приятели, с които много обичахме да се дуелираме с мечове.

Тъй като професорът не каза нищо повече, Джейн реши да изостави за момент опитите си за разговор и се взря замечтано в отсрещната каменна стена, припомняйки си нещо. Сивиръс седеше спокоен на стола до нея и мълчеше. По някое време тя отлепи погледа си от стената и попита:

— Вие през ваканцията ходите ли си вкъщи?

— Обикновено не — отговори ѝ професорът. — Тук през зимата е приятно — няма ги учениците, ходим до Хогсмийд. А ако знаете какви празненства са ставали тук. После никой не може да си намери пътя до стаята. Миналата година професор Флитуик заспа под една маса, а когато аз се събудих, около мен беше пълно с изгаснали свещи. Нямахме сили дори да измагьосаме спални чували.

— Аз съм присъствала и на по-безпаметни запои — Ъндед го изгледа като съучастник и намигна. — Веднъж един магьосник беше обърнал масата на четирийсет и пет градуса спрямо земята и ходеше по горния ѝ ръб. Толкова беше пьян, че и магията, с която я крепеше, се клатеше заедно с него. А аз и останалите момчета се събрахме в банята, изсипахме във ваната цяло шише пяна, след което вдигнахме сапунената вода във въздуха. Цялата баня стана на слойчета вода и сапунени мехури, а ние се замервахме кой с каквото падне. Като изтрезняхме, се хванахме за главите. На мен ми се беше разтекла щампата на любимата ми тениска. При това беше оригинална, на „Орисниците“. И като подгоних момчетата. Така се изпокриха, че после няколко часа ги търсих да ходим да чистим в банята.

— Повярвайте ми — отвърна професор Снейп, — в Хогуортс нищо от това няма да ви липсва. Освен може би чистенето. Тук с него се занимават домашните духчета.

— Звучи хубаво — учтиво каза Ъндед. Тя зарея поглед из въздуха и когато той попадна върху часовника на стената, се сепна. Едва сега си даде сметка колко дълго време е прекарала в подземиято.

— Аз вече трябва да тръгвам — каза припряно тя.

Той ѝ кимна леко и отвърна:

— Най-добре да ви изпратя поне до Входната зала. Като нищо може да се загубите някъде. Пък и сигурно вече се е мръкнало, лесно

можете да се заблудите.

Те тръгнаха внимателно нагоре по огряното от светлината на факлите тясно стълбище. Първи вървеше професор Снейп, оглеждайки се за колегата си през рамо, и предупреждаваше за изчезващи стъпала. Така стигнаха до Входната зала, където беше тъмно като в рог.

— Забравих да попитам от кой дом сте. А също и къде са ви настанили — каза той, спрял нерешително в началото на залата.

— Навремето учих в Рейвънклоу, стаята ми е точно до входа на кулата — отговори доцент Ъндед.

— Никак не е близо. А аз се надявах, че напразно сме изкачили стълбите. Бихте си подхождали с дом Слидерин.

Джейн реши, че се опитва да ѝ направи комплимент.

— Може би — засмя се тя.

— По-добре от другите два, това е сигурно.

— Напълно сте прав. Е, май оттук ще трябва да се оправям сама — тя тъкмо си вземаше довиждане с професора, когато съвсем наблизко мина магьосница с вдигната на кок тъмна коса, огряна от светлината, идваща от магическата ѝ пръчка. Тя също ги забеляза и се приближи към тях.

— Сивиръс — обърна се магьосницата към професора, — коя е твоята приятелка, която аз очевидно не познавам?

— Това е новата преподавателка по защита срещу Черните изкуства, Минерва.

Ъндед протегна ръка към новодошлата:

— Джейн Ъндед, мадам, приятно ми.

— Минерва Макгонагъл — рече машинално жената и се здрависа. — Професор Дъмбълдор ми каза за вас, но чак сега имам честта да се запознаем. Виждам, че вече сте се запознали с професор Снейп. Професоре, аз ще я заведа до кулата, тя вероятно ще се обърка сама в тази тъмница. А ако до утре не оправим тези факли, току-виж и всички първокурсници се загубят още преди Разпределителната церемония.

— Благодаря ви, професор Макгонагъл. Извикайте ме, ако имате нужда от помощ с факлите. Професор Снейп, приятно ми беше. До утре! — Тя прехвърли магическата пръчка, с която направляваше книгите, в лявата си ръка и протегна към него дясната. Направи го, без да се замисля, но чак когато видя вдигнатите му вежди, се усети. В

магьосническият свят за пръчката традиционно се използваше една и съща ръка и смяната, макар да не беше табу, се извършваше много рядко и то основно при дуелиране. Отвикнала да прави магии пред наблюдаваща публика и твърде свикнала с фехтовката, за нея движението беше подобно на прехвърлянето на сабята в лявата ръка. Това обикновено караше опитните опоненти да се ядосват, а начинаещите да се объркват напълно.

Е, връщане назад нямаше. Вече се беше показала като особнячка, пък и на професора сигурно също не му липсваха особености. Не можеше да разбере обаче защо е толкова учуден. Като дуелист той вероятно също умееше да използва лявата си ръка за пръчката, но нещо ѝ подсказваше, че не го е правил скоро.

Ситуацията се беше превърнала в игра на нерви. Игра, която тя изобщо не искаше да загуби. Затова само му се усмихна и продължи да държи дясната си ръка във въздуха.

На средата на цялата тази сцена стоеше професорката, очевидно без да осъзнава за какво е цялото забавяне. Професор Снейп въздъхна, много бавно вдигна ръката си и каза със спокоен тон:

— До утре, доцент Ъндед!

Те си стиснаха ръцете, след което Сивиръс Снейп бързо се обърна и се скри в сянката.

Двете жени вървяха известно време мълчаливо, накрая професор Макгонагъл възкликна:

— Интересно, защо доцент? Никога не сме имали доцент в Хогуортс.

— Професоре, това не е съвсем така. В „История на Хогуортс“ пише, че три поколения след Роуина Рейвънклоу е имало преподавател по вълшебство с титла доцент, който дори е ръководил дома за няколко години. С професор Дъмбълдор решихме, че тази неамбициозна титла би могла да обърне късмета на длъжността ми. Обсъдихме го още лятото, когато директорът прегледа кандидатурата ми.

— Да, разбирам. Аз също трябваше да произнеса мнение по въпроса, но тогава бях заета с лични въпроси и оставих професор Дъмбълдор да се оправя сам. Смятам, че е постъпил добре. — Професор Макгонагъл изглежда одобрително Джейн — А, ето че стигнахме. Това е вратата на дома ви.

Двете жени си пожелаха лека нощ и Джейн бързо влезе в стаята си. Внезапно почувствала умора, тя се отказа да разопакова куфарите си, остави учебниците на бюрото, преоблече се в нощница и си легна. В широкото легло с балдахин вече имаше нещо. Котката Мъри, която се беше разположила там, се размърда недоволно, избутана от стопанката си. Собственичката ѝ се протегна да я погали в знак на извинение и скоро тя замърка като включен вентилатор.

Щом отношенията с котката бяха оправени, Джейн побърза да се намести удобно, свали очилата си и ги остави на нощното шкафче при вълшебната си пръчка. Преди да заспи, тя се отдаде на размишления за изминалия ден — много се радваше, че е успяла да се запознае с двама професори още в самото начало на престоя си. Със странния професор Снейп и дружелюбната професор Макгонагъл наоколо, в Хогуортс май никак нямаше да ѝ е скучно. Днес беше създавала доста грижи на горкия професор Снейп — най-напред го засипа с книги, после пък припадна в краката му и той трябваше да я свестява. За капак се беше показала и особнячка. Засмя се тихичко, когато си представи как е изглеждала физиономията на професора, когато се свлече пред него. Ще трябва утре да му се извини за създаденото безпокойство, може би даже ще му направи сладки, само да разбере къде е кухнята тук.

„И двамата професори изглеждат толкова сериозни“, рече си Джейн с възхищение, „А не като моите глупаци.“ Размърда се трескаво, за да пропъди един внезапно връхлетял я спомен и погали Мъри. След като се повъртя още малко в леглото, накрая успя да се успокои и скоро заспа дълбоко.

* * *

Следващия ден доцент Ъндед прекара предимно в стаята си. След като се върна от закуска, където успя да се види с професор Флитуик, любимият ѝ преподавател от времето, когато беше ученичка в Хогуортс, и да се извини още веднъж на професор Снейп за вчерашното безпокойство, тя се затвори в кабинета си и се зае да разучава различните книги и учебници, по които щеше да преподава тази година.

„Много интересно, Джейни“, помисли си тя, докато прелистваше дебел том с кожена подвързия „как ли щеше да реагираш, ако някой ти беше казал преди пет години, че ще преподаваш защита срещу Черните изкуства?!“

Тъй като беше пропуснала обяда, в късния следобед Джейн вече чакаше с нетърпение вечерята. Половин час преди уреченото време тя зарязва всички книги на бюрото си и започна да обикаля разсеяно из стаята. Мъри я наблюдаваше с едното око, докато се преструваше, че спи. Хубава котка беше Мъри — имаше дълга бяла козина, покрита с черни и оранжеви петна. Беше потомка на фамилията род котки, който леля ѝ отглеждаше и Джейн наистина я харесваше. Освен това животинката беше доста интелигентна и беше приятна компания в самотните зимни нощи.

— Е, Мъри, аз ще тръгвам — каза ѝ Джейн, след като се преоблече в официалната си лилава мантия. — Ще ти отмъкна малко риба, ако не забравя.

Котката мълчаливо се протегна върху леглото, като закачи с лапичката си една от завесите, след което се сви на кравайче и продължи да спи. Стопанката ѝ я погали по козината и излезе от стаята. Забърза надолу по стълбището, за да пристигне съвсем навреме за разпределителната церемония.

— Изпуснах ли нещо? — попита тя седналия до нея професор Снейп.

— Не, Минерва тъкмо ги доведе.

— Чудесно — зарадва се Джейн и се настани на мястото си. Макар че нямаше никакви познати или близки роднини сред първокурсниците, наблюдаваше с любопитство новите ученици. Мъниците изглеждаха доста уплашени, като че всеки момент от най-близкия ъгъл щеше да изскочи някое чудовище. Джейн преброи тринайсет ученици, които бяха разпределени в Рейвънклоу тази година.

Веселбата протичаше сравнително миролюбиво през следващите няколко часа. Учителите седяха спокойно по местата си и разговаряха помежду си, а някои чак сега забелязваха Джейн и се запознаваха с нея. Професор Флитуик, вдъхновен от почти еднаквите цветове на мантиите на Ъндед и Макгонагъл, разказа забавна история за три вещици с лилави мантии.

След като учениците напуснаха залата, като че ли всички учители се отпуснаха, а професор Дъмбълдор се усмихна многозначително и извади изпод масата голяма бутилка отлежало огнено уиски „Огдънс“.

— А сега да се почерпим по случай началото на учебната година както подобава — весело рече той и се зае да отваря бутилката. — Хайде, колеги, подайте чашите.

Преди Джейн да се усети, бокалът ѝ вече беше пълен догоре със силното уиски. Тя се опита да протестира, но професор Дъмбълдор с усмивка я увери, че не би следвало да има проблем в изпиването на толкова малко според него количество.

Най-напред всички вдигнаха наздравица за Хогвортс, после за новата учебна година и така докато бутилката свърши. Тогава Дъмбълдор я почука леко с върха на пръчката си, тя отново се напълни и учителите започнаха тостовете отначало. След втората бутилка уиски директорът измагьоса отнякъде музика, отмести четирите маси на домовете до стената и, прилично развеселен, покани професор Макгонагъл на танц. Професор Флитуик бързо беше поканен от професор Спраут, другите преподаватели също слязоха да танцуват и преподавателската маса скоро опустя. Доцент Ъндед се изправи с леко залитане и след като отправи щедра усмивка към единствения си останал съсед по маса, го запита:

— Професор Снейп, бихте ли танцували с мен?

— Разбира се. Ако не се притеснявате, че мога да ви настъпя — отговори професор Снейп и поведе доцент Ъндед за ръка към импровизирания дансинг. — Можеш да ме наричаш Сивиръс — допълни той малко завалено. — И без това всички тук го правят.

— А аз съм Джейн — каза весело тя и в същия момент залитна.

Снейп едва успя да я задържи да не падне на пода и за сигурно я прихвана през кръста. Тя си даде сметка, че най-вероятно няма да може да танцува танго или даже валс тази вечер, но може би щеше да успее с някоя балада. За късмет, следващата песен се оказа именно такава и Джейн, облегнала се щедро на рамото на Снейп, затвори очи и опита да не мисли. И все пак, професорът беше много симпатичен, даде си сметка тя. При това миришеше доста добре, може би тук-таме на някоя отвара, но един мъж би трябвало да мирише точно така. След малко, не можеше да определи точно колко, отмести

глава от рамото на професора и го погледна в очите. Там, вместо предишната студенина, забеляза леки пламъчета, които я озадачиха. Може би халюцинираше, помисли си най-напред, което сигурно се дължеше на уискито, затова вече започваше да съжалява, че е изпила толкова много. Тя също гледаше с неприкрито любопитство професор Снейп, което той, разбира се, беше забелязал. Когато усети, че той се опитва да проникне в съзнанието ѝ, Джейн побърза да отклони поглед и пак да се облегне на рамото му. В момента не беше в състояние да му се противопостави. Пък и не беше видял много. Нищо повече от концертна зала, пълна с хора и няколко музиканта с несресани прически. По време на следващия танц Джейн отново вдигна глава, но изражението на професора беше непроницаемо. Не се сдържа и на свой ред се взря любопитно в очите му и успя да види, макар само за момент, едно момче и една жена, които спореха за нещо в доста мърлява на вид стая. Беше ред на Снейп да отклони поглед. Двамата изтанцуваха следващите пет танца, през които от време на време се опитваха да научат по нещо един за друг, всеки път с променлив успех. Накрая се наложи доцент Ъндед да се предаде. Цялата игра на легалимантия и оклумантика, както ги наричаха в учебниците, беше много забавна, но човек трябваше да знае къде да спре. Вече почти заспала, тя реши, че този момент е настъпил, потисна една прозявка и обяви на кавалера си, че е решила да се прибира в стаята си.

— Ще те изпратя — каза Снейп учтиво.

— Моля те, Сивиръс, сигурно са поне хиляда стъпала догоре. Как ще се връщаш после?

Той обаче се оказа непреклонен, затова накрая Джейн се принуди да отстъпи. Двамата пожелаха лека нощ на останалите и излязоха от Голямата зала, подпирайки се един на друг. Сивиръс удържа на думата си и я изпрати до самата врата на стаята ѝ на петия етаж.

— Искаш ли да влезеш? — попита Джейн и се усмихна широко.

Професор Снейп я погледна изучаващо.

— Не, благодаря — отвърна след кратък размисъл. — Може би някой друг път. Лека нощ и приятни сънища.

— Благодаря — каза тя, като се мъчеше да скрие разочарованието си. — Обаче аз не сънувам. Но се надявам нощта наистина да мине леко.

— Ти май пийна доста — замислено рече Снейп и затършува из джобовете си. — По-добре изпий няколко глътки от това, взех го, в случай че някой прекали с пиенето.

Той ѝ подаде малко непрозрачно шишенце, в което беше сипана някаква течност.

— Благодаря. — Тя се поколеба за кратко, но после се реши. Ако професорът беше имал намерение да я отрови, щеше да го направи вчера, докато беше в безсъзнание. Съмняваше се също така да се опитва да ѝ пробута бавнодействаща отрова. Трябваше да ѝ дава дозата постоянно, а тя много внимателно си пазеше чашата и чинията. За любовен еликсир и дума не можеше да става — нали току-що го беше поканила и той ѝ беше отказал. Така че си наложи да спре този поток от мисли и да изсипе част от съдържанието на шишенцето в устата си. След като преглътна, протегна ръка и му го върна. После каза припряно: — Аз ще трябва да си влизам вече, че ме заболяха краката. Лека нощ и приятни сънища и на теб!

Джейн отвори вратата, влезе в стаята и бързо си легна, без да се обръща назад. Щеше да бъде хубаво професор Снейп да остане, помисли си тя. Никога не се беше чувствала толкова самотна досега.

* * *

На другата сутрин почти се успа за закуска. Толкова много ѝ се спеше, че можеше да остане в леглото чак до вечерта, помисли си в просъница. Обаче будилникът ѝ беше на друго мнение. С викове „Ставай, Джейн“ той все пак успя да я изкара от леглото, за да пристигне практически навреме в Голямата зала. Въпреки лекия световъртеж, успя да стигне дотам почти безпрепятствено и даже, без да се загуби по стълбите. Чувството ѝ за ориентация никога не беше било особено добро, а след запой практически изчезваше.

Когато слезе долу, залата вече беше почти пълна, а на Височайшата маса беше останало само едно свободно място между професорите Снейп и Флитуик. Когато стигна там, Джейн учтиво поздрави тях, професор Дъмбълдор и професор Макгонагъл и седна на мястото си. Все още недосъбудена, тя грабна най-близката до нея чиния, която се оказа пълна с бекон, и започна да яде. Професор Снейп

учтиво ѝ подаде чаша със силно кафе, което тя прие с благодарност. Вероятно не беше отровено, помисли си тя и веднага се упрекна. Не трябваше да мисли лоши неща за колегите си, които бяха толкова учтиви с нея. После се зае да яде. Беше минало толкова време от последната ѝ година в Хогуортс, че почти беше забравила колко вкусна може да бъде храната тук. След като с удоволствие изяде порцията си, тя започна да се интересува от новините в училището, докато дискретно подпираше главата си с ръка.

— Ето тази пасмина там са нашия дом — посочи професор Флитуик към дългата маса в дъното на залата. Доцент Ъндед кимна, разтърси глава и се вгледа по-внимателно в децата, които тъкмо дояждаха закуската си на рейвънклоуската маса.

— Тихички са — отбеляза колебливо и намести очилата на носа си. Самата тя трудно можеше да забрави шумотевицата, която обикновено се вдигаше от рейвънклоуци, когато сядаха да ядат.

— Да, сега са тихи — потвърди Флитуик. — Приготвят се за училище. Ти само ги виж следобед и пак ще си поговорим. След като си напишат домашните, направо озверяват.

— След като ги напишат — това е важното — каза тя спокойно и се пресегна със свободната си ръка, за да си вземе ментов бонбон.

— Съветвам те да обърнеш внимание на втората част от изречението на професор Флитуик — включи се в разговора професор Снейп. — Моите са доста буйни, но са си така постоянно. Докато вашите... Е, наблюдавай ги внимателно днес и ще разбереш.

— Може би трябва да им измислим някакво занимание — предложи преподавателят по вълшебство. — Някой нов магически кръжок или нещо такова.

— Добра идея, професоре — отвърна му Ъндед. — Ще помисля по въпроса.

В това време професор Дъмбълдор беше станал от мястото си и се беше приближил до тях, без да го усетят.

— Колеги — прокашля се той, за да привлече вниманието им, — време е да отидете да раздадете програмите на нашите подопечни.

Тримата светкавично прекратиха разговора си и се обърнаха към него. Директорът връчи на професорите Снейп и Флитуик два големи наръча с учебни програми и след това тръгна към другия край на

масата да даде останалите програми на Спраут и Макгонагъл. В това време професор Флитуик се обърна към доцент Ъндед:

— Джейн, ще бъдеш ли така добра да им раздадеш програмите? Нещо се обажда артритът ми днес и ще се радвам, ако можеш да ме отмениш.

— Разбира се, професор Флитуик — отговори тя, пое купчината пергаменти и забърза след професор Снейп.

Когато се приближи до масата на Рейвънклоу, учениците започнаха да си шушукат възбудено.

— Нима имаме нов ръководител? — чудеше се едно русокосо момче.

— Че Флитуик си е тук, за какво ни е нов?

Джейн се приближи до тях и като се направи, че не ги чува, започна да раздава програмите. Когато най-сетне се върна на Височайшата маса, в ръцете ѝ бяха останали само два пергаментата със заглавия „доцент Ъндед“ и „професор Флитуик“. Тъй като другите учители се бяха увлекли в разговор за бунта на таласъмните и село Хогсмийд, тя мълчаливо седна на мястото си и подаде единия на учителя по вълшебство. Докато разсеяно разглеждаше програмата си, слушайки разговора, изведнъж пред очите ѝ попадна квадратче с надпис „Вторник, първи час: шести курс, Рейвънклоу“. Че това беше след няколко минути! Дори можеше часът вече да е започнал, помисли си тя и се изправи на крака, но след като се огледа наоколо и установи, че никой още не е напуснал Голямата зала, с облекчение си каза, че сигурно има още малко време. И наистина, минаха поне няколко минути, преди една от преподавателките, професор Спраут, да се отправи на занятие.

— Е, колеги, аз трябва да тръгвам — каза тя и напусна масата.

— Ще се видим на обяд, Помона! — отвърнаха ѝ няколко от учителите, след което продължиха дискусията. Ъндед припряно пригладя одеждите си с ръце и след като хвърли поглед на джобния си часовник, също стана от мястото си. Главата ѝ вече се беше избистрила. Хогуортското кафе със сигурност правеше чудеса, с интерес установи тя.

— Накъде, Джейн? — попита професор Снейп, внезапно забравил за разговора си със седящия от другата ѝ страна професор

Флитуик. На мястото до него някаква дребничка преподавателка тъкмо дотяждаше порцията си с пържена риба.

— Влизам в час след петнайсет минути. До после! — отвърна му доцент Ъндед и припряно излезе от Голямата зала. По пътя изпревари няколко ученика, които явно също отиваха на занятие и се насочи право към преподавателската тоалетна. Внезапно я беше обзело вълнение заради предстоящия час и Джейн си даде сметка, че не може да отиде в кабинета си, преди да се успокои достатъчно. И тъй като времето ѝ беше изключително ограничено, нямаше какво друго да направи, освен да свали с една ръка очилата си, а с другата обилно да наплиска лицето си с вода.

„Успокой се, Джейни“, помисли си тя, „не е нищо по-различно от концерт“. Възвърнала донякъде самообладанието си, Ъндед се изправи в целия си сто и шейсет сантиметров ръст пред умивалника и се погледна в огледалото. „Истински таласъм“, каза си тя наполовина ужасена, наполовина развеселена, „няма защо да се чудиш, че професор Снейп така се уплаши вчера. Аз също бих се постреснала, ако не се познавахме твърде добре от поне трийсет години“. Отражението ѝ намигна весело, а Джейн притеснено започна да заглажда стърчащата си във всички посоки коса с вода.

След като приключи и с това, тя погледна към часовника си и бързо осъзна, че е на път да закъснее за часа. Излезе от тоалетната и като се увери, че няма никой друг в коридора, запретна полите на мантията си и се затича към стълбището.

ГЛАВА ВТОРА

УЧЕНИЦИ И УЧИТЕЛИ

Изправена до катедрата в кабинета по защита срещу Черните изкуства, който се намираше на първия етаж на замъка, Джейн усещаше поне двайсет любопитни погледа върху себе си. „Така, успокой се и почни да говориш“, помисли си тя. И за нейно учудване, точно това и направи дори след по-малко от минута.

— Здравейте, ученици — изрече спокойно и леко се усмихна. — Аз съм доцент Джейн Ъндед и ще ви преподавам тази година по предмета защита срещу Черните изкуства.

Махна с магическата си пръчка по посока на малката купчинка натрошени тебешери, оставени на бюрото и едно парченце се устреми към дъската. След като написа „доцент Дж. Ъндед“, тебеширът остана да виси неподвижно във въздуха, което направи сериозно впечатление на аудиторията. Учителката бързо усмири вълненията, като потропа по бюрото с пръчката си и продължи да говори:

— Вие започвате шестата година от обучението си и всяка година сте имали честта да учите при различен преподавател. Погледнах резултатите ви от СОВА и бих казала, че са задоволителни, ако не бяхте от Рейвънклоу.

Всъщност Джейн беше много разочарована от резултатите им, неподобаващи дори за дом Хафълпаф, но предпочете да не го казва на всеослушание. Може би вината не беше само тяхна.

— Макар и разнородни, предполагам сте получили много полезни знания през тези пет години. И тъй като бях информирана от колегите, че сте любители на магическите дуели, предлагам двама от вас да дойдат пред катедрата и да демонстрират какво са научили. Моля желаещите да вдигнат ръка, а аз ще посочвам.

Джейн огледа внимателно внезапно притихналата стая, но не забеляза нито една вдигната ръка. Докато се чудеше какво да прави при тази отчайваща липса на инициатива, забеляза едно момиче с

вързана на опашка руса коса, седящо в дъното на стаята, което колебливо устреми ръката си към тавана.

— Много добре, госпожице...

— Лили Смит — каза бързо момичето.

— Очевидно ще трябва да се дуелирате с мен, освен ако някой от останалите не изяви желание — Ъндед хвърли кратък поглед към учениците, докато потропваше с пръчката по показалеца си. — Не? Е, добре тогава. Обещавам да не хапя.

Класът се разсмя, а групичка момичета, седнали в далечния край на стаята, започнаха оживено да обсъждат нещо.

— Моля, дами! — заканително рече преподавателката. — За тази цел си има междучасия, доколкото помня.

„Снейп номер две“, изсъска тихо едно от момичетата, но Джейн я чу много добре. Какво ли беше направил професор Снейп, за да заслужи подобна репутация? Съвсем не ѝ изглеждаше лош. След като всички млъкнаха, Джейн обърна поглед към малката Лили Смит, която нервно въртеше пръчката си и от нея към дъската прескачаха сноп цветни искри. Отправи ѝ кратка усмивка и обяви правилата с висок глас:

— Можеш да използваш всички магии, за които се досетиш. Само внимавай да не подпалим нещо. От своя страна, аз ще се ограничавам предимно в материала от миналата и по-миналата година, взет по защита срещу Черните изкуства и вълшебство. Готова ли си?

Момичето кимна. Джейн ѝ се поклони леко над върха на пръчката си, Лили направи същото. Джейн високо преброи до три. Дуелът беше започнал.

Няколко секунди двете се гледаха преценяващо. После преподавателката реши да атакува с просто заклинание и като насочи пръчката си към момичето, произнесе високо и отчетливо:

— Експелиармус!

— Протего! — моментално ѝ отговори Лили и летящия към нея сноп светлина мигом изчезна. — Инкита Инфламаре!

Джейн реши, че предупреждението за подпалването очевидно не само не е изпълнило предназначението си, ами дори е дало идея на момичето с какво да я атакува. Поне Лили беше изобретателна.

— Агуamenti! — извика Джейн и спря огненото кълбо, преди да е опърлило завесите и да се наложи да строява целия клас да ги гасят.

За нещастие на Лили обаче водната струя се оказа толкова силна, че стигна почти до нея.

— Импервиус! — извика момичето, малко преди да го облее. — Муфлиато!

Ставаше все по-интересно.

— Протего — спокойно изрече Джейн и отби сивкавия лъч. — Инкацерус!

След като и въжетата бяха отблъснати, Джейн реши да атакува с нещо още по-просто. Знаеше, че много хора се издънват точно на елементарните заклинания и реши да изпрати на Лили:

— Риктосемпра!

— Интерзия! — Пред момичето бързо се появи малък щит, който спря заклинанието, но Джейн вече беше готова със следващото:

— Лумос Солям!

— Нокс! — бързо изрече Лили. Джейн се усмихна — това момиче все повече ѝ харесваше.

— Алкохоликус! — извика Джейн. Няма само тя да е пияна, я. Всъщност, вече не беше, но снощните изпълнения ѝ бяха дали тази идея. Няколко деца се засмяха, а Лили побърза да каже противодействащата. Някои от учениците така се въодушевиха, че станаха от чиновете си и се наредиха покрай катедрата да наблюдават.

— Конфундус! — Беше следващата магия на Лили. Джейн бързо я отби и изстреля нова:

— Мобиликорпус! — Момичето очевидно не я помнеше и се издигна няколко метра над пода, но все още стискаше пръчката си в ръка.

— Патрификус тоталус! — На Джейн ѝ отне доста усилия да отблъсне магията, но бързо изпрати нова:

— Берект! — извика тя.

Поразена от синия лъч светлина, изненаданата Лили изтърва пръчката си, която падна на земята и започна да хвърля многобройни копия в най-различни посоки.

— Е, аз се предавам — рече тъжно тя, като наблюдаваше поне десетте магически пръчки на земята, досущ еднакви с нейната.

— Не се притеснявайте, госпожице Смит — окуражи я Джейн, докато меко я спускаше долу. — Повечето хора трудно се справят с това заклинание.

Лили Смит наистина беше очарователна, реши доцент Ъндед, докато я наблюдаваше как изтърсва одеждите си с вече единствената си магическата пръчка. Беше проявила завидно майсторство в дуелирането, особено като се имаше предвид, че едва ли беше навършила шестнайсет години. Ако и останалите ученици бяха като нея, за Джейн преподаването щеше да се сведе до това да им показва магиите веднъж и след това да мързелува зад бюрото си, докато учениците ги усвояват. Жалко, че в истинския живот не ставаше така. Най-вероятно щяха да са забравили почти всичко.

Сред бурни ръкопляскания Джейн присъди цели петнайсет точки на Рейвънклоу, преди да изпрати Лили да си ходи. След това скръсти ръце и строго се обърна към останалите:

— Така и така сте станали, подредете се по двама един срещу друг. Искам да ми демонстрирате частта със заклинанията „Инкацерус“ и „Риктосемпра“.

Избута чиновете до стената с един замах на пръчката си и няколко секунди по-късно повечето от учениците вече се търкаляха на земята — половината заливащи се от смях, а останалите здраво обвити от тънки въжета. Преподавателката тъжно поклати глава.

— Както направихте?! — вайкаше се тя, докато минаваше между тях и разваляше заклинанията. — От вас се очакваше да ги обезвредите, а не да се омотаете в тях. — И тя погледна сърдито към един ученик с буйна руса коса, който лежеше на земята, здраво стегнат от тропическа лиана, леко махаща с пипалца. — Фините инкантатем!

— Хайде, наредете се пак — подкани ги Джейн, след като всички бяха освободени от заклинанията. — Ще ми показвате бавно, един по един, за да мога да ви коригирам навреме.

Останалата част от занятието мина в поправяне движенията на учениците, показване на правилното произношение и насочване, докато практически всички се научиха да прилагат заклинанията. Поне схващаха бързо, помисли си Джейн утешително. Очевидно не е имало кой да ги научи. Повечето изглеждаха невероятно облекчени, когато звънецът за края на часа удари и преподавателката трябваше да ги пусне да си ходят. А тя уморено се отправи към малкия кабинет, който се намиреше до класната стая, за да прегледа няколко неща, които щяха да й трябват за следващото занятие с четвърти курс на

Хафълпаф. Въпреки че направо я заболяваше главата, само като си представеше колко ли зле щяха да се справят.

* * *

Няколко часа и две занятия по-късно, Джейн почти се влачеше към Голямата зала. Толкова се беше забавила с няколко от може би най-бездарните ученици на всички времена, че отново ѝ се беше наложило да пропусне обяда. В резултат на което сега беше толкова гладна, че сигурно щеше да се справи без проблем с две-три порции. Но въпреки че беше накрая на силите си, за пръв път от толкова години се чувстваше доволна от себе си. Толкова време беше минало, откакто за последен път беше свършила нещо полезно и конструктивно, вместо само да се крие. Колко дълго ѝ отне, помисли си тя, да престане да бяга и от сянката си и вместо това да дойде в Хогуортс.

Когато влезе в Голямата зала, отвсякъде се чуваше радостна глъчка. Над масите се носеха миризмите на най-различни ястия, а във въздуха имаше нещо топло, което я накара да се отпусне и да се почувства много по-бодра, отколкото преди няколко минути.

След като измина разстоянието до Височайшата маса, провирайки се между слидеринци и хафълпафци, Джейн с нескрито удовлетворение се настани на мястото си и поздрави съседите си, докато си сипваше от няколко ястия. Никак не ѝ беше трудно да се справи с порцията си пай с месо, голямо количество запечени картопки и салата, които обилно поля с тиквен сок. Съседите ѝ по маса също се бяха нахранили, затова Джейн реши да си поприказва с тях. Скоро всички приключиха с вечерята и Голямата зала се изпълни с веселие и смях. Учениците също бяха започнали да разговарят и да си разправят шеги, като се надвикваха един друг над масите. Атмосферата беше ведра и забавна, ако се изключеше една малка подробност. Някаква ужасна врява се чуваше от единия край на залата. Не отне много време на Джейн да осъзнае, че тя произхожда именно от масата на Рейвънклоу. С безкрайно учудване отправи поглед натам и се вгледа внимателно, приковала очи в няколко странни гледки. По средата на масата имаше планина от торта, която учениците бяха направили. Над нея с леко поклащане се рееше кана с тиквен сок.

Наблизо петима рейвънклоуци си подхвърляха всепомниче, а изпод масата мяучеше много объркана котка.

Доцент Ъндед извърна поглед. Не можеше да повярва на очите си. Скоро усети нечий поглед да се впира настойчиво в нея и се обърна точно навреме, за да се окаже очи в очи с тържествуващото изражение на лицето на професор Снейп.

— Предупредих те — каза той с престорено наиздателен тон и изви тънките си устни в лека усмивка.

Тя измънка нещо в отговор и се обърна към професор Флитуик, който наблюдаваше учениците с отегчен поглед.

— Всяка вечер е така, Джейн — обясни той равнодушно. — Ей сега ще ида да обърна внимание на префектите да им се поскарат. По-полезно би било, ако можехме да им отнемеме и точки, но професор Дъмбълдор не дава. Понеже хитреците не си признават кой точно е направил магията.

Джейн се сети за сутрешния си разговор с професор Флитуик и изведнъж ѝ хрумна идея:

— Професоре, мисля, че измислих нещо за кръжока.

— Много добре. — Той се усмихна широко. — Само да отида да им кажа, че вече започнаха да прекаляват.

След като озаптиха рейвънклоуската маса, което не се мина без заплахи за отнемане на точки, а накрая Джейн дори трябваше да вземе котката, защото никой не знаеше на кого точно принадлежи, двамата преподаватели цяла вечер обсъждаха идеите си за бъдещия кръжок. Учениците и останалите преподаватели полека се разотиваха, докато накрая в цялата зала бяха останали само няколко човека. По някое време нисичък първокурсник от Хафълпаф се приближи колебливо до Височайшата маса и с тънък гласец помоли да му върнат котката, което накара професор Флитуик и доцент Ъндед да се разсмеят, преди да предадат животинчето в ръцете на собственика му. Скоро и професор Снейп си тръгна, като преди това отправи много особен поглед към нея, който тя едва забеляза с периферното си зрение, и му помахаше за довиждане.

Значи първо ѝ отказваше, а на следващата вечер я гледаше странно, задето тя не му обръща внимание, помисли си тя. Е, да си гледа, реши накрая и отново се съсредоточи в разговора с професор

Флитуик. Скоро се оказа толкова погълната от плановете за кръжока, че започна да си води бележки на гърба на пергамента с програмата.

Макар и на предела на силите си, се чувстваше много доволна, когато накрая напусна столовата. Когато беше кандидатствала за преподавателка, изобщо не си беше представяла колко много възможности ще се открият пред нея.

* * *

За учудване на Джейн новата ѝ работа потръгна по мед и масло. Учениците я харесваха, колегите все по-често я поздравяваха, а някои от уменията ѝ се оказаха доста полезни. Никога не си беше представяла, че заклинания, измъкнати от прашни книги и доизмислени в движение, можеха да се окажат полезни за часовете по защита срещу Черните изкуства. А знаеше толкова много. Поради различията в подготовката и уменията на различните ученици и най-вече заради ограничените способности на хафълпафци, се налагаше някои от тях да отпаднат, но повечето моментално се включваха в програмата на магическия кръжок. Имаше толкова много идеи, а професор Флитуик беше по-ентусиазиран и от нея, така че програмата за кръжока беше готова само две седмици след началото на учебната година.

На първата сбирка бяха дошли три четвърти от училището, умиращи от нетърпение какво ли щяха да им преподават тук. След демонстрацията на серия от нови заклинания между професор Флитуик и доцент Ъндед, при това само с левите ръце, учениците бяха толкова развълнувани, че всички се записаха в списъците за кръжока. Наложиха се да го разделят на две — за малките и големите ученици, а по-късно сигурно щеше да се наложи да учредят и нов клуб за дуелиране.

Освен официалните си задължения, скоро преподавателката откри, че се е сдобила и с голямо количество неофициални. Сивата дама я беше уговорила да ѝ помогне в написването на мемоарите ѝ, един от професорите, на име Хагрид, често я канеше да го придружи до Хогсмейд и Лондон, откъдето си набавяше книги, по които да преподава, а след като установиха колко добре се справя с мъгълските

вещи, половината преподавателски състав започна да я моли да им поправи нещо.

Скоро преподавателката се намери без нито една свободна минута и вече се замисляше над възможността да си потърси някой времевърт на черно. Все пак, надяваше се тя, броят на развалените учителски вещи трябваше да има край, а любопитството към нея скоро щеше да намалее, затова стискаше зъби и правеше каквото се искаше от нея, без да се оплаква. Все пак, това си имаше и своите предимства. Понякога беше толкова заета по цели дни, че забравяше да мисли за Франк и момчетата, което беше добре. Веднъж по време на десерта в Голямата зала обаче тя си припомни обещанието към себе си да изпече сладки за професор Снейп и я загриза вина. Усещането, че може да бъде полезна, я беше накарало да се отплесне и сега трябваше колкото се може по-бързо да поправи грешката. Трябваше обаче да намери време. След дълго обмисляне, реши да подходи към проблема професионално, като съобщи на директора за намерението си и го помоли да я извини пред останалите за един ден. Този ден трябваше да не е работен и по възможност да може да се измъкне бързо от Сивата дама. Може би най-добра за целта щеше да бъде следващата неделя. Затова в петък сутринта Джейн изчака професор Снейп да излезе от Голямата зала за първия час и чак след това се приближи към директора.

— Професор Дъмбълдор — започна тя, — бих искала да ви помоля за нещо.

— Да, Джейн. Може да ме наричаш Албус, когато сме си неофициално — директорът се усмихна подкупващо. Взря се в очите ѝ, като че ли щеше да се опита да прочете нещо в мислите ѝ, но после като че се отказа. — Знам, че си свикнала още от училище да ме наричаш „професор“, но аз настоявам.

— Добре, въ... Албус. — Джейн забеляза усмивката, отправена ѝ от страна на професор Макгонагъл, но после се съсредоточи върху намислената реч. — Искан да помоля за разрешение да използвам кухнята тази неделя. Храната тук е чудесна, но ми липсват сладките, които леля ми печеше. Бих искала да си направя малко.

— Разбирам... — Директорът приглади брадата си замислено. — Но не помня да сме имали скоро такъв случай. Доста необичайно е.

— Можете да ми удържите консумативите от заплатата, мисля, че така ще е редно. Освен това домашните духчета ще ме наглеждат да не направя някоя поразия.

Известно време директорът изглеждаше потънал в размисъл. След това обърна поглед към седящата до него професор Макгонагъл и я запита:

— Какво ще кажеш, Минерва? Да пуснем ли нашата любезна доцентка в кухнята?

— Мисля, че ѝ го дължим, професоре — отвърна бодро колежката му. — Особено след като я измъчихме така с ремонта на радиото в директорския кабинет.

Джейн сложи ръка на устата си, за да прикрие напушилия я смях. Няколко от преподавателите я погледнаха укорително, но в случая просто не можеше да сдържи реакциите си, формирани още през ученическите ѝ години. Със сигурност беше комична гледката как трима преподаватели, включително тя, наобиколили старовремския апарат, го оглеждат от всички страни и проверяват кои вериги са здрави и кои имат нужда от подмяна. Дори преподавателят по мъгълзнание беше дошъл да гледа и даваше съвети, които Джейн оцени по достойнство. Все пак, тя беше преди всичко практик, а не инженер.

— Значи е решено — усмихна се многозначително професор Дъмбълдор, който изглежда не беше обърнал никакво внимание на смеха ѝ. — Само че никакво удържане от заплатата.

— Но, професоре... — опита се да възрази тя.

— Никакво „но“. Вместо това се надявам да разрешиш на мен и Минерва да наминем по някое време и да си вземем от сладките.

— Разбира се, професоре... Албус. Колкото пожелаете. Ще се погрижа да има достатъчно.

След като въпросът беше решен, Джейн работи здраво цяла събота, за да навакса за неделата. Вечерта си легна рано, като със съжаление трябваше да отложи ремонта на малкото касетофонче на професор Снейп за някой друг ден през седмицата. Ако не беше толкова изморена, сигурно щеше да се заеме веднага. Ненавиждаше ранното лягане, особено през почивните дни, но беше толкова изтощена, че се отказа да спори със себе си.

На сутринта се събуди без будилника, облече една от многото си износени мантии, закуси на две — на три и се отправи към кухнята. Вероятно не беше трудно да я намери, след като си беше начертала карта по указанията на професор Дъмбълдор, но все пак успя да обърка етаж и да завие два пъти в грешна посока. След като най-накрая пристигна на мястото, на входа я спряха две строги на вид домашни духчета, които отказаха да я пуснат вътре. Не можело вече да се влиза в кухнята, заповед на учителския съвет, казаха те, защото някой ученик вече бил успял незабелязано да си хвърли чорапа в казана с вечерята. Отчаяна, Джейн се позова на разрешението от директора, освен това наблегна на факта, че все пак е учителка. Но изглежда не й повярваха — настана суматоха, духчетата започнаха да спорят с нея едно през друго и накрая едно от тях отиде да попита самия професор Дъмбълдор. Когато се върна, все пак я пуснаха.

Щом влезе вътре, тя най-напред огледа склада с припаси и след като намери каквото ѝ трябваше, избра един тезгях в дъното на кухненското помещение, забради косата си с един шал, който принадлежеше по-рано на леля ѝ Шарлот и започна да забърква тестото. Беше запланувала да изпече сладките на две серии, така че да има достатъчно за нея и професор Снейп, както и за професорите Дъмбълдор и Макгонагъл. Самият директор намина малко след като беше започнала да пече, за да провери как вървят нещата и дали е намерила всичко необходимо. Джейн го увери, че всичко е наред и го уведоми, че след около половин час ще има достатъчно готови сладки, за да дойде и да ги опита. Професорът само се усмихна, подуши въздуха и обяви, че за сладки, които миришат толкова приятно, би могъл да почака и два часа.

Джейн запретна отново ръкавите си и се зае да приготвя втората серия. Вече си беше припомнила добре последователностите, което ѝ остави достатъчно време да мисли по други въпроси. Например легалимантията. Когато беше ученичка, се стараеше всякак да прикрие това си умение, в по-късните етапи от живота ѝ пък то се беше оказало незаменимо. Сега обаче нещата стояха съвсем различно. Професор Дъмбълдор със сигурност знаеше за него от по-рано, а сега беше научил и професор Снейп. Това не беше толкова фатално, докато се стараеше да закрива съзнанието си всеки път, щом попаднеше в компанията му. Надничането в съзнанието ѝ я караше да се чувства

неудобно, все едно е застанала гола по средата на оживен площад. Дори още по-зле, защото голотата никога не я беше притеснявала особено, дори когато беше млада девойка. Но за нея прикриването беше нещо обичайно, затова не ѝ костваше кой знае какви усилия.

Потокът на мислите ѝ беше прекъснат от дискретно потропване по входната врата. Тя отстрани кичур рошава коса от лицето си и вдигна поглед точно навреме, за да види влизането на професор Макгонагъл в кухнята.

— Здравейте, професоре! — поздрави тя и помахна с ръка, от която се посипа брашно.

— Добро утро, доцент! — весело отговори другата жена, като се престори, че не е забелязала брашното. — Професор Дъмбълдор ме изпрати да се поинтересувам от прогреса на сладките.

— Ако почакате само една минутка. — Джейн избърса ръцете си и отиде да надникне във фурната. — Мисля, че вече са готови.

После махна с магическата си пръчка по посока на фурната, откъдето над главата ѝ прелетя голяма тава. За части от секундата тавата прекоси половината помещение и кацна меко върху предварително приготвената дървена плоскост.

— Добра маневра — възхити се професорката.

— А, просто дреболия, на която ме е учила леля ми. Може би я познавате, казва се Шарлот Ъндед.

— Много добре си я спомням. Беше от моя випуск. Казвахме ѝ Шарлот Пръчката, но не ме издавайте. Беше много слаба по онова време.

— Тя и сега не е много пълна — изрече Джейн през смях. — Но обещавам да не ѝ казвам. Е, мисля, че вече е безопасно да опитаме от сладките.

Тя напълни средна по големина порцеланова чиния догоре с току-що изпечени сладки и я поднесе на другата магьосница.

— Внимавайте, парят — предупреди Джейн.

Професор Макгонагъл извади пръчката си и изстуди една. После отхапа от нея.

— Много е вкусна — одобрително каза тя. — Явно леля ви Шарлот е успяла да ви предаде кулинарния си талант.

— Благодаря — каза Ъндед ѝ подаде чинията. — Занесете това на професор Дъмбълдор. Надявам се да му харесат.

— А не се ли познаваме и с вас от по-рано? — Спря се на вратата професор Макгонагъл. — Като че ли свирехте в група.

— Да, а вие сте идвали на някои от концертите ни. Но не мисля, че сте ми водили трансфигурация.

— Не — поклати глава професор Макгонагъл. — Щях да си спомням.

Не минаха и пет минути откак Джейн се беше върнала към приготвянето на втората порция, когато се чу изскърцване на панти. Тя хвърли поглед към вратата, но не забеляза нищо. Огледа се и чак тогава забеляза страничната вратичка, до която беше застанала пълничка вещица.

— Добър ден, професор Спраут — поздрави доцент Ъндед. — Какво ви води насам?

— А, добър ден, доцент Ъндед. Понякога вземам по малко органичен отпадък и го смесвам с торта за моите растения. Мандрагорите ми много обичат стар хляб и вкиснат тиквен сок.

— Е, аз пък реших да направя малко сладки. Вземете си — и Джейн ѝ подаде чинийка, пълна с вече изстинали сладки.

— Благодаря. О, много са хубави. Нямаше нужда.

— Моля — отвърна Ъндед и се усмихна.

Само след половин час страничната врата се отвори пак. Този път беше професор Хагрид, който наминавал да вземе нещо за хипогрифите. Джейн му напълни една хартиена кесия и побърза да сложи втората порция във фурната.

През останалата част от предобеда се изреди целият преподавателски състав, някои дойдоха дори по два пъти. Дали ги беше привлякла миризмата или някой им беше казал, Джейн не знаеше, но се наложи да изпече още няколко тави, за да стигнат за всички. Накрая дори се сдоби с две помощници, които ѝ помагаха при забъркването на тестото и миенето на съдовете. Последните тави бяха готови дори без да си мръдне пръста, само седеше на едно ниско столче и даваше указания.

След като останалите се разотидоха, Джейн продължи да седи замислено на стола, докато разсеяно дъвчеше сладка. Трябваше да отиде да се преоблече за обяд, но още няколко минути седене нямаше да променят нищо, затова не бързаше. Когато се почука на главната врата реши, че пак е професор Дъмбълдор, затова извика смело

„Влез!“. На вратата обаче се показва професор Снейп, облечен в чиста и хубава черна мантия. Джейн преглътна набързо курабийката и започна да изтърсва одеждите си, от което обаче нямаше особена полза.

— Здравсти, Сивиръс — каза тя и отстъпи крачка назад, като едва не се спъна в стола. Това вече беше странно.

— Здравей, Джейн — гласът звучеше малко горделиво, но пък беше приятен.

— Искан да е изненада, но явно някой ти е казал.

— Какво да ми е казал?

— Ами, за сладките. Реших да ти изпека малко, за да ти се отблагодаря за онзи ден, когато ме свести.

— Не смятам, че е необходимо — каза той толкова тихо, че едва се чуваше.

— Нищо, нищо, вземи си — Джейн му подаде няколко сладки в чинийка, докато изсипваше останалите в широк плик от амбалажна хартия. — Ако не ти харесат, можеш да ги дадеш на совата си или нещо такова.

Той като че ли се канеше да каже нещо друго, но изглежда размисли, защото само прошепна:

— Много любезно от твоя страна.

В този момент наистина влезе директорът и Джейн побърза да погледне към него. Сигурно щеше и да се изчерви, ако можеше. А пък и директорът гледаше по такъв начин, все едно котката му е на път да роди десет котенца наведнъж. Кой знае какво си мислеше, заварвайки я да си приказва с професор Снейп, изтърваща курабийки по пода и с такава бъркотия в главата.

Отдъхна си едва когато другите двама напуснаха стаята. Хиляди пъти би предпочела да се скрие някъде пред това професор Снейп да я види с изцапаните работни дрехи.

* * *

Снейп обаче се оказа костелив орех. Не показваше практически никакви емоции, докато Джейн изразяваше своите понякога твърде очевидно. Беше любезен, учтив, но и нищо повече. Тъндед пък беше толкова объркана, че три дни избягваше всякакви приказки с него.

Нима наистина го харесваше? Или просто беше стояла без мъж достатъчно дълго, че вече не можеше да преценя трезво? Когато го заговореше, обикновено успяваше да си наложи дисциплина, така че смяташе, че никой не би забелязал. През деня обаче се случваше да се сети за него по най-необичайно време — когато е в час или дори преди заспиваше. Още помнеше клетвата си, след като Франк и момчетата я изоставиха. „Никакви мъже повече и никаква зависимост от никой друг“ беше си наредила тя и засега успяваше да я спазва. Докога обаче?

— Джейн — прекъсна я Сивиръс веднъж на вечеря. — Дали ще те притеснява, ако утре дойдеш да погледнеш касетофона ми? Каквато и касета да сложа вътре, веднага започва да дъвче лентата и не мога да го оправя с никаква магия.

— Разбира се, ще дойда. — Обещанието бързо се изплъзна от устата ѝ. — Обаче имам проблем. Има няколко заклинания, които подготвям за кръжока и не съм сигурна дали ще проработят. Щеше ми се да ги пробвам срещу някой, но не знам кого да помоля. Професор Флитуик би помогнал, но точно сега си има някаква работа...

— А колко са тези заклинания?

— Не много.

— Мислиш ли, че половин час ще стигне?

— Със сигурност. Ти какво, да не се пишеш доброволец?

— Щом е само за няколко заклинания. И ако обещаеш да не вадиш сабята.

„Значи е запомнил“, помисли си Джейн трескаво. И докато се осъзнае, вече казваше на глас:

— Можем да отидем още сега след вечеря. Някоя класна стая би трябвало да свърши работа.

Класната стая, която избрах, се намираше на третия етаж и вероятно беше по билкология, защото от нея се разнасяше острия аромат на лековити растения. На влизане Снейп леко бутна ръката на Джейн, може би не нарочно, но тя цялата изтръпна. Не се беше чувствала така от много време, дори целувките с някои момчета бяха по-малко осезателни от това докосване. Когато двамата застанаха в срещуположните краища на стаята, тя се успокои и затвори очи, за да си припомни заклинанията. Запретна ръкави и се поклони над изникналата в ръката ѝ пръчка. Даде знак и атакува. Както се бяха

разбрали, професор Снейп не противодейства по никакъв начин. Затова и не беше чудно за никой от двамата, когато косата му щръкна във всички посоки като наелектризирана, нито когато мантията му се оцвети в розово. Третата магия пък създаде около него щит, който, както се разбра, можеше да се пробие само от силно заклинание. Занятието обаче беше толкова увлекателно, че скоро двамата вече запращаха заклинания един срещу друг съвсем като на дуел. Това накара Джейн да се почувства почти нормално, дуелирането ѝ беше страст още от ученическите години и сега уверено целеше опонента си с внимателно подобрени магии.

— Добра си — рече ѝ окуражително Снейп и запрати по нея проклетие.

— И ти не ми отстъпваш — Ъндед го отблъсна със завидна бързина.

След още няколко разменени магии вече се чувстваше толкова добре, че ѝ идеше да заподскача наоколо.

— Джейн, всичко наред ли е? — Професор Снейп беше прибрал пръчката си в джоба и се приближаваше към нея.

— Да, защо питаш? Дори е приятно.

— Мисля, че ти тече кръв от носа. Стой така.

Джейн прокара показалец над устната си и се вгледа въпросително в лепкавата червена течност.

— Мисля, че ме уцели с проклетие — каза тя бавно.

— Не съм използвал такова проклетие. Най-много да е било нещо кракозаплитащо. Пък и аз мислех, че си го избегнала.

Джейн само поклати глава.

— Седни тук — Снейп побърза да ѝ предложи един от столовете. — Ето, опри се на прозореца. Защо не взех някоя отвара?! Изчакай ме тук, сега ще ти донеса.

Джейн погледна през прозореца, колкото да направи нещо. Стичащата се от носа ѝ кръв, допреди малко само ивичка, вече беше станала ручей, но тя не я бършеше, защото знаеше, че няма да има полза. Вместо това гледаше паяците, които бяха оплели безброй нишки между стъклата на прозореца, всички до един мъртви. Изведнъж се почувства много отпаднала и тъжна, и безсилна да се бори с емоциите си, сви глава в скута си и заплака. Така я намери професор Снейп, който тъкмо се беше върнал от подземиято с чаша отвара.

— Недей да ревеш, не понасям — каза той видимо раздразнен.
— Освен това си цапаш одеждите.

Джейн вдигна лице, цялото изцапано и почервеняло и го погледна през окървавените си очила.

— Паяците — посочи тя към прозореца. — Мъртви са.

Опита се да поклати глава, но само разнесе повече кръв върху дрехите си. Не можа да се успокои напълно, затова пак захлупи очи в мантията си и продължи да плаче тихо. Скоро усети ръката му върху рамото си. Снейп направи само това, не изрече нито дума. Когато се успокои, вдигна отново глава и го погледна в очите, търсейки следа от някакво чувство или мисъл. Но те не изразяваха нищо. Очите му бяха безлични както обикновено, но Джейн разбираше, че се е опитал да я успокои.

— Сега си изпий отварата и ще ти мине — спокойно произнесе той, като се стараеше да не гледа към стъклото, вероятно за да не предизвика нов изблик от нейна страна. — Всичко е от загубата на кръв.

Доцент Ъндед изхлипа още веднъж, пое си въздух и изпи наведнъж горчивата течност. Смътно си спомняше за предишни случаи, когато беше ударена от проклетия. Тогава едва успяваше да си направи отвара, но понякога ѝ липсваха съставки или се чувстваше прекалено отпаднала и трябваше да се възстановява бавно и мъчително в продължение на няколко дни. Сега всичко трябваше да свърши за минути. Затвори очи за момент. Това беше добре, защото не виждаше вече горките сенокосци, които стояха като препарирани върху паяжините си. Можеше да чуе само как професорът почиства кръвта ѝ от пода. Когато усети нещо върху лицето си, тя отвори очи и примига.

— Изчистих ти физиономията — отговори Снейп на незададения ѝ въпрос. — Но ще се наложи да си изпереш дрехите. Ако се опитам да ги изчистя, само ще засъхнат и петната ще станат по-трудни за отстраняване.

— Отново ти благодаря, Сивиръс — отговори Джейн и тъжно огледа онова, което беше останало от единствената ѝ нова мантия.

— Можеш да си го спестиш — отвърна ѝ Снейп, като се усмихваше леко. — Направих го, защото знаех, че ще се наложи да взема утрешните ти часове, ако не се оправиш. Сега, надявам се, си вече в отлично здраве и тази опасност не ме грози.

Джейн се засмя и малка струйка кръв потече от носа ѝ, но бързо пресъхна.

— Прав си — отвърна му тя със смях. — Човек трябва да разсъждава практично.

Наистина харесваше професор Снейп, даде си сметка в този момент, а може би той също я харесваше. Беше странно и едновременно удивително как с него се разбираха и от половин дума, при все че не го оставяше да припари в главата ѝ. Като че ли просто мислеха еднакво. Възвръщайки си бистротата на ума, Джейн си припомни станалото преди малко и я обхвана срам. Как можеше да хленчи за някакви си паяци, които макар и нямали късмет в живота си, си бяха просто умрели членестоноги и нищо повече?!

— Хайде да се прибираме вече — предложи тя бодро в опит да замаже положението. Май трябваше някой да вземе и да я завърже някъде, за да не върши повече глупости. — Утре съм от рано.

ГЛАВА ТРЕТА

САПУНЕНИ МЕХУРИ И РОКЕНДРОЛ

Около седмица и половина след началото на учебната година и два дни след дуела с професор Снейп, доцент Ъндед реши съвсем заслужено, че е пренебрегнала хигиената си. За последно се беше къпала в деня, преди да дойде в Хогуортс, в импровизираната баня на леля си Шарлот някъде из Йоркшир, която се държеше повече на магия, отколкото на дъските, от които беше скована. Една карта на замъка щеше да ѝ бъде от голяма полза, но пък професор Макгонагъл беше споменала нещо предния ден на обяд за преподавателската баня, така че Джейн се надяваше да я намери лесно. След като облече тъмносиния си хавлиен халат и сложи в единия от джобовете му шише с шампоан, тя излезе от стаята си и се отправи към стълбището. Няколко от по-големите ученици ѝ хвърляха странни погледи на разминаване, но тя само им се усмихваше и продължаваше да върви. На стълбището срещна една от преподавателките и я поздрави, а когато стигна до трети етаж, там вече се чуваше шум от течаща вода, който тя разпозна безпогрешно. На входа се поколеба и заби неодобрителен поглед в краката си, които като че ли чак сега забелязваше от доста време насам. Имаше много драскотини, отбеляза си тя критично, някои от които бяха почти зараснали, други имаха съвсем пресен светлочервен оттенък, а малко над коляното на десния ѝ крак се синееше чисто ново петно, което болеше при допир. То трябваше да е от скорошния дуел, когато я уцели проклятието, запратено към нея от професор Снейп.

„Успокой се най-сетне“ рече си тя, „едва ли някоя от колегите ще ти гледа краката. А винаги можеш да излъжеш, че си се халосала в някоя маса.“ По-трудно беше обаче да се приспособи към социалната част. Мисълта, че не е сама, а също и това, че идея си нямаше какви са порядките в банята, я хвърляха в смут.

Няколко минути по-късно, по-скоро благодарение на това че беше започнала да измръзва, отколкото на смелостта си, Джейн вече

отваряше вратата на банята. Щом пристъпи в малкото преддверие, за миг се стъписа, но след това побърза да влезе. В сумрака светеха няколко факли, закачени за стените, които бяха боядисани със светла боя с труден за определяне цвят. Таванът беше доста по-висок от този на повечето класни стаи. На ниски мраморни пейки и столове, подредени акуратно до стените и из вътрешността, бяха оставени няколко хавлии и халати. Значи в банята вече имаше няколко жени. Усетила топлината, която се носеше на вълни от вътрешността, тя бързо избра един от отдалечените от входната врата столове, на който да остави халата си и с лека неохота се запъти към главното помещение на банята. Стискайки в ръката си шишето с шампоан, Джейн нервно се оглеждаше наоколо. Тук беше много по-светло и просторно от преддверието, а светлината влизаше от няколко високи матови прозореца. Значи драскотините по краката ѝ щяха да се виждат добре от всеки, който не го мързеше да погледне към нея. „Лошо“, изруга наум тя и се заоглежда трескаво за по-тъмно местенце. Свря се в една малка ниша, в която се намираха два душа и най-сетне по-спокойна започна да разглежда наоколо.

Определено имаше какво да се види. Най-напред насочи погледа си нагоре към сводестия таван. Беше целият бял и изпъстрен с красиви гипсови орнаменти. Стените пък бяха яркооранжеви от горе до долу, а във вътрешността се намираха всякакви най-люксови приспособления за къпане. Имаше душеве, малки и по-големи вани с красиви позлатени крачета, а сред всичко това се намираше странна кръстоска между малко басейнче и огромна вана, в която се бяха разположили две магьосници, потопени до шията в разноцветна пяна. Под душовете и във ваните имаше общо три жени, които, без да обръщат внимание на присъствието ѝ, извършваха рутинните за тях хигиенни дейности.

Полека Джейн се успокои съвсем и без да зяпа много към останалите, остави шампоана си на една малка поличка до два калъпа кървавочервен на цвят сапун и започна да проучва душа пред нея. Отдавна не беше използвала нещо такова, а трябваше и да приключва по-бързо с тази работа, преди да се е zlepоставила пред колегите си. Обкръжаващите я предмети обаче изглежда имаха собствено мнение по въпроса, защото само секунда след като душът най-сетне беше пуснат, шишето с шампоан падна на плочките и всички се обърнаха към нея. За по-лошо представяне по без дрехи можеше само да си

мечтае. Преподавателката затвори очи и с треперещи ръце започна да сапунисва косата си. Още няколко секунди и щяха да спрат да гледат, стискаше зъби тя, когато чу някой да я вика по име:

— Хей, Джейн, защо не дойдеш при нас?

Чак тогава забеляза една от жените в басейнчето, която ѝ махаше весело с ръката си, докато придържаше в другата коктейлна чашка с чадърче в нея. За малко да се подхлъзне и да падне на пода.

— Професор Макгонагъл! — извика Джейн изненадано, присвила очи, за да разпознае източника на гласа. — Не ви познах без очилата ми.

Другата магьосница се усмихна учтиво.

— Да, и аз фокусирам трудно. Особено след втората чашка — каза тя и се изкиска. — Идваш ли вече?

— Ако изчакате съвсем малко да се поизмия — измънка Джейн в отговор. — Не съм особено чистоплътна точно сега.

— Нали затова е банята! — възкликна втората магьосница от басейна и избухна в смях. Явно преподавателките си прекарваха добре тук.

Без да губи повече време, Джейн овладя някак треперенето на ръцете си, изми косата си и изтърка колкото можа останалите части от тялото си. Краката ѝ изглеждаха все толкова ужасно и след измиването, така че ѝ оставаше само да въздъхне и да се присъедини към другите. Постара се да се вмъкне колкото може по-бързо сред множеството разноцветни мехурчета, но докато премятеше крака през перваза, професор Макгонагъл забеляза синьото петно точно над коляното ѝ.

— Къде си се ударила така? — попита тя и дори се приближи, за да го разгледа отблизо.

— А, мисля, че онзи ден се ударих в ръба на леглото — престорено нехайно отговори Джейн. — Спъна ме котката.

Звучеше доста жалко като обяснение, но двете жени изглежда го приеха.

— Може да го намажеш с малко мехлем от невен и лайка — предложи професор Макгонагъл, като се отпусна назад във ваната. — Винаги си нося в несесера, напомни ми да ти дам.

— Благодаря ви много, професор Макгонагъл. — Джейн инстинктивно се сви във ваната. Никак не обичаше да ѝ обръщат такова внимание.

— Тук сме без професори. — На това място магьосницата силно изхълца. — Професор Макгонагъл е при официалната ми мантия горе в кабинета. В дамския клуб съм Минерва.

— Звучи добре — не знаеше какво друго да каже Джейн, докато разтъркваше болезненото място под водата.

— А това е Аврора Синистра. Със сигурност трябва да я познаваш.

— Здравсти — въодушевено поздрави Аврора. — Ние си пийваме коктейл с джин. Помага срещу напрежението. Искаш ли и ти? Изглеждаш ми като жена, който би изпила един.

— Да, моля.

— От кухнята казаха, че няма да възразят — Минерва посегна към магическата си пръчка, която беше оставила на перваза до коктейла си и само след секунда до главата на Джейн се материализира малка конусовидна чашка със синьо чадърче.

— Много е хубав — искрено каза Джейн, след като отпи голяма глътка.

— И ние така мислим. Нали, Аврора?

— Определено. Ако Помона беше постояла още малко, можехме да изиграем и партия вист или бридж...

— ... обаче тя каза, че трябвало да нагледа растенията си.

— И тъй като на нас звездите няма да ни избягат, нито пък трансфигурацията, решихме, че няма да е проблем да се покиснем още малко.

— Е, какво ще кажеш за училището, Джейн? Харесва ли ти при нас?

Джейн гаврътна половината чашка. Пиенето винаги помагаше срещу напрежение, а коктейлът наистина беше добър.

— Смятам, че е много приятно — отговори тя на изненадващия въпрос. — Доста по-различно е от ученическите ми години. Най-малкото не пиехме коктейл, докато се киснем в мраморна вана с цветни мехурчета. — Последва дружен смях. — Пък и тогава се фокусирах върху определени неща — домашните, момчетата, групата ми.

— Едно време Джейн свиреше на китара — поясни Минерва. — Често правеха концерти с момчетата от групата й. Самата аз съм ходила да ги слушам няколко пъти.

Джейн се вцепени за момент, но после си наложи да не мисли за това. Поне алкохолът и топлата вода вече започнаха да я отпускат. Аврора, преподавателката по астрономия, каза, че много би се радвала да я чуе.

— Пея ужасно — побърза да вметне Джейн. — А нямам и китара.

— Няма страшно, знам един музикален магазин в Лондон — продължаваше Минерва, която беше станала учудващо разговорлива. — Близко е до улица Диагон-али. Моите ученици си купуват инструментите оттам. Мога да те заведа през някой от почивните дни.

— Ще се радвам — отговори тя с малко по-висок глас, отколкото беше планирала.

Трите прекараха още час във ваната, която явно беше омагьосана да пази водата топла. През това време Джейн започна да се чувства доста по-добре и накрая дори се засмя искрено на няколко забавни истории, свързани с учениците от училището, разказани от двете ѝ колежки. Когато най-сетне решиха да си тръгват, излязоха от ваната от три различни страни. Докато Джейн вземаше един по-дълъг душ за изплакване от мехурчетата и мажеше крака си с мехлем, професор Синистра успя да върне чашките в кухнята, а професор Макгонагъл да изпразни ваната.

— Джейн, може да сме ти оставили впечатление, че тук не правим друго, освен да пием — сериозно каза Минерва. — Но се надявам по нататък да видиш и добрите ни страни.

— Няма нужда да се притесняваш точно от това — ухили се тя в отговор. — Понеже не знаеш какво правехме с момчетата след концерт. Казано накратко, не изтрезнявахме поне по три дни след всяко излизане на сцена. Имам предвид, след като напуснахме училище.

— Тогава да повторим упражнението следващата седмица по същото време, какво ще кажете? Професор Синистра е много изнервена четвъртък следобед, понеже всяка сряда вечер има занятия само с хафълпафци. — Неусетно Аврора беше започнала да говори в трето лице за себе си, може би защото се опитваше по този начин да се дистанцира от неприятните подробности в работата си, помисли си Джейн. Или пък просто пиенето я беше хванало.

Минерва кимна, а Джейн, без да му мисли много, се усмихна и се съгласи. Щом искаше да се впише в колектива, трябваше да започне

отнякъде.

* * *

Китарата, която Джейн си купи следващата събота, беше повече от великолепна. Такава трябваше и да бъде, защото за нея отиде цялата ѝ заплата, плюс аванса за следващия месец. Беше от типа „електрическа китара“, който незнайно защо дори магьосниците наричаха така, въпреки че не използваше мъгълско електричество, за да работи, а магия. Тялото ѝ беше от лъскава тъмновиолетова пластмаса, грифът беше черен и много тънък, а струните се открояваха на повърхността ѝ в сребристи оттенъци. Щом я видя, Джейн моментално се влюби в нея, а когато чу как свири, реши, че непременно трябва да я купи.

Професор Макгонагъл, която само беше виждала подобни музикални инструменти, прекара времето в музикалния магазин в четене на списание „Трансфигурацията днес“. От време на време вдигаше глава от четивото си и даваше мнение за звука от китарите, които Джейн пробваше. Накрая, когато хареса виолетовата китара марка „Магикастър“, я помоли да изсвири цяла песен, която направи на продавача огромно впечатление.

— Вие трябва да свирите в група! — възкликна пълничкият господин със запретнати ръкави. — Искате ли да прегледате обявите ей там зад вратата? Много групи си търсят китарист сега.

— Не, благодаря — побърза да отвърне Джейн. — Любител съм, свиря за удоволствие. Освен това си имам работа, която поглъща голяма част от времето ми.

— Доцент Ъндед е много ценен преподавател при нас в Хогуортс — допълни спътницата ѝ.

— Виж ти, виж ти — зацъка одобрително с език продавачът. — Преподавател и музикант. Е, ако размислите, можете да дойдете по всяко време да разгледате обявите. Аз лично ще им пиша с препоръка да ви вземат.

— Благодаря — отвърна Джейн и плати за китарата си, като изсипа на масата голяма купчина лъскави галеони. — Ще си помисля.

И двете напуснаха магазина.

— Е, Джейн, ако искаш да я изплатиш по-бързо, можеш да застанеш на ъгъла и да посвириш — пошегува се професор Макгонагъл. — Мога да ти заема шапката си.

— По-скоро предпочитам да седнем в малката сладкарничка срещу банката. След такава покупка ми се хапва нещо сладко. Само дето малко се разорих.

— Ако ми обещаеш една песен, след като се върнем, ще те почерпя.

— Дадено — отвърна Джейн, стиснала силно калъфа с китарата от страх, че може да избяга. — Коя песен?

— „На моя любим“, ако може.

— Че може, може. Само дето песента е отвратителна. Най-лошата от всички, съвсем сериозно ти казвам, Минерва. И аз пея цялото соло. Ще ми трябва магия за запушване на уши. На теб също.

— На мен песента ми харесва — рече професор Макгонагъл, като прескочи едно паве, незнайно откъде пръкнало се на улицата.

— Добре, от мен да мине — ухили се Джейн. — С тази красавица мога да изсвирия и „На моя любим“. Но само веднъж.

* * *

Учениците от дом Рейвънклоу се оказаха доста по-способни, отколкото показаха в началото. С напредване на учебната година все повече от тях научаваха добре защитните заклинания, които им преподаваше доцент Ъндед и тя не спираше да ги хвали пред колегите си. От първи, трети и шести курс имаше няколко деца, с които беше истинско удоволствие да се работи. Джейн поначало трудно помнеше имена, но техните определено се открииха в съзнанието ѝ само месец след началото на учебната година. Една от тях и може би най-добрата беше Лили Смит. Както научи Джейн, момичето беше с повече от скромнен произход, а историята ѝ напомняше тази на самата Роуина Рейвънклоу, поне според Сивата дама. Както мадам Рейвънклоу, и Лили Смит беше родена в малко селце в шотландските планини, където живееше с овдовялата си майка и малката си сестра.

Като добра ученичка Лили идваше редовно на консултации при Джейн, понякога в най-необичайни часове — случваше се сутрин

преди закуска да я чака пред стаята ѝ с някой въпрос или пък късно вечер да потропа тихо на вратата. Намираще я на обяд или след вечеря пред Голямата зала, където доцент Ъндед пространно ѝ обясняваше за видовете илюзии и нападателни магии. Но на преподавателката не ѝ беше неприятно. Дори се случваше да ходи до Голямата библиотека в Министерството на магията в Лондон, само за да провери нещо, за което я е попитала госпожица Смит. Двете скоро така се бяха сприятелили, че Лили даваше на учителката си да слуша записи на Орисниците, измагьосани в някоя раковина или ѝ показваше новата си метална верига, която гордо висеше под наметалото ѝ.

Ето защо в деня, когато Джейн тъкмо беше окачила големия леко поомачкан плакат на „Черните вещици“, взет обратно от лелината ѝ къща, и се канеше да посвири пред приятелките си, на вратата отново се почука. Нямахте съмнение, че това е Лили Смит, затова тя бързо остави китарното си перце до няколко кабарчета върху бюрото до прозореца и отиде да отвори.

— Здравейте, доцент Ъндед — поздрави весело момичето. — Измислих една малка магия за илюзия на вода, капеща в камината. Много е забавна. Искан да ви я покажа, за да ми помогнете да я модифицирам, че сега изглежда много дървена, а много ми се щеше да я покажа на момчетата от кръжока.

— Здравей и на теб, Лили — усмихна се Джейн. — Влизай. Можеш ли да почакаш малко с магията? Виждаш ли, тъкмо си купих нова китара и това ѝ е първото изпробване.

— Вие свирите на китара?! — възкликна Лили и влезе в стаята, където на няколко стола и едно кресло бяха насядали професорите Макгонагъл, Синистра, Спраут и дори професор Вектор, която преподаваше на Лили по Аритмантика още от трети курс.

— Здравейте! — поздрави Лили малко сковано. — Дано не ви се натрапвам.

— Сядай, сядай — подкани я професор Макгонагъл и ѝ посочи един от столовете. Тъкмо придумяхме Джейн да ни посвири, опитваше се да скромничи.

— Само няколко песни — побърза да каже Джейн. — Няма да ви отнема много време. Докато избяга котката или ви заболят ушите, както се уговорихме.

— Като гледам, Мъри засега няма намерение да бяга — констатира учителката по астрономия, в чийто скют се беше настанила мъркащата шарена котка.

— Добър ден, Ваше величество! — поклони се Джейн на примигващата топка козина, което предизвика смеха на присъстващите. — Е, готови ли са всички?

Останалите магьосници само кимнаха, а Джейн зае мястото си точно пред затворената врата на спалнята, прокашля се и дръпна струните. Беше се упражнявала няколко часа предния ден, но въпреки това се чувстваше напрегната и нервна. Първата песен не вървеше особено добре, което я разочарова, но не успя да я накара да се откаже. Вярно, на места гласът ѝ изневеряваше, но не беше никак лесно да пее песните, които бяха предназначени не за нея. След третата песен обаче се почувства по-уверена и продължи да свири и пее, като от време на време проверяваше с поглед състоянието на публиката си. У тях обаче не се забелязваха признаци на отегчение, нещо повече — професор Макгонагъл леко се усмихваше и клатеше глава в такт с мелодията, професор Синистра изглеждаше очарована, а Лили Смит слушаше като хипнотизирана, с отворена уста. Само котката Мъри изглежда не обръщаше внимание на случващото се, защото невъзмутимо скочи на земята от скута на Аврора и, без да бърза, се запъти към чинийката си с котешка храна, която стоеше до камината.

— Е, какво ще кажете? — останала почти без дъх запита Джейн след шестата песен, като за по-сигурно се опря на рамката на вратата. — Ставам ли още?

— Ставаш и още как — усмихна се Минерва в отговор.

— Не знаех, че имаме такъв талант в училището — поклати глава професор Вектор.

— Някога занимавала ли си се професионално с това? — запита седящата в синьото кресло на Джейн професор Спраут.

— О, да. След като напуснах училище. Няколко години — Джейн си поемаше въздух след всяко изречение. — С това си загубих времето, гласа и всякакъв шанс да навляза в научните среди.

— Аз смятам, че пеете страхотно, доцент Ъндед — за пръв път се обади Лили.

— Благодаря ти, Лили. Но за разлика от гласа ми, ушите ми са все още на мястото си. Не мога да се заблуждавам. И така, някой да

иска нещо специално? Иначе закривам събранието.

— Бих помолила за нещо на Орисниците — тихо каза Лили.

— А на мен вече обеща нещо — усмихна се Минерва.

— Добре, но ще бъдат само тези двете. И после някой ще вади Мъри изпод креслото, където ще се навре след втората песен. Да те предупредя, Минерва, оказа се, че никак не я харесва.

— Нямах проблем.

Джейн се оттласна от стената и затвори очи за един кратък момент. Знаеше коя от песните на Орисниците ще изсвири, затова само превъртя перцето в ръката си и започна. Песента беше тъжна и предизвика доста сълзи в очите на публиката, както и следващата, „На моя любим“, която беше обещала на професор Макгонагъл. Както пееше последния куплет, Джейн дочу раздразнението на котката, която започна да мяучи жално и след малко се скри под креслото, откъдето се долавяха виковете ѝ за помощ.

— Това беше всичко. — Джейн свали ремъка на китарата от раменете си и я остави внимателно в ъгъла. После мълчаливо прибра перцето в джоба на дънките си и седна на пода. Останалите като по команда изръкопляскаха, на което тя се усмихна и сведе глава вместо поклон. — А сега някой да извади котката ми изпод креслото и ако може, без да използва магия, за да не уплаши горкото животинче.

— За нула време ще я измъкна. Само се дръпни малко, Помона. — Професор Макгонагъл коленичи пред празното вече кресло и заговори тихо. — Мац, писи-писи. Ела тук, Мъри, кака ти вече спря да свири. Пис-пис-пис.

— Каква ти кака, по котешки стандарти съм достатъчно възрастна, за да съм ѝ баба — изкоментира Джейн от мястото си на пода, докато следеше операцията по изваждането на животинката изпод мебелта.

— Мац-пис-пис — продължаваше професор Макгонагъл, без да обръща внимание на думите ѝ. Изпод единия край на креслото се чу протяжно мяучене, но професорката дори тогава не се отказа да ѝ говори. Мъри възрази още веднъж, но само след миг черно-оранжевата ѝ муцунка вече се подаваше навън.

— Ето я и котката ти, Джейн — подаде ѝ я внимателно професор Макгонагъл.

— Ама тя дори мърка! — възкликна Джейн, докато я поемаше.

— Нека кажем, че имам талант с животните.

— Наистина — съгласи се Джейн. — С леля ми и майка ми сме отгледали цели армии котки, но рядко се случва да ни послушат, ако им говорим нещо.

Професор Макгонагъл само се усмихна и седна обратно на мястото си. Скоро след това четирите преподавателки се извиниха, че имат работа и трябва да се прибират, така че Джейн и Лили останаха сами в кабинета.

— Щеше да ми показваш магията си — напомни Джейн и се надигна от земята, за да се премести на един от столовете, като промърмори: — Да не забравя да ги върна после.

— О, да. Разбира се, съвсем забравих. Но след вашето изпълнение ще изглежда малко простишка. Както казва професор Дъмбълдор, няма друга магия като музиката.

— Ти не се притеснявай и седни в креслото. По моему, магията си е магия, а музиката — музика и често нямат особена връзка помежду си. Така че спокойно можеш да ми покажеш какво си измислила.

Лили прекоси стаята, седна колебливо на края на креслото и се загледа в пламъците.

— Може би имате право, доцент Ъндед. И все пак смятам, че се представихте много добре преди малко. Щеше ми се и аз да можех така. Но — не, мога да дрънкам по малко на китарата, а да свиря не мога и това е.

— Не се отчайвай така. Трябва ти повече практика и може би учител, който да те насочва.

— И кой би се наел да ме учи? Аз съм бездарна.

— Дълбоко се съмнявам. Вземи китарата и изсвири нещо.

Лили се изправи със залитане и се насочи към ъгъла, където стоеше китарата. Повъртя я малко из ръцете си, като че ли не знаеше какво да я прави, след това я подпря на коляно и изсвири няколко ноти.

— Не беше зле, но е много бавно. Опитай по-бързо. Недей да го мислиш дълго, музиката трябва да се почувства. Дай да ти покажа.

Момичето мълчаливо подаде китарата и Джейн я постави върху коленете си, точно пред котката. След това изсвири същите ноти.

— Сега си ти.

Този път с повече решителност девойката хвана грифа, огледа китарата отгоре до долу и започна да свири. Без да се запъва, успя да изсвири част от песента и чак тогава спря.

— Така е много по-добре — извика Джейн въодушевено. — Ако искаш, можем да се занимаем с тази песен днес, а после ще ти покажа друга. Всъщност, може и повече от една. Стига да искаш.

— Благодаря ви, доцент Ъндед.

— За нищо. Смятам, че ще бъде много забавно.

Целият останал следобед двете се занимаваха да свирят различни песни на новата китара. През повечето време Лили свиреше, а Джейн отпиваше от висока керамична чаша топъл чай, но от време на време се сменяха. Когато навън се стъмни, момичето най-сетне показва магията си, която само с лека корекция започна да изглежда като истинска.

— Много добре, наистина — Джейн отпи глътка чай и се облегна назад в стола си. — Напомняш ми на мен самата, когато все още учех в Хогуортс. Само се надявам да си достатъчно разумна, за да обръщаш внимание и на образованието си.

— Няма да го изоставя, не се тревожете — Лили се протегна към нейната чаша.

— Така те искам. Между другото, ако познаваш някой друг, който се интересува от музика, можеш да ми го пратиш. Не се бях забавлявала така отдавна.

— Това е лесно. Имам двама приятели, а също и двама техни приятели, с които често сме си говорили, че бихме искали да свирим в група.

— Чудесно. Доведи ги при мен скоро.

Така се роди рокгрупата на Лили и нейните приятели.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПРОФЕСОР СНЕЙП

Неделната сутрин беше слънчева и топла. Навън лекият ветрец тихо разместваше опадалите по земята листа на дърветата и набръчкваше повърхността на езерото, а сгряващите лъчи на слънцето мързеливо напичаха в стаята. От високия прозорец ясно се виждаха разноцветните корони на дърветата в Забранената гора, а някъде в далечината се открояваха тъмносините хребети на планините. Обитателката на стаята, доцент Ъндед или казано накратко Джейн, тъкмо се беше събудила и обикаляше разсеяно в кръг, като оправяше виолетовата си нощница под наметнатия на раменете ѝ светлосин износен халат, който очевидно ѝ беше твърде широк. Още не беше станало време за закуска, а поради неизвестни и на самата нея причини, преподавателката не можеше повече да заспи, затова кръстосваше напред-назад пред запалената камина и потъркваше очите си под очилата. Когато се разсъни достатъчно, седна на стола пред бюрото си и дълго се възхищава на гледката през прозореца. След като се умори и от това си занимание, отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, извади оттам ролка пергамент и перо и започна да пише:

„Скъпа лелю Шарлот,
Прощавай, че напоследък пренебрегвам
кореспонденцията ни, но през този месец и половина бях
много заета. Училището е все така хубаво, както си го
спомням, колегите са мили и учтиви, а учениците ми —
жадни за знания...“

Писмото продължи в този дух, включвайки в себе си пространен разказ за концерта предния следобед, банята на преподавателите, дори за ремонта на директорското радио и курабийките. Джейн горещо

похвали рецептата на леля си, но пропусна да спомене за дуела си с професор Снейп. Мисълта за него все още я тревожеше и докато не разбере на какво точно се дължи страният страничен ефект от простото наглед заклинание, нямаше намерение да казва за това на никого. Предостатъчно беше, че професор Снейп я видя.

Написаното зае цели две ролки пергамент и Джейн остана доволна, когато го прочете отново. Леля Шарлот определено щеше да се зарадва на новините от племенницата си, макар понякога да мърмореше, че писането на писма е загуба на време и би предпочела някакъв друг начин за предаване на съобщения, който да не поставя търпението ѝ на изпитание.

Джейн занесе писмото в соварника и го изпрати с една от советите на училището, която по-скоро можеше да се определи като бухал, и чак тогава погледна часовника си. Стресната от показанието му, едва не уплаши и птиците, които дремеха лениво по стойките си или кълвяха зрънца. Ако не се разбързаше сега, като нищо щеше да пропусне закуската, каза си тя притеснена. Затова не ѝ оставаше друго, освен да се затича надолу по стълбите с най-голямата възможна бързина.

— Добро утро, Джейн! — поздрави професор Флитуик запъхтяната преподавателка, тъкмо когато тя се наместваше на стола си.

— Добро утро! — отвърна му тя и без да иска катурна един бокал с тиквен сок, който заля покривката. — Прощавайте, професор Снейп.

В бързината да попие разлятата течност със салфетката си, преди да е стигнала до нечий skut, беше успяла и да сръга с лакът колегата си. Джейн изруга наум, търкайки покривката, без да смее да го погледне в очите.

— Здравей и на теб, Джейн.

Тя вдигна глава точно навреме, за да забележи изучаващия му поглед, да проследи как преподавателят невъзмутимо се изправя и вади магическата си пръчка. Секунда по-късно разлятото се беше превърнало в малко засъхнало петно, а тя се почувства особено глупаво, хванала с една ръка края на покривката, а с другата държаща пропитата с тиквен сок памучна салфетка.

— Извинявай, Сивиръс. Явно не съм особено концентрирана тази сутрин — въздъхна тя, примирена със случката. Настани се

обратно на мястото си и въздишайки захвърли изцапаната кърпичка настрана.

— По-добре хапни нещо — обади се професор Флитуик от другата ѝ страна в опит да я разведри, като посочи към чиниите с най-разнообразни блюда. — После можеш да се поразходиш из парка. Вчера ходих там, много е приятно. Всяко дърво е в различен цвят.

— Мисля да послушам съвета ви — дълбокомислено отвърна Джейн и се протегна към една порция бекон с яйца. — Ще ме придружите ли след закуска?

— За мое най-голямо съжаление, няма да успея. Трябва да подготвя уроците си за утре и мисля, че ще ми отнеме доста време, тъй като вчера нищо не свърших.

— Е, това е жалко. — Джейн преглътна хапката си и се обърна към професор Снейп. — Ами ти, Сивиръс?

— За мен ще бъде чест.

След като се нахраниха и поприказваха още малко с професор Флитуик, двамата преподаватели му пожелаха довиждане и излязоха заедно от Голямата зала. Без да се колебаят много, се насочиха към широкия парк на училището. Времето беше необичайно ведро за сезона, слънцето напичаше полянките, а земята под краката им беше постлана с жълти и червени листа. Самата красота.

— Хубаво време, наистина. — Джейн подскочи на един крак и се усмихна. — Радвам се, че излязохме.

— Наистина — повтори като ехо Снейп. — Макар че можеше и да не пече толкова.

— Ако те дразни, можем да седнем на някоя пейка, която е на сянка.

— Добре съм, засега.

Двамата замълчаха. Джейн не беше особено въодушевена от това, но вече свикваше с мълчаливия характер на професор Снейп. Въпреки че беше сто пъти по-добре, отколкото да дрънка глупости непрестанно, все пак вървенето до някой, който дума не обелва, си имаше своите недостатъци. Особено когато тя го харесваше. За известно време потъна в мислите си и когато най-сетне мълчанието съвсем ѝ дотегна, реши да зададе на колегата си въпрос:

— Как са учениците тази година, Сивиръс?

Той изглежда се сепна, защото в първия момент се закова на едно място, след това се обърна рязко към Джейн и чак накрая отвори уста да отговори.

— Бездарни както винаги. Не могат да сварят правилно нито една отвара. — Лицето му се изкриви в гримаса, но все пак си оставаше симпатично. — Тук-там има по някой проблясък.

— Надявам се да има такива и от Рейвънклоу. Има едно момиче, казва се Лили Смит, тя се справя много добре при мен. Чудех се как е по твой предмет.

— Смит? От шести курс? Мисля, че се сещам. Изненадан съм, че не са я направили префект. Способна е.

Джейн се усмихна широко при изказаната похвала, сметнала съвсем правилно, че е искрена.

— Имам и шестокурсник от Слудерин, казва се Антъни. Той също е много умен.

— А, да. Антъни Стоун. Идва по три пъти на ден да ме пита за различните отвари. Събира му се повече време на седмица в моя кабинет, отколкото в Общата стая.

Значи нямаше да е чудно, ако започнеш да идва при Джейн и да я разпитва за нещата, които преподава, рече си тя. Е, един или двама, за нея би било все едно. Макар че момчето изглежда беше запалено повече по отварите, нещо нормално за неговия дом.

След като обиколиха парка, двамата се насочиха към езерото, където вече се разхождаха много ученици. Децата носеха със себе си книги, жаби и дори котки, разговаряха оживено, играеха карти или просто вървяха по алеите на групички. Някои от тях въобще не им обръщаха внимание, а други ги изглеждаха за момент с любопитен поглед и после се връщаха към заниманието си. Джейн разглеждаше околността, усмихвайки се при всяка забелязана промяна, толкова разсеяна, че по някое време забрави за присъствието на Снейп. Беше приятно да си спомня парка, където беше прекарала толкова време като ученичка, дърветата, по които се катереха, когато никой от преподавателите не беше наблизо... Дали и сегашните ученици правеха такива пакости, замисли се тя? Поне рейвънклоуци изглеждаха прекалено възпитани, за да вършат подобни неща. Мислите дотолкова я погълнаха, че в един момент съвсем забрави къде се намира. Ето защо, когато Снейп неочаквано заговори, тя се стресна не на шега.

— Е, Джейн, винаги ли закъсняваш, когато трябва да ходиш някъде?

Въпросът беше изненадващ, изникнал практически от нищото, затова тя помълча малко, преди да отговори.

— Предполагам, трябва да кажа „да“. Колкото и да не ми се иска. — Погледна го за миг в очите и ѝ се стори, че вижда там усмивка. Устните му обаче не помръднаха и на милиметър. Този човек наистина искаше да я подлуди и засега успяваше. — Не че се глася особено, но имам толкова неща за правене, а сутрин ми се спи ужасно...

— Разбирам. — Снейп кимна и отправи поглед към езерото. — Аз също си намирам занимания. Като по-млад измислях заклинания. Сега се занимавам повече с отвари. Малко академична дейност, така да се каже.

— Отвари, казваш. Да си призная откровено, не са ми на сърцето. Когато бях на пет, без да искам изпих препарата на майка ми за чистене на котли. Лошо първо впечатление, предполагам.

Джейн проследи как колегата ѝ леко се засмя и после бързо възвърна обичайното си непроницаемо изражение.

— А къде е майка ти сега? — запита той ненадейно. — Сигурно често ходиш да я видиш.

— Бих ходила, ако беше още жива. И двамата ми родители са покойници. Имам само една леля, сестра на майка ми, която живее близо до Йорк. Майка ми почина, когато бях на шестнайсет.

— Аз бях на петнайсет, когато почина моята.

Никой от двамата не спомена и думичка за баща си. Джейн, за да избегне излишните въпроси и спомени, които това неминуемо щеше да породят, а Снейп кой знае по каква причина. Едно беше сигурно, това съвпадение не можеше да е случайно. Тя погледна към високо дърво с жълти листа точно навреме, за да скрие леката усмивка, пропъзляла на устните ѝ. Едва ли се прикриваше особено добре, но пък не смяташе да предоставя информацията, че харесва професора на всеки, който погледнеше към тях.

Разходката продължи още половин час, повечето от времето прекарано в мълчание, което беше за предпочитане пред дискутирането на неприятни теми. Времето обаче не беше изцяло пропиляно. Наблюдавайки внимателно колегата си, доцент Ъндед не можеше да не забележи някои нервни жестове от негова страна. Дали

щеше да приглади косата си или кръстосваше ръце, действията му издаваха някакво едва доловимо напрежение, което тренираното ѝ око долавяше инстинктивно. Може би наистина я харесваше, помисли си тя и колкото и да го отричаше, тази мисъл ѝ достави удоволствие.

Времето направо летеше и въпреки че не ѝ се искаше, накрая Джейн трябваше да се извини, че има работа, но все пак не се наложи да бързат. Със спокоен ход двамата учители се отправиха към замъка, където учтиво се разделиха още във Входната зала. Самата тя съжали, че няма възможност да се разхожда цял ден из земята на училището, особено в такава компания, но беше обещала на Лили Смит да се занимае с уроците по музика на нея и приятелите ѝ.

Тъкмо когато сипваше котешка храна в паничката на Мъри, на вратата се потропа и вътре едно след друго колебливо пристъпиха четири различни по височина момчета, следвани плътно от Лили, която беше поне половин глава по-надолу от най-ниския от тях.

— Здравейте, момчета, здравей, Лили! — поздрави Джейн, щом се изправи.

— Добър ден, доцент Ъндед! — отговориха хорово учениците.

— Мисля, че ще ни трябват още няколко стола. — Преподавателката махна с магическата си пръчка и няколко високи стола се материализираха пред камината, точно до креслото, върху което беше оставена торбичката с котешка храна.

— Е, настанявайте се — подкани ги Джейн, след като взе пакета с котешкия деликатес и го премести на бюрото. — Някой да седне и тук. Вече познавам Лили много добре, а предния път, когато видях Евфем Форест, мисля, че беше твърде погълнат от лианата, коя се беше увила около него.

— Прощавайте, професоре — каза едно от другите момчета, с тъмна коса и квадратни очила, което се беше настанило на стола до него. — Бях се увлякъл.

— Аха, значи ти го беше подредил така. Август Рипър, ако не греша.

Момчето кимна отсечено.

— А останалите трябва да сте Джери Хамър и Сет...

— Сет Хардинг — побърза да допълни ниското момче с дълга черна коса, което беше седнало до отличника Август.

— Значи Евфем е новата куидична звезда. — Джейн го изглежда одобрително над очилата си. Висок и с внушителна руса грива, ако не друго, момчето беше като магнит за девойките. В това време обаче Лили го тупна по рамото съвсем не деликатно, от което можеше да се направи извод, че далеч не е привлечена от неустоимия му чар. — На какво свириш?

— Китара — отговори кратко момчето.

— Август е на баса, Джери е вокал, а Сет е на барабаните — уточни Лили. — Всички сме свирали по малко, но ще ни трябват доста напътствия.

— Значи Джери е певец... — замислено отбеляза Ъндед. — Ами ти, Лили? Няма ли да пееш нещо?

— Аз ли? В никакъв случай — поклати глава момичето и русата ѝ опашка описа полуокръжност върху гърба на мантията ѝ.

— А вчера пееше толкова хубаво. Както и да е, това можем да го решим и по-късно. Сега ще е добре всички да посвирите малко, за да видя нивото ви. Август ще трябва да свири на китарата, тъй като нямам бас, а с тебе, Сет, не знам какво ще правим.

— Ние ще си купим инструменти, доцент Ъндед — прекъсна я Джери. — Аз имам малко събрани пари за микрофон, а бащата на Евфем му купува всякакви неща, само и само да учи, та това няма да е проблем.

— Много добре, тогава. Имате ли нужда от помощ в избирането на инструментите?

— Май ще е по-добре — за пръв път проговори по собствена инициатива Евфем, а по бузите му пробягна лека руменина. Явно не обичаше да си признава такива неща.

— Другата събота бих могла да ви заведа до магазина за музикални инструменти в Лондон, който е близо до улица Диагон-али. Съгласни ли сте?

Петимата се спогледаха и Лили отговори вместо останалите:

— Съгласни сме и сме ви много благодарни, доцент Ъндед.

— За нищо. Сега, предлагам Лили да изсвири песента, която репетирахме вчера, а Джери ще пее. Написа ли му текста, Лили?

— Готов е. Джери, ти би трябвало да я знаеш, но погледни все пак.

Лили подаде на Джери не много дълъг пергамент, а той само му хвърли един поглед и отсече:

— Знам я.

— Да започваме тогава. — Джейн подаде китарата на Лили и се настани удобно на стола си.

Щом Лили засвири, цялата стая притихна. Мъри размаха опашка и се отправи към паничката си, а Джейн се усмихна широко и поклати глава в ритъма на песента. Гласът на Джери беше леко дрезгав, но приятен и много добре се връзваше с мелодията. Другите момчета също се бяха заслушали и изглежда напълно одобряваха онова, което чуваха. Евфем следеше текста по пергаментата на Лили, а Сет дори си тактуваше с длан върху коляното. След като Лили свърши, подаде китарата на Август и той изсвири кратка мелодия, а Сет показва един барабанен ритъм с пластмасовата мъгълска линия на Джейн, купена навремето от събора на село.

— Добре се справяте — похвали ги доцент Ъндед, щом Сет довърши изпълнението си. — Мисля, че ще стане много успешна група от вас.

Учениците се зарадваха и благодариха за добрите отзиви.

— Значи ще ни заведете в музикалния магазин в събота? — попита Август след това.

— Да, в събота, по някое време сутринта, заповядайте в кабинета, откъдето ще тръгнем за Лондон. Преди това ще отида да помоля професор Дъмбълдор да ви пусне с мен, надявам се, че няма да ми откаже. Всички имате разрешителни за Хогсмийд, нали?

— Да, доцент Ъндед.

— Много добре. Значи до събота. А ако някой от вас има желание да ме пита нещо през седмицата, ще бъда или тук, или долу в кабинета.

Джейн ги почерпи с малко всякаквовкусови бобчета и след това ги изпрати до вратата на кулата. Наистина бяха мили деца, рече си тя.

Имаше още малко време до обяда и тя седна на бюрото да почете. Беше взела доста от старите си книги от Йоркшир и реши да извади някоя от тях. Докато ровеше из бюрото си и се чудеше коя точно да избере, вниманието ѝ попадна върху луксозно на вид издание, подвързано с черна кожа и надписано със сребърни букви — „Енциклопедия на магическия рок“. Какво пък, и то ставаше за четене.

Разлиствайки лъскавата хартия, защото книгата беше отпечатана именно на хартия, а не на пергамент както по-старите томове, тя си припомни, че имаше отделена една страница на нейната стара група. Отгърна в началото на буквата „ч“ и скоро я намери. Имаше голяма снимка, под която беше написана датата и името на групата. Да, наистина бяха те — млади, безгрижни и изключително доволни от живота си. По-долу имаше препратки към други страници, където пишеше за отделните членове — за нея и момчетата. Отвори на страницата с нейната снимка и зачете:

ДЖЕЙН СЮЗЪН ЪНДЕД

Изпълнителка от средата и края на 80-те години. През 83 година заедно с Франк Уейн създава групата „Черните вещици“ (след кавър групата „Таласъмски живот“, която съществува от 80-та до 83-та). От 85 до разпадането на „Черните вещици“ през есента на 91 година, Ъндед свири на водещата китара, пее и пише текстове на песни. През 92 година изчезва безследно. Виж стр. 15, „Черните вещици“.

Кога беше купила тази книга? Може би преди две-три години, когато минаваше случайно през Диагон-али. Чуваха се слухове, че Черният лорд за пореден път е зает да плете мрежите си около малкия Потър и тя беше решила, че може да се разходи по улицата, без да я забележат. Разходи се, макар и с качулка, влезе в книжарницата, купи книгата, взе си и нова мантия и отиде да види леля си Шарлот. На другия ден обаче видя смъртожаден в селото, и то посред бял ден. Примряла от страх, заряза книгата и мантията на дивана, направи заклинание, за да скрие лелината си къща и отново избяга в гората.

И все пак, книгата беше един от малкото ѝ спомени от онези хубави години, помисли си тя — от моментите на голяма слава и признание. Джейн въздъхна и я прибра в бюрото. Може би някой ден щеше да я нареди на полицата при останалите книги, които четеше

често. Ако престанеше да я боли сърцето, само щом се сетеше за миналото си.

* * *

Следващата седмица започна практически без да се случи нещо интересно. Часовете вървяха с нормалния си ритъм, а Сивата дама почти привършваше първата част на автобиографията си и вече си мислеше как точно да я публикува. Единствено понеделник сутринта имаше странен спор между професор Макгонагъл и една от другите преподавателки, която Джейн не познаваше, на тема предсказване на бъдещето. Разногласието обаче утихна бързо, след като непознатата учителка се засегна от нещо и напусна масата, и до края на закуската не се случи нищо особено. Свикнала на по-динамичен живот, Джейн откри, че изведнъж нещата за вършене са намалели драстично, и това я дразнеше. След като подреди книгите, дрехите и останалата част от багажа си, тя се зачуди какво да прави. Ето защо, когато една вечер професор Снейп ѝ напомни за обещанието да погледне касетофона му, тя побърза да го изпълни.

Този път стаята на професора ѝ изглеждаше по-различна. Дали защото в камината беше запален огънят или пък той беше разтребвал скоро, но в нея наистина имаше нещо ново. Сега имаше достатъчно време и възможности да се огледа наоколо и да забележи някои детайли от обстановката, които преди ѝ бяха убегнали. Върху каменните стени на малкото преддверие имаше закачени няколко свитъка, прозорчето в дъното беше покрито с тъмнозелена завеса, а една от стените беше изцяло заета от библиотека, в която бяха наредени най-различни книги.

— Заповядай, седни — отвлече я от заниманието ѝ гласът на професор Снейп, който ѝ посочваше тапицирано със зелено кадифе кресло, много приличащо на онова в нейната стая.

— Благодаря — отговори тя и се настани. — Може би ще е по-добре да го издърпаме до бюрото и да разглобя апарата там.

— Апарат?

— Касетофонът, де. Така му викат мъгълите по магазините за техника — и допълни, тъй като забеляза, че професорът я гледа

особено. — Виждаш ли, въпреки че родителите ми бяха магьосници, през целия си живот съм живяла сред мъгли.

— Разбирам — отговори събеседникът ѝ и побърза да донесе малкото касетофонче. — Ето го. Виж какво може да се направи.

Джейн разстели някакъв стар вестник, който се търкаляше наоколо, върху бюрото и извади от джоба си кутийка, в която се намираха няколко различни по големина отвертки, което вече наистина сащиса професор Снейп. Къде с отвертка, къде с магическата си пръчка, тя успя да развие капака на касетофона и започна да ровичка нещо извътре. На вестника нареди различните винтчета и болтчета, които беше извадила отвътре.

— Сивиръс, мисля, че смазката му е клеясала — каза Джейн замислено, докато се взираше в едно ъгълче на отворения търбух на горкото устройство, осветено от светлината на магическата ѝ пръчка. — Ето, погледни сам.

Професорът приклепна на пода до бюрото и надзърна там, накъдето сочеше магическата пръчка.

— Нищо не виждам — оплака се той и се приближи още повече в опит да забележи нещо.

— Точно тук — посочи Джейн с отвертката, която държеше с другата си ръка, — в ъгъла, онова черничкото. Това колелце по принцип трябва да се върти, но не може заради нея.

— Това изобщо не звучи добре — намръщи се Снейп.

— Не е кой знае какъв проблем. Трябва му само малко почистване. После ще му сложим нова смазка и ще се оправи.

— Щом казваш.

Джейн запретна ръкави и се съсредоточи. Трябваше му съвсем малко магия, за да се изчисти, но ако не внимаваше накъде я насочва, можеше да повреди нещо друго. Докато се готвеше да направи заклинанието, тя усети дъха на Сивиръс върху врата си и потрепери.

— Не прави повече така, чу ли? — укори го. — Не обичам да ми дишат във врата, цялата настръхвам.

— Прощавай — отговори той и се отдалечи.

Доцент Ъндед отново се съсредоточи, но имаше чувството, че сърцето ѝ бие два пъти по-бързо от обикновеното. Махна съвсем леко с пръчката и после се наведе да огледа. След това пусна касетофона и започна да гледа дали колелцето се върти. Всичко изглеждаше наред.

— А сега ми дай някоя касетка. За която няма да ти е жал, ако се повреди.

Снейп мълчаливо ѝ подаде касетката и лицата им се оказаха изключително близо, а ръцете им почти се докосваха. „Джейн, отдръпни се назад“, заповяда си тя, „и свършвай по-бързо с тази работа, това не е добре за теб“. Но тези мисли някак трудно си пробиваха път към съзнанието ѝ. С усилие на волята тя издърпа ръката си, в която държеше касетката, откъсна поглед от него и я сложи в устройството. Натисна копчето и стаята се изпълни с някакъв оглушителен трясък, който очевидно минаваше за музика.

— Вече работи — каза доволно тя почти срещу лицето на Снейп. Двамата се гледаха още известно време, но дали заради музиката или настроението им беше минало, в крайна сметка изгубиха интерес един към друг и се изправиха.

— Благодаря, че го поправи — проговори пръв Снейп, докато се опитваше да не гледа към нея.

— Моля — отвърна тя. — Каквото можах, направих. А сега мисля, че е добре да си тръгвам, късно е и утре трябва да ставам рано.

— Да, всички трябва да ставаме рано — отговори дълбокомислено той и тръгна към вратата. — Ще те изпратя до Входната зала.

ГЛАВА ПЕТА

ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

От този ден нататък Джейн беше нащрек. Беше наясно с емоциите, които изпитваше към колегата си професор Снейп и беше твърдо решена да не им даде да се разгорят. Стараеше се да го избягва колкото се може по коридорите, не гледаше към него в столовата и го заговаряше само когато мълчанието ставаше прекалено напрегнато. От своя страна, той беше сдържан както обикновено, но лесно можеше да се забележи, че е доста по-учтив с Джейн, отколкото с останалите преподаватели.

Въпреки това чувствата, която тя толкова ненавиждаше, си казваха думата. По време на втората си баня с другите учителки, Джейн беше толкова разсеяна, че почти не се включи в разговорите, а и даже не помнеше за какво точно са си говорили останалите. Разсеяна беше и когато водеше учениците към Лондон, така че се наложи всички да се връщат до вратите на замъка, защото заради нея бяха объркали пътя към Хогсмийд. Добре че магазинът, с който се беше договорила да използват камината им, имаше дълго работно време в събота.

Опитвайки се да се съсредоточи, тя изчака всичките петима ученици да минат през вратата на „Дервиш и Банджис“, магазина за магически инструменти, и чак след тях влезе вътре. Вярно, не беше задължително да използват точно пудролините. Магипортирането би спестило време, но те и така имаха предостатъчно, пък и Джейн я беше страх, че на някой от учениците може да му стане лошо, ето защо предпочете да използва този сравнително удобен начин за пътуване.

— Хайде, момчета, знаете как става — насочи ги тя към камината, докато плащаше на продавачката. — Вземате си от пудрата, хвърляте я вътре, след което казвате високо „Продъненият котел“.

Един по един, учениците се насочиха към дъното на магазина, където се намираше камината. Проправяйки си път сред малобройните клиенти, Джейн и Лили, която беше останала последна, скоро се

присъединиха към тях. Пръв пристъпи в зелените пламъци Джери, след него бяха Евфем и Август, и най-накрая Сет Хардинг, чиято фамилия Джейн така и не успяваше да запомни задълго. Щом и последното момче изчезна в камината, Лили се приближи до Джейн и попита тихо:

— Доцент Ъндед, сигурна ли сте, че сте добре?

Преподавателката леко потрепери, но бързо се овладя и побърза да отговори, преди да се е изложила съвсем:

— Разбира се, нищо ми няма.

— Изглеждате като че ли не сте на себе си.

— Чувствам се уморена — излъга Джейн в отговор и прибави наум „пък и май съм започнала да откачам“. След което изгледа Лили от главата до петите — това момиче беше много наблюдателно, доста повече, отколкото беше предполагала. Може би беше добра идея да го обучи на легалимантия или пък да намери някой, който да го научи. Програмата ѝ не беше особено лека през този срок и едва ли щеше да има това време.

Това ново разсейване продължи докато стана време двете да се прехвърлят в Лондон, затова когато Лили пристъпи в камината, тя си наложи са се концентрира и побърза да настигне останалите.

Без особени произшествия и шестимата бяха успели да стигнат в странноприемницата, където като че ли никой не им обърна внимание. По масите бяха седнали няколко вещици и магьосници, които пиеха пивото си, разговаряха или играеха на карти, увити плътно в мантиите си. Времето беше студено за средата на октомври и навън се редуваха засилващ се дъжд и пронизващ вятър. Само един млад магьосник с руса брада, който беше облечен със светлозелени одежди и пиеше сам на маса близо до камината, се загледа любопитно в Джейн и детската градина, която тя водеше със себе си. Тя му се усмихна на свой ред и поведе групата към вратата.

— Момчета и момиче — обяви тя. — Отивам да купя три чадъра от сергията на ъгъла. Вие ме изчакайте тук, след което тръгваме.

Джейн чу как русокосият се засмя на мястото си, но, решила да не му обръща повече внимание, се забърза към вратата и я отвори. Посрещна я отвратителен дъжд, който като че ли някой изливаше с кофи върху улицата. Мъгълката, която продаваше на сергията на ъгъла, се беше сгушила в яркожълтия си дъждобран и тихо трепереше.

Затичала се натам, Джейн бъркаше в джобовете си, търсейки мъгълски монети, накрая ги откри, подаде ги на продавачката и взе първите три чадъра, попаднали ѝ пред очите, след което затича обратно. Щом стигна вътре, изтърси водата от косата си и раздаде чадърите на учениците.

— Вървете бързо след мен и внимавайте да не се загубите някъде. Витрините ще разглеждаме на връщане, защото днес музикалният магазин работи до шест часа.

Щом излязоха навън, Джейн и Лили разтвориха наситенозеления чадър, който беше останал за тях, докато гледаха как момчетата се забавляват, като джапат из локвите, пръскайки вода наоколо и с известно закъснение също отварят чадърите си. Дали беше от цвета на чадъра или от нещо друго, но изведнъж навън ѝ се стори много по-мрачно, отколкото преди малко.

— Надявам се, че нямаш нищо против да вървиш с мен? — учтиво попита Джейн, като огледа много критично облаците над главата си.

— Никак даже — отговори Лили и се намръщи. — Онези хаймани сигурно през целия път ще се пръскат с вода. Пък и някои от тях са високи почти два метра. Ще прогизна цялата под един чадър с такъв стълб.

Изглежда времето не се отразяваше на настроението на момчетата, защото продължаваха да играят на мократа си игра. Практически излязла извън кожата си, Джейн се обърна в тяхна посока и им се развика:

— Момчета, престанете да се пръскате, защото ще се разболеете и директорът ще се кара на мен!

Четиримата за малко преустановиха заниманието си, но едва-що Джейн извърна глава, чу как някой, най-вероятно Джери или Евфем, подхвърли водна бомбичка към един от другите и ядосания вик на Август:

— Ей, момче, ти трол ли си? Не разбра ли като Ъндед каза да престанем?

— Давай да тръгваме — предложи Джейн на Лили и извика отново. — Сериозно, момчета, престанете или повече няма да ви водя никъде!

— Големи са дечковци! — изкоментира момичето.

За двете пресечки, които изминаха до магазина, момчетата бяха успели да се намокрят почти целите, въпреки чадърите. Дали беше от дъжда или от съвместните им занимания пред „Продънения котел“, Джейн дори не искаше да разбира, но подозираше, че ако просто ги беше хвърлила в някое езеро, щяха да са доста по-сухи.

Въпреки локвите вода, които оставяха след себе си, продавачът в магазина ги посрещна радостен, че толкова много клиенти идват наведнъж при него и след като научи, че младежите смятат да си основат група, ги затрупа с въпроси и им даде куп съвети за бъдещите им репетиции. През това време Джейн побърза да изсуши дрехите им с магия, като изобщо не ги глезеше, затова накрая повечето от тях се почувстваха, все едно са изяли по един голям пердах от майките си. Това донякъде я накара да се почувства по-добре.

— Не ви щади тази доцент Ъндед! — провикна се продавачът. — Опасна жена е!

— А, господин Марбъл, ние си го заслужихме — въпреки че не беше взел чак такова участие в пръскането на улицата, Август реши да поеме отговорност. — Тази вода не беше само от дъжда, ние направо се замеряхме с нея.

— Е, значи наистина сте си го заслужили — господин Марбъл размаха поучително показалеца си. — Елате сега да изпиете по чаша чай и после ще ви покажа инструментите.

Чаят беше сервиран във високи керамични чаши от самия продавач на малка масичка зад тезгяха му. След като изпиха каквото можаха, доцент Ъндед благодари за почерпката и сподели впечатленията си от новата китара.

— Много хубав звук, наистина, господине. Онзи ден, когато свирих в моята стая, акустиката беше отлична, въпреки че помещението беше малко и квадратно.

— Никак не съм учуден. Все пак това е една от най-добрите ми китари. Елате сега, да ви покажа инструментите. Тъкмо получих нови басове, отлична партида.

След предишната тишина, суматохата около инструментите беше направо оглушителна за чувствителния слух на доцент Ъндед. Добре, че учениците бързо се разбраха в какъв ред ще ги изпробват и ако не тишина, поне имаше някаква последователност в шумотевицата. Докато продавачът сновеше превъзбуден около тях и не спираше да

бърбори, тя си зададе въпроса дали не угажда твърде много на учениците си. Може би беше така и в крайна сметка поне тези петимата щяха да ѝ се качат на главата, но пък наистина ги харесваше и се надяваше, че някой ден ще ги научи на дисциплина.

Накрая се намериха инструменти по вкуса на всички и след като ги купиха, излязоха навън, където за облекчение на Джейн вече беше престанало да вали. Забеляза обаче нещо странно — никой вече не напираше да се вдетинява, а напротив — момчетата и Лили внимателно държаха калъфите с новите си придобивки, като се оглеждаха на всички страни — дали някой няма да ги опръска или вода да капне отгоре им. Тя се усмихна — може би все пак възпитанието им не беше изгубена кауза.

Поради по-спокойното поведение на спътниците си, учителката също си позволи да се отпусне и предното ѝ отнесено настроение се върна с пълна сила. Докато вървяха бавно по пътя към странноприемницата и оглеждаха с интерес витрините, тя на няколко пъти съвсем целенасочено се заглеждаше в магазините за парфюми и дрехи и дори започна да си представя как ли би изглеждала с една или друга рокля. Това я ядоса особено много и за да престане да се занимава с глупости, се принуди да си удари силен шамар по бузата, докато учениците не гледаха.

Когато най-сетне стигнаха до „Продължения котел“, вече беше започнало да се стъмва. Поляха новите покупки с още чай и след като хапнаха и по малко топла храна, минаха отново през камината и се озоваха в Хогсмийд, откъдето прибирането не беше трудно.

* * *

През следващите няколко дни петимата рейвънклоуци се занимаваха много усърдно с новите си музикални инструменти. Отначало трябваше да ги настроят, след това започнаха да се упражняват и към края на седмицата вече можеха да изсвирят по нещо заедно. Гледаха обаче да не тормозят много преподавателката си, защото смятаха, че вече е направила достатъчно за тях.

Ето защо през това време доцент Ъндед се занимаваше със съвсем други неща. Повечето си време прекарваше в библиотеката,

където правеше проверка на историята и приложението на безсловесните заклинания — този въпрос ѝ беше станал много интересен, след като беше прочела в една книга, че безсловесните заклинания са се появили в доста късен етап на развитие на магията и сега се опитваше да разбере защо. Така я завари един следобед професор Снейп, който тъкмо влизаше в библиотеката, понесъл вестник под мишница.

— Надявам се, че няма да ти преча — каза той и се настани на съседната маса.

Джейн хвърли кратък поглед към него и докато се правеше, че гледа към една лавица с книги, попита:

— Нали няма да имаш нещо против, ако разгледам вестника ти?

Снейп ѝ го подаде с едно кратко „заповядай“, след което тя го отвори над книгата си и започна да прелиства. Като цяло в „Пророчески вести“ рядко имаше нещо интересно или полезно, но тя отдавна не беше чела новините, затова хвърли бегъл поглед на заглавията. Изненадата ѝ обаче беше пълна. Сред по-малките заглавия имаше обезпокоителна новина, която започваше така:

„Все още няма никакви разкрития относно изчезването на семейство Грийнтрий от дома им в южен Съсекс онзи ден...“

Повече не можеше и да прочете, защото внезапно ѝ прилоша. Добре си спомняше друго такова съобщение във вестника отпреди много години, което гласеше:

„Госпожа Ъндед от Рейвъндейл, графство Кент, беше намерена вчера сутринта мъртва в дома си.“

Имаше чувството, че се задушава. Изпусна перото си върху масата и за миг изгуби равновесие. Хвана се отчаяно за стола си и затвори очи. Когато най-сетне дойде на себе си, тя отвори очи, за да продължи с работата си с надеждата, че никой не е забелязал. Когато

обаче погледна към професор Снейп, забеляза втренчения му поглед, впит изпитателно в нея.

— Лошо ли ти е? — попита той с необичайно висок глас, който звучеше донякъде загрижено. — Изглеждаш, все едно си видяла призрак.

— Нищо ми няма — опитът ѝ да излъже беше много жалък. Всъщност, нямаше видима причина да не каже истината, но леката подозрителна нотка в тона на колегата ѝ я караше да бъде неспокойна. Облегна се на стола и сложи ръце в скута си, като се опитваше да стои неподвижно, за да скрие треперенето си.

Чула разговора им, библиотекарката мадам Пинс дотича след няколко секунди и запита какво е станало.

— Колежката ми за малко да изгуби съзнание — отговори спокойно професор Снейп. — Смятам да я заведа в болничното крило.

Мадам Пинс каза нещо одобрително и двамата успяха да вдигнат на крака Джейн, която за момента не се чувстваше уверена в собствените си сили.

— Смятам, че е време да те прегледат — заяви Снейп, докато я извеждаше от стаята, подпрял я стабилно. — Първо припадаш, после ти тече кръв от носа, а сега ти прилоша съвсем внезапно — мисля, че трябва да е някое проклятие, но мадам Помфри ще каже най-добре.

Джейн притеснено погледна назад, но библиотекарката мадам Пинс се беше отдалечила зад дебел рафт с книги и най-вероятно дори не ги чуваше. Двамата тръгнаха по близкия коридор, като Снейп трябваше да подкрепя Ъндед с почти цялата си сила, за да не падне на земята. Все пак не беше чак толкова силен физически, така че имаше опасност да я изпусне на пода, въпреки че и тя не беше чак толкова тежка. Когато завиха няколко пъти към все по-вътрешни и мрачни коридори, илюзията за болничното крило съвсем изчезна. Изпълнена от неприятно предчувствие, накрая доцент Ъндед посегна към джоба, в който държеше магическата си пръчка и никак не беше учудена, когато установи, че там няма нищо. Стараейки се да скрие потреперването си, тя обмисляше как да се измъкне, което нямаше да е лесна задача, дори да не беше сполетялата я слабост. В това време Снейп блъсна не особено внимателно една врата и я бутна да влиза вътре. Заведе я до един пращен стол, където тя се настани със залитане и зачака да види какво ще се случи. Умът ѝ беше съвсем бистър, но на мускулите си все

още не можеше да се довери, затова трябваше да забави достатъчно каквото и да ставаше, ако искаше да излезе от стаята.

В следващия момент Снейп вече беше затворил вратата и обърнал погледа си към нея. Джейн направо усещаше как се опитва да издълбае челото ѝ с поглед, и се постара да му отвърне с колкото се може по-въпросително и неразбиращо изражение. Няколко секунди двамата водиха мълчалива борба, но когато видя, че никой няма да спечели от това, Снейп пръв изгуби търпение и без повече да се сдържа, изстреля поток от ядни думи:

— Кажи сега, каква точно задача не си изпълнила за нашия скъп Черен лорд?

— Моля?! — беше единствената ѝ реакция. Беше си представяла какво ли не, но това наистина беше нелепо. Всичко я болеше, включително главата от продължилото виране в Снейп, и сега желанията ѝ се простираха до това да се прибере в стаята си и да се тръшне на леглото.

Затвори за момент очи, но успя да ги отвори точно навреме, за да улови отегчения поглед на Снейп.

— Ако обичаш, недей да играеш невинното уплашено момиченце — продължи той. — Не ти отива особено. И не мисли, че можеш да ме заблудиш. Познавам този белег и това проклетие, и те могат да принадлежат единствено на Него. Повярвай ми, познавам навиците на онзи, който не бива да се назовава, много по-добре от пасмината тук в училище.

Той пристъпи към нея и грубо дръпна ръкава на мантията ѝ. Джейн не се и опита да се съпротивлява. За голяма изненада на колегата ѝ обаче там го нямаше издайническият знак, с който самият той беше белязан. В следващия момент той се стъписа, но бързо възвърна решителността си. Спомни си, че Черният лорд не белязваше всичките си подчинени. Понякога дори имаше навика да оставя по няколко небелязани шпиони, които успяваха да се промъкнат там, където другите просто не можеха.

Джейн колебливо се надигна от стола, залитна, след което седна обратно. Не можеше да мръдне, но пък успя да изрече с тих стържещ глас:

— Може ли да разбера в какво ме обвиняваш? Че служа на Волдеморт или че съм го предала? И мога ли да знам ти на чия страна

си?

— Мисля, че е по-добре аз да задавам въпросите — заплашително каза Снейп и небрежно превъртя през дългите си пръсти тъмночервената махагонова магическа пръчка на Джейн. Това определено я съживи и само след секунда кръвта ѝ беше кипнала. Тя се изправи рязко и като се хвана с една ръка за облегалката на стола, премина в настъпление.

— В такъв случай мога да ти кажа каква е моята позиция — заяви тя с по-висок глас, отколкото беше имала намерение. — Нямам нищо общо с цялата тази история. Свободен човек съм и не служа на никого. Дойдох в училището, за да преподавам, а не да преследвам или шпионирам някого. И ако теб те гони нечиста съвест, това си е само твой проблем. — Последната фраза беше по-скоро свързана с предположението на Ъндед, че той може би има нещо общо с Волдемор, отколкото с някакви конкретни доказателства, но изглежда беше улучила нещо.

— Внимавай с тона — скръцна със зъби Снейп.

На Джейн за момент ѝ причерня пред очите и се наведе поглед, но после пак изправи глава и продължи да говори в същия дух.

— По-добре ти внимавай — каза тя. — И избягвай да си мислиш неща като това, че дъщерята на Сюзън Ъндед би могла да предаде паметта на майка си.

Това беше може би един от последните ѝ козове. Едва ли много хора си спомняха Сюзън Ъндед и трагичната ѝ гибел, но нищо не пречеше на Джейн да припомни на колегата си за какво става въпрос. За нейна най-голяма изненада обаче Снейп изглеждаше като ударен с мокър парцал през лицето, даже без разяснението, и дори заекна:

— С-Сюзън Ъндед — онази Сюзън ти е майка?

Оставяйки чуденето откъде и какво знаеше той за по-нататък, когато щеше да има време и спокойствие да мисли по въпроса, Джейн реши да се възползва от момента на объркване. Вече по-добре физически, тя небрежно бръкна във вътрешния джоб на мантията си и извади оттам тънката черна магическа пръчка, която пазеше тъкмо за такива случаи.

— Ако обичаш, върни ми другата пръчка — предизвикателно каза тя, като насочваше черната пръчица към него. — Чувствам се привързана към нея. — Замълча за малко и допълни с лека

заплашителна нотка в гласа си. — Освен ако не искаш да се дуелираме...

— Личи си колко си нова, Ъндед. — Смехът му беше сух и краткотраен, очевидно Снейп вече беше съвсем на себе си. — Щом смяташ, че можеш да ме победиш в дуел. Особено в това състояние.

— Нищо ми няма. — Тя най-накрая се пусна от облегалката на стола и направи две крачки напред. След това го погледна в очите. Беше изтощена, но усещаше как силите ѝ се връщат бързо. Може би след няколко минути щеше да е способна да се дуелира. Или поне да изглежда все едно може. Колегата ѝ обаче изглеждаше впечатлен. Не от жалкия ѝ опит да се държи на краката си, даде си сметка тя, а от нещо друго. — Е, ще започваме ли?

Двамата се гледаха изучаващо един друг. На никого не му се водеше истински дуел. Бяха се дуелирали на шега, вече бяха видели кой какво може. А имаше и други начини да си премерят силите, но сега не беше подходящото време.

— Не си струва усилията — рече той накрая и ѝ подхвърли пръчката. — Но пък смятам да се погрижа професор Дъмбълдор да разбере всичко за теб. Ще те държим под око.

— Кажи му да държи тебе под око — отвърна му Джейн с леко треперещ глас, въпреки че вътрешно кипеше от яд. Тя — Ъндед — да „не си струва усилията“? За кого точно се мислеше той, че да си позволява да говори така?! „Тихо, Джейн, спокойно“, повтаряше си тя наум, „няма да спечелиш от прибързани действия точно сега. Просто млъкни, успокой се и не прави нищо. Ще имаш и други възможности.“

Двамата се гледаха един друг още няколко секунди. Висока само метър и шейсет, Джейн трябваше да вдигне глава почти право нагоре, за да устои на погледа на опонента си, но не си позволи нито да мигне, нито да отстъпи крачка назад. Все още беше много ядосана, затова стискаше юмруци зад гърба си, но и ядът ѝ преминаваше с главоломна скорост, вероятно заради физическото изтощение. Накрая Снейп се отказа окончателно от по-нататъшна конфронтация и се запъти заднешком към вратата, без да каже каквото и да било. Щом колегата ѝ излезе от стаята, тя тежко се отпусна на стола и по страните ѝ потекоха две сълзи. Плачеше от яд и гняв, и най-вече поради това, че симпатиите ѝ отново попадаха на неподходяща почва. Изправи се бавно и тръгна да се прибира. Щеше да разправи на професор

Дъмбълдор своята версия на историята. Трябваше да го уведоми за подозрителното държание на Снейп. Какво точно си мислеше той, че може да й заповядва какво да прави?! Или смяташе, че може да върти цялото училище на пръста си?! Ъндед беше решена да не се дава без бой и ако Сивиръс Снейп й се изпречеше отново, този път щеше да му се противопостави както трябва.

* * *

Както много други пъти преди това, и сега Джейн не се беше излъгала в интуицията си. Беше убедена, че ще последват и други сблъсъци със Снейп и макар да се чувстваше несигурна в техния изход, смяташе, че е важно да не се предава. От злощастната случка в библиотеката бяха минали няколко дни и двамата не бяха разменили повече от пет думи. Срещаха се всеки ден, било то по коридорите или на масата в столовата, но единствените реплики, които си казваха един на друг, се отнасяха за дреболии като пожелаване на „добър ден“ и подаване на прибори и чинии на вечеря. При всяка тяхна среща обикновено имаше твърде много свидетели, така че никой от двамата не искаше да започва сцена, но начина, по който се гледаха на разминаване, определено подсказваше, че между тях прехвърчат искри.

Една хубава вечер след вечеря, тъкмо когато Джейн се връщаше от разходка в парка, тя се натъкна на изникналия като че ли изпод земята Снейп още във Входната зала.

— Професор Снейп — бяха първите думи, които й дойдоха наум, след което спря на едно място и панически се огледа наоколо.

— Доцент Ъндед — беше хладният отговор. Известно време стояха като заковани на местата си, разглеждайки се взаимно. Не беше лесно да се преценят един друг, имаше толкова тайни, които и двамата очевидно криеха, а легалимантията не помагаше особено на никого. Накрая Снейп взе решение да действа и направи крачка встрани, като гледаше колегката си изпод вежди. — Надявам се да сте добре със здравето.

Сарказмът му ясно личеше в думите му, и това накара Джейн да застане нащрек и да провери дискретно магическите си пръчки.

— Добре съм, благодаря — отвърна му тя с възможно най-пренебрежителния си тон и зачака.

— Това е хубаво — Снейп направи драматична пауза и започна да обикаля около нея като истински лешояд, — тъй като така и не успяхме да си изясним някои неща предния път.

— Не и според мен. Какво толкова имаше да изясняваме? — Ъндед се завъртя на мястото си, защото никак не ѝ се искаше да го изпуска от поглед. — Вие сте шпионин, а аз се опитвам да си върша работата.

— Нямате никакви доказателства.

Двамата се погледнаха в очите за момент и след много кратък миг Снейп посегна към ръкава на мантията си, но беше твърде късно. Ъндед махна с магическата си пръчка, ръкавът се отметна и Черният знак издайнически се показва на мъждивата светлина на факлите.

— Мисля, че вече е време да си поприказвам с директора, така че ако обичате, се отместете от пътя ми — кратко обяви тя и като заобиколи колегата си, тръгна към стълбите, които водеха към горните етажи. Последното, което видя, докато се отдалечаваше, беше самотната фигура на професор Снейп, който стискаше едната си ръка с другата до посиняване.

Малко по-късно Джейн седеше направо върху стълбите пред директорския кабинет, подпряна безпомощно на стената. Разговорът с директора изобщо не беше минал както тя беше очаквала. Той сякаш не обръщаше внимание на думите ѝ и се държеше все едно тя още е негова ученичка и му е казала, че сополивият съученик от последния ред пак си е забравил домашното.

Беше повтаряла, докато ѝ излезе пяна на устата, за Снейп и Черния знак, за подозрителното му държание и обвиненията му, но единственото, което успя да изкопчи беше репликата му:

— Виж, Джейн, Сивиръс винаги е бил параноичен за някои неща. Както си забелязала, той наистина беше смъртожаден преди, но това няма нищо общо с него сега. Знам, че ти не би ни предала, но трябва да дадеш на Сивиръс малко време да те възприеме и накрая смятам, че наистина ще започне да ти се доверява.

Тя, разбира се, веднага изрази несъгласието си, както и искреното си съмнение, че Снейп би могъл да ѝ се довери някога за нещо по-различно от това да му подаде солницата в столовата. Дори за

това не би ѝ се доверил, помисли си тя, защото можеше да е отровена. Тя на него също. И като си спомни, че беше приемала храна и отвари от него преди, направо ѝ примаяваше. От него, учителят по отвари. Чудно как не я беше отровил досега. А не беше ли? Може би трябваше да се отбие в болничното крило. Тази нейна слабост едва ли беше случайна. Едва ли беше отровена, каза си тя накрая, но все пак.

Доводите ѝ обаче изобщо не повлияха на директора. Той ѝ препоръча наистина да намине през болничното крило, за да се увери, че няма проблеми със здравето, но спомена още веднъж, че има пълно доверие в професор Снейп. Изморена да повтаря едно и също, накрая Джейн благодари за отделеното време и си тръгна.

Не успя обаче да стигне твърде далеч, затова седна на стъпалата на първата стълба, която ѝ се изпречи и затвори очи. Имаше толкова неща, за които да мисли и толкова малко желание да мисли за тях, че накрая просто седеше там, без да прави нищо. Така я завари професор Синистра, която тъкмо отиваше на занятие.

— Джейн, да не ти е лошо? — Преподавателката беше изтичала право при нея и я беше докоснала загрижено по рамото.

— Нищо ми няма, Аврора — простена Джейн, което никак не успокои другата жена, — просто съм много уморена.

— Ако искаш, можем да поговорим — не се предаваше Синистра. — Може да не съм добра в съветите, но поне мога да слушам, а на теб наистина ще ти олекне.

— По-добре ми помогни да си стигна до стаята. Или поне ела с мен. Не искам да съм сама точно сега.

Това беше проява на слабост, даде си сметка Джейн, но в момента не я интересуваеше. Искаше само да забрави за Волдеморт, за Дъмбълдор и Снейп, всъщност за всичко, което се намираше зад вратата на стаята ѝ.

* * *

Щом войната беше официално обявена, нито Ъндед, нито Снейп искаха да се откажат от конфронтации. На три дни се засичаха някъде привидно случайно и си разменяха добре премерени обиди, но никога

заклинания, защото и двамата знаеха, че ако се дуелират открито, могат да загубят работата си.

Джейн настина отиде до болничното крило, където мадам Помфри я прегледа много подробно и обяви, че не намира у нея следи от отрова. Вярно, скалъпеното обяснение на Джейн, че е яла нещо подозрително на Мракон-али не струваше и пукнат кнут, но беше по-добре от истината.

Нещата не можеха да продължават по този начин, затова никой от двамата преподаватели не се изненада, когато получи известие от директора, че трябва да поговорят с него в кабинета му. Това, което не бяха предвидили обаче беше, че двамата ще са там едновременно.

Джейн пристигна с известно закъснение и изненадата ѝ от това да види професор Снейп, който вече стоеше като наказан прав пред бюрото на директора, беше съвсем неподправена. Тя се приближи предпазливо към другите двама, избра си свободното място под един от портретите, които се намираха в кабинета, възможно най-далеч от Снейп, и застана в същата поза, гледайки с очакване към директора.

— Е, Джейн, Сивиръс — строго започна Дъмбълдор, — мисля, че ви е добре известно защо ви извиках тук.

— Да, директоре — отговориха двамата почти в синхрон, след което се погледнаха начумерено.

— Изглежда и двамата не сте взели насериозно думите ми, което ме натъжава, но и е сигурен знак за мен, че трябва да предприема скоростни мерки.

След малка пауза, през която двамата виновни гледаха накъде ли не, освен един към друг и към началника си, той продължи с назидателен тон:

— Чули са ви да си разменяте реплики вчера във фойето на четвъртия етаж и преди няколко дни във Входната зала. Такова непрофесионално отношение от ваша страна е недопустимо за преподаватели в нашето училище, вие рушите дисциплината на учениците и разваляте колектива.

На това място Джейн понечи да каже нещо, но директорът ѝ направи знак да замълчи.

— Такова нещо не сме имали откакто се помня, а това ще рече откакто като много малък ученик прекрачих прага на Хогвортс за пръв

път. Държанието ви е извън всякакви граници и ако не го промените, ще се принудя да взема мерки.

Тук професор Дъмбълдор ги изглежда изключително строго, при което всеки от тях се почувства отново като малко дете, което е направило най-голямата възможна пакост и сега чака родителите му да дойдат и да го накажат.

— Поне мисля, че разбирате ситуацията. И това е нещо — Дъмбълдор се усмихна като че ли на себе си, после си оправи очилата и отново ги изглежда строго. — Отсега нататък искам да се държите любезно един с друг, без значение пред публика или насаме, в противен случай ще бъда принуден да уволня виновния за подновяването на враждебните ви отношения. А ако не може да се разбере кой е той, тогава ще си тръгнете и двамата. Ясно ли се изразявам?

— Да, директоре — отговори Снейп, а Джейн с известно закъснение допълни:

— Разбира се.

— Добре тогава. Надявам се, че сме се разбрали с вас. Свободни сте да си ходите.

Снейп и Ъндед тъкмо се опитваха да се разберат кой да мине пръв през вратата, когато за изненада и на двамата, директорът добави:

— Всъщност, само ти си свободен, Сивиръс. Току-що се сетих, че имам да обсъждам още нещо с Джейн.

Снейп само вдигна вежди и се отправи към изхода, докато Ъндед се върна обратно на мястото си под портретите и скръсти ръце, докато го гледаше как напуска кабинета.

— Вече можеш да седнеш — долетя зад гърба ѝ гласът на директора. Джейн придърпа един от столовете, които се намираха отстрани до стената и се настани полека. Не можеше да си представи какво толкова има да ѝ каже професор Дъмбълдор и изгаряше от любопитство да научи, стига, разбира се, да не беше някой нов упрек за поведението ѝ, който дори Снейп не биваше да чуе.

— Разбираш, надявам се, защо постъпих така с теб и Сивиръс. — Джейн кимна. — Колкото и да не ми беше приятно, трябва да се съгласиш, че и двамата прекалихте.

— Наистина съжалявам, директоре. — Макар и не за всичко, тя наистина изпитваше съжаление за това, че беше разочаровала

професора, под чиито грижи беше прекарала голяма част от живота си.

— Да се надяваме, че и двамата съжалявате — строго каза той. — Но не те оставих тук, за да те карам да ми казваш колко съжаляваш. — В този момент по устните му, скрити зад гъстата сребриста брада, заигра искрена усмивка. — Всъщност, исках да ти кажа, че съм впечатлен от начина, по който се противопостави на Сивиръс. Никой тук, нито учител, нито ученик, досега не беше успявал да му противостои по този начин, почти като равен.

— Сам ли ви каза? — заинтригувано попита Джейн, напълно забравила за мъмренето преди малко.

— Отчасти — той извади от ръкава си магическа пръчка и измагьоса каничка с чай. — Ще ми правиш ли компания? Има и бисквитки.

— Бих могла да си взема една, благодаря за чая. — Като хипнотизирана Джейн наблюдаваше този странен обрат на вечерта, увенчан с появяването на златен поднос, покрит с джинджифилови бисквитки.

— Въпреки че ми липсват някои парченца от историята. Може ли да погледна?

Едва ли толкова добър магьосник имаше нужда от позволението ѝ, за да наднича из мислите ѝ, но пък това беше учтивият начин да го направи. За вещица като нея, която умееше да защитава съзнанието си, проникването отвън можеше да бъде особено неприятно, ако я хванеше неподготвена. Затова Джейн се облегна назад и остави директора да види каквото иска.

— Точно както си мислех — закима професор Дъмбълдор и се зае да налива чая. — Въпреки че не си в най-добрата си форма, ти си самороден талант.

— Талант? За какво? — Скоро не ѝ се беше случвало някой да я нарича така.

— О, толкова много неща. Засега — да лазиш по нервите на Сивиръс, но по-нататък — кой знае?!

„Давай по същество, директоре. Вече съм достатъчно голяма и мога да го понеса.“ Известно време двамата пренасочиха вниманието си към бисквитките и чая, но скоро това занятие започна да им омръзва, затова директорът предпочете да продължи с речта си.

— Знам, че преподаването запълва времето ти доста добре, засега. Но си мислех за нещо друго, в което би могла да бъдеш също толкова полезна. Би трябвало да си запозната с факта, че покойната ти майка едно време участваше особено дейно в организация, наречена „Орденът на феникса“. Предвид обстоятелствата, аз и няколко изтъкнати магьосници сметнахме, че ще бъде хубаво, ако я възродим. И смятаме, че наистина бихме спечелили от твоето евентуално участие в нея.

Преподавателката слушаше с отворена уста. „Хиляди дяволи и капи го взели“, промърмори си тя. Това наистина беше последното нещо, което очакваше да чуе. Ненавиждаше тази организация, както и почти всички, които бяха участвали в нея. В крайна сметка, тя беше причината майка ѝ да загине, след като се беше подлагала на толкова опасности — заради тях и заради тяхната нелепа съпротива, която в крайна сметка нямаше нищо общо с настъпилото поражение на Волдемор.

— Бих искала сериозно да си помисля по този въпрос — заяви тя накрая.

— Имаш колкото време искаш. Ние не караме никого насила. Когато вземеш решение, знаеш къде да ме намериш.

Джейн си взе довиждане и набързо се изниза от кабинета. Не беше ядосана на директора — той си беше идеалист, мислеше мащабно и обикновено не държеше сметка колко живота са отишли, за да постигне целите си. Но Орденът — проклетият Орден, това беше нещо, с което още имаше сметки за разчистване. И все пак, помисли си Джейн, трябваше направо да откаже. Това увъртане не ѝ беше в услуга, професор Дъмбълдор щеше да си помисли, че е слаба и не може да отстоява едно просто мнение. Докато минаваше покрай водоливника пред кабинета на директора, тя като че ли за пръв път го виждаше, затова спря за момент да го огледа както трябва. Вярно, беше грозен, но пък тя самата не се смяташе за красавица, така че сигурно нямаше право да съди кое е хубаво. И въпреки това грозилицето, застанало така пред невидимия вход, изглеждаше като че ли го пази. Едно неживо каменно нещо всъщност изглеждаше по-храбро и по-решително от една Ъндед.

„Ъндед не са смели, прошепна си тя, ние сме умни и ловки. За какво ти е изобщо Орденът на феникса?“ И въпреки това съзнаваше, че

нещо я тегли натам, нещо което я караше да се сравнява с по-способните от нея и да се доказва. „От години само бягаш, заприличала си на страхлив круп!“ продължаваше да дълбае гласът в главата ѝ. „Харесвам си се жива, благодаря“ отговори си мислено, „няма шанс от тази организация да излезе нещо полезно този път, просто няма.“ Но пък какъв шанс имаше за нея тук в Хогуортс? Сама и под прицела на всеки, който би искал да я отстрани.

„Труден избор, Джейн, много труден. За щастие, поне имаш време да помислиш.“ Е, явно наистина щеше да се възползва от възможността поне да си помисли за участие в Ордена. За щастие, не трябваше да решава веднага. Тръскайки глава, преподавателката остави тежките си мисли в коридора и се вмъкна през вратата на стаята си, откъдето вече се разнасяше жално мяучене.

Вътре картинката беше меко казано потресаваща. Или, както биха казали мъгълите, все едно е паднала бомба. Книги се търкаляха навсякъде из помещението, чаршафите бяха разхвърляни из леглото, а Мъри беше прегладняла. За съжаление на Джейн, не можеше да припише нищо от това на котката, тъй като сама се беше обзавела с цялата тази бъркотия, която ставаше все по-голяма с настъпване на учебната година. Отначало домашните духчета идваха често да разтребят, но откакто едно от тях едва отърва задушаване от ръчно плетена ръкавица, избягваха да се навъртат наоколо за нещо друго, освен паленето на камината. Джейн въздъхна и отиде да сипе храна на котката. Трябваше да разчисти тук, но нямаше да е тази вечер. След това се тръшна уморено в леглото си и заспа, без дори да забележи края, който тихичко се оплиташе около краката на античния креват.

ГЛАВА ШЕСТА

ХЕЛОУИНСКИ ПРЕЖИВЕЛИЦИ

Тази нощ Джейн спа лошо. Дълги часове се въртя насам-натам в леглото, като на смени ѝ се присънваха майка ѝ и леля ѝ, които я укоряваха колко глупаво е постъпила, като се е скарала с професор Снейп. Тя и сама не одобряваше поведението си, но не смяташе, че трябва да му се извинява. Беше почти сигурна, че въпреки уверенията на директора, той е предател и от него не може да се очаква нищо добро. И въпреки това, тя можеше да се държи по-възпитано. „Излагаш се, Джейн“, укоряваха я в един глас в съня ѝ двете ѝ най-близки роднини, „ние, вещиците Ъндед, не се държим така дори с враговете си.“ „По дяволите Ъндед“, ругаеше се сама Джейн. Никога не ги беше молила да се ражда в този род, пък и тъй или иначе си беше наполовина Браун, колкото и да не обичаше да си го признава. Именно от бащиния си род беше наследила невъздържаното си поведение и нямаше практически нищо, което можеше да направи по въпроса. За нейно щастие, от целия този кошмар я извади силно потропване по външната врата, което сигурно можеше да събуди и караконджул. С истинско облекчение Джейн се събуди и разбра, че всичко това е било сън и поне до довечера няма да я притеснява отново. Тя се протегна към шкафчето, където държеше магическата си пръчка и очилата, и докато ги наместваше на носа си, махна с пръчицата си към вратата със свободната си ръка, за да развали заклинанията.

— Вратата е отключена! — провикна се високо тя.

Чу се лекото изскърцване на пантите откъм преддверието, след това стъпки. Тя бързо заметна одеялото върху леглото си, държейки пръчката в лявата си ръка си и стъпи на килима. Това се оказа и най-голямата ѝ грешка, защото почти веднага след това се препъна в края, загуби равновесие, изтърва пръчката си, която отхвъркна към другия край на спалнята, и най-накрая с грохот се стовари върху няколко дебели тома, оставени небрежно на земята.

— Взели те капите проклети! — започна да ругае на глас, докато се опитваше да се изправи без особена полза.

— Доцент Ъндед, добре ли сте? — провикна се тънък ученически глас от другата страна на вратата.

— Така мисля — отговори тя и въздъхна. Погледна към крака си, който се беше оплел в тънката нишка и посегна към него, за да се освободи. — Лили, ти ли си?

— Да. Водя и момчетата. Всички без Евфем, той отиде да се приготви за мача.

На Джейн ѝ идеше да се плесне по челото. Покрай собствените си глупости съвсем беше забравила за куидичния мач на иначе така симпатичния младеж, който щеше да се проведе тази сутрин.

— Може ли да дойдеш за малко? — примоли се накрая тя. — Само ти.

Лили каза нещо на останалите, след което отвори вътрешната врата и пристъпи в спалнята. Гледката, която се откри пред очите ѝ, беше толкова комична и същевременно компрометираща, че сигурно половината училище начело с Пийвс щяха да наддават, за да я видят. Доцент Ъндед, с накривена на една страна рамка на очилата и стиснала в ръка книга по елементарна магия, лежеше безпомощно на пода по нощница и безрезултатно се опитваше да се освободи от нещо тънко, което се беше омотало около глезена ѝ.

Полагайки голямо усилие да не се засмее, ученичката се приближи и приклезна, за да огледа проблема.

— Ти само ми намери пръчката. — Джейн се обърна с усилие на една страна, за да посочи зад гърба си. — Излетя някъде натам.

— Ей сега, доцент Ъндед.

— Проклети вещи — измърмори Джейн под носа си. — Винаги си имат собствено мнение.

— Как, всичките ли? — Лили изглеждаше заинтригувана и за малко спря с търсенето.

— Не, разбира се. Само тези, върху които съм разсипала магия. А пък аз понякога съм доста невнимателна, когато правя заклинания. Тъй че ако нещо вземе да мърда, удрай по муцуната с тежък предмет.

— Ще запомня — усмихна се Лили и продължи да се оглежда за пръчката. — Тук няма нищо.

— Погледни към прозореца тогава. Чух как нещо издрънча.

— Да, ето я. Ей сега ще ви я дам.

Най-накрая Лили донесе на Джейн магическата ѝ пръчка и проблемът беше решен. След като конецът беше размотан и изхвърлен в кошчето за боклук, преподавателката набързо навлече мантията си и двете излязоха при останалите.

— Не знаех, че можете да ругаете така — с възхищение каза Джери.

— Нищо не сте чули още — усмихна се Джейн. — Когато бях още с групата ми, можехме да ругаем по двайсет минути, без да се повтаряме. Но мисля, че съм започнала да губя форма.

— Половината от нещата, които изредихте, бяха съвсем нови за мен — включи се в разговора и Сет, докато Август неодобрително клатеше глава. Джейн дори му съчувстваше малко — момчето имаше почти безупречно поведение и сигурно само слушането на такива думички влияеше зле на морала и възпитанието му.

— Какво ще кажете все пак да тръгваме? — предложи Джейн. — И гледайте да не употребявате моите изрази, освен ако не сте в съвсем нетрезво състояние. Но и това, разбира се, не сте го чули от мен.

Четиримата ученици се засмяха и един по един се отправиха към вратата. Последна по традиция остана Лили, която беше започнала да се привързва към преподавателката си. Петимата бързо се изнизиха през входната врата, която доцент Ъндед старателно заключи с няколко заклинания. От случката с професор Снейп беше започнала да я хваща параноята и винаги обезопасяваше жилището си, независимо дали беше вътре или извън него.

Когато излязоха навън, учителката и учениците ѝ с радост установиха, че времето е прекрасно за куидич — слънцето меко напичаше поляните в двора, а вятър почти нямаше. Те бързо се смесиха с тълпата, която отиваше към стадиона и децата започнаха да си приказват със съучениците си. Настроението на всички беше приповдигнато, учениците се смееха, разменяха си значки и обсъждаха вероятностите единия или другия тим да спечели. Тъй като мачът беше първият за сезона, всички го очакваха с нетърпение, а беше и важен — играеха отборите на Рейвънклоу и Грифиндор.

Тъй като нямаше желание да гледа от учителската трибуна, Джейн охотно прие предложението на момчетата да седне при учениците. Рейвънклоуските места бяха на относително добра

позиция, достатъчно високо и от тях лесно можеше да се следи срещата. Малко преди да стигнат стадиона, те видяха две момичета, които седяха пред ниска дървена сергия, покрита с бронзово-сини шалчета, значки и шапки от всякакъв вид и размери.

— Здравейте, доцент Ъндед — поздрави едно от момичетата. — Купете си нещо от нас. За вас всичко е на половин цена, а галеоните ще дадем за благотворителност. Зонко ще разширява магазина си в Хогсмийд и сме решили да му помогнем.

Преподавателката се усмихна на момичетата и заразглежда сергията. През това време Лили и трите момчета я чакаха малко встрани, тъй като вече си имаха шалове.

— Кристина и Калина, моите най-примерни ученички от трети курс — похвали ги тя. — Предполагам сте използвали водоустойчивото заклинание за шапките. И онова, което учихме предния път на кръжока, за да се движат фигурките на значките.

— Как познахте? — учудиха се двете третокурснички, видимо поласкани.

— Да кажем, че имам набито око, що се отнася до заклинанията. Мисля да си взема един шал с пискюлче, шапка и значка. Значи по едно от всичко. И ще си платя пълната цена, не приемам възражения.

Продавачките отстъпиха, но настояха да подарят на преподавателката си още една значка, на която отборът се беше снимал по време на тренировка, с всички топки във въздуха. Накрая Джейн им благодари и отиде при момчетата и Лили, за да продължат нагоре към трибуната.

— Радвам се, че се съгласихте да дойдете, доцент Ъндед — каза весело Лили, когато най-сетне се добраха до местата си на първия ред на рейвънклоуската трибуна.

— Ей, дойдох да гледам Евфем. Ако спечели мача, ще му извиня домашното за понеделник. За четвърти път — въздъхна Джейн и се настани, докато увиваше новия шал около врата си. Навсякъде около нея беше пълно с ученици, които сновяха насам-натам между пейките и шумно разговаряха помежду си, така че се налагаше двете да се надвикват.

— Четвърти път? — възкликна тъмнокосият Август, който внезапно вдигна глава от една тетрадка, изписана със ситни руни. — Не мога да повярвам какъв мързел е този човек. Оня ден Джери му

предложи да стане манекен. С тези руси къдрици ще може да се препитава само като се усмихва от кориците на списанията.

— Август, може ли за малко да престанеш да говориш за къдриците на Евфем и да дойдеш да видиш домашното по аритмантика? — опита се да надвика врявата, идваща най-вероятно от трибуната на Грифиндор, нисичко пълно момче, което беше седнало на една пейка в дъното.

— Да, ако толкова го харесваш, покани го на среща — присъедини се друго момче, което беше седнало до първото и зяпаше в учебника му.

— Давайте, давайте, шегувайте се. Да знаете само, че утре може наистина да съм излязъл с Евфем, докато си пишете домашните.

— Не ни го причинявай, Август! — през смях отговори пълното момче. — Ще ти уредим среща с момиче. Само не ни изоставяй така.

Джейн погледна назад, за да види кои са двете момчета и като не ги позна, се обърна към Лили:

— Знаеш ли кои са двамата калиграфи на задната пейка? Познати са ми по физиономии, но да пукна, ако си спомням имената им.

— А, това са Вайбънъм Векс и Кърт Макнеър, все си пишат домашните в последния момент. Префектите много им се дразнят. Добре, че Август ги е взел под крилото си, иначе нямаше да завършат и първи курс.

Мачът все още не беше започнал, затова Джейн си позволи да свали за малко очилата си, за да ги почисти.

— Предполагам, че няма смисъл да им правя забележка — замислено рече тя, докато наместваше рамката на носа си.

— Определено няма смисъл. Не че няма да ви чуят, просто ефектът ще е никакъв.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — прокашля се Сет, който междувременно се беше приближил до тях. — Но исках да попитам как прие професор Флитуик новината, че Лили вече ще живее в нашата стая?

— Каза, че ще си затвори очите, докато не правите поразии. Все пак не е забранено на момичетата да ходят в момчешките спални.

— А какво точно трябва да значи да не правим поразии?

— Да не вдигате шум, да поддържате някакъв ред вътре... Също така да не правите концерти и да събирате почитателите си в стаята.

— Почитатели? — попита невярващо Лили. — Ако се вземе предвид, че сега дори котките бягат, докато свирим...

— Да, особено когато Лили тренира за солата си — подразни я другарчето ѝ.

— Просто ви предупреждавам. Можете да правите каквото си искате, но ако стане нещо такова, ще си понесете последствията.

Отборите вече излизаха на терена, затова тримата прекъснаха разговора си и се наместиха, за да виждат по-удобно. Капитаните на отборите си стиснаха ръцете, мадам Хууч наду свирката и четиринайсетте метли се понесоха във въздуха. Всички рейвънклоуци се изправиха на крака да аплодират и дори Джейн стана с тях. Групичката, която допреди минута пишете домашни на задните редове, сега беше застанала най-отпред и свиркаше толкова силно, че сигурно чак грифиндорци можеха да ги чуят от местата на отсрещната страна на стадиона.

— Голяма работа е тази магия за увеличаване на звука — подсмихна се Сет, който сега стоеше прав точно зад Лили.

— Кой ви я каза? — подскочи Джейн на мястото си.

— А, Август прочел в една книга за нея. Три дни ни отне, докато я направим по описанието. Беше доста непълно, нали разбирате. Ползваме я понякога, като свирим навън.

— Ще се направя, че нищо не съм чула. Гледайте да не я използвате, за да тормозите съучениците си.

— Не се безпокойте, мадам Ъндед. Сега ще я развалим, само я изпробвахме — чернокосият вокалист Джери Хамър се беше приближил до тях незабелязано. — А когато свирим в стаята си или в Общата стая, я прилагаме на обратно. Така никой навън не може да чуе.

— Разчитам на вас — усмихна се Джейн и седна обратно на мястото си. Учениците ѝ определено започваха да показват някаква отговорност и това не можеше да не я зарадва.

В това време Рейвънклоу бяха вкарали първия си гол и цялата трибуна гръмна в аплодисменти. Играта ставаше все по-интересна, а отнякъде се долавяше провлачения глас на коментаторката.

— Роджър Дейвис с коуфъла... О, изпусна го.

— Тая не може ли да се стегне поне за пет минути? — негодуваше Джери на глас. — Ще ни развали цялото удоволствие от

играта.

— Не мога да я търпя — допълни Лили. — Добре, че се магнах поне от стаята ѝ, от втори до пети курс с нея ми стига. Някой да ми измагьоса тапи за уши, по желание, за да не посочвам аз.

— Ето ти — Август се протегна към нея. — Доцент Ъндед, вие искате ли?

— Не, благодаря, Джери. Аз нямам проблем с това. От цялата шумотевица това е нещото, което най-малко ме дразни.

— Добре сте си вие — въздъхна Август. — Момчета, за вас?

— Давай насам, не се обяснявай. То се е видяло, ще следим резултата на таблото.

След като всички си напъхаха по една тапа във всяко ухо, учениците видимо се успокоиха.

— Дано тая повлекана Чо хване снича преди Потър — процеди Лили, преди да си сложи втората тапа. Джейн понечи да я пита защо не харесва търсачката, но реши, че въпросът може да почака и се облегна на парапета да гледа играта. В този момент Евфем най-сетне хвана коуфъла и полетя с шеметна скорост към главите стълбове, преследван от един от блъджърите.

— Давай, Евфеме! — провикна се силно Лили отдясно на Джейн.

— Евфем Форест с коуфъла — в гласа на коментаторката се долавяше дори някакво оживление. — Той се засилва. Божкее, каква скорост има това момче. Пък и е хубавичко.

— Луна Лъвгуд, коментирай по същество — скара ѝ се седящата до нея професор Макгонагъл.

— Извинявайте, професоре. Та както казах, Форест държи коуфъла, блъджърът се засилва и прелита покрай лявата му обувка. Добре, че не го събори.

Девоичето на име Луна продължи да се захласва по гончията на глас и така се заплесна, че дори забрави да обяви гола за Рейвънклоу. Джейн стана дори преди останалите, за да изръкопляска възторжено. Учениците около нея пляскаха и викаха, оживлението на трибуната беше пълно.

Скоро всички седнаха и преподавателката отново се облегна на парапета. Един облак мина пред слънцето и го закри, тъкмо докато тя оглеждаше високата трибуна на учителите. Там се бяха събрали почти всички преподаватели, дори професор Снейп беше дошъл да гледа

двубоя. Кое то наистина беше добра причина Джейн да седи при учениците, а не при учителите. Не искаше да се гледа накриво с него точно сега, когато нейните ученици можеха да спечелят една от най-важните си срещи в куидичния турнир. Може би дори щеше да си направи разходка след края му заедно с рейвънклоуците, които не бяха толкова близки с играчите. Беше забелязала, че когато времето е хубаво, учениците от дома често се разхождат навън, понесли книги и учебници под мишница. Вниманието на всички беше приковано в играчите на терена, затова тя сметна времето за подходящо да обсъди един въпрос с Лили.

— Лили, може ли за малко? — Джейн я потупа деликатно по рамото и ученичката изглежда разбра, защото извади тапите от ушите си и кимна.

Докато се чудеше как да завърже разговора, Грифиндор успя да вкарат първия си гол и цялата им публика започна да скандира одобрително. Пазачът на Рейвънклоу, на име Лазарус, изглежда не беше с чак толкова бързи рефлексии, така че ако някой от противниковия отбор успееше да запрати топката през головите кръгове, беше почти сигурно, че ще отбележи.

— Хайде, Роджър! — провикна се Лили, след като рейвънклоуският гончий беше взел коуфъла.

Джейн проследи как момчето стига почти до головите стълбове, но случайно прелитащ блъджър го уцели по ръката и за голямо разочарование на феновете си той изпусна топката.

— Чудех се — започна внимателно тя. — Дали напоследък ти се е случвало нещо необичайно?

— Необичайно? — повтори Лили. — Че нали съм вещица, какво по-необичайно от това?!

— Да кажем, че има някои умения, които не всички магьосници притежават. Зоомагове, метаморфмагове и всякакви такива.

— Не съм забелязала да се превръщам в животно — отговори накрая Лили. — Макар че когато бях малка, много ми се искаше.

В това време и двете агитки бяха изострили вниманието си, защото Чо и Потър се втурнаха нанякъде, надпреварвайки се. Оказа се обаче фалшива тревога и Джейн се върна към разговора.

— Имах предвид нещо по-различно. Случвало ли ти се е например да можеш да четеш мислите на другите.

— Не, никога — Лили поклати глава.

— Странно. Бях готова да се обзаложа, че не е така. А отгатване на настроенятията на хората? Успяваш ли да довършиш нечие изречение наум, преди той да го е казал?

— Е, това не е толкова трудно. Разбира се, че ми се е случвало.

— Значи все пак има някаква възможност.

— Възможност за какво?

— Виждаш ли, има едно магическо умение, нарича се легалимантия, което е по-скоро вродено, отколкото подлежащо на заучаване. Мисля, че ти би могла да го имаш.

— Четох за него — след кратък размисъл отговори Лили. — Не е ли нещо, което се появява един път на сто години?

— Не съм специалист, но мисля, че е доста по-често срещано. Познавам хора, които го притежават.

Джейн усещаше, че трябва да каже нещо по-убедително, но реши да действа предпазливо. Не че нямаше доверие на Лили, но може би не беше разумно да говори по такива въпроси насред половината дом Рейвънклоу, нищо че никой не ги слушаше. В това време Грифиндор вкараха втори гол и рейвънклоуци започнаха да недоволстват открито. Резултатът беше равен и ако Потър хванеше сница, Грифиндор със сигурност щяха да спечелят.

— Доцент Ъндед, а вие знаете ли за партито по случай Хелоуин?

— Лили явно беше решила да смени темата с нещо по-обичайно.

— Не се сецам някой да ми е споменавал.

— Тази година професор Дъмбълдор е поканил оркестър таласъми, освен това помоли нас от магическия кръжок да помогнем в декорирането, и всички ще са с костюми. Смятам, че ще бъде забавно. Вие ще дойдете ли?

— Защо пък не?! — отговори Джейн след кратък размисъл. Тя обичаше Хелоуин и когато имаше възможност, го празнуваше с удоволствие. Намръщи се при мисълта, че ще трябва да търпи седящия до нея професор Снейп в продължение на няколко часа, но това беше твърде ниска цена за една иначе приятна вечер. Въпреки че не можеше да се оплаче от липса на празници пред последните няколко месеца — първо балът по случай началото на учебната година, след това рожденият ден на професор Флитуик, който се беше провел преди около седмица в учителската стая; преподавателската професия

предлагаше доста приятни преживявания. — Имате ли нужда от помощ с декорирането? Едно време можех да измагъосвам доста правдоподобни прилепи.

— Мисля, че трябва да питате професор Дъмбълдор за това. Той е този, който организира празника.

Джейн нямаше особено желание да се среща с директора точно сега по каквито и да било въпроси, но може би щеше да успее да го попита някой път, докато се хранеха заедно на Височайшата маса. Досадният жужащ глас на коментаторката, която не знаеше дали симпатизира повече на собствения си дом или на Грифиндор, отново излезе на преден план и като се извини, Лили побърза да си сложи отново тапите.

Мачът беше започнал да става безинтересен за преподавателката, тъй като на терена от доста време не се беше случило нищо съществено, затова тя притвори очи и се облегна на парапета пред себе си. След малко се опита да погледне право надолу, но ѝ се зави свят и си наложи през следващите няколко секунди да гледа в някакво дърво, което се намираше отгътък игрището в Забранената гора. Беше чела в някаква мъгълска книга, че ако някой има страх от височини, трябва да избягва да поглежда право надолу, затова наистина се наруга за несъобразителността си.

Докато си играеше с малкото пискюлче, което висеше от ръба на шала ѝ, Джейн се чудеше кога животът ѝ в Хогвортс беше успял да стане толкова объркан. „А кога ли не е бил объркан?“, запита се тя наум. Сещаше се за един-единствен период, откакто вече не беше дете — когато бяха заедно с групата. Историята с Ордена на феникса още я дразнеше — искаше да откаже на директора, но нещо я спираше. А това, че не можеше да разбере какво става в собствената ѝ глава, я дразнеше още повече. Колко жалко, че човек не може да прилага легалимантия на себе си, въздъхна тя.

Но не беше добре да се отпуска и самосъжاليا тук пред децата. Затова Джейн побърза да прогони тези си мисли и да се съсредоточи в играта. Отвори широко очи и се огледа. Там на полето Роджър Дейвис крещеше нещо на Лазарус, който виновно свиваше глава между раменете си. Явно беше допуснал Грифиндор да отбележат точка за пореден път, затова целият отбор без Чо Чан, която си имаше други

неща, за които да внимава, беше едновременно умърлушен и ядосан на горкото момче.

— Хвани поне веднъж топката, Лазарус! — чуваше се викът на един от биячите. — Толкова ли си сакат и в двете ръце?!

— Опитвам се! — отбраняваше се Лазарус. — Но всеки път минава толкова бързо.

Трибуната на Грифиндор се заливаше от смях, докато рейвънклоуци мърмореха неодобрително. Само Лили и момчетата й все още не бяха успели да разберат за какво става въпрос заради тапите за уши. Беше практически сигурно, че това е последният мач за пазача. На Джейн й се прииска да му помогне с някое заклинание, но нямаше да е честно. Известно време помисли сериозно по въпроса, след което отхвърли идеята — момчето трябваше да се научи да преценява за каква работа става и за каква — не.

Резултатът беше 100 на 30 за Грифиндор и рейвънклоуската агитка започна да се отчайва. Всички знаеха, че Потър е доста подобър търсач от Чо, пък и метлата му беше по-нова. Но все още никой не смееше да си тръгне, защото учениците вземаха много насериозно лоялността към своя дом. Само че все по-малко хора гледаха какво всъщност става на терена, дори момчетата, които в началото си пишеха домашните, се върнаха обратно към тази дейност.

Ето защо никой не забеляза блъджъра, който за малко да отнесе Потър и да улучи в главата негов съотборник. Джейн обаче наблюдаваше с интерес развоя на събитията. Мадам Хууч погледна неодобрително към двамата биячи на Рейвънклоу, които обаче се намираха на другия край на игрището и очевидно нямаша нищо общо. В това време Дейвис беше успял да отбележи нов гол за Рейвънклоу и трибуната навсякъде около Джейн сякаш се събуди от сън, веднага скочи на крака и започна да скандира.

В това време Потър, който донякъде се беше лишил от предишното си арогантно поведение, се оглеждаше предпазливо наоколо и като че ли временно беше забравил за сница. От своя страна Чо, която обикаляше стадиона на метлата си, като че ли беше забелязала нещо, защото се устреми към една от трибуните с максималната си възможна скорост. Потър явно също беше забелязал сница, защото се втурна да я изпреварва, като се държеше с две ръце за метлата си. Известно време двамата летяха почти един зад друг, но

златният снич беше изчезнал. И двете агитки разочаровано седнаха обратно по местата си. Настана кратко боричкане за свободните скамейки, някой бутна Джейн и тя положи големи усилия, за да не падне върху вече седналите. Когато най-сетне успя да погледне към игрището, Чо Чан летеше към върха на учителската трибуна. Потър я последва със закъснение, като присвиваше очи към посоката, в която беше тръгнала. Едно не можеше да се отрече на търсачката, погледът ѝ наистина беше орлов, въпреки че метлата ѝ не беше особено нова. Рейвънклоуци отново се изправиха на крака и със затаен дъх зачакаха да видят какво ще стане. Чо и Потър практически се сблъскаха във въздуха, след което с мъка разделиха метлите си и се спуснаха ниско към тревата. Когато най-после слязоха на земята, всички успяха да видят, че Чо държи снеча.

Мадам Хууч наду свирката за края на срещата и двата отбора също слязоха на тревата. С ликуващи викове рейвънклоуци се изсипаха на игрището да поздравят своите играчи. Скандираха се възгласи, пееха се песни, феновете прегръщаха и понасяха на ръце играчите, на игрището беше пълна суматоха. Джейн слезе заедно с учениците и без да му мисли много, прегърна един по един всички от отбора. Дори Лазарус беше радостен и обгрижен с внимание, защото беше успял да спаси последния гол. Лека-полека рейвънклоуци започнаха да се изнизват от игрището в посока към замъка, където щяха да празнуват цял ден. Джейн се нареди към края на процесията, точно до Евфем и приятелите му и тръгна заедно с тях. Нямаше смисъл да търси друга компания — целият дом Рейвънклоу се беше събрал около играчите, а и учениците не изглеждаха отегчени от присъствието ѝ. Джейн хвърли последен поглед наоколо и тъкмо тогава забеляза как от учителската трибуна смръщено я наблюдава професор Снейп.

„Непоносим човек“, каза си тя наум, „какво ли си мисли за мен? Че съм на акъла на децата от детската градина, щом съм тук с учениците?“ Погледна го предизвикателно, но той не отмести очи от нея. „Е, да мисли каквото ще, няма да се занимавам с него сега.“ И тя решително се обърна с гръб към трибуната и се хвана за раменете на Лили и още един рейвънклоуец, като така попълни последната редица весели, скандиращи и пеещи ученици.

Хелуин наближаваше все повече и повече с всеки изминал ден. Обхваната от празничното настроение, Джейн реши да не мисли за известно време за Ордена на феникса и се втурна да помага в декорацията. Въпреки че повечето неща щяха да се правят непосредствено преди празника, тя и професор Флитуик, заедно с кръжока за по-големите, имаха работа поне една седмица преди датата. Дали щяха да измагьосват прилепите, които събираха в една неизползвана класна стая на първия етаж, или приготвяха тиквените фенери и специалните празнични гирлянди, двамата учители и учениците им работеха с въодушевление. В деня преди празника, всички изработени вещи се побираха общо в две малки класни стаи, а за прилепите имаше отделна. Някой от учениците си беше донесъл фотоапарат и декориращата групичка се увековечи на снимка в стаята с прилепите, след което снимаха и двете стаи с принадлежности. Очертаваше се интересен празник.

Най-накрая вечерта на Все Светии дойде и Голямата зала беше празнично украсена. Във въздуха пърхаха стотиците прилепи почти като живи, а всички ученици и дори някои от учителите се бяха облекли в празнични костюми. Само Джейн Ъндед се приближаваше към учителската маса, сложила ръце в джобовете на дънките си, показвайки тениската си с надпис „Черните вещици“. Останалите учители я гледаха с учудване и само професор Дъмбълдор реши да ѝ каже:

— Интересен костюм, Джейн. Но не трябва ли днес човек да се маскира като някое магическо същество или нещо такова?

За пръв път от седмица насам Ъндед погледна директора открито и дори му се усмихна.

— Толкова време се правя на толкова много неща, които не съм, че ми се прииска поне един ден да си спестя тези усилия — усмивката ѝ стана мечтателна. — А днес съм просто Джейн от Кент.

Другите учители одобриха идеята, само Сивиръс Снейп замислено дъвчеше парче тиквен пай с гръб към нея и Джейн му пожела наум да се задави. В залата се чуваше радостна глъчка, учениците от Рейвънклоу се надпреварваха да си показват чудновати

празнични изобретения — ходещи хартиени човечета с тикви вместо глави, пеещи прилепи и тикви, мяучещи хелоуински котки и други, които бяха направили специално за случая или пък просто не се беше намерило място за тях сред декорацията. Лили Смит измагьосваше цветни гирлянди във въздуха, а останалите надуваха контрабандно внесени или собственоръчно изработени свирки. Радостни от коренната промяна в поведението на техния дом, Ъндед и Флитуик ги наблюдаваха с възторг и обсъждаха на висок глас таланта на учениците си.

След празничната вечеря увеселението продължи с танцова забава под съпровода на таласъмския оркестър. Масите бяха избутани до стените, а откритото се пространство служеше за дансинг. На първата балада всички танцуваха и Голямата зала изглеждаше изключително тясна. Професор Дъмбълдор беше поканил на танц професор Макгонагъл, Снейп танцуваше със Спраут, доцент Ъндед с професор Флитуик, дори Хагрид опитваше да танцува, вдигнал половин метър над земята дребничката преподавателка по пророкуване професор Трелони.

Когато първият танц свърши, повечето учители побързаха да седнат и долу на танцувалната площадка бяха останали само професорите Дъмбълдор и Макгонагъл. Джейн Ъндед беше седнала във възможно най-далечния от Снейп край на масата и гледаше замечтано празничната украса и двойките танцуващи ученици. Спомняше си за друг такъв бал в същата тази зала преди много, много години. Разбира се, тогава беше много по-млада и жизнерадостна и имаше поне няколко момчета, които се надпреварваха да получат вниманието ѝ. По едно време дори се беше наложило Франк да се представи за нейно гадже, за да отпъди един особено настойчив ухажор. Обзета от носталгия, тя изобщо не забеляза как директорът и заместничката му бяха престанали да танцуват и Дъмбълдор тихо спореше със Снейп:

— Отиди и покани момичето на танц, Сивиръс — подканяше го той. — Сега ви е времето. Аз съм стар, Флитуик също, а Джейн има нужда от компания на нейната възраст. Ти също, не помня да си се забавлявал въобще от бала по случай началото на учебната година насам.

— Нямам желание, професоре — отговори му криво Снейп. — Освен това знаете, че не я харесвам. Казах ви, че единствената ѝ цел е да ни използва и манипулира. Както, между впрочем, на всички от нейния дом — добави тихо. — Винаги си имат свои цели. Не виждам защо бих искал да се навъртам близо до нея. Благодаря, но не.

— Глупости, Сивиръс — каза директорът и продължи все едно не са го прекъсвали. — Джейни е добро момиче и ти само си измисляш, за да имаш оправдание да бъдеш вкиснат.

— Хайде, Сивиръс — включи се и професор Флитуик. — Какво правиш още тук, ставай!

Суматохата вече беше привлякла вниманието на Ъндед, която със смях и лошо предчувствие за това, което ще последва, проследи как двамата професори изтласкаха Снейп, който се дърпаше и мръщеше, към нейната част на масата. Когато стигна до нея, той ѝ подаде театрално ръка и рече:

— Мадам.

Джейн гледаше едновременно развеселена и крайно досадена гротескното изражение на лицето на най-омразния си колега. Със съжаление си помисли, че няма как да откаже, но все пак хвърли по един поглед на другите двама професори. Дъмбълдор наистина я гледаше строго право в очите, а Флитуик се взираше умолително в нея, затова Джейн само въздъхна и се примири.

— Професоре — каза тя и пое ръката на Снейп.

Дъмбълдор и Флитуик се спогледаха ликуващи, а професор Макгонагъл, която тъкмо сядаше на масата, гледаше невярващо странната гледка — Снейп и Ъндед, хванати за ръка, си проправяха път към центъра на Голямата зала.

— Албус — обърна се тя към директора, — какъв е този странен театър долу на дансинга?

— Колегите ни са решили да се повеселят, Минерва — отвърна Дъмбълдор и намигна на Флитуик. — Явно младите се харесват.

— Симпатична двойка са — отвърна на свой ред Филус Флитуик.

Професор Макгонагъл се усъмни, но нищо не каза. В съзнанието ѝ ясно изникваха сцените от преди седмица, когато Ъндед и Снейп се разминаваха по коридорите, не без да си разменят няколко епитета. Тя се вгледа в учениците долу на дансинга, които ги зяпаха така втрещени, че забравяха да си затворят устите. Двамата преподаватели

застанаха един срещу друг и, докосвайки се само с върховете на пръстите си, започнаха да се движат бавно в кръг.

— Очарователен костюм, мис Рейвъндейл. Прелестно одеяние, особено за едно селско момиче — отбеляза подигравателно Снейп. — Да не би шивачът във вашето село да е и кръчмар? Шевовете вероятно наподобяват походката му вечер след дежурното надпиване с клиентите.

Е, явно професор Снейп не си беше губил времето и беше разучил нейната история чак до ранното ѝ детство, щом знаеше дори името на селото, в което беше живяла с майка си. Ъндед обаче знаеше как да се защити и след като прецени, че е безопасно и наоколо няма друг, който да я чуе, каза:

— А вашата мантия очевидно трябва да наподобява цвета на любимата ви отвара, Сивиръс. Не че помага, ако съдя по вида на косата ви. Може би това е причината за вашето неизменно лошо настроение — отварите май не са отговорът на всичко.

Настъпиха няколко мига тишина, през които ясно се виждаше как професор Снейп добива все повече наситения отровназелен цвят на мантията си. След като си пое въздух, той отговори смразяващо:

— А колкото до начина ви на преподаване — от който не един или двама ученици се оплакват — смятам, че трудно може да се намери магьосник по-незаинтересуван от защитните магии от вас. Освен може би, ако претърсим цялата провинция.

Джейн отдавна подозираше, че не се радва на особена популярност сред дом Слидерин. Дали беше, защото беше отнела, без тогава да има каквато и да било представа, предпочитания предмет на техния ръководител или просто слидеринци имаха по-различно отношение към защитата срещу черните изкуства, тя не знаеше. Но никак не ѝ се понрави напомнянето, че учениците от този дом, за разлика от останалите три, съвсем не я харесваха.

— С теб и твоите смъртожадни приятелчета по петите ми, се налага да използвам повече нападателните магии. Някой ден пак ще се срещнем и тогава ще ви демонстрирам няколко нови — най-накрая отговори тя. Дори казваше истината или поне част от нея. Отдавна не се беше срещала със смъртожадните и се надяваше скоро да не я сполети такава среща. Сама магьосница срещу такава измет не

можеше да направи много повече от това да праща магии напосоки и да бяга бързо.

— Очаквам с нетърпение — процеди Снейп през зъби. В този момент музиката спря и двамата с облекчение се отдалечиха колкото може повече един от друг. После, под предлог, че са уморени, напуснаха тържеството почти едновременно, облекчени от факта, че директорът все още не се е сетил да ги окове един за друг. Беше жалко да се напуска празникът, но нито Джейн, нито Сивиръс имаха намерение да се задържат повече в компанията на другия.

Когато най-сетне стигна в стаята си няколко етажа по-нагоре, Ъндед, доста изнервена, отвори със замах прозореца на непроветрената си стая. Беше едновременно вбесена, затова че трябваше да изтърпи неприятната компания на професор Снейп за цели десет минути и невероятно облекчена от това, че успя толкова лесно да се измъкне от нея. След малко взе китарата си и подкара едно любимо бавно парче, което полека я успокои и дори започна да се радва на остатъка от щастливата си безснейпова вечер.

Долу в подземие, също много изнервен, Сивиръс Снейп си приготвяше приспивателна отвара. „Какво си въобразяват всички?“, мърмореше си той под нос, докато стриваше на прах парче рог от двурог. Кипеше от гняв, защото не можеше да разбере на кого е ядосан повече — на професорите Дъмбълдор и Флитуик, които го принудиха на покани „онази Ъндед“, както я наричаше най-често, на танц, на себе си, задето се остави да го накарат или на самата Джейн, защото не му отказа. Докато режеше корена от асфотел, той си припомни една стара случка от годините, прекарани при смъртожадните.

Една вечер Черният лорд се върна триумфиращ в щаба и каза доволен:

— Още един наш враг беше отстранен.

По-рано вечерта той беше отишъл да посети госпожа Ъндед от Ордена на феникса, която беше предадена от собствения си съпруг. Всички замълчаха, докато той разказваше как тя се молела страхливо за живота си и другите смъртожадни си умираха от смях, особено въпросният съпруг, чието име по спомените на Снейп беше Джон Браун. Поради някаква причина тази история никак не се хареса на Сивиръс и той за пръв път се зачуди, какво ли щеше да бъде, ако не беше станал смъртожаден. Дали животът щеше да е приятен, дали щеше да има щастливи моменти? Смъртожадните бяха такива прасета, а и тъпи, на всичкото отгоре, нещо, което Сивиръс трудно понасяше. В този миг той се взря в очите на Черния лорд и като че ли успя да открадне малко парченце от спомена му, без Лордът да забележи.

Снейп видя как победената Сюзън Ъндед се смее с цяло гърло, въпреки насочената към гърдите ѝ магическа пръчка.

— Защо се смееш, жено? — попита Черният лорд. — Не разбираш ли, че сега ще умреш?

Въпреки че нямаше вятър, косата на Сюзън се развяваше силно, а тъмните ѝ очи святкаха със зловещи пламъци.

— Трябва да ти е много мъчно — каза му тя гордо, — защото не можеш дори да докоснеш най-ценното ми притежание. Тя е на сигурно място в Хогуортс и ще дойде време, когато ще отмъсти за мен. А на онова куче, мъжа ми, предай, че ще го чакам в Ада.

След това блесна лъч зелена светлина и жената се свлече бездиханна на пода.

Дали дъщеря ѝ знае за това, помисли си Снейп разсеяно. За момент през ума му мина мисълта, че дъщерята на такава жена не би могла да бъде шпионин на лорд Волдемор, но той бързо я пропъди. Малката госпожица Браун със сигурност беше последвала стъпките на баща си, а историите за сблъсъците ѝ със смъртожадните бяха без съмнение измислени. Трябваше да я държи под око, след като директорът беше толкова доверчив.

Сивиръс се съсредоточи в отварата си, но скоро разбра, че няма нужда от нея. Малкото досадно същество не можеше да му причини повече проблеми, отколкото един комар. Той с удоволствие установи,

че някъде отдалеч се носи мелодията на любимата му песен, скоро се успокои съвсем, изостави отварата си и, блажено отпуснат на леглото си с черен балдахин, бързо се унесе.

ГЛАВА СЕДМА

ОТНОВО ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

На следващия ден Джейн покани Лили на чай след часовете. Искаше да си поприказва с нея по въпроса за легалимантията, пък и беше любопитна как е завършил празникът. Двете се срещнаха в Голямата зала след вечеря и тръгнаха заедно нагоре към стаята на Джейн. На стълбището се разминаха с няколко преподаватели, сред които и професор Флитуик, който ги поздрави учтиво.

— Тази вечер Лили може да се прибере малко по-късно в стаята си, имаме да обсъждаме нещо. Но обещавам да я изпратя дотам.

— Много добре, Джейн — отговори професорът видимо доволен, след което пожела приятна вечер и продължи надолу по стълбите.

Доцент Ъндед го изпрати с поглед, докато с учудване си мислеше, че професорът твърде лесно ѝ позволява да се разпорежда с неговия дом и неговите ученици. Тогава за пръв път си помисли, че е напълно възможно професор Флитуик да я обучава за негов заместник и тази мисъл не ѝ се понрави. Все пак, той не беше толкова стар и спокойно можеше да преподава поне още няколко години.

— Знаете ли, доцент Ъндед — каза Лили, — из училище се говори, че професор Флитуик скоро ще се пенсионира. Ще бъде жалко да не ни преподава повече.

За кой ли път Джейн подскочи на мястото си. Просто не беше нормално за момиче, което не владее легалимантията, да налучква така мислите ѝ. След няколко секунди обаче се успокои. Професор Флитуик ги беше задминал на стълбището и момичето беше казало нещо за него. Не се изискваха специални умения за това.

— Интересно — промърмори накрая Джейн. — Ако наистина е така, кой ли ще го замести?

— Ако не ни пратят отново някой пън от Министерството, мисля, че има голям шанс да сте вие. Стига да искате.

— Не съм сигурна дали ще успея да се справя с вълшебството — отговори Джейн замислено. — Не съм учила за това и сигурно няма да съм аз.

— Жалко — отговори Лили. — Лошо ни се пише тогава.

И двете предпочетоха да изоставят тази потискаща тема и не казаха нищо повече, докато не се изкачиха до петия етаж.

След като влязоха в стаята и се настаниха на столовете, Джейн се зае да приготви, или по-точно измагьоса чая. Лили седеше в креслото с котката Мъри, разположила се на коленете ѝ и наблюдаваше дъжда, който барабанеше по външната страна на прозореца.

— За какво искахте да си говорим, доцент Ъндед? — попита момичето, докато разсеяно галеше животинката по главата.

— Не знам дали си спомняш, но имаме да довършваме един разговор, който започнахме по време на куидичния мач.

— А, да. Обаче какво има да довършваме? Сигурна съм, че не владее легалимантия. Онзи ден проверих в библиотеката и наистина се оказа, че това е доста рядко умение. Среща се по-рядко от зоомаговете и метаморфмаговете, взети заедно. А пък аз не познавам много метаморфмагове. Практически е невъзможно.

Джейн само поклати глава, докато поднасяше чашата на събеседничката си.

— „Няма невъзможни неща, само малко вероятни“ — това е моя много любима мисъл, която едно време учителката ми по аритмантика обичаше да повтаря.

— И така да е, много малко *вероятно* ми изглежда.

— Да, ако вярваш на написаното в книгите. Само че що се отнася до тия неща, много често информацията изобщо не стига до тях.

— Как така? Почти съм сигурна, че всички зоомагове трябва да се регистрират в Министерството на магията. Като професор Макгонагъл.

— Да, трябва. Обаче в горния на моя випуск имаше трима нерегистрирани зоомагове, един метаморфмаг и един легалимант, който си беше самороден талант.

— Уау — за известно време Лили не успя да каже нищо друго. — А вие как разбрахте? Хванаха ли ги?

— Някои — отвърна кратко Джейн. — Но така и не ги накараха да се регистрират. И после се чудим откъде идва всичкият този упадък

в магьосническия свят.

Известно време двете пиеха мълчаливо чая си. Единственият звук, който се чуваше, беше тихото падане на капките вода върху перваза на прозореца. Накрая Лили първа наруши мълчанието:

— А кое ви кара да мислите, че имам такива способности?

— Това вече е хубав въпрос — усмихна се Джейн и безцелно разръчка въглените в камината. След това отиде да провери защитите на вратата, погледна през прозореца и чак тогава заговори с тих глас, който още малко щеше да стане на шепот. — Виждаш ли, самата аз съм минала по този път, само че ме забелязаха по-рано и ми обясниха всичко.

Сега вече Лили отвори уста от изненада.

— Никога не съм си помисляла, че сте легалимант. Значи можете да ми четете мислите? И на всички останали?

— Стига да приложи съзнателно усилие. И то не на всички. Професионалните аврори например учат как да закриват съзнанието си от такива като мен. Няма да ти разправам глупости от типа на това как никога не съм надничала из съзнанието на ученик. Правя го непрекъснато. Но за дребни неща — дали си е написал домашното, дали мисли да върши поразии в междучасието. Поне аз, от всички хора, съм научена от ранна възраст, че трябва да се уважава личното пространство на останалите. Стига да не са опасни за мен или за обществото. Кое то, разбира се, трябва някак да се установи. Надявам се да не си разочарована от мен — каза накрая Джейн, докато наблюдаваше изражението на ученичката си.

— Не, по-скоро съм малко шокирана. А има ли други като вас в училището?

— Има — отговори тихо Джейн — двама преподаватели. За тях знам.

— Нека да позная, единият е професор Снейп. Имам чувството, че винаги знае кой какво готви. Особено Потър, горкият никога не успява да се скрие от него.

— Толкова по-зле за Потър — със смях отговори Джейн. — Но в момента говорим за теб. Има няколко прости упражнения, които биха ми показали имаш ли дарба или не. Ако искаш, можем да ги пробваме още сега.

Упражненията се състояха основно в отгатване на разни неща — Джейн си намисляше нещо и Лили трябваше да го познае, после скриваше някъде някакъв предмет и момичето трябваше да разбере какъв е само като гледа в очите на преподавателката. Пробваха всяко нещо по няколко пъти, но резултатът не изобщо не съвпадна с очакванията на учителката. От всичко това излизаше, че Лили няма кой знае каква дарба за легалимантия, а това противоречеше както на наблюденията, така и на интуицията на преподавателката.

— Лоша работа, Лили — предаде се накрая Джейн и седна на стола пред камината, като си разтъркваше очите. — Или не съм запомнила добре как се прилагат тези неща или не мога да се отпусна достатъчно, за да видиш нещо.

— Е, аз и без това не влагах кой знае каква надежда в цялата работа — изкоментира Лили. — Прекалено фантастично ми се струва за обикновено селско момиче като мен да притежава такава дарба.

— Хайде сега. Нито аз съм от града, нито пък някои от най-добрите магьосници, които познавам. Пък и не мисля, че има някакво значение. Знаеш ли какво ще ти кажа — нека опитаме пак, като този път аз само ще гледам, а ти ще отгатваш мислите на някой друг. Мисля, че би било сравнително безопасно да доведеш следващия път Евфем. Едва ли ще разбере за какво го караме да върши всичко това, а пък после случката бързо ще изхвърчи от русата му главица.

— Доцент Ъндед, а защо всичко трябва да се пази в такава тайна? — попита след малко Лили. — Честно казано, не разбирам какъв е проблемът, ако ще всички да научат. В крайна сметка рано или късно така и ще стане.

Джейн остави чашата си на бюрото и започна привидно разсеяно да крачи из стаята.

— На пръв поглед — заговори тя след малко, — няма особен смисъл и не си струва усилията да се крие такова умение. Но само на пръв поглед, уверявам те. Дори най-обикновеният на вид магьосник би се постреснал, ако знае, че пред него стои легалимант. Приятелите започват да странят от теб и всички се затварят в себе си, дори само ако минеш пред тях. Но не това е същинският проблем. Има случаи, когато владееенето на такова умение ти предоставя, както биха казали мъгълите, право само на един изстрел — докато противникът не знае за него и не очаква нападение. Затова лично аз съм на мнение, че е

добре човек, който има такива способности, да ги прикрива най-внимателно до момента, в който наистина се нуждае от тях.

След този монолог в стаята настъпи продължителна тишина. Чу се как Мъри с прозявка протяга лапички към пода и няколко секунди по-късно тупва долу на всичките си четири крака. Обърната с гръб към Лили, Джейн се взираше в пламъците на камината, а пред очите ѝ плаваха цветни петна.

— Доцент Ъндед — прошепна накрая Лили, — от какво се страхувате?

Учителката бавно се обърна по посока на гласа ѝ и се загледа в ярките червени пламъци, които все още играеха пред очите ѝ.

— Аз ли? — отговори най-накрая тя. — Обичайното, предполагам. Страхувам се от тъмнината. И от всичко, което може да изскочи от нея. Особено извън портите на замъка.

Последните думи бяха по-скоро промърморени, но Лили чу и разбра много добре. Любимата ѝ учителка не беше дошла в Хогуортс случайно или поради необичайно голямо желание да преподава. Тя беше беглец, който се укриваше от нещо или по-скоро от някого, а преподаването беше по-скоро хоби.

Подобни мисли се въртяха и из главата на по-възрастната от нея учителка. Моментът беше особено тягостен за нея, тъй като по природа беше весел човек и не обичаше да мисли за проблемите си. И въпреки всичко трябваше да намери някакво разрешение.

Двете поприказваха още малко, но без особено желание. След това Джейн видя, че вече е станало късно и отиде да изпрати момичето до кулата на Рейвънклоу. Орелът като че ли беше задрямал, тъй като въпросът му не беше особено интелигентен, и двете без проблеми влязоха вътре. В Общата стая не се виждаше жива душа. Самата тя не се беше променила особено от ученическите години на Джейн, но въпреки това учителката я разгледа обстойно, преди да се отправят към момчешките спални.

— Така и не ми казахте кой е вторият — констатира Лили, докато се намираха все още на средата на стаята.

— И за първия нямаше да ти кажа, ако не се беше сетила сама — отговори Джейн. — И мисля, че така е най-добре. По-добре не говори за това с другите. Поне засега не мисля, че ги засяга.

— Няма — обеща Лили, въпреки че не беше особено щастлива от това.

— И елате тези дни да порепетираме малко. Това, че не можахте да свирите на Хелоуин, не значи, че не можете да се класирате за коледния концерт.

— Ще се постарая да събера останалите. Лека нощ, доцент Ъндед.

— Лека нощ, Лили.

Лили отвори вратата на вътрешното стълбище, а Джейн почака в общата стая, докато стъпките ѝ заглъхнат, след което се отправи бавно към изхода. Въпреки че беше късно, изобщо не ѝ се спеше. Имаше да помисли по някои въпроси, а никак не ѝ се връщаше в стаята.

След като се разхожда в продължение на доста минути по слабо осветения коридор, накрая я заболяха краката и реши да отиде някъде, където можеше да седне. Наоколо имаше доста празни класни стаи, но някак си не я привличаше мисълта за прашните чинове и миризмата на билки. За нейно щастие само на два етажа от нея се намираше класната стая, която ѝ беше любима още откакто беше първи курс в Хогуортс — класната стая по вълшебство.

Отиде до първия ред банки, където обикновено сядаше като ученичка, за да не пропусне нищо от думите на професора, седна по средата на реда, събу си обувките и кръстоса крака на седалката. Беше време да се мисли.

„Да допуснем, започна Джейн, че не се присъединя към Ордена. Тогава какво? Ще си остана, както и досега — параноична отшелничка. Макар че няма да има нужда да бягам и ще мога да се разхождам спокойно из замъка. Евентуално и до Лондон, през деня и с някой друг. В един хубав ден ще ме срещнат смъртожадните и тогава ми е спукана работата. Нее, така не се живее. Дори да съм много предпазлива, накрая току-виж Ордент изгуби и се окажа в първоначално положение. Неприятно, Джейни, много неприятно.“

„От друга страна, въобще не ми харесва този Орден. Имам чувството, че нищо не правят. Взели ги капите, там сигурно е пълно с предатели. Сивиръс Снейп, ако участва, разбира се, едва ли ще е единственият, въпреки че може би е най-важният. Не би ли било опасно самото ми появяване там? Може би е по-добре да си пазя кожата, докато все още я имам...“

За съжаление и двата потока на разсъждения се струваха на Джейн някак недостатъчни. И сляпото хвърляне в борбата, и глупавото укриване бяха крайни варианти, които не ѝ харесваха. Ако имаше желание да бяга, отдавна вече щеше да е заминала, да кажем, за Рио де Жанейро, където можеше да си смени името и да заживее относително спокойно. Самата тя не искаше нищо за себе си, но имаше един дълг, който все още не беше успяла да изплати. Беше се зарекла да отмъсти за майка си и беше време да намери най-добрия начин да го направи. Въпреки че Ордент не ѝ харесваше, той ѝ предлагаше относителна закрила и възможност да изчака най-подходящото за целта време.

Младата жена въздъхна. Със или без особено желание, беше дошло време да се обвърже с организация. Полека стана от мястото си, обу си обувките и се протегна. Професор Дъмбълдор сигурно беше още буден, затова реши, че може да го потърси. Отправи се към стълбището и започна да слиза. По пътя си срещна Сивата дама, която се разхождаше с призрачно копие на мемоарите си в ръка и ѝ кимна приятелски, след това отникъде изскочи пазачът мистър Филч, който я огледа от горе до долу, разбра, че не е ученичка и разочаровано ѝ обърна гръб. Имаше доста път до директорския кабинет, но Джейн не бързаше. Когато най-сетне стигна до него, тя протегна магическата си пръчка към върха на водоливника и почука три пъти. Радваше се, че сега като преподавателка знаеше този сигнал за известяване на директора, иначе трябваше да виси тук, докато той реши да излезе навън по някакъв повод. След малко в стената се отвори миниатюрна пролука, която започна бързо да се разширява, докато не заприлича на дупка за врата и тогава от нея излезе директорът по халат и нощна шапчица.

— Е, Джейн, надявам се поне да е важно — каза той и се прозина. — Сънувах един такъв приятен сън.

— Съжалявам, директоре — отговори гузно Джейн. — Реших, че може да не сте заспал още. Аз, такова, реших да се присъединя към Ордена на феникса.

* * *

Само няколко дни минаха, откакто Джейн беше взела решението си и професор Дъмбълдор я заведе на първото ѝ събиране на Ордена. Щаб квартирата беше някаква стара занемарена къща, защитена от заклинанието Фиделиус. Нямаше време да я огледа както трябва, но беше очевидно, че някога е принадлежала на някой знатен магьоснически род. Вътре се наложи да предаде магическата си пръчка за съхранение, очевидно все още не ѝ вярваха напълно, след което веднага я накараха да положи някаква клетва, която за щастие беше чисто формална и не я обвързваше по никакъв начин.

Тези порядки бяха нови и странни за нея, но Джейн не се оплака. Знаеше, че ще трябва да спазва техните правила, докато е в Ордена и практически не се учуди от тях. По-интересна ѝ беше цялата гмеж от хора, изпълващи помещението. Кой бяха те? Защо бяха дошли в Ордена? Въпроси, на които засега не можеше да си отговори. Теоретично погледнато, би могла да използва специалните си умения, но трябваше да е наистина луда, за да го направи. Не можеше да рискува да налети на някой оклумант и да се разкрие веднага. Макар че от друга страна, професор Снейп беше тук, а той знаеше.

„Спокойно, Джейни. Просто се послушвай и внимавай. Много неща могат да се разберат от едно обикновено наблюдение.“ И тя започна да наблюдава. Най-напред видя възрастен магьосник, когото някой, очевидно по невнимание, нарече „господин Дъмбълдор“. Явно това беше братът на директора, за когото до този момент само беше чувала. В единия ъгъл седеше червенокосо семейство, което наброяваше поне пет члена — бяха дошли с децата си — това със сигурност трябваше да са Уизлиеве. Професор Снейп седеше с непроницаемо изражение в другия край на стаята. Професорите Дъмбълдор и Макгонагъл бяха повече или по-малко ясни, но в далечината на стаята между групичка хора стърчеше лилава прическа, която беше добре позната на Джейн. Тъй като същинското съвещание още не беше започнало, тя си позволи да стане от мястото си и да отиде да погледне отблизо. И наистина не се беше излъгала — това беше добре познатата ѝ Нимфадора Тонкс, която понякога в миналото беше идвала на концертите на „Черните вещици“, водена от две по-големи приятелки.

— Хей, Дора! — тихо поздрави Джейн. Веднага съжали за избора на обръщение, тъй като другата жена се намръщи, когато чу

името си. Освен това се наруга и затова че изобщо реши да използва име. Тук хората избягваха да се обръщат по имена един към друг, освен по крайно наложителни официални причини.

— Джейн, ти ли си? — Жената най-накрая я позна и извика малко по-силно, отколкото беше нужно. — Мислех, че вече не си между живите.

— Значи прекалено бързо ме отписваш — усмихна се Джейн в отговор.

— Момчетата също ли са тук?

— Не, само аз. — Тя потисна неприятното чувство в стомаха си. — Момчетата са в Европа, поне доколкото знам. Значи завърши училище? Какво работиш?

Джейн не обичаше да разпитва по този начин, но нямаше никакви новини от познатата си от толкова дълго време, че не можа да се удържи.

— Завърших преди пет години — гордо отговори Дора. — Сега съм аврор. Ами ти?

— Аз ли? — За момент Джейн се зачуди дали да не излъже, но бързо се отказа. — В момента преподавам в Хогвортс, ЗСЧИ. Също така помагам на едни хлапета да си основат група.

— Също като едно време, а? Още си спомням как тичаше след момчетата в хотелските им стаи да им събираш дрехите от пода и да ги пращаш да се перат.

Двете жени се засмяха тихо, а всички съседни се обърнаха любопитно към тях. Явно събранието беше на път да започне, защото Дора предложи на Джейн:

— Искаш ли да дойдеш с мен и да седнем ей там?

Джейн проследи накъде сочи приятелката ѝ, но видя само неприятната физиономия на Сивиръс Снейп.

— Искаш да седнем до професор Снейп? — попита тя невярващо.

— Не, разбира се. От дясната му страна, Снейп му е обърнал гръб. Казва се Лупин.

— Да седнем — съгласи се бързо Джейн и добави: — Изглежда симпатичен. Особено на фона, на който е застанал.

Без да бързат, двете се придвижиха до мястото, където седеше въпросният Лупин. Джейн го попита дали местата са свободни и след

утвърдителния отговор Дора седна до него. Скоро в стаята дойде професор Дъмбълдор и всички побързаха да се настанят около масата.

— Честно казано, радвам се, че не се намирам в непосредствена близост до професор Снейп — прошепна Джейн. — Всеки ден седя до него на Височайшата маса в Хогуортс.

— Лош късмет — отговори Дора Тонкс и извади пергамент и перо от малката си чантичка. Явно я бяха избрали за протоколчик, защото започна да записва още с първата изречена от страна на професор Дъмбълдор дума. Джейн беше леко разочарована, тъй като очакваше, че ще може да си разменя по някоя дума със старата си приятелка по време на съвещанието. Все пак не беше толкова фатално, така че реши вместо това да си запълни времето с нещо друго. Обърна се леко към Дора, и създавайки илюзията, че разглежда мастилничката ѝ, се опита да огледа колкото се може по-добре въпросния Лупин. Той беше по-възрастен от Дора, дори по-възрастен от нея самата, но това не беше кой знае какъв проблем. Имаше леко измъчен вид, косата му вече беше прошарена, но пък изглеждаше в добро разположение на духа. И точно докато тя го изучаваше, той се опита да погледне крадешком към Дора. Явно тук ставаше нещо, помисли си с интерес Джейн.

Събранието като цяло беше скучно, макар че се обсъждаха важни въпроси като например възможността смъртожадните да превземат Хогсмийд. За съжаление на Джейн, никой не изказа мнение, което да бъде поне донякъде логически издържано и да съдържа нова, неизвестна за нея, информация. Вече съвсем досадена, тя започна да разглежда лицата на магьосниците, насядали около масата, с надеждата да види някой познат. И наистина, имаше поне няколко човека, които беше виждала преди, но те или не гледаха в нейна посока, или, което беше по-вероятно, не я помнеха. Накрая започна да зяпа съвсем напосоки из стаята, когато погледът ѝ попадна върху необичаен на вид мъж, който също гледаше към нея. Той имаше рошава черна коса и брада и усмихнато изражение на лицето, като че ли нещо го забавляваше особено силно. Известно време двамата се гледаха в очите, след което мъжът помахаше с ръка и се ухили. Джейн също му махна предпазливо и му се усмихна.

Почти веднага обаче вниманието ѝ беше привлечено от гласа на професор Дъмбълдор, който беше започнал да говори разпалено за

нещо, свързано с Министерството на магията, така че тя побърза да се съсредоточи в неговото изказване и бързо забрави за непознатия.

Мероприятието свърши малко след полунощ. Наистина, по втората тема се изказаха по-интересни мнения, но като цяло за Джейн събранието беше губене на време. Добре поне, че можеше да издържа да стои будна до късно, така че не успя да заспи както някои други по-възрастни или просто уморени магьосници.

Всички бързаха да си ходят, включително Дора Тонкс, която се извини, че утре рано има работа за вършене, но пък си остави адреса и помоли Джейн да ѝ пише. Когато най-накрая и тя се намери да си тръгне, в къщата бяха останали само тя и още двама магьосници — професор Дъмбълдор и чернокосият, който ѝ беше помахал по време на първото обсъждане. Директорът тъкмо си беше взел довиждане и тръгнал към изхода, а тя се опитваше да го настигне, когато иззад гърба ѝ долетя гласът на непознатия:

— Ей, Джейн! — извика той за голямо нейно учудване. Двамата с професор Дъмбълдор моментално се обърнаха назад.

— Откъде ми знаеш името? — учудено попита тя.

— Ама това наистина си ти! — Той искрено се зарадва. — Реших, че ми се привижда.

Доцент Ъндед остана безмълвна за няколко секунди, опитвайки се да си спомни къде точно е виждала този човек. През това време директорът направи няколко крачки към него и каза спокойно:

— Надявам се, че това, което си намислил, е разумно, Сириус.

— Само няколко чашки уиски, професоре. Ако, разбира се, дамата се съгласи. Както знаете, ние с нея сме стари познайници.

— Както си решил, Сириус. А, ти, Джейн — обърна се към нея директорът — не се притеснявай от тази луда глава. Може да изглежда страшен понякога, но всъщност е съвсем безобиден.

И още преди Джейн да успее да отговори каквото и да е, директорът ѝ връчи магическата пръчка, пожела довиждане, излезе от преддверието, в което се намираха и след малко вече затваряше входната врата. За момент тя се подвоуми дали да не се извини и да не си тръгне. Но пък фактът, че въпросният Сириус я познаваше, беше достатъчен за това любопитството ѝ да я накара да остане.

— Значи, казваш се Сириус — констатира Джейн и погледна към него. — Съжалявам, но не те помня.

— Това не ме разочарова особено. Затова пък аз те помня доста добре. Ти си Джейн Ъндед, нали така? Бях голям почитател на групата ви едно време.

Изключително поласкана, Джейн не знаеше какво да отговори. Вече рядко се случваше някой да помни групата ѝ, а още повече — нея самата.

— А сега, ако искаш да се възползваш от поканата ми да пийнем по нещо, можеш да ме последваш към горния етаж. Там си държа пиенето, както и музиката.

— Слушай, Сириус — заговори най-сетне Джейн, докато оглеждаше необичайната обстановка, — ще ми кажеш ли как ти е фамилията? Мисля, че е честно така, ти тъй или иначе знаеш моята.

— Предполагам, че мога да ти я кажа — отговори той след кратък размисъл. — Все пак не е тайна. Блек ми е фамилията, със сигурност трябва да си я чувала.

— Даа, това обяснява доста неща. — Джейн действително се сети, че е чувала за известния магьоснически род Блек, както и за конкретния негов представител Сириус, който беше един от зоомаговете, за които беше разправяла наскоро на Лили. Интересно, кои ли бяха другите? — Хубава къща си имаш.

— А, стара съборетина — махна с ръка Сириус. — Става колкото човек да си скрие главата от дъжда. Така ме сърбят ръцете, ако не да я съборя цялата, поне да ѝ направя ремонт. Сигурно не е виждала майстор от поне сто години.

— Майстор? Сириус, съжалявам, че ти го казвам, но говориш като мъгъл.

— Все още? Е, някои неща не се променят. Едно време се научих, за да дразня майка ми и баща ми. От някои неща явно още не мога да се отърва. Като се качим горе, ще разбереш по-добре.

Джейн замълча, тъй като започна да се задъхва от изкачването на стръмните стълби. Странно, това досега не ѝ се беше случвало на стълбите в Хогвортс, но пък там рядко говореше с някого, докато се изкачваше.

— Е, стигнахме — обяви домакинът, след като се изкачиха до втория етаж. — Върви след мен. И внимавай с паяжините, още не съм ги разчистил. Нали разбираш, освен мен никой не се качва тук.

Джейн го последва мълчаливо, като леко запретна полите на мантията си. Подът и част от пространството покрай стените действително бяха покрити с паяжини, пък и с друг боклук, на който тя се опита да не обръща внимание. След кратко вървене по широк коридор, двамата се озоваха пред врата, която си личеше, че е била отваряна скоро.

— Заповядай — Сириус отвори вратата и я покани вътре. Джейн се огледа любопитно наоколо — стаята, за разлика от цялата къща, беше декорирана в златисточервено, имаше знамена на Грифиндор и много плакати по стените.

— Не е кой знае какво, но се старая да ги поддържам — извинително каза той. — Заповядай, седни.

— На мен ми харесва — усмихна се Джейн, докато се настаняваше на покритото с червена покривка легло, — макар че лично аз бих избрала други цветове.

— Знам. Рейвънклоу, нали?

Тя кимна.

— И като си говорим за различия, доколкото помня, ти не обичаше уиски. Големи количества джин и, евентуално ако има останал, тоник.

— Вече не пия толкова много, освен по изключение. А ти откъде помниш толкова много за мен? Самата аз вече съм забравила повечето от тези неща.

— Ами, оказа се, че главата ми има почти безкраен капацитет за съхраняване на не особено полезни за всекидневния ми живот спомени. Например се сецам, че се промъквахме в Хогуортс на един Хелюин с приятелите ми, защото чухме, че училището вече си има собствена рокгрупа. Разбрах, че след училище сте основали нова група, „Черните вещици“, но не можах да я проследя, тъй като бях, хммм, възпрепятстван. Макар че трябва да отбележа, че когато най-накрая успях да чуя записите ви, бях доста впечатлен.

Докато говореше, Сириус беше успял да извади отнякъде бутилка и две чаши и да ги постави на масата. След това измъкна от една секция стар грамофон и като намести върху него една плоча, попита гостенката си:

— Надявам се, че нямаш против да послушаме Орисниците. Или пък вашата група. Няколко феи успяха да прогризат дупки в

останалите ми плочи и вече нямам почти нищо друго.

— Орисниците е добре — отговори Джейн и огледа оставената на масата бутилка. Като че ли и пиенето беше хубаво. След малко откъм грамофона зазвуча позната музика и Джейн разтръска косата си по навик. Сириус седна на стола срещу нея и наля в двете чаши.

— За какво ще пием? — попита ентусиазирано Джейн.

— Трябва ли да е за нещо конкретно?

— Така е прието в цивилизованите страни.

— Е, добре, да пием тогава за училище. Предполагам нямаш нищо против.

Пиха за училището, после и за други неща, а междувременно си поговориха. Джейн си призна, че преподава в Хогуортс по ЗСЧИ, а Сириус мъгляво подметна, че в момента си търси някаква работа. След това пиха още, приказваха си, танцуваха и изобщо се забавляваха както намериха за добре. По едно време Сириус изчезна някъде, вероятно за още джин, а опиянената вече Джейн полегна на леглото, на което седеше. Чувстваше се спокойна в тази къща, все пак професор Дъмбълдор вярваше на Блек, а и вътре трябваше да има сума аларми и системи за безопасност. Освен това никой не знаеше, че е останала тук.

В това време отнякъде дотича дребно грозно същество, което започна да я разпитва коя е и от кой магьоснически род е, и тъй като беше подпийнала, Джейн не се церемони особено с него. Първо го наруга, после му каза, че е от рода Ъндед и смята да го превърне в гъба, след което досадното същество избяга с писъци, без да се разбере дали заради потеклото ѝ или по-скоро заради заканата. Когато накрая домакинът се върна с нова бутилка джин, намери гостенката си заспала върху собственото му легло, въздъхна, метна отгоре ѝ одеяло и придържайки шишето под мишницата си, заслиза по стълбите без особена координация на движенията.

ГЛАВА ОСМА

ПРОФЕСОР СНЕЙП И ЧУВАЛЕНИТЕ СМЪРТОЖАДНИ

Един следобед Джейн Ъндед беше полегнала напърно на леглото си и просто съзерцаваше планинския връх, който се виждаше през прозореца. В скута ѝ се беше свила шарената котка, която тихичко мъркаше, докато стопанката ѝ я галеше по козината. Преди няколко дни се беше състояло събранието на Ордена на феникса, на което Джейн отиде със скептично настроение, а се върна със страшен махмурлук. Добре поне, че успя да се оправи, преди да влезе в час, иначе можеше доста да се изложи пред учениците. Същата вечер тя се запозна с магьосника, за когото си мислеше в момента и който, в крайна сметка, успя да я напие. Не че беше влюбена или нещо такова, но всичкото това внимание определено ѝ допадаше.

— Няма да повярваш какво научих за тебе! — с тези думи я беше събудил Сириус Блек на сутринта след стабилния запой.

— Какво пък толкова интересно може да се научи за мен? — отговори му в просъница Джейн, докато си слагаше очилата. Явно беше заспала, след като беше изпила доста джин предната вечер, а пък сега таванът се въртеше пред очите ѝ. — И откъде, ако не е тайна, го научи?

— Предполагам, че си спомняш Крийчър, домашното ни духче. Каза, че снощи те видял тук и започнал да те разпитва. Естествено, му се скарах, че не е негова работа да разпитва гостите ми, но едва ли ме е чул. Та той ми каза нещо доста интересно за родословието ти. Оказва се, че родът ти е на около сто години и в него няма нито един мъж, освен за кратко време и по изключение.

— Предполагам, че просто не са имали късмет. Двама са се удавили, един е изчезнал безследно, а един се е разболял от мантикорова треска и се е споминал скоро след това. На теб, обаче, изглежда ти е забавно.

— Не се смей на теб. Просто Крийчър изглежда се страхува от теб, което поне на мен ми е забавно. Нали разбираш, обикновено ходи да досажда на приятелите ми и се опитва да ги изгони, защото имали мъгълска кръв.

— Е, щом ти е смешно, забавлявай се. Аз мисля да полежа още малко, докато Земята спре да се люлее.

За нейно съжаление обаче, не можа да лежи още дълго, тъй като според часовника ѝ съвсем скоро щеше да стане време за закуска в Хогуортс, където се надяваше, че ще може да се свести с помощта на малко кафе. Така че трябваше да си вземе довиждане със Сириус и да си тръгне от къщата му. След като огледа площада навън през прозореца, тя реши, че може да излезе безопасно и се магипортира в Хогсмийд. Чистият въздух си каза думата и след като извървя цялото разстояние до училище, тя се чувстваше доста по-добре от преди, затова отиде направо на закуска, като пътьом се отби до тоалетната, за да си оправи малко косата.

И ето че сега лежеше на леглото в стаята си и си спомняше за случката. Професор Дъмбълдор беше казал, че къщата на Сириус е обезопасена възможно най-добре, затова Джейн не се беше притеснила от това, че прекара там цяла нощ. Замъкът отдавна ѝ беше писнал и се радваше, че успя да се разнообрази поне малко. Беше получила покана да го навести пак някой път или да остане след следващото събрание, но не беше сигурна, че това ще е разумно. Не смяташе, че трябва да вярва докрай на Сириус, още повече че не можеше да го изключи като потенциален шпионин на Черния лорд. Историята с домашното духче я беше стреснала доста.

От друга страна, ако идваше без предупреждение и си тръгваше предпазливо, вероятно можеше да ходи. Все пак къщата беше щаб на Ордена на феникса и професор Дъмбълдор сигурно я беше натъпкал със защитни заклинания. Пък и сега, когато вече беше учителка, нещата за нея, поне донякъде, се променяха. Волдемор със сигурност все още искаше да я хване, но след като беше под закрилата на професор Дъмбълдор, той беше този, който трябваше да внимава повече.

Джейн реши засега да остави този въпрос и да отиде да свърши нещо полезно, като например да се изкъпе. Беше четвъртък следобед и

дамският клуб щеше да се събере съвсем скоро в банята на преподавателите.

Този път тя слезе долу облечена с мантията си, като държеше халата праметнат през ръка. В замъка беше станало хладно, тъй като навън беше паднал първия за сезона сериозен сняг. За нейна радост в банята беше топло — от всеки отворен кран излизаше пара, а в преддверието гореше малка камина.

Минерва и Помона вече бяха пристигнали и тъкмо се събличаха, така че Джейн ги поздрави и се зае със същото. Докато ги изчакваше да си подредят нещата, тя се погръмна малко пред камината, след което трите влязоха в основното помещение. След като им помогна да приготвят ваната, по стар навик отиде да се измие набързо под душа и с известно закъснение също се вмъкна в цветната пяна. Малко след това пристигна и Аврора, също взе набързо един душ, след което се присъедини към тях.

— Направо съм се вкочанила — оплака се тя. — Снощи сме стояли поне два часа с учениците горе на кулата, преди да се съберат облаците. Голям студ беше, пък и духаше вятър. Май трябва да отида при мадам Помфри да ми даде нещо за простуда.

— Бих могла да те размачкам — предложи си услугите Джейн. — След като излезем оттук. Знам от леля ми, че помага да не се разболееш.

— Много ще се радвам, ако го направиш. Направо не мога да си намеря място от студ от снощи насам.

Аврора Синистра дори потрепери във водата, явно беше доста намръзнала, след което се потопи до брадичката. След малко Помона предложи да поиграят карти, което всички одобриха. Само Аврора се поколеба за малко дали няма да ѝ е твърде студено да си държи ръцете извън водата, но реши и тя да играе. Измагьосаха мраморна масичка в средата на басейнчето, след което Джейн се зае да раздаде картите.

Изираха три игри на бридж, две от които Джейн и Минерва загубиха, а една спечелиха. После им омръзна, прибраха картите и масичката, и започнаха да си приказват. След като изслуша разговора за предстоящото водене на учениците до Хогсмийд, Джейн реши да попита нещо, което понастоящем я вълнуваше.

— Случайно някоя от вас да знае нещо повече за Сириус Блек, в чиято къща се събирахме?

Трите се обърнаха към нея донякъде изненадано, а Минерва отговори:

— Сириус, интересно, че чак сега се сещаш за него. Всъщност не трябва да се учудвам, все забравям, че си нова и просто не си била тук тогава. Виждаш ли, преди три години си имахме малко приключения с него. Беше дошъл да търси кръщелника си и наплаши цялото училище.

— Това едва ли е причина да се уплаши който и да било.

— Да, но около него имаше специални обстоятелства. Предполагам знаеш, че Сириус беше доста години в Азкабан.

— Азкабан? — Джейн беше шокирана. — За какво? И как са го пуснали?

Минерва повдигна учудено вежда. Колежката ѝ беше доста неинформирана по въпрос, по който преди няколко години се беше вдигнала голяма врява, което беше доста странно.

— Бяха го прибрали, затова че предаде Потърови на Ти-знаеш-кого. Но преди три години избяга оттам.

— Минерва, извинявай, че те прекъсвам, но това не е възможно. Или поне тогава не беше възможно — поправи се тя, защото бързо си спомни някои случки от миналата година.

— Не знам как е избягал, но определено беше. Търсиха го под дърво и камък. Накрая професор Снейп и професор Лупин, който преподаваше тогава на твоята длъжност, успяха да го хванат. И се оказа, че бил невинен. Истинският виновник бил другият приятел на Потърови, Питър. Само че нищо не може да се докаже, докато не хванат Питър. Затова горкият Сириус седи практически затворен в къщата си, професор Дъмбълдор казва, че за него е опасно да излиза навън.

Джейн само кимна, опитвайки се да смели шокиращата новина. Да стоиш в затвора толкова време, при положение че нищо не си направил. Новият ѝ познайник определено беше за окайване. От друга страна, не беше толкова сигурно, че наистина е невинен. Вярно, директорът му вярваше, но той от друга страна понякога можеше да бъде по-лековерен от безопасното. Трябваше някак да го провери, но засега нямаше добра идея по въпроса. Беше си спомнила Блек от едно време, когато бяха заедно в училище — беше нещо като Евфем Форест, но не толкова глупав. Момичетата направо му се лепяха. Хубавото беше, че вероятно не владееше легалимантия, тъй като много малко от

зоомаговете всъщност я владееха, но пък не пречеше да се е научил на малко оклумантика. В такъв случай Джейн щеше в най-добрия случай просто да си загуби времето в напразни опити, а в по-лошия да се разкрие пред евентуален шпионин.

Решила засега да изостави тази тема, младата преподавателка понечи отново да се включи в разговора на останалите. Те обаче бяха млъкнали и вместо това пиеха коктейл с огнено уиски — вероятно за сгряване. Когато предложиха един и на нея, тя прие с удоволствие. После отново се разприказваха за ходенето в Хогсмийд и Минерва я попита:

— А ти, Джейн, не искаш ли да дойдеш с нас? Вярно, че преподавателите могат да ходят по всяко време, но предполагам, че ще ти е по-приятно с компания. Цялото училище ще е там.

— Ами, щом смяташ, че ще е интересно, Минерва, ще дойда. Само трябва да видя как съм с галеоните.

Поговориха още няколко минути за по-незначителни неща, след което Джейн отиде да разтрие гърба на Аврора Синистра, както беше обещала.

* * *

Ако не друго, поне Джейн не можеше да се оплаче от липса на работа. Лили и групата ѝ редовно идваха да репетират, а напоследък беше започнала да прави нещо за часа по защита срещу Черните изкуства с помощта на професор Хагрид, за което се надяваше, че ще успее да завърши до края на годината. Като не измисли нищо друго по въпроса със Сириус Блек, написа писмо на Дора Тонкс, в което съвсем между другото спомена неговото име и колебанието си дали наистина е невинен. Тъй като девойчето беше аврор, може би щеше да ѝ каже, ако имаше нещо по-фрапиращо около него.

Един път, тъкмо когато изпращаше петимата рейвънклоуци на вратата след репетиция, за нейна голяма изненада отвън я чакаше ученик, вероятно дошъл на консултации. Това беше Антъни Стоун, един от малкото слидеринци от неговия курс, които посещаваха магическия кръжок. Защо не беше потропал на вратата, а беше стоял навън да ги чака да приключат обаче, не беше известно.

— Здравей, Антъни! — поздрави го Джейн, докато седмината човека около вратата се чудеха как да се разминат. Настана малка суматоха, която обаче бързо се разреши от само себе си — момчетата бяха решили, че именно Лили трябва да мине първа през вратата, а тя, без дори да има идея по този въпрос, стоеше най-отзад и чакаше останалите да излязат. След като момичето разбра какво се иска от него, най-накрая пристъпи напред, докато Антъни ѝ държеше вратата и останалите се наредиха зад нея. Лили му кимна за здрасти и той за малко да изтърве дръжката на вратата, докато ѝ отговаряше. Всичко това трая по-малко от десет секунди, но беше достатъчно на Джейн да забележи две неща — Антъни изглежда беше хлътнал по Лили до неузнаваемост, а и той не ѝ беше безразличен.

След като рейвънклоуците се скриха в съседната врата, Джейн и Антъни влязоха обратно в стаята и преподавателката попита делово:

— Е, Антъни, какво те води насам?

— Амии, професоре, имам проблеми с едно заклинание от кръжока — момчето звучеше малко разсеяно, затова тя му даде време да дойде на себе си, преди да го попита кое точно е заклинанието.

След като оправиха проблема със заклинанието (оказа се, че Антъни си го е записал грешно в бързината), Джейн учтиво му предложи да изпият по чаша чай.

— Да те попитам — започна тя, докато отпиваше от чая си, — чуваше ли се нещо откъм стаята, докато беше отвън?

— Всъщност да. Рок музика. Но не много силно.

— Ясно. Пак сме забравили да направим звукоизолиращата магия. Може ли да полюбопитствам малко?

— Разбира се.

— Как ти се стори това, което чу? Разбираш ли, аз съм малко пристрастна, въпреки че не съм в групата и ми се иска да чуя странично мнение.

— Мисля, че беше много добре — искрено отговори Антъни. — Вие ли ги учите?

— Да, общо взето предавам опита. Едно време и аз имах група, макар че отдавна вече не свирим. Момчетата и Лили изявиха желание да им помогна и аз правя каквото мога.

В това време Мъри подаде глава от вратата на спалнята и като се огледа наоколо, реши да се включи в разговора с жално мяучене.

— Горката Мъри — реагира веднага Джейн. — Пак ли забравих да те нахраня?

— Хубава котка имате, професоре — каза Антъни и отиде да погали животинчето, което вече нагъваше от купичката си.

— У леля ми има много такива — отговори тя. — Мъри я взех вече поотраснала, но всяка пролет имаме малки котенца. Мога да ти уредя някое, ако искаш.

— Много бих се радвал, обаче не знам как ще го приеме котаракът ми. Отнася се малко ревниво към другите котки.

— Имаш котарак? Може ли да го видя някой път?

— Ще трябва да дойдете до подземиеето. Не дава много-много да го разнасям.

Тъй като нямаше нещо много против подземиеето на Слудерин, Джейн се съгласи да наmine някой път. Ученикът и учителката поговориха още малко, докато си изпият чая, след което Антъни се извини, че имал работа и тръгна да си ходи.

— Наминавай по-често — поръча му Джейн на изпращане. — Лично аз много се радвам, когато мога да помогна с нещо на учениците си. И по-добре не ми викай професор, засега съм само доцент.

— Ще се опитам да запомня.

Двамата си взеха довиждане и Джейн се върна в стаята си. През това време на прозореца се беше появила сова, която почукваше нетърпеливо с клон по стъклото, а на крачето ѝ беше привързано писмо. Учителката побърза да ѝ отвори и да вземе писмото, а птицата се повъртя малко из стаята, но като видя котката, реши, че ще е най-разумно да отлита.

Писмото беше от Дора Тонкс, която явно беше решила да ѝ пише възможно най-бързо, след като беше получила нейното. Дора пишеше за живота си през годините, когато не се бяха виждали и между другото споменаваше за няколко забавни случки от работата си. Беше отделила доста място на Сириус Блек, където го защитаваеше пламенно, но от писмото ставаше ясно, че двамата всъщност са роднини — братовчеди или нещо такова, тъй че Джейн не можеше да приеме думите ѝ за чиста монета.

Тя въздъхна и взе пергамент и перо. Реши да отговори веднага, като сподели малко информация за себе си и написа, че всъщност няма

нищо против братовчед ѝ, а просто е искала да се увери в онова, което е чула в училище.

* * *

Есенните дни се точеха монотонно. Времето навън беше потискащо — непрекъснато валеше или духаше вятър. Имаше един куидичен мач между Слидерин и Хафълпаф, на който не присъстваха много зрители, тъй като времето се беше случило доста неприятно. Джейн прекарваше дните си основно в кабинета или в стаята си, като понякога отскачаше и до учителската стая. Учениците вече бяха започнали да влизат в ритъм, особено рейвънклоуци, които изглежда най-сетне се бяха пробудили от дълбокия си сън. В един от първите дни на декември тя реши да изненада шестокурсниците с едно нововъведение, което сама беше измислила.

Когато учениците от дом Рейвънклоу влязоха в клас, забелязаха две основни промени в интериора на стаята. Първата беше, че всички маси и столове стояха отместени до стените, а втората бяха няколкото бостански плашила, допълващи декорацията ѝ, върху които бяха метнати наметала с качулки.

— Тъъ, доцент Ъндед — не се сдържа и попита Август, — какви са тези неща по средата на стаята?

— Това, Август, са чувалени смъртожадни — отговори съвсем спокойно Джейн. Няколко ученика се засмяха при тези ѝ думи, на което тя само се усмихна в отговор. — Сега не ви приличат на истински, но след малко ще видите.

В този момент преподавателката забеляза вдигната ръка в края на редицката от ученици.

— Кажете, госпожице Джоунс — подкани я тя.

— Професоре, а за какво е нужно всичко това?

Като пропусна неправилното обръщение, тя реши да отговори на зададения въпрос:

— Дойде ми наум, че всъщност не сте тренирали много добре никоя от магиите, които учихме поради простата липса на подходящ обект. Но мисля, че с помощта на тези чучела ще успеете да се почувствате като че ли имате истински противници насреща си и ще

можем да изтренираме всичко. И така, ако няма повече въпроси, мисля, че е време да започваме.

Край нея все още имаше доста неразбиращи физиономии, но Джейн беше убедена, че е по-добре да им покаже, отколкото да продължи да обяснява. Затова дръпна със замах пердетата на прозорците и с едно пестеливо движение омагьоса чувалените фигури. Те започнаха да издават звуци, като че ли ей сега ще нападнат и да се приближават към учениците. Касандра Джоунс изпищя от изненада.

— Не се безпокойте, напълно безопасни са — извика за всеки случай Джейн. — Нищо не могат да ви направят. Но пък вие можете да им прилагате всякакви магии, за които се сетите. Всъщност, нека изтренираме най-напред отблъскващата магия.

И за да даде пример, тя излезе пред учениците и отблъсна най-близкия смъртожаден с добре премерено заклинание Импулсус^[1].

— Ваш ред е — подкани ги тя.

С решително изражение на лицето, Лили Смит пристъпи напред и също се прицели в една от фигурите. Заклинанието беше силно и фигурата отхвъркна към другия край на стаята. След Лили на предната линия се нареди Август, след него Джери и Евфем. Лека-полека и останалите се успокоиха и решиха да си опитат способностите. Джейн ги насърчаваше и когато всички приложиха успешно първата магия, тя им предложи друга.

— Сега пробвайте, без да говорите. Много добре. Лили и Август, вие се опитайте без пръчки. А сега и останалите.

Учениците вече не се плашеха от смъртожадните, които полека оставаха без крайници и понякога без глави, а сламата хвърчеше навсякъде из стаята.

— Доцент Ъндед, много е забавно — извика екзалтирано Евфем, докато обезглавяваше едно чучело.

— Само, че после ще ми помогнете да почистя, което едва ли ще би бъде толкова забавно — отговори му на шега Джейн, докато стоеше отстрани и наблюдаваше занятието. Повечето ученици се справяха чудесно, но имаше и такива, на които трябваше да се помага. От време на време си поглеждаше часовника, за да не ги задържи повече, отколкото трябва и когато останаха пет минути до края на часа, тя обяви край на занятието.

— Много бързо свършихме — опита се да протестира едно рижо момче, което стоеше малко встрани от Лили.

— За днес толкова. И смъртожадните са хора и имат нужда от почивка.

Последва бурен смях.

— Петдесет точки за Рейвънклоу, мисля, че си ги заслужихте. А сега можете да се разотивате, който желае — да остане да поразчистим.

Повечето ученици побързаха да си тръгнат, но няколко останаха. Лили, Август и Сет, както и двама от другите, помогнаха в събирането на сламата на купчинка, след което Джейн ги почерпи с малко силен чай.

— Добра работа свършихме днес — похвали ги тя, докато измъкваше от косата си някаква заплела се сламка.

— Доцент Ъндед, смятате ли, че ще можем да приложим тези заклинания, ако се срещнем с истински противник? — попита Август, който беше оставил чашата си с чай на една маса, докато изстине.

— Силно се надявам да е така — отговори му Джейн. — Но е добре да се упражнявате редовно.

— А, професоре, може ли да ви попитам един въпрос, ако не е твърде дръзко от моя страна?

Преподавателката се обърна към източника на гласа и видя високо тъмнокосо момиче с аристократични черти, което изстудяваше чая си с магия.

— Разбира се, Алис. Нали затова съм тук — отговори тя спокойно и се усмихна подканящо.

— Самата вие срещала ли сте се със смъртожадни, имам предвид очи в очи?

При споменаването на този въпрос Джейн се вкамени на място. Беше логично да я попитат, но тя не го беше очаквала в този момент. Срещна погледа на Лили, която я гледаше сериозно, като в очите ѝ се четеше въпроса „Аз ли да ѝ кажа да млъкне или вие ще го направите?“. Като махна на Лили да не се притеснява, доцент Ъндед сериозно обясни:

— Човек трябва да избягва такива срещи, доколкото може. Но невинаги има особен избор. И за да отговоря на въпроса ти, а аз мисля,

че заслужаваш честен отговор, да, налагало ми се е да заставам очи в очи със смъртожадни. Не е нещо, което препоръчвам.

И петте хлапета изглеждаха стреснати и изобщо не оцениха хумора й, но Джейн не се засегна.

— Вижте, няма от какво толкова да се плашите — спокойно обясни тя. — Нали това ми е работата. Хайде сега, изпийте си чая и по-добре тръгвайте, преди да сте закъснели за някой час и да сте загубили точки за Рейвънклоу.

* * *

Почти същият час се повтори и с учениците от останалите домове. Слидеринци бяха доста скептични към упражнението, а хафълпафци имаха нужда от много помощ, но накрая всички се справиха задоволително. За седми курс този час беше още по-труден, а за пети се наложи да се облекчат някои от нещата. Всички ученици обаче бяха много въодушевени след първия си час с чувалените смъртожадни и с нетърпение чакаха следващия. Някой от рейвънклоуци обаче беше успял да се разприказва и скоро цялото училище знаеше за срещите на Джейн с истинските последователи на Черния лорд. Като цяло това по-скоро впечатляваше учениците, макар че имаше и такива, които не вярваха. Професор Снейп обаче изглежда също беше дал ухо на слуховете и кой знае защо не изглеждаше особено щастлив от онова, което беше научил. Той и Джейн дълго време се гледаха на кръв, преди да намерят някакъв безопасен начин да си премерят силите. И ето че един ден професор Снейп заприказва Джейн, точно след като обядът беше свършил:

— Доцент Ъндед — каза той съвсем официално, докато злобни пламъчета присвяткаха в очите му. — Директорът ми поръча да изпитам уменията ви по оклумантика. Той смята, че трябва да знае на кого се доверява и по тази причина ме натовари с тази задача.

— Значи професор Дъмбълдор ви е поръчал да ме „изпитате“? — невярващо повтори Ъндед, гледайки колегата си право в очите и побърза да допълни. — За което вероятно вие сам сте го убедили. Още ли свирите на тази струна, Снейп?

— Задачата, която ми беше поставена — ледено отвърна професорът, — засяга в голяма степен делото на Ордена. Колкото до мен — жалката ви личност не ме вълнува особено.

В Голямата зала не беше останал почти никой, така че двамата можеха да говорят спокойно, без някой да ги подслушва.

— Бих пропуснала това занятие с най-голямо удоволствие — отговори Джейн със зле прикрит яд в гласа. — Но вече обещах на професор Дъмбълдор да поговоря с вас.

Това си беше чиста проба лъжа, даде си сметка тя, но искаше да разбере какво ще стане по-нататък. Лошото беше само, че самият Дъмбълдор изобщо не подозираше за това обещание, а и никак не беше разумно подаването на невярна информация на някой толкова добър в легалимантията. За щастие магьосницата умееше да се прикрива и се постара с нищо да не издава невинната си лъжа. Щом той искаше да си мерят силите, нека започне оттук.

Професор Снейп обаче не даде вид да се интересува особено от последната ѝ реплика, вместо това избута стола си назад и ѝ направи знак да го следва към вратата.

— Да отидем в кабинета по история на магията. Днес професор Бинс няма часове там — предложи Джейн.

Снейп изхърка нещо в отговор, но изглежда беше съгласен, защото от Голямата зала се отправи към стълбището, което водеше към въпросния кабинет. Тъй като изобщо не се съобразяваше с крачката ѝ, тя трябваше да подтичва отзад, за да не изостане много. Когато влязоха в кабинета, двамата придърпаха по един стол от двете страни на преподавателската маса и седнаха почти едновременно, като се гледаха с неприязън.

— Може би трябва да си махна очилата — първа заговори Ъндед и посегна с ръка към тъмносинята рамка. Наистина, нямаше да ѝ е никак удобно без тях, но предположението, че геният на Снейп може да бъде затруднен от парче стъкло, изглеждаше примамливо и в същото време като едва забележима изтънчена обида.

— Не е необходимо — леко раздражение пролича в погледа му и Джейн изпита вътрешно задоволство. Едно по едно, слабите места на професора започваха да се откриват пред нея.

Тя се усмихна учтиво и се съсредоточи върху очите на събеседника си. За един дълъг миг черните и кестенявите очи се

срещнаха и Джейн усети как внезапно подът под краката ѝ пропада. За миг като че ли всичко около нея беше почерняло. Не виждаше, не чуваше, не усещаше. След това като грохот отгоре ѝ се стовари плач. Нейният, даде си сметка тя, неспособна да помисли за нищо друго.

— Недей да плачеш, Джейни — прошепна женски глас.

Зрението ѝ се избистри и пред очите ѝ се изпречиха две момичета с дълги тъмни коси и черни роби, които се бяха прегърнали. Когато двете се пуснаха, тя различи в едната от тях себе си, този път без учудване, а другата беше добрата ѝ приятелка Маргита, загинала преди няколко години.

— Те си тръгнаха, без дори да ми се обадят! — хленчеше Джейн от спомена. — Бяха ми като семейство!

— Не са искали да стане така — отговаряше другата. — Може би са имали проблеми.

— Всички имаме проблеми — избърса една сълза от бузата си Джейн. — Откак се върна Черният лорд, всички плъхове бягат, накъдето им видят очите. Някои стигат чак до Европа.

— Не говори така — успокояваше я Маргита. — Това са само слухове, ще видиш, че всичко ще се оправи.

— Знаеш, че не си права, нали, Гита? — мимолетна усмивка се мярна на лицето на по-младата Джейн. — Толкова си щастлива напоследък, че всичко ти се струва прекрасно. Сватбата ти, сега пък бебето. Чак ме е страх за теб, когато си покрай мен. Мога да ти навлека неприятности.

— Стига, Джейн. — Маргита мило я потупа по рамото. — Нали не вярваш в тези неща? Твоите хора просто са се уплашили малко, когато видят, че нищо не е станало, сами ще се върнат.

— Да, те са просто група жалки страхливци. Но вярваш или не, и аз съм като тях. Още утре ще си събера нещата и ще се скрия някъде. Няма да те търся повече, не би било добре за теб. Но ако видиш, че нещата загрубят, вземай мъжа си и се покрийте някъде. Не мисля, че има защо да те търсят, но по-добре бъди предпазлива.

— Ами ти? Защо смяташ, че ще търсят теб?

— Не съм много сигурна. Просто го знам. Когато Волдемор започне с един род, го довършва докрай. А пък и...

През цялото време наблюдавала като в шок този отдавнашен разговор, Джейн усети, че е време да действа. Знаеше какво следва и

не смяташе да го прави достойние на колегата си, дори да бяха в един отбор, в което тя не вярваше. Напрягна волята си до краен предел и когато усети, че моментът е подходящ, я насочи към Сивиръс.

Той потрепна за секунда, но това беше достатъчно картината пред очите им да се изгуби. Набрала скорост, Джейн обаче не се спря дотук. Искаше да види нещо значимо, искаше той също да си припомни някой кошмар. Да го види толкова жив и истински, че да изгуби всякаква представа за място и време. Чувстваше, че може и щеше да го направи. Пое дълбоко въздух и атакува.

В един миг виждаше очите на Сивиръс, в следващия като че ли бясно се движеше нанякъде. Беше нещо като пътешествие из спомените. Жертвата винаги го усещаше, но това беше най-ефективният метод да стигнеш до нечий унизителни или разтърсващи спомени. Самата Джейн го беше прилагала няколко пъти, поради което можеше да е сигурна, че беше усетила точно това преди малко.

Почти инстинктивно намери такъв спомен в съзнанието му и се спря на него. Чувстваше се, като че ли внезапно е спряла метлата си в движение и малко оставаше да се изтърси от ръбестия си стол, но успя да се удържи на мястото си с цената на големи усилия и да се съсредоточи в картината.

В стаята беше сумрачно и много разхвърляно. Млада жена лежеше в старо желязно легло с прокъсани завивки и мърмореше нещо. Изглеждаше пребледняла и отпаднала, сигурно беше болна. В това време вратата на стаята се отвори и вътре влезе 13–14 годишно момче с рошава дълга коса и загрижено изражение на лицето.

— Майко? — каза тихо момчето и се настани до леглото на болната. Значи това беше младият Снейп, рече си Джейн наум. Тогава жената трябваше да е Айлийн Принц, майка му, поне според досието, което стоеше в шкафа в учителската стая.

— По-добре ли си днес? — с надежда в гласа запита момчето. Майката само поклати глава.

— Чувам, че си се забъркал в лоша компания, сине. Луциус Малфой и приятелчетата му ще те използват за своите цели и после ще те оставят да се оправяш сам.

— Ти не разбираш, майко. Те са ми приятели.

— Не се дръж така, все едно бедната ти рейвънклоуска майчица не знае от кой край се хваща магическата пръчка. — Айлийн се

закашля и с мъка произнесе думите. — По опасен път си тръгнал, сине, а аз няма да съм тук да ти помогна, когато имаш нужда.

— Не говори така, майко — със задавен глас каза младият Снейп.

— Послушай ме, сине. — Кашлицата се усилваше все повече. — Докато не е станало твърде късно.

Малкият магьосник се разплака и картината започна да се размива. Окопитилият се Снейп на свой ред изхвърляше Ъндед от съзнанието си. Тя се държеше с всички сили, но усещаше, че не може да продължава така. Само за няколко секунди беше изтласкана толкова силно, че понечи да се подпре на стола, но не успя и преди да се усети, вече лежеше по гръб на земята. Затвори очи и опита да не мисли за нищо. Не можеше да повярва, че това малко приключение ѝ беше коствало почти всички сили. Надяваше се Снейп да се чувства също толкова добре колкото нея, но и тази мисъл не можа да я сгрее особено. В продължение на няколко минути лежа на земята и гледа към тавана, неспособна да помръдне дори част от тялото си. Никак не беше приятно да изгуби по този начин контрола върху себе си, рече си тя раздражено. Не и пред Снейп, на пода в нечий чужд кабинет. Като говорим за Снейп, какво ли правеше той в момента? Джейн извърна бавно глава в посока към бюрото.

Професор Снейп лежеше, също както нея, с разперени ръце и разпиляна върху пода коса. За неин най-голям ужас обаче забеляза, че е стиснала ръката му в своята и като че ли нямаше намерение да я пуска.

Известно време само дишаха тежко и се гледаха. После Джейн размърда ръката си в опит да се отскубне, но без успех. Ръката на професора беше топла, а нейната изведнъж се беше вкочанила и тя не можа да я помръдне дори на милиметър.

— Е, какво мислиш да кажеш на Дъмбълдор? — любопитства тя с отпаднал глас.

— Ще му кажа да прави каквото си е наумил. Каквото иска, само да не ме занимава повече с теб. Не изгарям от желание да повтарям.

— Не можеш и да ме накараш. — Джейн отскубна ръката си от неговата и полека се изправи. „В какво се забърках“, помисли си тя, докато се клатушкаше по пътя към вратата.

[1] От латински „impulsus“ — бутане, блъскане. — Б.авт. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

СИРИУС СЕ РАЗКРИВА

Датата на коледния концерт вече беше определена и рок групата на дом Рейвънклоу репетираше непрекъснато. Вече имаха две собствени песни, а бяха разучили и няколко на Орисниците, така че знаеха какво ще свирят, трябваше само да се усъвършенстват. Имаше да се доуточнява само една малка подробност — групата все още си нямаше име.

— Имаше група в старото ми училище — разправяше Лили един следобед, когато всички заедно с доцент Ъндед се бяха събрали в стаята на момчетата в кулата на Рейвънклоу. — Казваха се „Бормашина“, съвсем без майтап.

— Това е електрически уред, с помощта на който мъгълите пробиват дупки — обясни Август на останалите момчета през смях. — Голям шум вдига.

— Да, а представете си какво ставаше, когато публиката трябваше да ги вика на бис. Как според вас се крещи „Бор-ма-ши-на“? По-добре да се бяха кръстили „Трактор“!

Тъкмо когато Евфем се канеше да попита какво точно е трактор, на вратата на стаята се потропа. Джери отиде да отвори, докато останалите продължаваха да седят върху възглавничките на пода и да гледат безцелно през прозореца към планините.

— Ей, момчета, случайно Евфем да е тук? — В процепа на вратата се беше подала тъмнокосата глава на Роджър Дейвис и той любопитно се оглеждаше наоколо. — Ама вие съвсем сте се уредили, цели две момичета имате.

— В момента репетираме, Роджър — с усмивка се обърна към него Джейн, която беше седнала на малка възглавничка на пода. — Освен това мене по-добре не ме брой за момиче, отдавна съм минала тази възраст.

— Може и да сте по-възрастна от нас, доцент Ъндед, но ние вече ви приемаме за част от нашия дом, стига, разбира се, да не се сърдите.

— Разбира се, че не се сърдя, Роджър. Ела да седнеш при нас, в момента мислим име на групата.

— Да, освен това сме точно доникъде — обади се и Лили. — Току-виж ти измислиш нещо.

Роджър погледна към двете дами и се поклони театрално.

— С удоволствие бих седнал при вас, ако почакате десетина минутки. Трябва да се консултирам с отбора по квидич за предстоящия мач.

Евфем погледна към Джейн за разрешение да тръгне, на което тя благосклонно махна с ръка:

— Отивай, отивай. И без това тук сме зациклили.

Момчето се изправи пъргаво и излезе през вратата.

— А, между другото, доцент Ъндед — Роджър се беше надвесил над дръжката на вратата и се усмихваше на учителката си, — трябва да ви кажа, че още хващате окото.

Роджър обичаше да се шегува, затова Джейн никак не се засегна. Пък и нямаше от какво. Допадаше ѝ това, че учениците са я харесали, а и момчето се опитваше да ѝ направи комплимент.

— Ще трябва да ви изоставя по някое време — каза тя на останалите, малко след като вратата се затвори. — Имам едно събиране тази вечер, на което трябва да присъствам.

— То и ние имаме какво да вършим — обади се Джери. — Някои трябва да си напишат домашното по пророкуване.

— По мое време не бяха толкова трудни тези домашни, просто предсказваш няколко бедствия и си готов. Например, при нас беше популярно да се пише, че някой ще го отвлече грифон.

Всички започнаха да се заливат от смях, дори Джери, който съвсем сериозно преценяваше възможността да напише нещо такова в есето си.

— Нашият професор по пророкуване едно време беше много отнесен. Не знам даже дали четеше домашните, но накрая винаги имахме оценки.

— Сигурно професор Трелони му е била ученичка — отговори тихо Сет, докато се опитваше да си вземе въздух. — Подозираме за нея абсолютно същото.

— Май не е много коректно да се изказвам така за колегите — колебливо започна Джейн. — Но мисля, че на вас мога да кажа.

Надявам се да не ме раздрънкате из училище, но аз още се съмнявам дали вашата професорка ми знае името. Въпреки че сме се запознавали поне три пъти.

Продължиха в този дух още няколко минути, докато чакаха Евфем и Роджър да се върнат. Джейн дори прегледа домашните по пророкуване на тези, които посещаваха този час и им помогна да си ги довършат.

— Само не казвайте на колежката ми, че съм ви помагала. Може да се засегне.

— Ако е истинска ясновидка, тя сама ще разбере — усмихна се Лили. — Тъкмо ще я проверим.

В този момент вратата се отвори и двете момчета влязоха, все още обсъждайки нещо.

— Ама вие и домашните ли наизвадихте? — учудено попита Роджър.

— Искяхме да попитаме за нещо доцент Ъндед — отговори му Сет, сякаш се опитваше да защити учителката си от любопитството на куидичния капитан.

— И без това дава консултации доста по-охотно от професор Трелони — включи се и Джери.

— Така както сте започнали, ще затрупате доцент Ъндед с работа и тя няма да може да си почине изобщо. — Роджър изглеждаше учуден от това, че много често или групата ходеше при преподавателката, или тя висеше в тяхната стая. Явно това изобщо не беше типичното поведение на учителите тук.

— Не се притеснявай за мен, Роджър, малко работа няма да ми навреди. Освен това ми е доста забавно с вас, учениците. Седни до мен и ни помогни в мисленето. — Джейн се дръпна по-близо до Лили, която седеше от дясната ѝ страна и измагьоса малка възглавничка от лявата си страна.

След като двамата с Евфем се настаниха по местата си, дадоха думата на капитана по куидич.

— Е, Родж, какво ти идва наум? — попита Лили, като се наведе пред Джейн, за да го вижда добре.

— Всъщност, нищо не ми идва наум. Какво ще кажете за „Драконов огън“?

— Не звучи зле, но не пасва на музиката, която свирим.

— Добре, тогава „Пълнолуние“?

— Нее, много е женско — отговори този път Джери и се наклони настрана, за да избегне летящата към него възглавница, която Лили веднага беше запратила по него.

Другите също се включиха в предложенията. Казаха се доста имена, но нито едно от тях не можеше да удовлетвори всички.

— Май никога няма да успеем да постигнем съгласие по този въпрос — въздъхна накрая Лили и тръгна да измагьосва синя лента във въздуха. — Може би трябва да измислим нещо, свързано с Рейвънклоу?

— Като например? — обърнаха се към нея няколко гласа.

— Например „Гарваните“ или пък „Орлите“.

— „Гарваните“ е много мрачно. „Орлите“ ми харесва, но е някак си твърде официално.

— Освен това — включи се Джейн — има мъгълска група с това име.

— Жалко.

Дискусията продължи, като дори някой измагьоса лека мъхеста топка и другите започнаха да си я подават един на друг. Този, който я хванеше, трябваше да каже първото, което му хрумне, а останалите трябваше да решат става ли за име на групата. Накрая обаче никой не можеше да се концентрира и все по-често започнаха да се чуват неща като „Сополи от гоблин“, „Да паднеш от метлата“ и дори „Мръсен низъл“.

— Не е задължително да измислим нещо сега — опита се да ги успокои Джейн. — Имаме още около седмица, докато започнем да правим плакатите.

— Де да се сещах сега за някоя магийка за вятър — прошепна Лили разочаровано, докато се опитваше да разлюлее лентата, която тъкмо беше вдигнала от земята.

— Я повтори. — Август се надигна от мястото си, пресече кръга и хвана Лили за раменете, все едно я караше да си спомни съставките на някоя животоспасяваща отвара.

— Казах, че не си спомням никое заклинание за вятър.

— Не каза това — упорстваше Август, който още малко и щеше да я разтресе здраво.

— Август, какво ти стана, мой човек? — учуди се Джери. — Да ти донесем ли малко вода или тиквен сок?

— Млъквай, Джералд, не ми е до шегичките ти сега. Нищо ми няма, просто исках Лили да повтори това, което каза. Прозвуча ми интересно.

— Казах „магия за вятър“. Какво му е интересното на това? — започна да се възмущава Лили.

— Това е! — въодушевено извика Август и вдигна Лили от мястото ѝ под странния поглед на всички останали.

— Ако си харесал нашата Лили, трябва да ти кажа, че ще се наложи да се наредиш на опашката — проговори Евфем за пръв път от доста време. — Може би не е лошо да ти напомня, че тя вече си има почитатели, особено откакто я видяха да тренира за едно соло в Общата стая.

— Не бе, идиот — побърза да каже Август малко по-бързо, отколкото трябваше. — Става въпрос за групата. Така и ще я наречем. „Магически вятър“.

— Не е тотално зле — замислено каза Сет. — Имаше къде-къде по-лоши идеи.

— Останалите, какво ще кажете? — Джейн бързо взе ролята на арбитър.

— Нямам нищо против — отговори Джери.

Другите също се съгласиха един по един, дори Роджър изказа одобрението си.

— Това заслужава да се полее — отсече Джейн и измагьоса чаши с тиквен сок за всички.

Тъкмо докато пиеха последните глътки от тиквения сок, на вратата се потропа.

— Аз ще отворя — обяви Роджър, който явно реши да приеме ролята на портиер, така и така беше седнал най-близо до вратата. Всички се обърнаха натам и чуха познат глас.

— Тук ли е Джейн?

— Да, професоре, влезте.

Вратата се отвори безшумно и вътре пристъпи професор Флитуик, който се оглеждаше.

— А, Джейн, най-накрая те намирам.

— Какво има, професоре? — Тя побърза да остави чашата си на една страна и да се изправи с въпросително изражение на лицето.

— Професор Дъмбълдор ми поръча да те издиря. Каза, че трябвало да тръгнем по-рано за събирането.

— Колко по-рано?

— Опасявам се, че до десет минути трябва да сме тръгнали.

— Добре, трябва само да си взема палтото от стаята. Мисля, че ще успеем.

— Не се притеснявай, не е чак толкова спешно. Ако закъснеем, просто ще се наложи да ни изчакат.

Младата преподавателка вече разчистваше чашите от тиквен сок с помощта на учениците си и оправяше възглавниците.

— А и, Джейн — тя се обърна към професор Флитуик, като още стискаше пръчката си в ръка, — професор Дъмбълдор каза да ти предам, всъщност на вас всички, какъв е резултатът от поканата за коледния бал.

Отначало никой не успя да разбере за какво става въпрос. Кого толкова щяха да канят на бала? След това на Джейн й просветна. Беше говорила преди около месец лично с китариста на Орисниците, с които се знаеха от доста време, дали няма да могат да дойдат да свирят на бала. Щом бяха решили да пратят официално писмо до училището, това можеше да значи само едно.

— Рок група „Орисниците“ се съгласиха да свирят на коледния бал в училището — оповести професор Флитуик на всеослушание. — Ще подгрявате за Орисниците, момчета.

— Ура! — извикаха почти в един глас учениците и се спуснаха да се прегръщат един друг, както и да прегръщат Джейн.

— Защо не ни казахте по-рано, доцент Ъндед? — учудено попита Джери. — Нали вие сте ги поканили?

— Защото изобщо не бях сигурна, че ще дойдат — отговори Джейн на свой ред. — Знаете, че по това време на годината са доста натоварени с програмата.

— Важното е, че ще дойдат! — побърза да каже Лили. — Сега ще трябва да репетираме още повече. Освен това трябва да сложим пак „Магически урок“, дето отпадна. Сигурна съм, че ще я харесат.

— Може би ще трябва да ни помогнете да разучим и още една. Ще ни трябва сериозен репертоар за Орисниците.

Професор Флитуик ги беше наблюдавал усмихнат до този момент, но вече гледаше тревожно към часовника си. След малко се обади:

— Джейн, събирането.

Тези думи бяха достатъчни да накарат преподавателката да подскочи.

— Извинявайте много, професор Флитуик. Ей сега тръгваме. Лили — каза тя на излизане, — може би не е лошо да порепетирате още малко. И погледни вокала на онази песен, сега се коя. Още утре смятам да те убедя да пееш на концерта.

Момичето кимна учтиво и отиде заедно с останалите да изпрати учителите до вратата. Може би наистина щеше да се съгласи да пее, помисли си Джейн с надежда.

* * *

Когато Джейн излезе навън, плътно следваща професорите Дъмбълдор и Флитуик през входната врата на замъка, потрепери от студ. Времето окончателно се беше развалило и сега силен вятър навяваше снежинки върху главите им. Останалите учители явно бяха тръгнали преди тях, за да не закъснеят, затова бяха останали само те, което значеше, че трябва да побързат.

Въпреки че трепереше от студ, докато се увиваше по-плътно в палтото си и държеше шапката, за да не я отвее виелицата, Джейн не можеше да не се радва. Самата тя беше ходила на много концерти на Орисниците, на повечето дори не ѝ се налагаше да плаща за билет, но това беше много отдавна. А пък децата им бяха големи почитатели и страшно се бяха зарадвали.

Може би сто години по-късно, когато най-накрая излязоха от района на замъка, тримата се магипортираха. В Лондон също валеше, но снегът изобщо нямаше намерение да се задържа. Още щом паднеше на земята, се превръщаше в кална киша, която цапаше обувките и проникваше дори и в най-здравите ботуши. Джейн изпсува наум, когато успя да цопне в една голяма локва и да се намокри здравата. Сигурно на събирането на Ордена нямаше да обсъждат особено весели неща, така че щеше да ѝ дойде добре да слезе на земята преди това.

И наистина, не се беше излъгала. Щом всички влязоха и оставиха мокрите си палта и ботуши да се сушат пред камината, професор Дъмбълдор ги поведе с угрижен вид към всекидневната, където сигурно отдавна ги чакаха останалите.

Новините не бяха добри. Според човек, изпратен специално да шпионира в лагера на смъртожадните (тук Джейн се опита да изгледа Снейп кръвнишки, но той просто се направи, че не я забелязва), Черният лорд започнал да събира всичките си подчинени — очевидно кроеше нещо. Професор Дъмбълдор допускаше, че скоро ще се наложи на Ордена на феникса да се сблъска отблизо с врага. За Джейн това щеше да е първият такъв сблъсък заедно с Ордена и мисълта за него я накара бързо да се изнерви. Знаеше, че си пада страхливка и определено не обичаше дуелите със смъртожадни.

Ето защо, когато след проточилото се три часа мероприятие Сириус Блек я попита дали не иска да остане да си поговорят, никак не беше в настроение. Все пак реши да постои не повече от половин час, колкото да уважи домакина.

Сириус я разпитваше най-вече за училището — как са новите ученици, кой води в куидичния шампионат и най-вече какво прави кръщелникът му. Въпросното момче се оказа доста популярно в училище, най-вече с неприятностите, които се вихреха около него. Хари Потър, когото беше гледала по време на мача на Рейвънклоу, беше куидичната звезда на дом Грифиндор, освен това всяка година се забъркваше, поне според професор Макгонагъл, в някаква проява на Черните сили и едва се отърваше след това, като оставяше след себе си каша, която някой друг трябваше да разчиства. Самото момче не беше направило особено впечатление на Джейн — вярно, беше сърцато и много нахъсано се заемаше с новите неща, като например онова упражнение със сламените смъртожадни, но пък не беше особено постоянно в онова, с което се занимаваше. От приятелите му най-интересно беше червенокосото момче на име Рон, около него винаги се случваше нещо забавно. Колкото до дружката им Хърмаяни, тя си беше истинско книжно червейче, но не беше чак толкова схватлива като нейната Лили. Въпреки че ако Лили започнеше да я мързи малко повече, Хърмаяни щеше да я задмине по успех.

Разбира се, Джейн не сподели това със Сириус. За него те бяха без недостатъци и нищо чудно — беше учудена да разбере, че преди

няколко години именно те му бяха спасили кожата в училище. Затова се опита да не гледа лошо на тях поне заради Сириус и дори си спомни няколко случки с тях, които му разказа.

Както беше решила по-рано, преподавателката не остана дълго при новия си познайник. Извини се, че има работа и си тръгна след по-малко от час откакто събранието беше свършило, като мислеше за хлапетата от Грифиндор. Направо не можеше да ѝ го побере акълът как три хлапета на средна възраст 13 години можеха да се справят с диментори, да освободят хипогриф и с негова помощ да помогнат да набедения престъпник Сириус да избяга от училището. Разбира се, Блек не ѝ разказа нищо от това, но постоянно си мислеше за него, така че на нея не ѝ беше трудно да го види.

Обхвана я срам. Докато тя се криеше с месеци в горите и не смееше да си подаде носа в цивилизацията, тези хлапета се подвизаваха из училище, спасяваха Сириус и дори се бяха срещали, доколкото можеше да се вярва на слуховете, със самия Черен лорд. А може би, каза си Джейн, тъкмо възрастта им беше причината да не се страхуват от нищо — не бяха видели смъртта и разрушението, които причиняваше Волдемор, а само бяха слушали за това като някаква страшна приказка. Каквато и да беше причината обаче, лично тя нямаше никакво оправдание за бягството си.

* * *

Няколко дни по-късно Джейн отново беше поканена на гости у Сириус. Вече започваше да се безпокои не на шега. Не можеше да си позволи да ходи повече там, освен ако не беше напълно сигурна, че може да му се довери. А нямаше представа как точно да го провери. Все пак реши да отиде и като си приготви магическите пръчки и още няколко по-дребни неща, които можеха да се използват като оръжия в случай на опасност, тръгна към Лондон.

Снегът най-сетне беше успял да изстуди достатъчно земята и беше направил тънка покривка, когато Джейн пристигна на площад „Гримолд“ в късния следобед. Тя се отправи към входната врата и предпазливо почука. По идея къщата трябваше да е невидима за тези, които не бяха я виждали, а сега тя можеше да развали цялото

прикритие, ако я забележеха. Сириус обаче бързо ѝ отвори и тя влезе вътре, като се оглеждаше през рамо.

Двамата се качиха в стаята на Сириус, където, за разлика от останалата къща, гореше камина и беше станало доста топло.

— Къде е Крийчър? — попита Джейн, докато оставяше палтото си на закачалката до камината.

— Крийчър ли? Щом чу, че ще идваш, се покри някъде — обясни доволно Сириус. — Още се плаши от тебе, въпреки че се наложи професор Дъмбълдор да го занесе на специалист да му пренастроят паметта.

Джейн го зяпна учудено.

— Да му пренастроят паметта ли? Защо?

— А, нищо особено. Открай време го знам, че предава информация на семейството на братовчедка ми. Малфой, ако ги знаеш. Смъртожадни са.

Това накара Джейн да потрепери. Защо Сириус ѝ казваше всичко това? Може би се опитваше да я убеди, че е на страната на Ордена. Или пък чисто и просто отговаряше на поставения му въпрос, а тя беше твърде параноична и затова си въобразяваше разни неща.

— Да пийнем малко чай с ром, какво ще кажеш? — извади я от мислите ѝ Сириус. — Сигурно е студено навън. А ако искаш, можем да пропуснем чая.

— Чай с ром е добре — отговори Джейн. — Да ти помогна с нещо?

— Не, ще се оправя и сам — махна с ръка Сириус и се запъти към вратата. — Сега ще донеса чайника.

Затвори вратата зад гърба си, но не тръгна надолу по стълбите. Вместо това се чу как произнася заклинания за призоваване и след половин минута се върна обратно в стаята и сложи пълния с вода чайник над огъня.

Поговориха си за някои незначителни неща, докато чакаха водата да заври. Джейн разправи за предстоящия концерт в училището и попита Сириус има ли начин да присъства. Той отговори, че много би му се искало, но освен ако не използва някаква маскировка, едва ли ще успее. Гласът му обаче беше толкова унил, че тя се опита да измисли някакъв начин да го заведе на бала.

— Какво ще кажеш за многоликова отвара? — попита тя най-накрая.

— Няма време за нея — поклати глава Сириус. — Трябва й един месец да се приготви.

— Вярно — Джейн изпусна лека въздишка. Щеше да е приятно да има някой, с когото да танцува, някой, който да не е професор Снейп. — А може би на Диагон-али продават? Ти би ли изпил отвара, купена оттам?

Сириус като че ли се замисли.

— Защо не? — отговори накрая. — Имам един приятел, който работеше в Министерството. Един от малкото ми останали приятели, де. Той много разбира от отвари и макар че сигурно не може да ми намери такава, поне може да провери дали не е отрова, ако му я пратя по сова.

— Значи ще се опитам да ти намеря възможно най-скоро.

Лицето на Сириус грейна. Явно скоро никой не му беше предлагал да се измъкне от къщата поне за една вечер. Преди обаче да направи каквото и да било, трябваше да го провери. Двамата вече отпиваха от горещия чай и на Джейн изведнъж й хрумна една мисъл. Ако тази вечер го напиеше добре, щеше да има възможност да му приложи легалимантия без значение дали той можеше да се прикрива или не. Нали поради същата причина двамата със Снейп успяваха да си надничат в мислите без особени усилия на първия учебен ден. А пък ако го напиеше както трябва, сигурно нямаше и да помни нищо на следващия ден. Джейн го погледна с известни угризения на съвестта. Не беше хубаво да ровичкат из тебе по този начин, но в случая нямаше особен избор.

Останалата част от вечерта мина весело. Пиха, пяха, танцуваха, докато накрая не можеха да се държат на краката си от умора. Както и беше предвидено, пръв сдаде багажа Сириус. Както си седеше в креслото и разправяше някаква смешка, главата му клюмна настрани и той заспа. С известни трудности Джейн стана от леглото, където се беше настанила и седна на килима точно пред него. С магическата пръчка го накара да си отвори очите и започна да търси нещо интересно. Той имаше доволно количество спомени от Азкабан, които Джейн бегло погледна. Нищо хубаво нямаше там, макар че успя да разбере поне как се беше измъкнал — беше се превърнал в куче и

минал по този начин покрай дименторите. Напоследък спомените му се въртяха все из къщата, макар че имаше и от Хогуортс, когато беше търсил малкия Потър. Явно трябваше да се погледне по-дълбоко. Преди Азкабан — беше се срещнал с Педигрю, Педигрю взривил улицата и избягал. Джейн внимателно подбираше какво да гледа. Понякога хората самички се заблуждаваха за разни неща и легалимантът не успяваше да различи истината от измислицата. Потърси нещо за Черния лорд, но такова нямаше. Никакви близки срещи, никакви смъртожадни, освен когато беше участвал в схватки заедно с Ордена. Не беше предал Потъррови. Тя реши да порови малко и из чувствата — те по-трудно, практически никога, не лъжеха. Уважаваше професор Дъмбълдор, обичаше малкия Потър и ненавиждаше Волдеморт и бившия си приятел Питър. Това ѝ стигаше. Джейн понечи да се откъсне, но тогава видя нещо за себе си. Очевидно Сириус я харесваше. Кое то не беше невероятно, но пък тя малко се притесни. Не го харесваше чак толкова и не искаше да му разбие сърцето.

Засега ѝ стигаше толкова.

Все пак, имаше риск някой да е подменял спомените му, каза си тя. Но с каква цел? Тя не беше чак толкова важна, за да заслужи такъв сложен план. Обмисли за кратко тази възможност с алкохолизирания си мозък. Въпреки че беше възможно, Джейн не вярваше, че спомените са променени. Интуицията ѝ и способностите ѝ на легалимант подсказваха, че никой не е ровил в главата на Блек с цел подмяна. А и, успокои се тя, ако някой беше успял да го направи, професор Дъмбълдор щеше да разбере. Той беше отличен легалимант.

Както си беше на пода, Джейн осъзна, че е изтощена и облегна глава на креслото. В следващия момент вече спеше.

Събуди се посред нощ от силно разтръскване. Отвори полека очи и видя Сириус, надвесен над нея, да я буди с тревожно изражение.

— Джейн, добре ли си? — попита той, докато се подпираше на пода. Явно му се виеше свят.

— Трябва да съм заспала тук, макар че изобщо не помня защо съм на пода — излъга тя.

— Може да си паднала от леглото. Хайде, ела да легнеш обратно горе — и той я задържа към леглото, върху което бяха метнати няколко одеяла.

— Трябва да спрем с алкохолната дейност — съвсем сериозно обяви Джейн, докато се опитваше да се завие. Не помнеше да е изпила толкова много, но се чувстваше по-пияна, отколкото той изглеждаше.

Сириус промърмори нещо, взе си одеялото отнякъде и се зави в креслото. Джейн придърпа одеялата до брадичката си. „Вече мога да спя спокойно тук“, каза си облекчено и пак заспа.

* * *

Като цяло Джейн беше доволна от развитието на импровизирания разпит на Сириус. Успя да види само онова, което я интересуваше, без да се отплесва в по-страничните неща, което си беше постижение. Самият Сириус пък беше развълнуван от възможността да посети Хогуортс, макар и дегизиран, затова Джейн реши да потърси въпросната отвара възможно най-бързо.

Беше излязла до Диагон-али с професор Хагрид, който, както обикновено, говореше много на неговия си диалект и почти не искаше да му се отговаря. Самият Хагрид не търсеше нещо особено на пазара, беше дошъл по-скоро да разгледа и не беше особено лесно да бъде отклонен, докато Джейн търси отварата. Накрая се наложи да му каже, че си търси някаква женска отвара и Хагрид я остави да разглежда на спокойствие. Не се сдържа обаче да не изкоментира:

— 'Начи любовна отвара, а госпо'йце Ъндед? Не ви е притряб'ала, мен ако питате. Мъжете и тъй ще изпопадат в краката ви, каквато сте хубавка.

— За какви мъже говорите, професоре? — реши да се направи на неразбрала Джейн.

— К'ви мъже ли? — Хагрид изглеждаше засегнат на чест. — Аз може отскоро да ви знам, обаче мога да видя, че професор Снейп все след вас гледа още от началото на учебната година. А пък сега и Сириус Блек. Не си играйте много с тях, госпо'йце. И те си имат чу'ства, нъл' знаете.

— Обещавам ви, професоре, с ниции чувства няма да си играя — това обещание беше лесно дадено, но Джейн си вярваше. Дори Снейп все още да си падаше по нея, в което тя не вярваше, а Сириус наистина да я харесваше, трябваше да държи твърда позиция спрямо тях.

„Просто помагаш на Сириус да посети училището“, помисли си тя. „А пък току-виж си харесал някоя друга там, на бала.“ И наистина имаше такава вероятност, тъй като много хора извън училището щяха да бъдат поканени на концерта. Веднага щом направеха плакатите, щяха да разпратят и поканите.

Джейн остави професор Хагрид да я чака пред магазина за сови и отиде до близкото дюкянче за отвари, където най-много ѝ бяха харесали цените на витрината.

— Многоликова отвара, моля — продавачът се огледа предпазливо наоколо, преди да я извади изпод тезгяха. Тази отвара все още не беше забранена за продажба, поне не в малки количества, но човекът беше предпазлив. Джейн плати исканата сума, въпреки че ѝ се видя малко височка и си тръгна. Прибра шишенцето в джоба на мантията си и чак тогава тръгна към Хагрид.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПРЕДПРАЗНИЧНА ТРЕСКА

Този следобед тъкмо бяха започнали да правят декорациите за бала. Джейн лично си беше писала с Карл, китариста на Орисниците, и той ѝ беше казал какви са идеите и изискванията им за бала. Въпреки че не бяха изпълними, някои от тях бяха доста странни — искаха просторна гримьорна с няколко камини и много огледала по стените и тавана, както и огромна сцена в Голямата зала. За украсата двамата заедно с Джейн бяха решили, че освен обичайните коледни гирлянди, елхи и ледени висулки, могат да декорират всичко с жълти звезди на син фон (последното беше специално измислено от тях в чест на това, че всички поканени музиканти бяха от дом Рейвънклоу), малки бронзови китарки и други музикални инструменти щяха да летят из въздуха и тихичко да изпълняват познати мелодии, а плочи на Орисниците щяха да са скрити на най-неподозирани места. Доспехите щяха да омагьосат специално да пеят само рокендрол, а по стените на Голямата зала решиха да разположат истински вериги, които да се редуват с бронзово-сини ленти.

Всичко това беше много хубаво като замисъл, но все някой трябваше да го свърши. Заедно с професор Флитуик изчислиха, че ще са необходими поне петнайсет човека, за да направят всичко навреме, а толкова доброволци едва ли щяха да се намерят толкова лесно. Въпреки това част от нещата успяха да изработят заедно с малките ученици от кръжока, а след като Джейн намекна, че ще има бонуси за участниците, се явиха и доброволци от по-големите.

Една сутрин, докато с част от кръжока измагьосваха гирлянди-вериги, учениците решиха да поприказват с Джейн. Не всички я харесваха толкова, колкото рейвънклоуци, но и другите бяха не по-малко любопитни да разберат разни неща за нея.

— Госпожице Ъндед, вярно ли е, че някога сте живели в Рейвъндейл? — попита срамежливата иначе Калина от трети курс.

— Да, освен това съм родена там — отговори Джейн. — А ти откъде разбра?

— Сестрата на Антъни Стоун от Слидерин ми каза. С нея ходим заедно на билкология.

— А сестрата на Антъни откъде знае?

— Не знам — чистосърдечно си призна момичето. — Сигурно ѝ е казал някой. Искях само да ви кажа, че леля ми се омъжи там. От време на време ѝ ходим на гости. Хубаво е.

— Да, приятно село е Рейвъндейл. Все още — допълни замислено Джейн. — Въпреки че едно време си беше направо рай.

Калина не отговори нищо и Джейн замислено продължи да измагьосва гирляндата си. Явно, освен че събираше информация за нея, професор Снейп не се притесняваше да я споделя с учениците си.

— Професоре — обърна се към нея едно момиче от Грифиндор на име Лавендар, — а защо Лили Смит и Август Рипър не останаха да помагат? Имам предвид, сигурно ще измагьосваме тия неща до другата година. Всъщност, едва ли дори професор Трелони може да предвиди колко дълго ще продължи това.

При споменаването на професор Трелони като някакъв виден авторитет доцент Ъндед леко повдигна вежда, след което каза на глас:

— Госпожице Браун, вие смятате ли, че музикалната група, която ще представи училището пред самите Орисници, трябва да си използва времето за репетиции, за да измагьосва звездички?

— Нее — отговори момичето.

— Е, ето че си отговорихте сама. Всеки прави онова, което може. Лили и Август могат да свирят на китара и бас, а пък ние с вас можем да правим декорация. Това е.

Явно момичето не беше особено доволно от отговора, но реши да си замълчи. Продължиха да правят гирлянди в продължение на още половин час, след което бяха прекъснати от професор Флитуик, който влетя в стаята запъхтян.

— Джейн — провикна се той от вратата с тънкия си гласец, — остави тези неща и ела при нас, имаме спешна нужда от теб!

— Добре, професоре — отговори тя и погледът ѝ зашари из стаята. — Но все пак трябва да оставим някого да наглежда кръжока.

— Префектите ще отговарят. Ей, Пиърс, Франсис, гледайте да се продължава работата и някой да не направи поразия. Ако ви

потрябваме, ще бъдем в учителската стая.

Оставяйки учениците да довършат работата, двамата преподаватели се отправиха надолу по стълбите. Явно въпросът беше спешен, иначе професор Флитуик едва ли би я прекъснал по средата на кръжока. Причината се изясни малко по-късно, когато слязоха долу. Орисниците отскоро бяха си купили нов автобус за турнета и настояваха да ходят навсякъде с него. Тъй като обаче нямаше шосе до Хогсмийд, проблемът с транспорта беше станал належащ.

— Какъв е проблемът да трансфигурираме гумите на автобуса в колела на влак? — питаше настойчиво професор Макгонагъл. — Това поне е лесно и просто и може да го свърши само един човек.

— Забравяш една подробност, Минерва, — обади се току-що влезлият професор Флитуик зад гърба на Джейн. — Новият автобус. Орисниците не дават една сламка от него да омагьосаме, да не говорим за колелата.

— Даа, — замислено проточи Джейн. — Карл ми разправи, че наели някакъв специалист, който бил омагьосал буса на Таласъмите и не искат нищо по него да се променя.

— Пълна катастрофа — държеше се за главата професор Синистра под учудения поглед на колежката си професор Вектор. — А имаме само седмица да го измислим.

— Нека обобщим — нетърпеливо я прекъсна заместник-директорката професор Макгонагъл, — не можем да го омагьосаме да лети, не можем да променяме колелата и определено не можем да прокараме шосе дотук за една седмица. На мен ми се свършиха идеите.

Присъстващите преподаватели се спогледаха в очакване, след което като по команда обърнаха очи към Джейн. Не беше трудно в тях да се прочете незададения въпрос: „Е, Ъндед, ти ги покани, защо не измислиш как да ги докараме до училището?“

— Вижте сега — проговори накрая тя. — Орисниците са си разглезени и няма как да не бъдат, при толкова много фенове. Ако не беше този бус, щяхме да ги превозим с влака, нали така?

Чуха се няколко одобрителни възгласа.

— Значи и сега ще измислим нещо. Съсредоточете се върху влака, може би ще успеем да го омагьосаме така, че да побере рейса?

— Обаче рейсът е по-широк от влака! — обади се някой. — И освен това е тежък. Едва ли нормален вагон ще го издържи.

— Хмм, да — проточи замислено Ъндед. — Знаете ли какво, по-добре да разпуснем събирането за днес и да продължим пак утре, какво ще кажете? А междувременно, ако някой се сети за нещо, да търси мен или професор Флитуик.

Останалите като че ли с облекчение се съгласиха с нея и мърморейки под нос, се разотидоха.

Джейн реши, че няма смисъл да се връща при кръжока — имаше още около десет минути, затова помоли професор Флитуик да го довърши и се запъти към стаята си.

В стаята атмосферата определено беше празнична или поне наподобяваше. Над огнището се сушаха два чорапа, които преподавателката беше изпрала набързо, от гредите на тавана висяха няколко бурена, които представляваха съставки за отвари, а Мъри се беше излегнала на килимчето пред камината. Доцент Ъндед я почеса разсеяно зад ушите, докато продължаваше да обмисля проблема с буса. В краен случай щеше да пише на Карл и да се посъветва с него, но все още не искаше да го прави. Момчетата сигурно бяха доста заети покрай празниците и едва ли им оставаше време за кореспонденция.

Поне отварата на Сириус се беше оказала автентична и по време на предната си кратка среща двамата бяха успели да отмъкнат косъм от главата на нищо неподозиращ член на Ордена за целите на операцията. Името му беше Денис Епълби и със сигурност не беше поканен на коледния бал. Джейн щеше да занесе поканата на Сириус лично в последния момент.

Целият оставащ следобед ѝ беше свободен и нямаше какво друго да прави, освен да мисли, затова Джейн реши, че е крайно време да се отбие до Йоркшир. Можеше да си позволи да отиде дотам един път, за да навести леля си. Все пак приближаваха празници.

Облече си плътните дрехи, взе палтото и след като отдаде чест на котката, излезе от стаята.

Няколко минути по-късно вече крачеше във виелицата навън, като се опитваше да загъне палтото си така, че да не се отваря. Вървенето към портите на замъка беше неприятно, но наложително.

Цяла вечност по-късно младата жена успя да надвие вятъра и да излезе от пределите на училището. Разтри ръцете си, намери магическата пръчка и с тихичко „пук“ се магипортира в снежния Йоркшир.

Вятърът тук като че ли беше по-слаб, а преспите не толкова дълбоки. Вместо планини тук-там се виждаха малки хълмчета и обширната равнина наоколо. Пред едно от тези хълмчета се намираше къщата на лелята. Самата къщурка обаче беше скрита от хорските очи с помощта на едно не твърде известно заклинание.

След няколкоминутно ровене в снега (не смееше да използва магия открито, тъй като селото беше пълно с мъгли) Джейн най-сетне намери това, което търсеше — малка каменна плочка. Наведе се колкото можа по-близо до земята, така че ръката с магическата пръчка да бъде скрита от неканени погледи и произнесе наум заклинанието. Малко по малко от снега започна да се надига малка дървена къщичка. От комина ѝ се излизаше дим, който правеше пейзажа много по-приятеллив, отколкото преди няколко секунди. Джейн отвори малката дървена портичка, която беше изникнала пред нея, и пристъпи в двора. Почука по горната гредка на рамката, която крепеше портата и за страничния наблюдател къщата изчезна моментално, заедно с обитателите ѝ.

Джейн тръгна направо през снега (явно никой не си беше играл да го разчиства) и скоро се озова пред вратата на къщичката. Потропа три пъти и зачака. След малко се чуха стъпки, пантите изскърцаха. На прага се показва висока и слаба жена с посивяла коса, вързана на кок.

— Аз съм, лельо — тихо каза Джейн, сякаш не беше очевидно.

— Крайно време беше — отговори лелята с почти строг глас, но се виждаше, че се усмихва.

Двете жени се настаниха пред огнището, където Джейн започна разсеяно да суши края на мантията си, докато слушаше новините от селото. Въпреки че леля ѝ се криеше, все пак имаше две приятелки-вещици, които я навестяваха от време на време и ѝ разправяха най-новите клюки.

— Знаеш ли, дъщерята на Питърсън се омъжва — говореше лелята, докато племенницата ѝ кимаше учтиво. — Сватбата ще е напролет, щом времето се постопли. Още не са избрали шафери, но предполагам, че ще са от роднините на младоженците.

Въпреки че тази тема не беше особено интересна на племенницата на леля Шарлот, разговорът не беше неприятен за нея. Тя даже не внимаваше особено в детайлите, а оставяше думите да се леят наоколо като фон.

— Джейни, кажи нещо — запита след около десет минути по-възрастната вещица.

— Какво казваш, леля? — сепна се по-младата.

— Тъкмо казвах, че си много мълчалива. Сигурно имаш да споделиш доста неща.

— Имам, разбира се. Все пак не сме се виждали от месеци. А и не мога да пиша за всичко, нали знаеш, може някой да ми следи писмата.

— Разказвай тогава. — Нетърпението на лелята видимо растеше.

— Знаеш ли, повечето от тези новини не са особено приятни, май ще ти ги разкажа по-късно. Донесох ти обаче малко лековити корени, за отвари.

Джейн бръкна във вътрешния джоб на мантията си и извади оттам някакъв малък пакет, загънат с вестник и ѝ го подаде.

— Благодаря ти, мила. — Лелята разгърна пакета. — Корен от асфотел, добре си се сетила. Тук се намира много трудно. Откъде го взе, трябваше ли да го плащаш?

Преди леля ѝ да започне да се бърка по джобовете за сикли и кнутове, Джейн побърза да махне с ръка.

— Няма нужда, една приятелка ми го даде в замяна на услуга. Преподава билкология в училището и има няколко лехи с него. Веднъж ме помоли да посвирия на някакво нейно растение, което обичало музиката и като разбра, че имам нужда от корените, сама ми ги даде.

— Явно добре се разбирате с вашите колеги.

— Оказва се, че мога да съм полезна. — Джейн не можа да сдържи усмивката си. Не се беше чувствала полезна от твърде дълго време, преди да дойде в училището. Но тъй като този въпрос не ѝ се обсъждаше, предпочете да насочи разговора към друга тема. — Знаеш ли, Орисниците ще свирят на коледния концерт в училище. Може би трябва да дойдеш.

— Не мисля, че ще ми се пътува в това време — явно не това беше причината, тъй като леля Шарлот беше много добра в магипортирането и едва ли щеше да измръзне докато пътува или да си намокри нещо повече от края на палтото. — А пък и съм вече стара за тези неща.

— Разбира се, че не си стара — опита се да възрази Джейн, но знаеше, че няма смисъл. Откакто леля ѝ мина шейсетте, непрекъснато

го повтаряше. Дори това доброволно затворничество понасяше доста леко — всъщност никак не обичаше да излиза извън дворчето на къщата си.

— Нека да ти разправа за Орисниците. Историята е доста забавна, поне досега — продължи тя. — Не знам дали ти казах, но смятаме да декорираме целия замък, най-много първия етаж, разбира се. Измагьосали сме всякакви джаджи.

Джейн разказа накратко за приумиците в декорирането.

— И тъкмо намерихме достатъчно помощници за тази част, когато се оказа, че имаме друг проблем. Орисниците имат нов автобус за турнета. Почти като на мъгълите, само че е омагьосан отвътре. Сигурно е голям колкото къща. И те, представи си, не дават да му сменим колелата даже за един ден, колкото да стигнат до Хогуортс и обратно до Лондон.

— Това не е ли сериозна пречка за планове ви? — попита учудено възрастната магьосница.

— Въобще не ме притеснява. Накрая ще се съгласят на каквото и да е, само и само да не отменят участието. А имаме и една седмица да помислим. Току-виж сме се сетили за нещо.

Леля Шарлот се усмихна леко, докато племенницата ѝ се заливаше от смях. Сега, далеч от стените на замъка, проблемът наистина не изглеждаше толкова важен. Имаше обаче друго, което я притесняваше повече, затова скоро млъкна и сведе поглед.

— Джейн, има ли нещо? — запита лелята.

Племенницата ѝ вдигна глава и за момент двете кръстосаха погледи. Накрая Джейн се предаде.

— Не искам да те тревожа, лельо — отвърна тя тихо.

— Тревожа се повече, когато не знам какво става. — Леля Шарлот скръсти ръце. — Кажи ми най-сетне.

— Става въпрос за реакцията ми на едно съвсем обикновено проклятие. С мой колега се дуелирахме за забавление и той ме уцели с кракозаплитащо проклятие. Вместо обаче да се препъна веднага, след няколко минути започна да ми тече кръв от носа.

— Това звучи доста обезпокоително — разтревожено каза лелята.

— Ето защо не исках да ти казвам.

— Не говори глупости. По-добре ми кажи за пръв път ли ти се случва и как се възстанови.

— За първи път ми се случи с такова обикновено заклинание. Иначе ми се е случвало и преди, но тогава си беше чудо, че се разминавам с толкова малко. Имам предвид парализиращи заклинания и други подобни. Но се оправях с помощта на проста отвара за подсилване.

— Знаех си, че е лоша идея да скиташ по горите и да срещаш там кого ли не. Трябваше да си дойдеш при мен в Йоркшир и всичко щеше да се оправи.

Джейн реши да пропусне покрай ушите си последвалата няколкоминутна тирада. Имаше и други причини, освен безопасността на най-близката ѝ роднина, поради които не искаше да живее с нея. Докато се криеше, просто не беше в състояние да овладее паниката и да се спре на едно място. А дори и да се спреше, почти сигурно щяха да я намерят. След като леля Шарлот се наприказва, Джейн продължи:

— Имаше и още един случай, съвсем наскоро. Имахме упражнения с учениците и не можах да отбия едно заклинание, беше за заглушаване. До края на часа не ми стана нищо, но после имах чувството, че кръвта ми ще изтече през носа.

— Всичко това е много странно.

— Знам. Дори опитах да прочета в библиотеката по този въпрос, но намерих информация само за някакви много страшни проклетия, които се проявяват по подобен начин. Само дето имаше съпътстващи ефекти като опадане на зъбите и болки в гръбнака. Не би могло да е това. Лельо, случвало ли ти се е някога нещо такова?

Другата жена се замисли за момент.

— Не — отговори накрая. — Но си спомням, че веднъж, съвсем наскоро, омагьосах приятелката ми Колийн, съвсем без да се замисля. И без магическа пръчка. Както си седяхме и аз ръкомахах, докато ѝ обяснявах нещо, устните ѝ се залепиха една за друга. После едва развалих магията. Отне известно време, докато разбере каква магия съм приложила.

— А сигурна ли си, че си била ти? Може тя да го е направила, без да иска.

— Аз бях. Колийн само ме слушаше и изобщо не мърдаше. Не е възможно да го е направила тя.

Е, явно и леля ѝ знаеше почти колкото и тя самата. Джейн въздъхна и изостави темата — щеше да проучи нещата по-задълбочено в лондонската библиотека. Вместо това реши да попита за новини от братовчедка си — най-близката роднина, която двете с леля ѝ имаха.

— Да си получавала скоро писмо от Алисън?

— Страхувам се, че не. Последно получих онази картичка от Сингапур лятото, но ти си я виждала. Дори не знам къде е сега.

— Разбирам. Аз също си нямам и най-малка идея.

— Може би най-накрая е срещнала някого и затова не пише. — Леля Шарлот явно имаше тайна надежда, свързана с по-далечната си племенница.

— М-да, или пак копае някъде заровена до шията в прахоляк или пък тича подир момчета както обикновено.

— Нали знаеш, не се брои, докато наистина не ги хванеш.

— Имам идея.

Джейн разбираше надеждите на леля си да задоми скоро някоя от племенниците си, но не каза нищо. Нямаше смисъл нито да възразява, нито да отнема една от малкото мечти в живота на леля си. Само че желанието ѝ за разговори се изпари за известно време, докато си представяше не особено розовата обща картина на живота си. Нямаше си никого, освен една леля и братовчедка, толкова увлечена от древните цивилизации и градове, че вече две години забравяше да се върне в Англия.

Стресна я остро почукване по прозореца и още преди да погледне натам, скочи на крака, и бръкна в джоба си за магическата пръчка.

— Спокойно, Джейни, просто сова. — Гласът на леля Шарлот като че ли долиташе от много далеч.

— Така се изплаших — въздъхна тя и отпусна ръката си. — Сигурно е за мен, казах им да ме търсят, ако измислят нещо по въпроса с автобуса.

Джейн се протегна към дръжката на прозореца, за да отвори на накокошинената малка сова, която пусна писмото в ръцете ѝ и мигом се стрелна към огнището, за да се стопли.

— Няма ли да ме попиташ какво пишат? — най-накрая вдигна очи от пергамента тя.

— Ако толкова държиш, ти сама ще ми кажеш.

— Или пък ти сама ще го измъкнеш от мен, както правеше едно време — заяде се Джейн и като видя как лицето на леля ѝ се начумерва, побърза да допълни. — Не ти се сърдя, лельо, просто констатирам факт. Трудно е да живееш сред останалите, след като си толкова различен. Също така не е и лесно да отраснеш в къща, където възрастните винаги са наясно с пакостите, които замисляш.

— Предполагам. Как се справяш сега с колегите си? Ползваш ли легалимантия?

— По-скоро гледам да не им се разкривам. Е, от време на време виждам по нещо.

— Така винаги е било по-добре за нас.

Сега очевидно беше много подходящ момент да повдигне и въпроса за Лили. Двете не бяха имали време да се видят отново насаме и да опитат други тактики, а и Джейн искаше първо да се консултира с леля си.

— Лельо, а дали би ме посъветвала по един въпрос, засягащ моя ученичка?

— Става интересно — театрално каза лелята и се настани на друг стол пред огнището. — Разправяй.

— Само че не трябва да казваш на никого. — След като по-възрастната жена кимна, тя продължи: — Смятам, че това момиче има дарба за легалимантия, но не знам как да разбера. Обичайните начини нищо не показват.

— Естествено, че нищо няма да покажат. В повечето случаи не показват. Ти какво точно пробва?

— Отгатване на разни неща.

— Ясно. Сега и разбрах защо не си успяла. Трябваше първо да я научиш да си насочва съзнанието. Иначе нищо няма да стане.

— Ама че съм и аз. Другият път определено ще започна с това.

— Има обаче и друг момент. — Веднъж започнала с наставленията, лелята нямаше да миряса лесно. — И той е дали си струва да създаваш легалимант точно сега.

— Дали си струва? — Джейн беше объркана, но и малко ядосана. — Нали вие сте ме направили такава — ти и мама? Тогава моментът не е бил по-различен.

— Да, не беше. Но ти беше различна от тази твоя ученичка. Лорд Волдемор искаше да те докопа с гадните си мръсни ръчички. Вече

беше забелязал и мен, и майка ти. Така че нямахме особен избор — трябваше да те научим, за да можеш да му противостоиш...

Джейн почти чу останалите ѝ думи „... а не да се криеш в гората“. Определено леля ѝ имаше за какво да я упреква. Тя самата се упрекуваше. Но станалото — станало. „В крайна сметка и двете с теб се крием“, успокои сама себе си.

— А колкото до това момиче, щом Черният лорд още не я е забелязал, по-добре е да не я забелязва и по-нататък. Не забравяй, че тя и ти сте различни, колкото и да ти се струва друго. Тя е малка и непълнолетна и твоят дълг като нейна учителка е да я защитаващ, а не да я подлагаш на опасност.

— Да, предполагам, че е така — въздъхна Джейн. Беше разочарована, но вътрешно съзнаваше правотата на лелините си думи. Нямаше право да прави от който и да е ученик магнит за гръмотевици.

Въпреки че часът беше едва пет, навън беше станало тъмно като в рог. На Джейн ѝ трябваше време докато осъзнае това — камината отдавна хвърляше в стаята повече светлина, отколкото успяваше да влезе през прозореца и на нея ѝ изглеждаше все едно нощта се е спуснала изведнъж, за да премачка малкото селце.

— Стана късно — констатира тя и стана от стола си, за да отиде отново до прозореца.

— Не ми казвай, че вече искаш да си ходиш. Толкова рядко идваш да ме видиш.

— Като се замисля, мога да остана до утре. Колежката ми професор Макгонагъл ми писа, че е измислила решение на нашия проблем и че смята да отиде още утре до Лондон, за да опита. Покани ме да я придружа, но мога да ѝ пиша, че ще се срещнем направо там. Да, точно така ще направя.

— Макгонагъл ли? Имаш предвид Минерва Сръдлата, така ли? Не знаех, че е учителка.

— Даже е заместник-директор на училището. Не ми е водила, навремето си делиха часовете с професор Дойл и ние бяхме при него.

— Вечно се цупеше за нещо. Надявам се вече да не го прави, за доброто на училището. Нали няма да ме издадеш пред нея, че съм ти казала за прякора ѝ?

— Няма, успокой се — закиска се Джейн, като си помисли какви неща искаха да пази в тайна една от друга тези иначе зрели жени.

С взетите от леля си перо и пергамент тя написа набързо една бележка и заедно с малко летежна пудра я метна в камината. Нямаше смисъл да ходи да търси совата за нещо толкова малко, а пък беше сигурна, че бележката ще стигне до получателката си.

* * *

На следващия ден двете с професор Макгонагъл се срещнаха в „Продънения котел“ и се отправиха заедно към гарата. Въпреки че автобусът още не беше докаран там, можеха да поработят върху идеята на заместник-директорката. Трябваше да вземат един товарен вагон и да го подсилят достатъчно, за да издържи тежестта, както и да направят достатъчно място вътре в него, така че да побере нужния обем. Това изобщо не се оказа трудно и двете успяха да го свършат само за половин час.

— Е, сега остава само да докарат автобуса — каза професор Макгонагъл. — Децата ще се радват страшно много. Особено най-малките, които не можаха да присъстват предишния път на концерта на Орисниците.

— Изглежда всички страшно много ги харесват. Помолих Карл да останат малко след концерта, за да могат да раздадат автографи и да си поприказват с учениците. Дължи ми услуга от едно време — усмихна се Джейн.

Двете продължиха разговора в този дух, докато вървяха обратно към странноприемницата. Явно професор Макгонагъл беше в добро настроение.

Два дни по-късно Карл и вокалистът Майрън, с помощта на шофьора на групата — млад магьосник, който очевидно се страхуваше от професор Макгонагъл, докараха автобуса на перон Девет и три четвърти.

Джейн се здрависа с Майрън, а с Карл се прегърнаха като стари познати, след което тя ги запозна с професор Макгонагъл. Последната също понечи да се здрависа с тях, но вместо това и двамата ѝ целунаха ръка.

— С дама като вас един джентълмен винаги трябва да се държи кавалерски — усмихна се Майрън, докато Минерва Макгонагъл

придобиваше все по-червен цвят по бузите.

— Джейн веднага ни даде да разберем, че макар понякога да е жена, изобщо не трябва да я смяташе за дама — допълни Карл. — Затова с нея се държим по друг начин.

— Бяхте много добри на концерта преди две години в училище — най-накрая успя да отвори уста професор Макгонагъл. — И учениците ми бяха направо възхитени от вас.

— Поласкани сме да го чуем — отвърна й Майрън и отправи лек поклон. — А, Пиърс, най-накрая.

Вокалистът отметна един кичур дълга кестенява коса от лицето си и обърна лице към мъжа, който тъкмо слизаше от стълбичката на автобуса.

— А това е нашият шофьор Пиърс, мадам.

— С Пиърс се познаваме доста отдавна — с лека усмивка каза професор Макгонагъл.

— Тя ми писа първия Трол в трети курс — почти гузно отвърна Пиърс. — Не че не си го бях заслужил, де. С момчетата смятахме, че може би не ни чете домашните, понеже винаги ни оценяваше според дължината на пергаментата. И за да проверя тази теория, реших вместо съчинение за трансфигурацията на охлюв в чайник, да напиша как с момчетата сме се замеряли с торови бомбички предния ден.

Признанието предизвика бурен смях, изключение от който бяха професорката и потърпевшият. След като смехът утихна, Джейн подкани колежката си да се залавят за работа.

— Трябва само да извикаме машиниста Ханс — напомни тя на началничката си.

— Пиърс ще го извика, не си правете труда.

— Разбира се, сър.

— Ето там ни чакаше предния път, в малкото павилионче накрая на перона — побърза да го уведоми професор Макгонагъл.

Машинистът се появи почти веднага и работата започна. Въпреки че само двете учителки се бяха нагърбили със задачата официално, всички заедно помагаха за завършването ѝ. Най-напред откачиха покрива на вагона и много внимателно вдигнаха автобуса във въздуха. Двете превозни средства застанаха едно в друго като матрьошки, а отвън изглеждаше все едно във вагона е поставено микробусче. После вързаха автобуса към пода на вагона с помощта на

въжета. Машинистът се качи във влака. Изпитването вече можеше да започне.

— Сега тръгни бавно, Ханс — даваше наставления професор Макгонагъл. — Не повече от 40 километра в час.

Джейн и Карл наблюдаваха отблизо потеглянето от двата противоположни края на перона, а Майрън беше застанал по средата.

— Сега малко по-бързо.

Чу се силен трясък.

— Блъсна се в стената! — извика Джейн през шума. — Сигурно се е скъсало въжето.

— Спри го бързо, Ханс! — развика се и Майрън. — И по-полека!

— Така очевидно няма да стане — обади се Карл, след като скърцането на спирачките престана.

— Бихме могли да го застопорим в средата с магия — предложи Джейн. — Макар че ще трябва да затворим цялото пространство и никой няма да може да слиза във вагона. Или пък да фиксираме колелата, но не знам дали ще е достатъчно.

— Само не удряйте повече автобуса! — паникьоса се Майрън. След малко добави капризно. — А и нищо няма да се вижда отвътре.

Всички се умълчаха.

— Не мога да гарантирам нищо — обади се най-накрая професор Макгонагъл. — Все ще трябва да се направи някаква магия, ако не на автобуса, поне на вагона. Май ще изоставим тази идея. На някой да му хрумва нещо друго?

Всички мълчаха. Ханс и Пиърс тихо обсъждаха нещо, поглеждайки крадешком към останалите, двамата музиканти крачеха по перона и гледаха към покрива, а Джейн и Минерва кършеха ръце.

— Моля те, Джейн, бързо измисли нещо. Започна да ми омръзва от тази история — почти шепнешком каза професор Макгонагъл.

— Ама аз изобщо не съм се подготвила — опита се да възрази тя, но бързо млъкна. Началничката й не беше в добро настроение и сега определено не беше време да се измъква. — Добре, мисля, че имам една идея, но едва ли ще се съгласят.

— По-добре е да го направят — строго отвърна професор Макгонагъл.

Джейн се отдалечи от нея с нервни крачки и извика Карл настрана.

— Какво ще правим сега? — попита той и посочи към влака.

— Какво ще правим ли? — Джейн сви устни. — Имаме проблем. И този проблем включва този ваш нов бус.

Карл отметна един дълъг рус кичур от лицето си.

— Май ви създадохме доста проблеми, а?

Вместо отговор магьосницата само кимна.

— Имам последна идея, ако и тя не се получи, смятам да се предам. Нищо друго не ми хрумва.

— Кажете да чуем.

— Четох го преди доста време в една книга. Мъгълско е, но мисля, че ще проработи. Казва се въздушна възглавница. В общи линии означава да повдигнем буса две педи над земята с магия и да го закачим за локомотива. Нищо няма да повредим, имаш ми думата.

— А мъгълите няма ли да се усъмнят, като видят автобус, теглен от влак. Доколкото знам, такива неща не са обичайни за тях.

— Може да направим илюзионна магия на буса, така че да прилича на вагон.

— На другите няма да им хареса.

— На теб също — погледна го в очите Джейн. — Но на мен ми се свършиха идеите. И ще трябва да дойдете или с влака, или да отменим участието. Мога да те успокоя обаче, че илюзиите изобщо не са разрушителни. Просто създават около обекта тънък слой, така че да се получи определен визуален ефект. В момента преподавам именно тях, така че би трябвало да знам, нали?

— Добре, добре — предаде се той. — Нека да питам поне Майрън.

Джейн ги наблюдаваше как спорят разпалено в другия край на перона. Би било голямо разочарование за учениците, ако отменят концерта, но не смяташе повече да се прави на маймунка, само и само да им угоди. Скоро двамата престанаха да говорят и Карл се затича към нея:

— Майрън е съгласен! Може да започваме! — провикна се той отдалеч.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ВРЕМЕ ЗА КУПОН

От известно време насам Джейн започна все по-често да получава задачи, свързани с Ордена на феникса. Още преди да отиде на гости на леля си, успя да свърши две и да пооплете третата си задача, която после трябваше да бъде довършена не от кого да е, а от професор Снейп.

— Няма смисъл да крия от теб способностите на професор Снейп — беше й казал директорът малко след този случай. — Вече си наясно с тях, доколкото разбирам. Не съм доволен от теб, нито пък от това, че трябва да прашам него да върши твоите работи. Надявам се, че поне няма да се повтори и помни, че твоите успехи са успехи за Ордена, а провалите ти — още по-големи провали за него.

Джейн въздъхна и замълча. Знаеше, че засега задачите й не са толкова сложни и опасни, но щяха да станат. Професор Дъмбълдор беше обещал да й прехвърли занапред и повечето от задачите на Снейп, защото той горкият бил много претрупан вече.

За това си мислеше преподавателката един ранен следобед, докато гледаше как пред прозореца й прехвърча сняг на парцали. Освен нея, стаята беше побрала цялата група „Магически вятър“, която за пореден път репетираше едни и същи песни. Нещата обаче не вървяха особено гладко.

— По дяволите, свирим скапано! — в пристъп на паника крещеше Лили по съучениците си. — Джералд, ти какво, настинка ли си хванал? Ами ти Сет, по кухненски тенджери ли ми дрънкаш? Ще свирим пред цялото даскало! Искате ли да ни замерят с домати и ни викат, че свирим като *издухани*?!

Всички се спогледаха, без да знаят какво точно да правят.

— Спокойно, Лили. Дишай — Евфем изглежда беше единствения достатъчно смел (или глупав), че да се заеме да я успокоява. — Ела насам.

Останалите тръгнаха да оставят инструментите, за да ги последват.

— Вие продължавайте да свирите — посъветва ги Джейн, като хвърли поглед на отдалечаващите се към другия край на стаята блондини.

Двамата се усамотиха в ъгъла и Евфем започна да ръкомаха разпалено, явно обяснявайки какво прави, когато се паникьоса по време на куидичен мач.

— Благодаря, че ни позволихте да използваме стаята ви, доцент Ъндед — прошепна Август, докато си настройваше бас китарата. — Там съвсем бяхме изперкали. — И погледна скришом към Лили.

— Талантлива е милата, обаче адски я хващат нервите понякога — добави Джери, доста по-тихо, отколкото трябваше.

— Май ще трябва да ви намеря отнякъде успокоителна отвара — замислено рече Джейн. — На мен ми помага, понякога. Мисля, че мадам Помфри има на склад, петокурсниците и седмокурсниците редовно имат нужда от нея.

— А вие не можете ли да я правите? — попита Джери и добави: — Ние не можем, нали ни е забранено да варим отвари извън час.

— Не че някой се е опитвал — включи се и Сет.

— А в час едва ли някой ще посмее. Всички знаем какъв е Снейп.

— Професор Снейп, Джери. Всъщност, викайте му и „дърт козел“, ако искате. Но гледайте да не ви чуе някой. Много добре ми е известен. Надут, арогантен, всезнаещ... Май се отплеснах повече, отколкото трябваше.

Тримата ученици се разсмяха на това откровено мнение, след което като по команда погледнаха към двамата в ъгъла. Явно им липсваха за репетицията. Те обаче изглежда още не се бяха наговорили, тъйко сега Лили обясняваше нещо на Евфем.

— Тъкмо свирехте „Това е нощта“ — напомни Джейн на трите момчета.

— Да, вярно.

Музиката започна отново, а тя се облегна във фотьойла си и се загледа през прозореца към преподавателя професор Хагрид, който в този момент мъкнеше огромна елха през училищния двор. В това време в коридора се чу кански трясък и всички се стреснаха.

— Какво, по капите, е това? — вече по-спокойно се провикна Лили. — Все едно някой разтоварва ламарина.

Само Август се засмя и направи жест с палец нагоре, докато останалите се опитаха да се сетят как се товари ламарината.

— Аз ще ида да проверя — каза Джейн. — Вие продължавайте репетицията.

— Искам да дойда с вас — обяви Джери и си остави микрофона настрана.

— А ние как точно ще репетираме без теб? — подразни се Август.

— Все за десет минути ще се справите.

Джейн си провери магическите пръчки и останалите джаджи, след което отвори с магия вратата и двамата излязоха в коридора. Тръгнаха по средата му, като се оглеждаха напред и назад за източника на шума. Вероятно беше просто Пийвс, но Джейн все пак смяташе, че е неин учителски дълг да се увери сама. Джери също се оглеждаше, очевидно надявайки се да хване Пийвс в акция.

Съвсем скоро обаче се оказа, че сбъркали в предположенията си. На пода, до броня с килнат настрана шлем и ръце, стърчащи в различни посоки, се търкаляше ученик с оранжева бъркотия на мястото на главата и се държеше за крака. Джери дръпна един кичур от черната си коса, явно това го караше да се чувства готин, и прошепна на учителката си:

— Това е Рон Уизли от нашия випуск. Само че идея си нямам какво му е станало.

— Сега ще разберем. — Джейн извика по-високо: — Роналд, добре ли си?

Момчето вдигна глава и съгледало пред себе си учителката и ученика, явно съвсем се стъписа.

— Добре съм, професоре — извика то след малко. — Нищо ми няма. Както си вървах, се блъснах в доспехите.

— Тази работа не я вярвам — съвсем сериозно обяви Джейн. — Ако наистина беше добре, защо още се държиш за крака? Не се изправяй, може да имаш нещо счупено.

Тя приклекна до него, за да му прегледа крака. Не изглеждаше чак толкова зле, но човек никога не знае. Направи магия, която здраво омота глезена му с бинт и помоли Джери:

— Помогни ми да го заведем в болничното крило.

Джери обаче се оказа достатъчно силен, за да го подпира сам, затова Джейн само вървеше до тях и гледаше дали не може да им помогне с нещо.

За тяхно щастие старшата сестра не беше особено натоварена в момента. Имаше само двама пациенти, които се бяха контузили, докато се опитвали да се пързаят с магия по езерото. Мърморейки по техен адрес, мадам Помфри прегледа глезена на момчето, успокои го, че не е счупен и се зае да го бинтова наново. След това обяви, че е готов и може да си тръгне по всяко време, и стига да внимава в следващите няколко дни, всичко ще е наред.

Джейн, която до този момент се беше разхождала безцелно нагоре-надолу из помещението, се приближи до тях и в опит да разведри пострадалия, каза:

— Да се надяваме, че ще се оправи, докато стане време за танците.

Момчето обаче се сви още повече и не каза нищо. Джейн погледна към рейвънклоуеца и вдигна ръце във въздуха. Джери тихо прошепна:

— Аз ще се заема. Изчакайте ме навън.

— Само, че първо ще отида да попитам мадам Помфри за отварата — отговори Джейн. Погледна към ученика, чудейки се дали все пак да не надникне в съзнанието му, след което се отказа. След провалената задача искаше за малко да се дистанцира от легалимантията, а Уизли не изглеждаше опасен.

За нейно щастие, старшата сестра тъкмо беше забъркала поредната порция отвара и на драго сърце се съгласи да ѝ даде две шишенца. Мислите на преподавателката обаче бяха заети с друго. „Явно възрастта си казва думата“, мислеше си тя вече пред вратата по повод на учениците си. До този момент беше смятала, че би могла винаги да общува правилно с всички ученици, дори без специалните си умения, но това очевидно не беше така. Добре, че все пак Джери беше с нея, може би той щеше да се оправи някак с тази ситуация.

Самият Джери излезе след малко и след като затвори вратата след себе си, двамата проведоха кратък разговор:

— Нищо му няма на Рони, ще се оправи — увери той преподавателката си, докато се подсмиваше. — Представяте ли си,

ритнал доспехите, защото някаква фръцла отказала да отиде с него на бала.

— Съжалявам, че въобще отворих дума за танците.

— А, не се притеснявайте. Всъщност ми стана жал за него и за това, че мадамите не му се лепят като на Евфем и му рекох, че ще му помогна.

— И как точно възнамеряваш да го направиш?

— Нали си спомняте онзи зеления костюм, дето го правихме за мен? Мисля, че със съвсем малки поправки ще му стане. Добре ще му стои, не смятате ли?

— Виж сега, Джери — бавно започна Джейн, — похвално е, че си решил да помагаш на съученика си, но трябва ли да го караш да изглежда като лепрекон на бала?

— Сещам се какво имате предвид — едва потисна опита си да се засмее момчето, — но няма да стане така. Ще видите.

Джейн ги остави да правят каквото решат и рече на Джери, че ще отиде да види докъде са стигнали приятелите му със свиренето. Още от входа учениците я посрещнаха с въпроси:

— Доцент Ъндед, Джери не е ли с вас? Не можем да репетираме без него.

— Помага на ваш съученик, каза, че дойде след малко.

— Дано не се замотае — отговори Лили и направи знак на другите да продължават.

И той не закъсня. Или поне, не много. След около десет минути се появи заедно с Роналд, който беше облечен в искрящо розов костюм. Момчетата го погледнаха втрещени и след малко всички в стаята, освен Джералд и Рон, започнаха да се заливат от смях по местата си.

— Много забавно — промърмори Рон и се вкисна още повече.

— Доцент Ъндед, мерките ги поправих лесно, но когато реших да променя цвета, нещо взе, че се обърка — с виновен поглед произнесе Джери. — Ето го и якето, то пък стана цикламено.

Нов пристъп на смях. След малко обаче Лили придоби по-сериозно изражение и се скара на момчетата:

— Хайде сега, успокойте се, стига сте се хилили като стадо хиени. Доцент Ъндед, ще помогнете ли? Сигурно ще успее и сама, обаче и аз като Джери не гарантирам за цвета, така че по-добре вие.

Джейн, която до този момент полагаше усилия да се смее по-малко от останалите, измъкна пръчката от джоба си и се приближи до Роналд. Изговори не особено сложно заклинание и одеждите бързо смениха цвета си с наситенозелен.

— Може би малко по-тъмно — замислено рече Джери и останалите закимаха.

Джейн пак махна с пръчката си, подобно на фея орисница, и този път дрехите добиха доста по-приятен за окото тон.

— А сега, ще ти трябва и прическа — предположи Джейн и още преди да е получила отговор, с помощта на магия завърза буйната оранжева грива на момчето на гладка опашка. — Е, какво ще кажете?

— Ще кажа, че така ми харесва повече — отговори Джери.

— И аз така мисля — добави Август.

Сет, към когото вече гледаха всички, побърза да потвърди, че е съгласен с тях. Лили се усмихна и одобрително тупна Роналд по рамото.

— Приличаш на рокер — каза тя и от нейната уста това звучеше като похвала.

— Направете на човека огледало, нека да се види — предложи Джери.

— Защо ти не му направиш? — побърза да го контрира Лили. — Не можеш ли?

Проточи се дълга пауза, след което Лили сама измагьоса голямо огледало на стената.

— Заповядай — любезно каза тя на Рон и се отмести, за да не му пречи.

Роналд отиде до огледалото и се вкамени.

— Това не съм аз! — извика той. — Изглеждам по-голям, почти като брат ми Бил.

— Това хубаво ли е? — попита Лили.

— О, да. Брат ми си пада красавец. Благодаря ви много.

Почерпиха Роналд с чай и скоро след това Джери го заведе до стаята им, за да се преоблече със старите си дрехи и го изпрати да си ходи.

Преподавателката въздъхна. Децата се бяха оказали оправни.

Три дни преди концерта Джейн откри, че няма подходящ тоалет за бала. Ако беше отново на 21, просто щеше да облече нещо кожено и да се овърже с вериги, но уви, щурите ѝ рокендролски години отдавна бяха отминали и щеше да е далеч по-подходящо да се нагласи като учителка — с рокля, прическа и обувки на токчета. Въпреки че имаше доста работа, успя да си освободи два часа, за да прескочи до Диагонали, където си хареса една синя рокля на витрината на Мадам Молкин. Много мисли дали да я купува точно сега, но тъй като нямаше време, реши, че след като я е пробвала, става ѝ и ѝ допада, значи ще е по-добре да я вземе веднага. Купи си и сандали със символичен ток (все пак не желаше след бала да ходи в бинт като на Роналд Уизли) и реши, че си е свършила добре работата.

На следващата сутрин видя Лили на закуска и я помоли да дойде за малко до кабинета ѝ, за да ѝ покаже роклята.

Щом отидоха в стаята, Джейн изпъди котката от спалнята, за да не мине през новата ѝ рокля и да я поръси с косми, и се зае с преобличането. След малко влезе и Лили, за да ѝ помогне с ципа (беше трудно човек да си го закопчее дори с магия, тъй като беше на гърба и дори на огледалото едва ли щеше да успее). Огледалото от онзи ден все още си стоеше на стената, тъй като на никого не пречеше, а освен това Джейн я беше домързяло да го разкара. Тя се приближи към него и се огледа. Беше направила някои промени по тоалета, основно беше добавила малки бронзови верижки и ципчета, гарнирани с малки китарки, а в комбинация с него щеше да носи едно старо кожено яке, което беше специално пребоядисано в синьо и излъскано за случая.

— Е, Лили, сами сме, та може да ми кажеш истината. Става ли за нещо този боклук?

— Като ви гледам така, си мисля, че сте решили да впечатлявате някого — подсмихна се Лили.

— Може и така да е — усмихна се и Джейн, като неволно се сети за Сириус Блек. — Смяташ ли, че ще проработи?

— Определено — отговори Лили и направи жест с два палеца нагоре.

След предекорирането Голямата зала беше станала неузнаваема. Тежки плюшени завеси, завързани с бронзови вериги, се спускаха пред прозорците, паркетът беше излъскан до блясък, сцената, дело на учителя по мъгълзнание и Хагрид, беше просторна и висока, а масите бяха повече и по-малки, украсени със сините гирлянди с вериги. Малките китарки, изобретения на Джейн, пърхаха навсякъде и разнасяха различни мелодии, подобно на щурци.

Единственият проблем беше, че групата закъсняваше. Сигурно ги беше хванала някоя снежна буря, или пък преспи бяха затрупали релсите. Никой не знаеше какво точно е станало, бяха получили само кратка бележка, в която пишеше, че ще дойдат по-късно и че имат трудности с пътуването, но ще ги преодолеят. Затова веселбата трябваше да започне без тях, а Джейн, тъй като се чувстваше лично отговорна за доставянето на групата, не смееше да влезе в залата, а сновеше между вратата ѝ и гримьорната на Лили и момчетата, която беше на първия етаж, малко по-надолу по коридора от Голямата зала.

— Какво се чува, идват ли? — питаше за кой ли път Лили.

— Още не са дошли — отговаряше Джейн. — Нищо ново не мога да ти кажа. Не смея да им пратя сова, птицата може да загуби в бурята. А пък и те писаха, че всичко е наред. Трябва да дойдат.

— Напълни ли се залата? — включи се и Август.

— Почти всички са се събрали. Скоро ще започваме. Вие по-добре стойте тук, ще ви донеса нещо за ядене, ако сте гладни.

— Нищо не ни се яде, само да почва този концерт — обади се Джери, който въпреки че се смееше на Лили, сам започваше да страда от нерви.

— Дано не ме окачат някъде да съхна — тюхкаше се Джейн. — Нали аз съм отговорна за пътуването на Орисниците.

— Спокойно, доцент Ъндед, никой никъде няма да ви окача.

— Ще ида да видя какво става.

И Джейн се изниза към Голямата зала, като пътьом се загръщаше с якето си. Във Входната зала си беше хладно, а тя се беше облякла тънко и вече замръзваше.

Скоро в Голямата зала се бяха събрали всички ученици и учители, и професор Дъмбълдор обяви началото на тържеството. Както се полага на честен ръководител (много рядко явление), той призна, че основната група още не е пристигнала, но се работи по въпроса (все едно някой можеше да направи нещо) и предложи да започват да се веселят без тях. Тази идея получи бурна подкрепа и скоро в залата имаше храна и музика, а учениците, макар малко недоволни от липсата на изпълнители, се заеха да си изкарват весело и без тях.

След половин или един час, вече не знаеше колко дълго, Джейн усети студа, веещ право от входната врата, и без да се замисля много, както си беше ядосана, се развика:

— Кой *идиот* е ЗЯПНАЛ вратата! — И мигом се обърна кръгом.

— Спи си, сестричке, няма да ти пречим повече — отвърна приближаващият се към нея Карл и ѝ се усмихна. — Ама ти си замръзнала съвсем — констатира той, щом забеляза, че тя трепери от студа.

— Момчета, Карл, съжалявам, реших, че не сте вие. Много тихо влязохте.

— И ти какво, да яхнем Харли Дейвидсън и на него ли да влезем искаш? — засмя се Майрън и също се приближи. Всички членове на групата изглеждаха леко зачервени и доста весели, въпреки пречките, които бяха срещнали по пътя. Явно бяха успели да ударят по едно, преди да дойдат.

— Хайде, идвайте, ще ви покажа гримьорната — вече спокойно каза Джейн, засрамена до няма и къде от първоначалната си реакция. Докато ги водеше към помещението, намиращо се точно до гримьорната на рейвънклоуци, разпита Карл какво точно се е случило по пътя.

— Ами, в общи линии се издънихме с автобуса. Тръгнахме от Лондон, за всеки случай по-рано, тихо беше времето и нямаше проблеми. Но на една трета от пътя започнаха силни ветрове, виелица, автобусът се клати и се опитва да изхвърчи. Трагична история. Сова да пуснеш, ще хвъркне и няма да се върне повече. Пиърс приземи автобуса встрани от линията и изчакахме малко да утихне. После пратихме сова за Лондон да ни докарат вагон и чакахме два часа в буса. Там се почерпихме малко, докато чакахме, но те уверявам, че ще свирим както трябва.

— Няма нужда да ме уверяваш, свирила съм по-пияна от тебе — вече в по-добро настроение се пошегува Джейн. — Докато се държиш на краката си, значи можеш да свириш. А ако случайно паднеш, е, ще се наложи да свириш легнал.

По-нататък като че ли всичко потръгна. „Магически вятър“ излязоха на сцената и въпреки че няколко ученици се опитаха да хвърлят по някой зеленчук към сцената, в крайна сметка той винаги се превръщаше в цвете. Август страшно беше задобрял в магията Орхидеус.

През това време Джейн успя да намери „Денис Епълби“, за когото съвсем беше забравила и да му се извини, че не го е потърсила по-рано. Самият „Денис“ обаче не скучаеше, а любопитно оглеждаше залата, ловеше китарки с ръце и от време на време се оглеждаше за кръщелника си, който никакъв не се виждаше.

— Е, Джейн, хубав тоалет имаш. Сега ли си го прави? — подкачи я той.

— Съжалявам, но трябва да те разочаровам, Денис — отговори преподавателката. — Всъщност, чаках да пристигнат Орисниците, цял час бях във Входната зала.

— Ясно, ясно — махна с ръка мъжът. — Тъй и тъй си вече тук, мога ли да ти предложа питие? Или нещо за хапване?

И я поведе към една маса в близкия край на залата, отрупана с какво ли не.

— Чаша шампанско за мен, благодаря — помоли Джейн, докато се оглеждаше. — Струва ли ти се малко тесничко тук?

— Има нещо такова. Вие какво, цяла Англия ли сте поканили?

— Не съвсем, но като гледам тя тъй или иначе е дошла.

Двамата се засмяха.

— Не знам как да ти благодаря, Джейн, че ме покани на този концерт. Не мога да си спомня преди колко време съм бил сред толкова хора и на никого не му е пукало, че съм там.

— Спокойно, Денис, ще свикнеш — отвърна му тя и леко чукна чашката си в неговата. — Сега, ще дойдеш ли да потанцуваме, а през това време ще ти покажа нещо, което съм сигурна, че би искал да видиш.

Двамата елегантно оставиха чашите си на масата и се насочиха към дансинга. Джейн неспокойно се загледа през рамо към

отдалечаващата се маса. Искаше някак да защити чашата си от желаещи да я отровят, но щеше да е твърде очевидно за някои. Пък и професор Дъмбълдор я беше уверил, че е направил такива защитни заклинания на храната и напитките, че никой не би успял да пусне нещо в тях и то да остане незабелязано. Отново се сети как в началото на учебната година беше приемала отвари от професор Снейп и ѝ призля. А и седеше всеки ден до нея. Снейп беше имал прекалено добри възможности да я отрови, рече си тя. Щом не го е направил досега, значи или нямаше желание, или, по-вероятно, не беше получил съответните заповеди. Или пък, което беше съвсем невероятно, наистина беше наглеждала добре съдовете, от които се хранеше. Тя прогони тези мисли от главата си. Бяха дошли да се забавляват, а не отново да изпада в параноични пристъпи, напомни си наум.

Джейн поведе в танца и незабележимо заведе кавалера си до тримата човека, които вероятно го интересуваха най-много в цялата зала. Двете момчета и момичето седяха на една маса и си говореха нещо, докато опитваха специалните ястия.

— Това са Хари, Роналд и Хърмаяни, Денис — каза тя с престолено равен тон и скришом му намигна. — След танца ще отиде при тях, ще им кажа за теб и после ще ти ги представя.

Той само се усмихна и продължи да танцува. След края на мелодията двамата се поклониха един на друг и Джейн отиде при учениците.

— Здравсти, Роналд, здравейте Хари и Хърмаяни — поздрави тя.

Роналд ѝ се усмихна леко, а другите се погледнаха учудено, питайки се какво ли иска от тях учителката им.

— Хари, искам да ти представя твоят кръстник, който те чака ей там. Наричай го Денис Епълби, дори да ти се прииска да използваш някое друго име.

Дали заради любопитството си, или по друга причина, трите деца я последваха. Денис отметна русия си перчем и се загледа в очилатото момче.

— Здравсти, Хари — каза той. — Не ме ли помниш? Аз съм твоят любим кръстник, който ти подари „Светкавицата“.

Джейн се оттегли и ги остави да се разберат, като все пак поглеждаше към тях от време на време. След малко се чу един доста

силен и доста изненадан вик „Сириус!“ и тя поклати глава. Момчето си беше просто клиника.

Тъкмо когато отиваше да си вземе чашата и някакъв ордьовър от масата, Джейн се натъкна на Антъни, един от малкото ученици от Слудерин, които я харесваха, независимо от мнението на професор Снейп за нея.

— Здравсти, Антъни. Какво те носи насам?

— Здравейте, професор Ъндед. Чудех се, дали бихте потанцували с мен?

Джейн, на която вече беше омръзнало да поправя учениците, които я наричаха „професор“, само кимна, тъй като в момента беше заета да дъвче някаква скарида, оказала се голямо предизвикателство за нея. Когато накрая отиде да потанцува с момчето, тя сама се поздрави, че е намерила такива чудесни ученици-музиканти, които се бяха харесали бързо на цялото училище. Антъни изрази мнението й на глас, като каза, че според него свирели просто вълшебно и после дълго гледа към сцената. До края на песента не каза нищо повече и се наложи Джейн изрично да го попита дали може да му бъде полезна с нещо. Той отговори, че би се радвал по някое време, след като спрат да свирят, Лили да не е наобиколена от толкова много музиканти, за да може да я покани да потанцуват. Джейн обеща нужното съдействие и остави момчето да се прехласва на спокойствие по русата китаристка, като използва случая да навакса с яденето. Групата свири общо около половин час, през което време повече никой не закачи Джейн. Явно нямаше толкова желаещи да танцуват с нея. Може все пак би не беше толкова хубава, колкото твърдеше професор Хагрид, помисли си тя горчиво.

По някое време към нея се присъединиха професор Макгонагъл и професор Спраут, тъй като другите преподавателки бяха заети да танцуват с гостите. Трите започнаха да си говорят за какво ли не, спираха само да ръкопляскаат. По-скоро двете професорки говореха, а Джейн се държеше все едно ги слуша, докато очите й бяха все в сцената. След като последната песен беше свършила и учениците се готвеха да слязат, Лили се доближи до микрофона и обяви високо:

— А сега със съдействието на нашите любими преподаватели и най-вече на доцент Джейн Ъндед, ви представяме групата, с която

всички сме израснали и с която аз и моите колеги се гордеем да свирим на една сцена, *Орисниците!*

Всички заръкопляскаха, а някои от най-близко стоящите се обърнаха към Джейн да я огледат. В този момент тя не се радваше особено на тази публичност, но все пак усмихна учтиво. Орисниците излязоха на сцената.

Тя обаче нямаше време да ги огледа, а се извърна тревожно при вида на ядосаната до крайност Нимфадора Тонкс, която се приближаваше към нея.

— Идваш с мен! — изключително сдържано каза тя и помъкна Джейн извън вратите на залата.

— Какво си въобразяваш, като позволяваш на тия твои ученици да крещят името ти високо пред всички?! — започна Дора Тонкс без предисловие. — Не знаеш ли какви хора са поканени тук? Не знаеш ли, че си *набелязана*?

— Спокойно, Дора — усмихна ѝ се насреща Джейн, особено докато произнасяше името, което другата очевидно не харесваше. — Всичко това ми е добре известно и изобщо не съм ги карала да ме разнасят из цялата зала. Колкото до гостите, професор Дъмбълдор ги е проверил и смятам, че ако не друго, сред тях поне няма голяма група диверсанти, а отделни индивиди винаги се промъкват. Хайде, ела да си довършим празника, след което можем да обсъдим как да се държа по-подходящо занапред.

Нимфадора диша тежко още известно време, след което реши, че няма за какво да вика повече и каза, вече с доста по-нормален тон:

— Добре, нека да влизаме тогава. Ще дойдеш ли с мен, че съм тук на среща с Ремус? Разбираш ли, много му се искаше да види учениците си, а пък аз имах покана и го извиках да дойде с мен — вече успокоена, Дора се усмихна. — Добре, че не взе и братовчед ми, толкова му се искаше. Но решихме, че ще е прекалено рисковано за него.

Купонът беше се разгорещил съвсем, учениците пееха и танцуваха. Лили и момчетата също се забавляваха, още облечени с дрехите, с които бяха свирили, и учителката им отиде да ги поздрави за успеха им. Момчетата я поканиха да потанцува и с тях, а по едно време Джейн успя да отвлече вниманието и на четиримата, за да може Антъни да покани Лили.

Орисниците ги забавляваха около час и нещо, след което и те слязоха от сцената с бурни аплодисменти. След като прекараха известно време в гримьорната си, те се присъединиха към тържеството на специалната маса, отделена за тях. Джейн и професор Макгонагъл следяха да не им досаждат много — край масата се тълпяха желаещи за автографи или снимки с групата, някои дори поискаха автограф и от седналата на същата маса подгряваща група, за най-голяма радост на малолетните музиканти.

Докато се оглеждаше из залата, Джейн забеляза Ремус и Денис, които жестикулираха в далечния ѝ край, явно неспособни да изкажат разногласията си изцяло с помощта на звуците. Дора стоеше до тях със скръстени ръце и гледаше все едно иска да прокълне братовчед си с поглед. „Е, сега я втасахме“, помисли си Джейн и тръгна натам. По пътя помоли Аврора Синистра да се заеме с нейната роля на „бодигард“, т.е. да наглежда групите и учениците. Аврора прие с ентусиазъм и това накара Джейн да се чувства съвсем мъничко по-добре. Това чувство обаче се изпари в момента, в който се срещна за втори път тази вечер с приятелката си Дора.

— Какъв ви е проблемът? — попита Джейн, като застана до Денис и измери с поглед Дора и Ремус.

— Проблемът ли? Моят скъп първи братовчед е решил, че опасността, която го грози, е изчезнала магически тази вечер и поради тази причина той може да дойде тук и да се забавлява. Не мога да си представя обаче откъде си е набавил отварата, след като не излиза от къщи. Да знаеш нещо по въпроса?

— Естествено, че знам — отговори Джейн. — Аз му дадох отварата, както и поканата. Човекът имаше нужда да излезе. Освен това мисля, че трябва да го пускате от време на време навън, за да се разтоварва.

— А ако го открият? Знаеш ли колко хора от Министерството има тук? Изобщо не е безопасно, както и навсякъде другаде извън сигурната защита на къщата му.

Докато Дора се пенеше, Ремус Лупин мълчеше благоразумно, а Денис Епълби гледаше виновно в земята.

— Виж, Тонкс — най-накрая се обади той, — нищо лошо не съм направил. Искях да се събера с компания, да се видя с Хари. Даже не съм пил много. Само чашка шампанско. И за твоё успокоение, ще ти

кажа, че през триста шейсет и петте дни на следващата година ще сънувам тази вечер, заспал в собственото си легло. Когато не съм зает да сънувам Азкабан, разбира се.

Дора се намръщи, но не отговори.

Тримата спориха още известно време. Тонкс заплаши да уведоми директора, тъй като братовчед ѝ не я вземал насериозно, но двамата мъже изтъкнаха, че той така или иначе ще разбере, само че няма да е тази вечер. Накрая Дора Тонкс май се измори, защото престана да ги упреква. Ремус Лупин заяви, че е особено недоволен и от Джейн, и от приятеля си, и че се надява това да не се повтаря повече. Дора успя да склони братовчед си да тръгват, като заяви, че ще го изпрати до тях и изобщо не приема възражения. Скоро след това четиримата си взеха довиждане и с Тонкс начело, гостите се отправиха към изхода.

Някъде към единайсет часа купонът полека започна да се разтурва. Учениците, уморени и доволни, си тръгваха от Голямата зала сами, по двойки и на групички.

Най-накрая останаха основно двете групи и доста малко безцелно мотаещи се след купона ученици. Лили си приказваше с Карл относно техниките за свирене на китара (вече на градус, Карл дори извика към Джейн, че това била неговата „отдавна загубена сестра-близначка“), а останалите обсъждаха други неща. Орисниците никак не бяха високомерни и се радваха да си поприказват със своите помлади колеги от „Магически вятър“. В един момент, когато Лили отиде да си поговори с Антъни, Карл тихо се приближи към Джейн и ѝ каза усмихнато:

— Знаеш ли, оказа се, че ще се развеждам.

— Каквоо? — Беше искрената ѝ реакция. — Но вие толкова се обичате с Майра! Аз също я харесвам.

— Да, обаче аз не я харесвам вече, тъй като се опитва да се добере до паричките ми. Няма да я огрее, де. Обаче това прави празниците доста скапани за мен.

— И чака досега, за да ми кажеш?

— Ей, аз самият разбрах преди два дни. Та се чудех, дали можеш да питаш този ваш симпатичен директор ще има ли нещо против да се помотая из замъка в следващите, да кажем, три дни?

— Честно казано, не знам, Карл. Защо не идеш при семейството си?

— Моля ти се, семейство! — извика Карл с отвращение, при което почти всички присъстващи се обърнаха да видят какво става, след което продължи по-тихо. — Всички са на нейна страна, представи си. И отказват да повярват, че ми иска само парите. Моля ти се, Джейни, като на приятелче ти се моля. Не ме оставяй да превъртя точно по Коледа. Моля ти се, нека да се помотая малко с тебе, изобщо няма да ти преча.

— Добре, добре — предаде се Джейн, въпреки че не й беше съвсем до него. — Още утре ще попитам директора.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

НЕПРИЯТНОСТИ НА ХОРИЗОНТА

Беше денят преди Коледа и Джейн Ъндед седеше в стаята си с котката и Карл, който ѝ разказваше случки от минали турнета. Съмненията ѝ се бяха сбъднали — професор Дъмбълдор на драго сърце се съгласи да подслони Карл за празниците в продължение на колкото време пожелае, докато Джейн се чудеше какво щеше да го прави. Не можеше да каже, че присъствието му ѝ е съвсем неприятно, но ѝ се искаше да си почине, доколкото може, сама, от учебните занятия. От своя страна обаче, китаристът на Орисниците ѝ се беше лепнал като гербова марка и, въпреки че си имаше стая, изобщо не се застояваше в нея. Може би един от малкото плюсове от създалото се положение беше, че професор Снейп се ядосваше изключително много от присъствието му, което страшно забавляваше Карл и Джейн.

Лили и момчетата си бяха заминали на следващия ден след концерта, но Карл им беше обещал, че ще ги препоръча тук-там и може би някой път отново ще свирят заедно на една сцена.

— Ще свирим, значи, заедно с Таласъмните, на сцена в Манчестър — започна Карл. — Обаче техният вокал никакъв го няма. Працахме му сова, търсихме го при гаджето му, нищо. Останаха два часа до концерта и започнахме да се притесняваме. Накрая тръгнахме да го търсим навън. Знаехме в коя кръчма обича да ходи и отидохме първо там. Разпитахме бармана и клиентите, но никой не го беше виждал през този ден. Накрая излязохме на улицата и от отчаяние започнахме да разпитваме всеки срещнат минувач дали не е виждал един загубен музикант. Можеш ли да се сетиш къде го намерихме накрая? Беше заспал до една кофа за боклук, завит с вестници. Когато го събудихме, беше още махмурлия, никак не му хареса. Оказа се, че предната вечер, като се прибирал от бара, решил да се магипортира право вкъщи, обаче не му стигнали силите и вместо това се магипортирал до кофите за боклук в дъното на улицата.

— А аз разправях ли ти за случая, когато нашия Мак взе котката ми за летекод и искаше да се прибира с нея в Шотландия?

— Не, разкажи.

Джейн започна да разказва, но в този момент на вратата се потропа. Беше професор Макгонагъл, очевидно не в най-добро разположение на духа, която я извести, че директорът искал да се срещне с нея в Голямата зала.

— А, Джейн — зарадва се директорът, щом я видя да влиза. — Как си, как е нашият гост? Надявам се, че се грижиш добре за него.

Тя побърза да отговори, че Карл е съвсем добре, докато професор Макгонагъл се отдалечаваше към другия край на масата, а професор Снейп изсумтя недоволно.

Професор Дъмбълдор, без да си прави труда да забелязва реакциите на подчинените си, ѝ посочи да седне до него.

— Домашните духчета имаха проблеми в разлепянето на някои от украсите от снощи. Ще им помогнеш ли да ги махнат?

— Разбира се, професоре — отговори тя, докато се чудеше затова ли трябваше да слиза в Голямата зала толкова спешно.

Директорът я погледна, крайно любопитно, и допълни шепнешком:

— Ще имам задача за теб тия дни, още не ми е известна точната дата. Ти обаче бъди готова да заминеш веднага, щом ти кажа. Освен това си пригответи топли и непромокаеми дрехи, ще ти трябват.

Джейн само кимна в отговор. И, тъй като обядът наближаваше, отиде да доведе Карл от стаята си.

* * *

Коледа отмина, без да се случи нищо особено. Карл се заседа повече от очакваните три дни, но Джейн не се разсърди. Беше започнала да свиква с него, а и той я развеселяваше по всяко време, което ѝ действаше добре. Започна да се чуди дали няма да прекара и Нова година при нея, но той каза, че имали ангажимент да свирят на някакъв голям купон в Лондон и два дни преди това си замина.

Партито по случай Нова Година беше в намален състав — някои от преподавателите като Септима Вектор и Сибила Трелони не

дойдоха изобщо. Първата беше решила да се събере с приятели в Лондон, а втората успя да се скара отново с професор Макгонагъл два дни преди трийсет и първи, затова сега стоеше в кулата си, вероятно зяпайки в кристалното кълбо за бъдещи нещастия, които да сполетят опонентката ѝ, и се цупеше.

В сравнение с големия концерт за Коледа, сега преподавателите и няколкото останали ученици, между които Хари Потър и приятелчето му Рон, се събраха около една неголяма маса и като си пийваха бирен шейк и огнено уиски за сгряване, приказваха тихичко.

Роналд, който в крайна сметка беше останал доволен от празненството, седеше точно до Джейн и ентусиазирано ѝ разказваше за бала, докато Потър четеше някаква книжка по куидич от другата му страна.

— Всички в Грифиндор сме ви много благодарни за добрата организация на бала, професоре — разпалено каза Рон, а Потър до него изсумтя. — Не обръщайте внимание на Хари, беше много вкиснат задето дамата му го заряза по средата на бала заради Драко Малфой.

Последните думи бяха по-скоро прошепнати, за да не чуе Потър и Джейн кимна разбиращо.

— Можеше групите да започнат да свирят по-рано — хладно заяви Потър между две страници от четивото си.

Лека усмивка се появи по лицето на професор Снейп, но след това бързо угасна. Изглежда водеше жестока вътрешна борба, за да определи кого мрази повече — нея или Хари.

Джейн реши да си замълчи. Вярно, можеше да обясни на хлапето как цялата учителска колегия се е измъчила, докато изпълнят изискванията им, как после автобусът е затънал в преспите и се е наложило да изпращат влак от Лондон... Но нямаше смисъл, основно, защото първо нищо от това нямаше да влезе в главата му, и второ, нямаше никакво намерение да се проявява като обидена пуберка.

Рон също се направи, че не е забелязал какво е казал приятелят му, въпреки че смяташе да го насоли по-късно. Поне той не беше забравил, че освен че се беше нагърбила с организацията на бала, преподавателката им доведе и Сириус, когото не бяха виждали от началото на учебната година.

— Трябва да ви дам да върнете костюма на Джералд — каза най-сетне той.

— Джери каза да си го запазиш. Цитирам „Нека поне да свърши някаква работа този костюм, вместо да виси в гардероба да го ядат магическите молци.“

— Ами, благодаря тогава. Аз ще му благодаря и лично, като се върне.

Разговорът им беше прекъснат от една сова, която влетя в Голямата зала и се опита да кацне върху бокала на Джейн. Преподавателката обаче бързо го дръпна и совата кацна върху освободилото се пространство. Очевидно беше за нея, така че тя взе бележката, завързана за крачето ѝ и се зае да чете. Текстът беше надраскан набързо и беше почти нечетлив, явно подателят беше бързал.

„Здрасти, Джейн,

Току-що свършихме с концерта, още ми бучат ушите. За сметка на това ги размазахме. Организаторите търсят музиканти за концерт в края на януари и аз си позволих да препоръчам твоите хора. Искат да се срещнат с теб, тъй като споменах, че ти си им като мениджър. Драсни отговор дали сте съгласни с участието и аз ще ти пиша къде и кога ще се срещнеш с техния човек.

Карл“

Всички се обърнаха с любопитство към Джейн и тя побърза да обясни:

— Канят „Магически вятър“ на участие. Още не знам подробностите.

Няколко човека изказаха поздравленията си, а Аврора Синистра попита дали ще може да присъства на концерта.

Скоро разговорите продължиха на други теми, в които Джейн не се стремеше да взема участие. Вместо това си мислеше как точно да отиде на срещата с тези организатори и дали няма да е добре да си вземе някой за придружител. Разбира се, първо щеше да прати писма на групата, за да ги пита дали са съгласни да участват, макар да беше почти сигурно, че ще искат. Всичко това обаче можеше да почака до утре.

Изчакаха да стане дванайсет, след което отвориха шампанското и се чукнаха за здраве. Новата година беше дошла.

* * *

В четвъртък, на втори януари, беше дошло време дамският клуб да се събере отново. Джейн беше в добро настроение и се радваше, че пак щяха да поиграят карти с колежките, докато обсъждат предстоящия учебен срок. След като погали Мъри, тя си взе халата и забърза към банята.

Когато пристигна там, обаче установи, че останалите жени я гледат накриво, сякаш я измерват с поглед. Липсваше само Аврора Синистра, която имаше навика да закъснява също като нея.

— Здравейте — каза Джейн, като се опитваше да гледа приветливо, — какво ще играем днес?

Израженията им подсказваха, че не смятат да играят каквото и да било с нея, но тя все пак трябваше да опита. Те обаче не отговориха нищо и тя се принуди да ползва легалимантия, за да разбере какъв им е проблемът. Какъв беше шокът ѝ, когато най-сетне проумя.

— Ела с мен, Джейн, момичетата искат да ти предадат нещо — гласът на Минерва беше делови, но лесно можеше да се разбере, че съвсем не е толкова спокойна, на колкото се правеше. На езика на Джейн беше да я попита защо не ѝ го кажат сами, но и това беше безсмислено. Те не желаеха да разговарят с нея.

Остави се професор Макгонагъл да я заведе до една ниша в дъното на банята, след което двете се настаниха на затоплената с магия мраморна пейка под един от големите прозорци.

— Виж, Джейн — започна професор Макгонагъл, — другите момичета са притеснени. От теб.

— Мога ли да попитам какво толкова съм направила?

— Не им харесва, задето доведе в замъка мъж. Без дори да ни питаш. И то по празниците.

— Минерва, не съм го довела аз. Той поиска да остане, има семейни проблеми. Не можах да му откажа. И не знаех, че трябва да питам тях, когато каня някого в замъка — добави хапливо тя.

— Няма нужда да ми обясняваш — вдигна ръце Минерва. — Решила съм да запазя строг неутралитет по този въпрос и смятам, че и твоите, и техните причини са си само ваша работа. Но да доведеш гаджето си...

— Не ми е гадже.

— Тогава любовник.

— Няма да отричам.

— Да го натрапиш, без да ни питаш. На тях не им харесва.

Кръвта на Джейн вече кипеше, но тя се стараеше да не го издава. Чертите ѝ станаха по-остри, дъхът ѝ — накъсан, но тя не каза нищо повече. Как си позволяваха да ѝ казват какво може да прави и какво — не? Каква беше тази арогантност, която я следеше толкова отблизо и беше готова да я отхвърли заради първата грешка? А и каква грешка беше това? Замъкът беше голям и преспокойно имаше място за цяло село, което да се настани в него по празниците, без никой да забележи. Не, проблемът им беше по-скоро личен, но Джейн изобщо не искаше да го разисква с тях.

И все пак, вярно казваше професор Дъмбълдор, тази длъжност беше прокълнатата. Джейн едва ли щеше да изкара на нея повече от година, и то заради най-глупавата причина — неразбирателство с колегите. Усети как всичките ѝ планове за спокоен живот в замъка се срутват, но стисна устни и си помисли „нищо, ще направя други“.

— Съжалявам, Минерва — каза най-накрая с почти спокоен тон. — Нямах представа, че гостуването на Карл може да притесни някого. Ще се извиня, ако трябва.

— Няма нужда от извинения. Сигурна съм, че скоро ще го забравят и ще те приемат пак. Просто не прави повече така.

Джейн тъкмо събираше останалото си спокойствие, за да отговори, че ще се постарее да следва изискванията им, когато от другия край на банята се чуха гласове.

— Къде е Джейн? — питаше Аврора другите две жени. Те смотаха нещо в отговор, след което тя им се развика. — Ах вие, дърти моми такива! Значи наистина сте ѝ го казали! По-голямо лицемерие от вашето скоро не бях срещала. Не стига, че жената ви организира концерт, покани Орисниците...

— Можехме да ги поканим и без нея.

— Искаш да кажеш, че можеше професор Дъмбълдор да ги покани, Помона. Двете с Минерва си счупиха краката да тичат подир тях. А сега не можете да преглътнете една съвсем малка задявка с китариста им.

Другите две скоро изгубиха търпение и също започнаха да викат. Джейн и Минерва се спогледаха, след което Минерва се надигна от пейката.

— Трябва да отида да го помиря — каза на Джейн.

— По-добре иди — съгласи се тя, но не се помести.

Със строгия си тон професор Макгонагъл успя да предотврати караницата между трите жени. Джейн чуваше как се надвикват с нея в началото и как изведнъж загубиха желание да спорят повече, щом им каза, че се държат като учениците си. След малко Аврора дойде при нея, все още много ядосана.

— Значи старите моми наистина решиха да ти четат морал? — каза тя, но вече по-тихо, защото не искаше да започва нов скандал.

— Да, преди малко изпратиха Минерва да ме уведоми за мнението им.

— Ама че студ е тука, дай да се натопим във ваната и пак ще говорим.

Двете напълниха доста широчка вана, която обаче отстъпваше по размер на басейнчето в основното помещение и като се натопиха до шията, продължиха разговора.

— Моят съвет е да не им обръщаш повече внимание. След една определена възраст мозъкът на самотните жени се изкривява и започват да мислят по друг начин. Намразват мъжете и не могат да понесат, ако някоя тяхна приятелка не е като тях, както е в твоя случай. Поне се надявам, че аз все още съм далеч от техния начин на мислене — тук Аврора леко въздъхна. — За да си нямаш повече проблеми с тях, по-добре си уреждай срещите дискретно. Не могат да осъждат онова, което не им е известно.

— Права си, Аврора. Май наистина ще трябва да внимавам повече занапред — настроението на Джейн все още беше вкиснато, но думите на Аврора я успокоиха поне малко. — А може ли да те попитам какъв беше този скандал, който им дръпна?

— А, скандалът ли? Не казвай на никого. Моят италиански произход, който се опитвам да укротя от двайсетте години откак съм

тук, за пореден път взема връх над мен. Гледай да не споменеш пред другите, те си мислят, че съм коренячка. По-точно легендата ми е, че съм от южните острови. Трябваше някак да обясня нетипичното си поведение.

Това развесели Джейн, която дори се засмя леко, преди да попита:

— А откъде си все пак?

— Сицилия.

— Да, южен остров е, не може да се отрече — учителките се разсмяха. — Аз пък съм от Рейвъндейл, от което по-забутано село трудно ще намериш.

— Чух вече слуха за кмета ви, пияницата.

— То да беше само кметът...

Двете продължиха в този дух, докато настроението им не започна да се оправя. Другите отдавна си бяха тръгнали, когато те също решиха да си ходят.

По-късно през деня Джейн беше поканена на гости у Сириус заедно с Дора Тонкс и Ремус Лупин за закъсняло празнуване на Нова година. Тъй като нямаше много нови дрехи, тя реши да облече пак роклята си от бала. Отгоре наметна най-плътната си зимна мантия и като си доизсуши косата с магия, забърза към изхода на замъка. Беше обещала да купи шампанско и бирен шейк, затова най-напред мина през Хогсмийд, където се сдоби с нужните питиета от Трите Метли. Магипортира се направо в Лондон, където времето за кой ли път се беше разкиснало и снегът се топеше.

Къщата на Сириус беше окичена с коледни лампички, все едно някой можеше да ги види, ако не знаеше за нея. Джейн се почуди чия ли е идеята, със сигурност не беше на домакина, тъй като той пет пари не даваше за къщата си и за това как изглежда. Сигурно беше на Дора, жените обикновено имат влечение към разкрасяването на поначало грозни постройки като тази, и младата аврорка едва ли правеше изключение.

Джейн потропа на входната врата и след малко ѝ отвори самата Дора, с островърха хартиена шапка, завързана на главата. Отвътре се чуваше песен на Орисниците и миришеше на пудинг.

— Честита Нова година, Джейн! — поздрави Дора и прегърна приятелката си.

— Честита да е! — отговори ѝ тя.

— Влизай, влизай, разполагай се. Момчетата нещо готвят, не искат да ме пуснат в кухнята. Затова ти предлагам да пием по уиски, докато ги чакаме.

— Ако искаш, донесох шампанско и бирен шейк, можем да отворим тях. Че ако почнем вечерта с уиски, ще я завършим под масата.

— Мисля, че си права. Да пием тогава по бирен шейк. Момчета, Джейн е тук! — провикна се тя и получи отговор в стил „Супер, обаче сме заети“. — Какво толкова правят там, не мога да разбера.

Джейн отвори бутилката и наля на двете по чаша. Вдигнаха тост и отпиха. Наистина, биреният шейк беше добро средство за затопляне след дългото мотаене по студа в заснежения Хогсмийд. Скоро пристигнаха и двете момчета и Ремус Лупин целуна Дора по бузата. Явно отношенията им се развиваха. Сириус пък се здрависа с Джейн и я поздрави с добре дошла. Честитиха си Новата година, след което Джейн мълчаливо наля и на тях по бирен шейк за наздравица.

Вечерта продължи с музика и танци. По някое време Сириус изтича до кухнята с викове „Забравихме я! Край, вечерята изгоря!“, но след като се върна, успокои останалите, че има съвсем малко загоряло по краищата. Двамата мъже я донесоха от кухнята и строго пазената тайна се оказа печена пуйка. Тъй като всички бяха изгладнели, се нахвърлиха веднага на храната, която се оказа доста вкусна. Похвалите не закъсняха и двамата готвачи щяха да се пръснат от гордост.

По някое време разговорът се завъртя около концерта. Ремус и Дора вече бяха простили малкия номер на приятелите си да вмъкнат Сириус под чужда самоличност и дори си признаха, че се радват, задето най-накрая е успял да излезе и да се позабавлява извън къщи.

Когато всички бяха порядъчно подпийнали, решиха да споделят най-новите вицове, които са чули за магьосническия свят и професор Дъмбълдор конкретно. Джейн дори се съгласи да пуснат един от записите на нейната група, които не обичаше да слуша заради носталгията, която ѝ навяваха. Вдигаха наздравици, гърмяха конфети и фойерверки. Най-накрая решиха да разтребят и да си лягат, но след като счупиха няколко чаши, се отказаха от разтребването.

Беше късно след полунощ, когато двете жени се събудиха от ритмично потропване по прозореца.

— Какво става? — промърмори Джейн и се опита да скрие главата си под възглавницата.

— Някаква сова — достигна до нея приглушения от перушината глас на аврорката. По пода се чуха стъпки, от които гредите на къщата се огъваха, след това изскърцване на панти. Джейн се обърна с гръб към стената, сложи си очилата и се опита да види нещо на светлината от уличните лампи. Дора тъкмо развиваше пергамента, а совата разпери криле и отлетя навън. От прозореца влизаше хладен и влажен въздух, който малко проясни главата на Джейн, все още замаяна от алкохола.

— Какво пише? — успя да попита най-накрая тя.

— От професор Дъмбълдор е. — Гласът на Тонкс все още беше леко завален. — Вика ни по спешност.

— Всички?

— Не, само мен и Ремус.

Дора хвърли писмото в камината и започна непохватно да си навлича мантията.

— Искаш ли да ти помогна? — предложи услугите си Джейн, въпреки че се съмняваше, че ще се справи кой знае колко по-добре от нея.

— Не, аз ще се оправя. Сега ще трябва и да изтрезнявам с магия. Ти знаеш колко е неприятно.

Джейн само кимна и се свлече обратно в леглото си. Колкото и пиян да беше човек, беше къде-къде по-добре да си изтрезнява на спокойствие, отколкото с магия. Поне имаше време на разположение, през което да се мъчи, докато заклинанието му изкарваше всичко през носа за няколко секунди и после човек се чувстваше, все едно са го хвърлили в река, пълна с пирани.

Заклинанието се чу отчетливо в нощната тишина, а единственият последвал звук беше от неколкочратното обръщане на Дора върху съседното легло. После аврорката стана, затвори прозореца и тръгна към вратата.

— Отивам да събудя Ремус и после излизаме — заяви тя с дрезгав глас и Джейн й помахаше за довиждане. Вратата се отвори и след това се затвори. Можеше как Дора буди Лупин в съседната стая, после магията за изтрезняване, след което двамата шумно напуснаха къщата.

Учителката се опита да се обърне към стената и да заспи отново, но не успя, тъй като в стаята със залитане влезе Сириус.

— Рекох, че така или иначе няма да мога да заспя пак — каза той и се тръшна в края на леглото на Джейн. — И реших да видя какво правиш ти.

— Опитвам се да спя — отговори тя и се завъртя с лице към него.

— Няма ли и ти да имаш някоя задача скоро?

— Сигурно. Само че не знам кога. Разбра ли какво е станало?

— Нищо не ми казаха. На мен никога нищо не ми казват. Нали и така съм опасен за Ордена със самото си съществуване. Какво оставаше и да знам нещо.

— Моля ти се, не приказвай така. Боли ме главата, а ти не ми помагаш да се чувствам по-добре.

— Извинявай, няма да те занимавам с моите проблеми. Съжалявам за главата ти. Май не трябваше да ти наливам толкова. Ето какво ще направим — Сириус се изправи, залитайки — ще ти донеса чаша вода, след това ще отворя прозореца и ще се завием с одеялото. Ще видиш, че ще ти стане по-добре.

Джейн само въздъхна мълчаливо. Сигурно скоро щеше да ѝ се наложи и на нея да излезе от къщи посред нощ, за да върши задачите на директора. Отсега нататък трябваше да внимава и с пиенето, за да може да тръгне бързо и без да се мотае...

Сириус пристигна с водата и след кратка борба с дръжката на старинния прозорец, успя да го отвори. Тя се дръпна към стената, за да му направи място. Известно време двамата лежах неподвижно, после Сириус се обърна към нея и попита загрижено:

— Как ти е главата сега?

— Все още зле.

Той се наведе да я целуне по челото и я прегърна през рамото.

— А сега?

„Сега крещи и ме псува, мен и целия погълнат алкохол.“

— Сириус, остави ме.

— Защо, не ме ли харесваш?

— Харесвам те. Но нямам намерение да започвам нещо, което няма да мога да довърша.

— Слушай, да не би в това ваше училище да ви карат да полагате обет за целомъдрие? Не? Тогава какъв ти е проблемът?

Това вече я ядоса.

— Проблемът е, че не мога. Не искам да започвам връзка точно сега, когато магьосническият свят е пред война.

— Това са пълни глупости и ти го знаеш. Ако наистина ме искаше, нямаше да имаш нужда да измисляш такива оправдания.

— Не ме притискай. Най-много от всичко мразя да ме притискат. Ще направя както аз реша, когато аз реша. И ако ти държиш на мен, ще ме оставиш да реша на спокойствие.

Сириус непохватно се изправи, като междувременно отмяташе завивките, които му се пречкаха.

— Тогава, милейди, ви оставям на собствената ви съвест и алкохолно опиянение — наклони се в пародия на поклон и излезе от стаята.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

НЕПРИЯТНОСТИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ

На следващата сутрин Джейн се събуди с ужасен махмурлук и много ядосана на Сириус. Пиян или не, той се беше държал неприятно и тя нямаше намерение да го търпи повече.

Въпреки всичко, реши да не прави сцени. Просто си взе довиждане с него, отказа предложената закуска под претекст, че има бърза работа в училището и си тръгна. Вярно, щеше да ѝ е мъчно за компанията му, но не си струваше да търпи глупави изпълнения само заради това.

Една полза от ранното прибиране беше, че на закуска успя да срещне Аврора и да я пита дали би искала да дойде с нея на срещата с организаторите същия ден. Хлапетата ѝ бяха писали, че са съгласни на участието и сега трябваше да си намери придружител.

— Знаеш ли, ще взема да дойда — отговори след кратък размисъл Аврора. — И без това нямам какво да правя. Ужасно облачно е, нищичко не се вижда и по цял ден и цяла нощ бездействам. А когато астрономите бездействат, или лудват, или се пропиват.

Джейн не познаваше други астрономи, но беше чувала разни истории от приятелката си. Сега си припомни историята за астрономическия лагер, по време на който непрекъснато валило или имало облаци. Една вечер преподавателят намерил малка групичка от подопечните си ученици с няколко бутилки грапа до близкото езеро и наказал всички да чистят мензурите в близката лаборатория по биология, в които съхранявали живи охлюви. Разбира се, без магия.

— Чудесно — каза тя, като се опитваше да не се разсмее на спомена. — Срещата е в Продължения котел.

— Ще отида да си взема някои неща от стаята и идвам. Ти си довърши закуската и ме почакай пред Голямата зала.

Тъй като си беше изяла закуската, Джейн бързо излезе навън и се облегна на рамката на двукрилата врата да чака Аврора. Останалите се разотиваха един по един. Не очакваше никой да я заговори, затова си

тананикаше една песен на Орисниците и си мислеше за Карл. По едно време от другия край на коридора се зададе професор Снейп, който си беше тръгнал от закуска доста преди нея.

Лицето му беше намръщено почти колкото небето навън. Двамата обикновено се правеха, че не се забелязват, когато имаше публика наблизо. Този път обаче коридорът беше празен и Снейп изглежда имаше желание да се възползва от тази възможност и да си поприказва с нея.

— Е, Ъндед — започна той с обичайния си студен тон, в който се процеждаха малки капчици злоба, — някой от любовниците си ли чакате? Или пък хлапетата, които дундуркате по цял ден?

Кръвта на Джейн се качи в ушите ѝ и започна да блъска със страшна сила. Снейп знаеше много добре, че учениците още не са се върнали от ваканция и все пак ги използваше, за да я тормози. Колкото до мъжете, беше видял само един от тях — Карл. Може би слухът за нея и Сириус вече се беше разнесъл, а и беше я видял да танцува с него на бала в ролята на Денис Епълби. Това правеше цели трима, нищо че двамата бяха всъщност един.

Тя си пое въздух и отговори с най-ледения тон, който владееше:

— Грешите, Снейп. Чакам вас. Преди закуска видях в кристалното си кълбо, че ще дойдете да се заяждате с мен и просто реших да ви улесня.

— Не мислете, че сте толкова интересна с глупавите си коментарчета. Нито пък толкова важна, ако и да се подмазвате на професор Дъмбълдор с извънкласните си занимания, за да ви даде моите задължения.

— А вие, Снейп, недейте да се заблуждавате, че Дъмбълдор е глупак и ще повери важна задача на някой, който няма способностите за нея.

— Само вие величавате способностите си, Ъндед. Всички останали смятат, че нямате нужния опит, за да членувате в Ордена.

— Вие също не сте го имали, когато са ви приели, но професор Дъмбълдор все пак ви е взел.

— Жестоко се лъжете за това.

— Да, всъщност сте прав, Снейп. Имали сте го, но от другата страна на оградата. За разлика от вас, аз съм с чисто досие.

— Чисто означава безполезно, преведено от вашия език и от този на професор Дъмбълдор.

— А как би се отнесъл с вас директорът, ако научи за това?

— Не се безпокойте, той беше уведомен лично от мен. Малко се учуди, но все пак ми наля чаша чай. Да не би да мислите, че ще стоя със скръстени ръце, докато вие сте в Ордена?

Това беше въпрос, по който и Джейн беше мислила по-рано. Какво щеше да направи Снейп, дали щеше да се опита да я премахне от Ордена? Явно вече беше приказвал с директора и номерът му не беше минал. Сега идваше ред на психическия тормоз. И Джейн трябваше да му покаже, че няма да се поддаде.

— Всъщност, Снейп, мисля, че ще се занимавате с дивотии, ще досаждайте на него и на мен, докато не загърбите съвсем собствените си задачи заради параноята си и болната си амбиция да ме премахнете от организацията. И като пълен идиот ще крещите точно до стълбите, така че абсолютно всички да чуят. Чудите се защо ми дават задачите ви ли? Ще ви го кажа просто — дават ми ги, защото вие се дъните в тях.

Джейн не знаеше дали всичко, което му наговори току-що, е истина. Но нещо вътре в нея ѝ подсказваше, че е много близо до нея. От начина, по който Снейп дишаше тежко и току проверяваше магическата си пръчка, можеше да види, че е познала.

— Не разбирам за какво говорите, Ъндед. Явно въображението ви е изиграло лоша шега — отвърна припряно Снейп и продължи към другия края на коридора, без дори да каже „довиждане“. В поведението му обаче личеше, че прекрасно разбира за какво му говорят.

Въпреки че се изкушаваше да каже още нещо, колкото да има последната дума, Джейн премълча. Достатъчна победа беше това, че си беше тръгнал.

Въпреки че разговорът със Снейп беше кратък, тя се почувства уморена. Дали беше заради неговото поведение, това на Сириус или поради твърде много пиене, не можеше да определи. За да си почине малко, реши да поседне на каменния под, като преди това му направи магия за затопляне.

В това положение я завари Аврора няколко минути по-късно: седнала на пода, замислено подпряла брадичка на юмрука си.

— Джейн, всичко наред ли е? — попита я тя, когато се приближи достатъчно. — Изглеждаш по-различно, отколкото на закуска.

— А, просто професор Снейп. Дойде, за да се заяжда с мен, и ме ядоса.

— И какво точно каза?

— Обвини ме, че се подмазвам на директора с извънкласните си занимания. Спомена нещо и за любовниците ми.

Аврора само кимна разбиращо. Явно слухът за Сириус беше стигнал и до нея.

— Не му обръщай внимание. Снейп има таланта да се държи идиотски, освен това мисля, че ти завижда. Знаеш ли историята за последното му гадже?

— Не, никой не ми е казвал. Скоро ли е било?

— Ще му се. Беше преди пет-шест години. Милата беше толкова смотана, работеше в Министерството и имаше ей такива лупи. Приличаше доста на нашата професор Трелони.

Аврора продължи да разказва за последната приятелка на професор Снейп, докато двете вървяха към портите на замъка. Когато излязоха навън, обаче се умълчаха. Трябваше да проправят пътина през навалелия сутринта сняг, висок половин метър над земята.

* * *

В Продънения котел нямаше много клиенти. Всъщност, Джейн се учудваше, че изобщо са го отворили. Може би хората, с които имаше среща тук, се бяха обадили на собственика предварително.

И наистина, щом двете влязоха вътре, изтърсвайки дрехите си от снега, забелязаха само двама души, които се грееха пред камината и надигаха халби с пиво. Единият беше едър, със зачервено лице и вързана на опашка коса, а другият беше по-скоро набит и косата му започваше да оплешивява.

— Мистър О'Райли? — обърна се тя към дългокосия.

— А, мадам Ъндед, радвам се, че дойдохте. Ричард, това е Джейн Ъндед, приятелка на Карл Лангфийлд.

— Ричард Ман, приятно ми е — набитият мъж стана и ѝ подаде ръка.

— На мен също. Това е Аврора Синистра, моя приятелка и колежка.

Четиримата се здрависаха, след което мъжете придърпаха още два стола до камината и предложиха на дамите да седнат на техните места, за да се сгреят.

— Какво ще пиете, дами? — попита Джейсън О'Райли.

Джейн отговори, че ще пие бирен шейк, а Аврора си поръча розова вода.

— Том, донеси един бирен шейк и една малка розова вода — провикна се към съдържателя О'Райли. После заговори Джейн:

— Значи, мадам Ъндед, Карл ви е писал за концерта. Правилно ли разбирам, че свирите в група?

— Не, явно Карл не ви е обяснил добре. Учениците ми имат група, аз само ги представлявам.

— Ученици? Не знаех, че сте учителка — включи се другият мъж.

— Да, тази година преподавам в Хогуортс. Пет мои много надарени ученици сформираха група и тъкмо свиреха на коледния бал в училище на една сцена с Орисниците. — Джейн премълча факта, че тя също е била музикантка едно време. Трябваше да проявява предпазливост, а и за нея не беше хубаво да я свързват със стария ѝ живот. Все някак щеше да стигне до Черния лорд, ако вече не беше успяло.

— Явно са способни деца — кимна Ричард.

— Само че Карл не беше много подробен, когато ми обясняваше за участието. Или не са му били известни детайлите, или е бил пиян както обикновено.

— Опасявам се, че е по-скоро второто, мадам. Бях на концерта му и трябва да отбележа, че това момче не спря да кърка през цялото време.

Ман изглеждаше само пет години по-възрастен от нея и малко повече от Карл, но явно държеше да показва старшинството си. През това време Джейсън се опитваше да завърже светски разговор с Аврора, така че Джейн реши да ги пренебрегне за известно време и да се съсредоточи върху него.

— Къде ще бъде концертът? — попита подканващо тя.

— Ама Карл нищо ли не ви е обяснил?! — учуди се той. — Става въпрос не точно за концерт, а по-скоро за откриване. В края на януари организираме турнир по „Първична магия“. И ни трябва тежка рок група, която да го открие. Орисниците за съжаление са заети, както и други от по-известните.

Джейн само вдигна вежди. Не знаеше, че „Първична магия“ се провежда все още. Не беше най-доброто, което можеше да предложи на децата, но все пак беше участие...

— Колко плащате за откриването? — поинтересува се тя.

— Десет галеона. Но се опасявам, че няма да могат да участват в залаганията, особено ако не са пълнолетни. Присъствието обаче ще бъде безплатно за тях и за вас, разбира се.

„Ето защо всички са се писали заети“, помисли си тя. „Ако беше старата ми група, бих им казала да си отворят прозореца. За десет галеона само вятърът би се навил да им свири“.

— Наблизо ли е мястото? — каза на глас.

— Всъщност съвсем близо до Диагон-али. Ако не бързате, можем да отидем и да ви го покажем. Какво ще кажеш, Джей?

— Да им покажем мястото ли? Имаш предвид, където ще се провежда турнирът? — Явно беше започнало да го хваща. — Ей сега, само да си допия.

Мъжът наклони чашата под остър ъгъл спрямо горната си устна и изля остатъците от тъмнокехлибареното питие в устата си. След това обърса мустака си с ръкав и се протегна за наметалото. Джейн и Аврора също допиха набързо питиетата и станаха от местата си. Ман ги поведе към вратата.

Вървяха в продължение на около пет минути по Диагон-али, след което свърнаха в една пресечка. Ричард отключи двукрилата метална врата на втората сграда отляво, запали светлините с едно движение на пръчката си и покани всички вътре. Джейн го последва веднага, а Аврора и Джейсън влязоха след тях.

Пред очите им се откри голяма зала без прозорци, по средата на която беше разположена малка квадратна сцена. Освен нея и газените лампи по стената, вътре нямаше нищо друго.

— Ще сложим столове и маси, щом наближи събитието. Още не сме ги измагьосали, защото подът се почиства по-трудно с тях.

Явно тези двамата си падаха и мързели, освен скъперници, помисли си Джейн. Почистването на зала, пълна със столове, едва ли отнемаше повече от 10–20 минути. Но пък бяха прави — нямаше защо да ги слагат още отсега, само за да се прашат, ако действително не ползваха помещението.

— Е, господин Ман, видяното дотук ми допада. Мисля, че можем да се споразумеем за участието, но ще трябва да изчакаме официалното разрешение на професор Дъмбълдор.

— Разбира се, разбира се — припряно каза Ричард. — Но това може да се уреди и по пощата, нали така?

— Ще ви пиша съвсем скоро — обеща тя. — И нека да са двайсет галеона.

Ман се намръщи, но давайки си сметка, че няма да намери никой по-добър за такава нищожна сума, й кимна и каза да му пише на адреса на Продължения котел, след което четиримата си взеха довиждане.

Двете учителки отидоха да разгледат магазините наоколо и да обсъдят срещата с двамата мъже. Спряха се пред витрината на мадам Молкин и Аврора попита:

— Джейн, наистина ли смяташ да пуснеш учениците си там?

— Да. Каквото им казах, беше вярно. Ще участваме на това откриване.

— Ама това място е пълна дупка! И каква беше тази „Първична магия“?

— А, това е състезание по бой с голи ръце. Слагат два идиота на сцената, вземат им пръчките и ги оставят да се бият, с каквито магии успеят да направят без тях.

— Чакай, ама те какви магии успяват да направят без пръчките си? — Аврора подозрително сви вежди.

— Не много. Във всеки случай скоро след началото срещите се израждат в юмручен бой. Има и залагания.

— О, Джейн, това звучи ужасно! Как смяташ изобщо да ги пуснеш на такова място? И как изобщо ще ги пусне професор Дъмбълдор?

— Не е чак толкова ужасно. Присъствала съм на този турнир и преди, и трябва да ти кажа, че лечителите успяха да наместят почти всички крайници, контузени по време на боя. Е, от залаганията можеш да си изпатиш и да останеш без дрехите на гърба си, но аз лично

смятам да им дишам във врата и да не им позволявам да залагат. А, професор Дъмбълдор би трябвало да ги пусне. Има далеч по-ужасни неща, които могат да им се случат, ако се разхождат в неподходящ квартал по тъмно, така че мисля, че ще успея да го убедя.

— Кажи ми, ако не успееш. Ще опитам да му кажа няколко добри неща за мястото.

— Благодаря, Аврора — каза Джейн. Едва ли щеше да се възползва от услугите ѝ обаче, можеше повече да си изпати от тях, ако професор Дъмбълдор разбереше от нея на какво прилича въпросната дупка.

— Мога да кажа и че хората ми изглеждали свестни — не се предаваше Аврора.

— Ман се чудеше как да плати по-малко и все пак да си осигури група — въздъхна Джейн. — О' може би е по-добър.

— Само че не е — предаде се Аврора. — Смотаният ирландец се беше накъркал и ми поиска адреса, за да ми пишел, представи си. Но ако толкова ти харесва, мога да ти го отстъпя — закъска се тя.

— Не, благодаря. Имам си достатъчно любовници. Ако не ми вярваш, питай Сивиръс Снейп.

Двете продължиха да си говорят глупости и да оглеждат витрините, докато не им стана съвсем студено и лекото им алкохолно опиянение не изчезна напълно. После се магипортираха пред оградата на Хогвортс и бързо се прибраха на топло в замък.

След обяда Джейн си полегна, за да навакса със съня. Чувстваше се изморена от цялото разхождане до Лондон и обратно, а и натряскването снощи я беше изтощило допълнително. Сигурно беше спала два-три часа, когато се събуди от силно тропане по вратата на стаята. Както беше полузаспала, грабна пръчката, сложи си очилата и с препъване отиде да отвори. Вероятно беше Аврора, която искаше да си поприказват още малко, помисли си тя, докато махаше защитите. Каква беше изненадата ѝ обаче, когато на вратата се показва професор Дъмбълдор.

— Джейн, време е — каза той и я измери с поглед. — Облечи се и си вземи топлата мантия, имаш пет минути. Ще те почакам тук, за да ти разясня подробностите.

Младата учителка лежеше по очи върху замръзналата кал. Наоколо беше тъмно и не се виждаше дори помен от светлинка. От съня и умората ѝ не беше останало нищо. Тя напрегнато се слушваше, за да долови и най-слабия звук от човешко присъствие, но чуваше само бунтуващото се море някъде зад гърба си.

Професор Дъмбълдор беше останал верен на думите си и я беше инструктирал за задачата ѝ в последния възможен момент. Трябваше да изчака тук, на студа, двама смъртожадни и, без да разкрива присъствието си, да чуе и запомни всяка тяхна дума. След това да се върне и да докладва. Не трябваше да използва никакви магии, освен крайно необходимите за скриване на присъствието ѝ. Това значеше нито топлина, нито светлина. „Ами ако ми затракат зъбите“, помисли си тя. „Ако ти затракат зъбите, ще изпуснеш някоя важна дума и директорът ще се вбеси.“ Но поне звукът можеше да минава само в една посока през защитната ѝ обвивка — от тях към нея.

Дано само мястото беше правилно. Ако го беше пропуснала дори с няколко метра, нямаше да чуе нищо. „В началото на гората, под стария дъб“, беше казал директорът. Джейн беше практически сигурна, че дървото до нея е дъб, но пък можеше и да е сбъркала. И кой, по капите, беше успял да се сдобие с информацията къде ще се срещат тези двамата? Сещаше се само за един човек от Ордена, имал някога вземане-даване с лорд Волдеморт — Сивиръс Снейп. Същият, който поради неясна причина се беше опитал да я съдържи след закуска пред Голямата зала. Но ако Снейп се имаше с Черния лорд и тази задача е била негова, защо е трябвало да лежи тук на студа цяла вечност, вместо да попита или да научи някак от него каквото му трябваше? Наистина ли Снейп не беше двоен агент и тогава, кой беше?

Докато си задаваше тези въпроси, Джейн се смръзваше все повече върху студената земя. Опитваше се да не мисли за топлото си легло, от което я извадиха само преди половин час, нито за огъня в Продължения котел, както и да не се изкушава да направи дори малка магийка, за да се стопли. Вместо това измисляше мъчения и номера, които би могла да погоди на професор Снейп, щом само се измъкнеше оттук.

Десет минути по-късно започнаха да ѝ се причуват стъпки. И наистина, някой като че ли приближаваше към дъба. Скоро шумът стана по-силен и Джейн можеше да различи двамата души, които вървяха към нея едновременно от двете страни — единият стъпваше бавно и тромаво, а другият леко и внимателно. Двата почти се сблъскаха пред дървото, тромавият се разруга, след което се появи светлина от магическа пръчка. На нея Джейн лесно различи чертите им. Тромавият имаше голямо лице, дебели бузи и месест нос, а другият беше слаб, рус и дългокос. Не носеха маски.

— Е, Лу, кажи защо ме доведе чак тук и не можа да ми кажеш каквото имаше за казване в щаба? — тросна се дебелият.

— Господарят подозира предателство — отвърна другият с мазен глас, който Джейн си спомняше добре. Това беше Луциус Малфой, който веднъж предвождаше хайката, която едва не я залови. — И избягвай да използваш името ми, когато сме навън.

— Да не мислиш, че някой може да подслушва? — озърна се другият.

— Господарят смята, че не е изключено. — Луциус също се завъртя на всички страни, явно опитвайки се да долови нечие нежелано присъствие. После направи магия, която да изолира тях двамата от околния свят, доста подобна на използваната по-рано от Джейн. За щастие на магьосницата, радиусът на тяхната защита беше достатъчно голям, за да включи в себе си част от нейната защита и звукът минаваше перфектно. Освен това имаше твърде малък шанс да я хванат. Някой трябваше да се спъне в защитата ѝ, да прояви подозрителност и да започне да претърсва наред, за да я открие.

Въпреки това тя се разтрепери от страх. Спомените ѝ как търчи презглава из гората само няколко месеца по-рано, за да спаси кожата си от смъртожадните, се връщаха плашещо ясни в главата ѝ и я караха да се облива в студена пот. Тръсна глава в опит да ги прогони. Трябваше да е с чисто съзнание, за да може да запомни всичко и въпреки това да е готова за бягство. Ако я разкриеха, имаше само няколко секунди да направи дупки в защитата и да си плюе на петите.

— Сега слушай внимателно — продължи Малфой, щом спря да се оглежда. — Срещата е утре вечер, в седем часа пред пощата в Хогсмийд. Трябва да вземем първо нея, защото всички сови са там.

— Хубаво — отговори другият. — Колко човека ти трябва?

— Десет надеждни. Господарят иска всичко да се пази в тайна до последно, така че им кажи да си затварят устите. Повтори да те чуя.

— Десет човека, надеждни, да си мълчат — повтори като папагал другият.

— Хайде сега, изчезвай оттук. Ще се видим по-късно — и махна с пръчката си, вероятно за да отвори дупка в защитата.

Дебелият смъртожаден вдигна рамене, но не каза нищо повече. Вместо това обърна гръб на Луциус и бързо излезе от кръгчето светлина. Когато стъпките му съвсем заглъхнаха, Малфой започна да претърсва района около дъба, но за късмет на Джейн първо се насочи към другата му страна. Тя се изправи с мъка, развали защитата си и се скри зад корените на едно дърво наблизо. Скоро Малфой явно реши, че е претърсил достатъчно, махна с пръчката си, за да свали неговата защита и се магипортира с тихо пукане. Джейн почака още малко в корените на дървото, стиснала пръчката в премръзналата си ръка, след което също се магипортира.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

РАЗУЗНАВАНЕ С БОЙ

За пети път този ден Джейн прекоси парка на училището. Въпреки че цялата трепереше и тялото ѝ беше сковано, се опитваше да стигне колкото се може по-бързо до замъка. Краката ѝ обаче изобщо не бяха на това мнение, защото скоро залитна и с ругатни се плъосна в снега.

Остана да лежи неподвижно поне десет минути. Явно напрежението и студът си бяха казали думата и сега не можеше дори да се изправи. Ако това се беше случило в някоя мъгълска книга, каза си тя, съвсем скоро някой щеше да мине оттам и да ѝ помогне да се изправи, ако не и да я занесе на ръце до замъка. За съжаление животът ѝ беше далеч от литературата и наоколо не се виждаше пукнат човек. Дори светлините на замъка не стигаха чак дотук. Беше студено, мрачно и ветровито.

Джейн въздъхна и размърда вкочанените си крайници. Опря се с ръка на земята и веднага съжали — в ръкава ѝ влезе шепа леден сняг, който изстуди още повече премръзналата ѝ кожа. След дълга серия ругатни и въртене най-накрая успя да се подпре на земята с две ръце, после с коляно и накрая да се изправи, оваляна в сняг като бяла мечка.

Вървейки доста по-бавно, се запъти към светлините на замъка. Ако вътрешният ѝ часовник не я лъжеше, вече беше време за вечеря. Щеше да докладва набързо на директора и после да се стопли и да хапне заедно с колегите си.

Когато стигна почти до вратата на замъка, едва не се размина с професор Хагрид, който също идваше за вечеря от къщурката си в другия край на парка.

— Здравейте, професоре — поздрави го тя. — Как сте?

— А, госпо'йце Ъндед, здравейте! — Хагрид беше единственият преподавател, който ѝ говореше на фамилия. — Ами добре съм, как да съм... А вие защо сте такваз' бяла, кат' че ли сте лежала в снега?

— Подхлъзнах се и паднах. Има една заледена локва почти до портала и не можах да я видя в тъмното — излъга Джейн. Не смяташе, че е добре да се впуска в обяснения за задачата си пред него, а пък и малко се срамуваше от приключението си в снега по-рано. Затова реши да отклони разговора към нещо по-безобидно. — Можете ли да ми кажете колко е часът?

Хагрид спря и започна да рови по джобовите си за часовник. Преобръща ги в продължение на две минути, като през това време успя да извади от тях совешка храна, връзка ключове и празна опаковка от чай, но часовникът така и не се появи.

— Тря'а дъ съм го забра'ил — най-накрая каза преподавателят. — Обаче кат' тръгнах насам, почти беш' станало време за вечеря.

— Благодаря — кимна Джейн, въпреки че сведението не беше чак толкова полезно. Бяха стигнали практически пред входните врати на замъка, които Хагрид отвори и с вдървен кавалерски жест я покани да влезе първа.

— Мога ли да ви помоля за една услуга, професоре? — попита тя, след като вече се бяха прибрали на топло.

— Нямате проблем — каза Хагрид и гласът му прокълтя във Входната зала.

— Можете ли да погледнете дали професор Дъмбълдор е вътре? — Джейн посочи към Голямата зала. — Имам да обсъждам нещо с него.

— Ей сегичка ще проверя — оповести грамадният професор и се запъти с тежка стъпка към столовата.

Джейн остана сама в средата на Входната зала, стърчейки като морков наред нива. Тъкмо проверяваше дали директорът не се задава вече по стълбището, когато го видя — Снейп тъкмо излизаше от сянката на една колона, грациозен като котка. Явно беше чакал нея, защото изобщо не се учуди от присъствието ѝ, а само я огледа от горе до долу, без да бърза особено, след което се ухили със злобната си самодоволна усмивка. Тя се погледна, за пръв път откакто беше излязла тази вечер, и изтръпна — по дрехите ѝ имаше кал и сламки, обувките ѝ оставяха кални следи по земята, а от мантията ѝ капеше разтопен кален сняг. За втори път изглеждаше толкова плачевно в присъствието на Снейп, и както и предния път, това не ѝ се понрави особено.

Погледна го отбранително и понечи да тръгне към Голямата зала, но той я спря с поглед. Беше достатъчно близко, за да се опита да ѝ приложи легалимантия. Погледна я в очите, черните му очи се срещнаха решително с нейните кестеняви, и започна да тършува из съзнанието ѝ. Явно знаеше какво търси, тъй като се насочи право към тазвечерните събития. Джейн обаче нямаше намерение да се дава лесно. Този доклад беше за Дъмбълдор и той първи щеше да го получи.

В този случай най-лесно щеше да бъде да му внуши някоя измислица и да го остави да се оправя с нея както може. Но беше достатъчно уморена, а умът ѝ — претъпкан с информация, за да рискува с нещо измислено. И в същия момент се сети за Сириус. Беше я подразнил, беше се държал безобразно, а сега споменът щеше да послужи за отвличаща маневра. Джейн знаеше от опит, че мъжете, независимо дали обичат или ненавиждат някоя жена, никак не биха харесали мисълта да я видят с друг. Тъй като слухът беше тръгнал така или иначе, тя не се поколеба и му го показа.

Това беше достатъчно. Снейп отначало се обърка, после се ядоса и съвсем изгуби мисловната си връзка с нея. Явно не беше свикнал да общува по този начин с жени и не знаеше какво да прави, защото не се опита да повтори упражнението. В това време Хагрид излезе от Голямата зала и се провикна:

— Ня'а го тук.

— Отивам да го потърся горе — отговори тя и той кимна.

Снейп я подмина по особено пренебрежителен начин, от което Джейн се ядоса още повече. Изчака го да стигне до вратата на Голямата зала и на свой ред пое към стълбището.

Както вече беше под пара, тя изкачи двата етажа до директорския кабинет и почука с пръчката си по каменното грозилище. Професор Дъмбълдор излезе от страничната врата и я покани да влезе. Изкачиха се заедно по подвижната стълба, която приличаше на ескалатор в мъгълски магазин и двамата влязоха в кабинета.

— Е, Джейн, докладвай — усмихна се директорът. — Даже можеш да седнеш преди това.

И махна с пръчката си към един стол, който услужливо се изтегли от мястото си зад масичката. Преподавателката се настани на него и каза:

— Новините са доста обезпокоителни, директоре. Мисля, че е добре да видите сам.

— Да, предполагам, че си права — замислено отвърна той. — Наблюдението винаги е било по-добър метод от преразказването. Макар че аз обикновено използвам и двата.

Нямаше нужда от пояснение на последното — какво по-лесно от това директорът да наглежда съзнанието на докладващия, докато слуша рапорта? Така че Джейн само се отпусна назад в стола и го

погледна в очите. Картините оживяха една по една в съзнанието ѝ и докато се усети, тя вече предаваше подробен отчет за действията си още от предния ден.

— Интересни лични преживявания — коментира професор Дъмбълдор, след като изгледа последния сблъсък с професор Снейп. — Надявам се да не те е заболяла главата от мен.

— И да ме е заболяла, не е от вас — усмихна се Джейн, макар че се чувстваше като котенце при ветеринаря. Методите на действие на директора бяха нетрадиционни и рядко някой можеше да предвиди следващата му постъпка.

— Колежките ти са се държали доста неприятно. Искаш ли да поговоря с тях?

— Няма нужда — нетърпеливо го прекъсна тя.

— Дора и Ремус са симпатична двойка...

— Професоре, няма ли да говорим за Луциус Малfoy и плановите на Черния лорд? — беше се подразнила от детинското му любопитство към дребните случки от спомените ѝ.

— Е, щом имаш желание да ги обсъждаш.

— Вижда ми се доста сериозно. Те могат да превземат Хогсмийд още утре.

— Да, биха могли — професорът потърка брадата си. — Искаш ли чай?

— Професоре?

— Успокой се, Джейни, това че могат не означава, че ще го направят. Поне не утре — промърмори под нос той. — Десет човека, всъщност дванайсет не могат да превземат цяло магьосническо село за една вечер.

Професор Дъмбълдор отиде до полицата, където между всякакви джунджурии държеше чайника си, и го донесе на масата. Почука го с пръчката си и след малко той започна да ври. Явно старецът беше старомоден и държеше да си вари чая сам.

— Утрешната операция ще бъде, както вярвам, че се нарича в съответната терминология, разузнаване с бой. Тяхната цел е да видят с какви сили разполагаме ние, като същевременно направят колкото се може повече поразии.

— Откъде сте толкова сигурен, че Луциус е казал пред мен цялата истина? Или дори, че на него му е известна?

Директорът мълчеше и сърбаше чая си.

— Имате ли още шпиони? — Беше следващият логичен въпрос.

— Виж, Джейн — много внимателно отговори той, — играеш ли шах?

Тя поклати глава.

— Жалко. Всичко се разбира най-добре чрез аналогията с шаха. Но мисля, че си виждала достатъчно игри на шах, за да ме разбереш. Виждаш ли, в шаха всяка фигура има определена роля, която тя играе. И най-важното е, че една фигура, например офицер, какъвто си ти, не трябва да знае какво правят другите офицери, нито топовете, нито дори пешките.

Професорът определено я ласкаеше, в собствените си очи Джейн беше по-скоро пешка. Вярно, с всички шансове да стане офицер, но първо трябваше да стигне до края на полето.

— Какво би казала на хората на Том Риддъл, известен още като Волдеморт, ако те хванат и те разпитват?

— Разбира се, че нищо не бих казала.

— Това са глупости и ти го знаеш. Особено ако ти е мил животът, както предполагам, е на всички. Те имат веритасерум, няма да говорим за мъчения, и в крайна сметка ще измъкнат всичко от тебе, както си му е редът.

— Какво общо има това с въпроса ми, професоре?

— Ще стигнем и дотам. Как мислиш, че трябва да постъпвам аз, при положение че знам, че всеки мой агент, заловен от тях, означава загуба на информация от Ордена?

Джейн замълча. Имаше натрапчивото усещане, че в този въпрос има уловка.

— Е, щом не искаш да си признаеш, ще ти кажа аз. Аз трябва да следя никой от агентите ми да не научава нищо съществено. Не се мръщи, това увеличава шансовете за оцеляване на всички ви, ако попаднете в плен.

— Това означава ли, че ако ме хванат, трябва да им кажа всичко, което знам?

— О, да. Всички останали са инструктирани, но теб някак си съм те пропуснал. Прощавай, много работа ми се събра напоследък, и взех да забравям.

— Значи искате да ми кажете, че не трябва да ви питам за информацията, която имаме?

— Опасявам се, че е така.

Джейн се ядоса. Искаше да разбере повече, за да може да се ориентира в тази каша, но се оказа, че няма право. Все пак имаше едно нещо, от което можеше да се поинтересува.

— Какво ще кажете тогава за странното поведение на професор Снейп?

— А, Сивиръс ли? Просто ревнува, не му обръщай внимание.

— Искате да кажете, че тази задача наистина е била негова? Изобщо не ми се връзва.

Директорът въздъхна.

— Двамата със Сивиръс сте толкова настоятелни в това да разберете повече един за друг, че вече не знам какво да ви правя. Ще ти кажа само това, така или иначе прекалено много хора го знаят. Да, Сивиръс е двоен агент. Толкова ловък, че немалко от тях се съмняват в неговата лоялност и към двете страни. Но аз му вярвам и това е всичко, което ще изкопчиш по въпроса от мен. Колкото до задачата, беше негова, но в момента е изпаднал в немилост. Не ме питай какво е направил, не е свързано с тебе. Поради това трябваше да пратя някой, който е чист.

— Разбирам — кимна Джейн, макар че все още имаше неразрешени въпроси. — А какво ще правим утре?

— А, да — за утре. Наяж се добре и се наспи — Дъмбълдор се усмихна. — Всичко това е много важно. Бъди тук в четири следобед за инструктаж. Аз ще се погрижа да уведомя останалите. Не се безпокой, нищо няма да научат за нас, дори с бой.

* * *

Доцент Ъндед лежеше в леглото си и неспокойно се въртеше. „Наяж се и се наспи“, беше казал директорът, но това изобщо не изглеждаше толкова лесно. Със свитото си гърло едва беше успяла да хапне малко яхния — щом се озова на масата, установи, че изобщо не ѝ се яде. Поне никой не я закачаше — професор Снейп се правеше, че не я забелязва, както и жените на масата, така че единственият ѝ

близък съсед по маса, който все още си говореше с нея, освен директора, беше професор Флитуик. Той обаче мълча по време на цялата вечеря и като се извини с главоболието си, напусна рано столовата.

Така че сега Джейн лежеше, галеше Мъри и си мислеше. Мислеше за вечерта, за това, което я чакаше утре и за несигурния си живот като цяло. Нямаше намерение да се кара с колегите си, просто така се получи. Дали защото ги подценяваше или от дългото време, прекарано сама, но младата жена установи, че вече не ѝ е толкова лесно да е разбира с хората. Вярно, можеше да прилага легалимантия, но легалимантията обикновено беше едностранен процес, като се изключат редките случаи, когато общуваха два легалиманта посредством специалните си умения. А имаше и друго — Джейн никога не се доверяваше съвсем на онова, което виждаше в съзнанието на другите хора — там обикновено беше пълна каша, пълна с глупави мисли за следващото им хранене и заблудите, в които упорито се опитваха да повярват. За да въведе ред в целия този хаос, легалимантът трябваше да използва уменията си активно и тук беше моментът, в който другите започваха да стават подозрителни.

Очевидно Джейн се беше отучила от нормално общуване и това ѝ личеше. Чувстваше се сама и изолирана, макар да се намираше в замък, пълен с други хора. „Веднъж да си дойдат учениците и ще се почувствам по-нормално“, помисли си тя. Вече съвсем не я свърташе в леглото, затова стана и започна да тършува из шкафчетата за успокоителната отвара, която беше останала при нея от предния път, когато Лили и момчетата я бяха посетили.

След като глътна солидна доза от нея, промърмори трескаво „Слава на Мерлин за отварите“ и отново се намести в леглото си, където скоро заспа като пън.

Досадният будилник я събуди в девет часа на другия ден. Чувстваше се по-отпочинала от предната вечер и дори успя да хапне. След закуската поговори малко с Аврора. Приятелката ѝ също беше притеснена за предстоящия бой следобеда, професор Дъмбълдор явно беше казал на всички, за да се приготвят психически. По някое време Джейн се сети за чувалените смъртожадни, които стояха прибрани в един шкаф в кабинета по защита срещу Черните изкуства, и предложи да отидат да се поупражняват. Аврора хареса идеята и двете прекараха

час и нещо в кабинета, сражавайки се с чучелата, от които периодично се сипеше слама.

След късния обяд двете се прибраха по стаите си, за да се приготвят за инструктажа и пътуването за Хогсмийд. Джейн си облече плътната мантия и поседя известно време угрижена на леглото си, обмисляйки положението. После стана с въздишка и като си взе палтото и пътното наметало, излезе от стаята. Беше ѝ нервно и така и трябваше да бъде — в крайна сметка един от най-големите ѝ страхове в последните няколко години беше да се срещне лице в лице със смъртожадните. А това, че го правеше по свое желание, не облекчаваше съзнанието ѝ.

Отиде до директорския кабинет в три и половина, скоро не ѝ се беше случвало да подрани за нещо. По пътя видя професорите Спраут и Вектор, които се направиха, че не я забелязват, но си размениха няколко не особено ласкави думи за нея, щом решиха, че вече не ги чува. „Дърти харпии“, помисли си Джейн ядосано и побърза да отиде до грозилището пред директорския кабинет, където зачака, облегната на стената.

Коридорът на втория етаж беше особено пуст, което автоматично я предаваше на собствените ѝ нерадостни мисли. Може би десет минути по-късно дойде и професор Макгонагъл, също подранила за инструктажа. Поради някаква причина реши да заговори Джейн, вместо също да се направи, че не я вижда, и каза хладно, но учтиво:

— Здравейте, доцент Ъндед. Как сте?

— Добре, благодаря, професоре. А вие? — също толкова учтиво отговори Джейн, проучвайки повърхността на съзнанието ѝ. Там обаче нямаше кой знае какво, очевидно професор Макгонагъл се владееше отлично.

— И аз съм добре, но работата не е в това. Виж, Джейн, на закуска чух няколко много неприятни слуха за теб. — Джейн понечи да я прекъсне, но Минерва вдигна ръка. — Известно ми е, че не са верни и това ме вбесява особено много. Някои наши колежки очевидно си нямат друга работа, освен да измислят и разпространяват клюки.

Минерва сви устни в недоволна гримаса, но после като че ли се успокои:

— Нямам намерение да те съдя за онова, което вършиш — каза накрая, като вдигна демонстративно ръце и въздъхна. — Достатъчно

възрастна си да преценяваш в какво се забъркваш. Поне *ти* се държиш достатъчно открито и не се занимаваш с плетене на интриги зад гърба на другите. Но ще трябва да помоля и теб, и момичетата да се помирите. Няма да можем да изпълним мисията, ако мозъците ни са заети да ни настройват една срещу друга.

— Аз бях готова да се помирят още онзи ден — запротестира Джейн, но бързо замълча, защото не искаше да говори като недоволен момиченце. След това на свой ред въздъхна и попита. — И в какво се състои в крайна сметка мисията?

— Професор Дъмбълдор нищо ли не ти каза вчера? — учуди се Минерва, а Джейн поклати глава. — Този Албус с неговата потайност. Вярно, трябва да пазим в тайна някои неща, но той понякога прекалява.

И ѝ разказа накратко какво ще трябва да направят вечерта — да патрулират из селцето един час преди определената от Луциус Малфой среща, да съобщят веднага щом видят смъртожадните и да ги изтласкат от Хогсмийд с минимални усилия. Без да знае защо, това накара Джейн да си отдъхне. Да разполага с някакви сведения за предстоящите събития беше доста по-добре от информационната дупка, в която се намираше досега.

Изведнъж се почувства по-добре. Ето, Минерва вече си говореше с нея, знаеше срещу какво ще се изправи, а скоро след това се сдобри и с другите си две колежки, макар и не особено охотно. После професор Дъмбълдор дойде заедно с още няколко човека от Ордена и покани събралите се да влязат в кабинета му. Джейн не можеше да не се възхити на избора му на кадри — сред хората му бяха аврорите Дора Тонкс и Кингзли Шакълболт, бившият учител Ремус Липин, няколко учители от Хоуортс — Аврора, Минерва, Спраут, Вектор и Флитуик, двойният агент Снейп, но и практически безполезният Мандънгус Флечър, който сигурно щеше да се скатае някъде почти веднага, както и Хагрид, който даже нямаше пръчка. Като цяло даваха вид на безразборно събрана команда, съставена най-вече от учители от Хоуортс, но доцент Ъндед се досещаше, че са внимателно подбрани, така че едновременно да свършат работата и да не издадат кой знае какво за Ордена, и това я накара да се възхити на умелата работа на директора.

Професор Дъмбълдор съобщи онова, което беше казала и Минерва и се зае да го допълва с подробности — кой какъв участък ще поеме, какъв ще бъде сигналят за известяване, както и конкретният план за настъпление по картата на Хогсмийд.

Имаше само една малка неприятност — на въпроса на Джейн дали все пак могат да използват непростими проклетия, професор Дъмбълдор я погледна, все едно е подушил развалено кисело зеле, отвърна, че за някои неща се заплаща твърде висока цена и с това дискусията приключи. Джейн едва успя да прикрие изненадата си — ама те какво, досега никого ли не са убивали? И какво правят със заловените противници, след като връщането им в затвора означаваше да се появят отново в Англия най-късно след седмица?

Орденът на феникса все повече заприличваше на детска забавачка и все по-малко на бойна организация. Дори планът за действие в Хогсмийд не беше доизпипан — натрапниците трябваше да се прогонят, но директорът държеше да останат живи, всички до един. Въпреки че евентуалното отстраняване на Луциус и приятелчето му, докато никой не гледа, изглеждаше далеч по-смислено.

* * *

Около пет и половина най-накрая всички излязоха от замъка и тръгнаха към селото. Всеки трябваше да патрулира сам, затова Джейн беше нащрек през цялото време. Не си позволяваше дори да мигне, най-вече от страх, че може да пропусне някой смъртожаден да се приближи до нея, без да го забележи. В покрайнините на селото духаше леден вятър и тя трябваше да придържа периферията на зимната си шапка, за да не я отвее виелицата и едновременно с това да държи магическата си пръчка в готовност, което се оказа почти непосилна задача. За едно нещо поне се радваше — че участъка на професор Снейп беше чак на другия край на селото, и сега не можеше да я види как трепери от страх и студ. Беше й странно обаче защо се сеща за него точно сега, когато си имаше по-важни неща на главата. Всъщност, подозрително беше защо се сеща за него изобщо, и при това толкова често.

— Защо не вземеш и да си харесаш един мъж, вместо няколко наведнъж? — беше я попитала полушеговито Минерва, докато чакаха директора по-рано следобеда.

— Съжалявам, Минерва, оказва се, че не мога — също толкова сериозно ѝ беше отговорила Джейн. — Мога да ненавиждам само един, но не и да харесам.

— Мисля, че се досещам кого имаш предвид — повдигна вежда събеседничката ѝ.

— Ти и цялото училище — каза Джейн и двете се засмяха.

За щастие на младата преподавателка скоро вятърът стана толкова силен, че трябваше да съсредоточи всичките си усилия в правенето на магия за сгряване, от която обаче имаше съмнителна полза.

Вече се стъмваше и газените фенери из селото хвърляха повече светлина от слънчевата, затова Джейн се промъкна в сенките и започна да обикаля по-тъмните места. Най-важно от всичко беше да не я забележат.

Само десет минути по-късно, когато беше паднал почти пълен мрак, тя различи няколко смътни очертания в другия край на улицата. Разбира се, можеше да е някоя пиянска компания, която е решила да обиколи селото, за да се освежи, но нещо в поведението им я накара да остане нащрек. Всеки от тях вървеше в права линия и вдигаха удивително малко шум, което беше много подозрително за голяма компания, излязла навън няколко дни след Нова година. И наистина, щом започнаха да приближават, тя разпозна мъжа, когото беше видяла предната вечер заедно с Луциус Малфой. Глупаците не бяха намерили за нужно дори да се разделят на две групи и отгоре на всичко се движеха в нестройна групичка, без много да се оглеждат наоколо. Мълвата, че за Черния лорд работят предимно тъпанари, явно беше вярна.

Преподавателката се скри в сянката на една градинска порта и ги изчака да отминат. След като завиха зад ъгъла, насочи пръчката си към един от мъжете и прошепна заклинанието, от което потичаше кръв от носа. Действието му беше много подобно на онова, което се случваше на нея, щом я удареше проклятие — отначало потичаше малко кръв, после ставаше ручей, а накрая, когато вече нищо не можеше да я спре, потърпевшият се плъосваше на земята и започваше да се гърчи от

болка. Този приятел очевидно нямаше да може да се дуелира тази вечер.

Джейн се опита да поразии с проклятието още двама, но не можеше да се прицели както трябва иззад укритието си, и едва ли беше успяла да уцели дори един. Прекрати по-нататъшните опити и вместо това насочи пръчката към ръката си и изстреля сноп тъмни искри. Ефектът не можеше да се наблюдава отстрани, но се усещаше — в момента всеки член на Ордена, вземащ участие в операцията, включително тя, изпитваше болка в лявата длан, все едно са я полели със специалния бенгалски огън от магазинчето на Зонко.

Изчака малко, за да премине болката и с помощта на пръчката си написа върху потърпевшата длан „Кръвопускащо проклятие, един брой.“ Професор Дъмбълдор щеше да разбере.

Когато и последният смъртожаден зави зад ъгъла, Джейн излезе иззад портата и тръгна да се придвижва към пощата по обиколния път. Успя да стигне там в момента, когато делегацията на Лорда тъкмо беше пристигнала отпред и Луциус си разменяше закани с директора.

— Ще видите, Дъмбълдор, че съвсем скоро ще прочистим цялото село от вашите поддръжници — театрално се закани Луциус зад маската си.

— И ще загубите ценно време, което можете да употребите на много по-необходимо място.

— Ще бъдете ли така добри да ни осведомите къде можем да употребим усилията си по-ползотворно? — мазно се осведоми Малфой.

— Мисля, че за тази цел трябва да попитате господаря си — кротко отговори Дъмбълдор.

— Не ни баламосвай, дойдохме тук, за да завземем селото и няма да си тръгнем, преди да ви натупаме — обади се ни в клин, ни в ръкав мъжът от предната вечер.

— Момчета, мисля, че са ви пратили за зелен хайвер — усмихна им се малко пресилено Лупин. — Така като ви гледам, няма да успеете дори да намерите пътя обратно.

— Толкова ли си сигурен? — намръщи се другият, но ефектът беше заглушен от мощно изсекване. — Райли, престани да си духаш носа!

— Не мога, шефче, нещо потече — тук вече Ордент се заливаше от смях.

— Ще те потека аз тебе, ама отдругаде.

— Нот, не ти ли казах още вчера да престанеш да използваш имена? — вбеси се Луциус, но бързо млъкна, осъзнал собствената си грешка.

— Извинявай, Лу... — понечи да се оправдае той, но устата му бързо беше запушена от заглушаващо заклинание.

Джейн наблюдаваше този приятен раздор и се поздравяваше наум за успешно направеното заклинание по-рано. Беше застанала малко встрани от основните групички, но виждаше добре и двете. Погледна към директора за по-нататъшни указания и той без думи я инструктира да застане малко зад Минерва.

— Стига толкова сладки приказки, Дъмбълдор — каза вече овладелият се Луциус, докато сменяше позицията си.

— Ами, започвайте тогава — разпери ръце с длани нагоре Дъмбълдор, докато се усмихваше.

Това беше достатъчно, явно театърът беше дотегнал на Луциус, защото той се разпореди:

— Момчета, захващайте се — и започна да дава указания кой с кого да се заеме.

Скоро заклинанията започнаха да хвърчат насам-натам, червени и зелени искри се разминаваха във въздуха, редуващи се с други цветове. Джейн се дуелираше с някакъв нисък и набит смъртожаден, но скоро професор Вектор приключи със своя опонент, който беше заспал сладък сън на земята и се прехвърли на този на Джейн. Тя от своя страна отиде в другия край на боя и се захвана с друг смъртожаден, който вероятно беше жена, но не беше особено сигурна.

— Авада Кедавра! — извика жената още в началото на битката и Джейн, ошашавена, едва успя да отскочи встрани. Тази явно беше някаква луда убийца.

— Инкацерус! — опита се да я завърже Джейн, но онази веднага изкрещя „Протего“ и заклинанието ѝ беше отблъснато. Джейн опита с по-сложните магии, като този път гледаше да не вика, а да си ги изговаря наум, но другата отблъсна и тях. Скоро инициативата беше изцяло у лудата, която все повече и повече я караше да отстъпва. Добре, че Кингзли Шъкълболт беше наблизо и пое боя с нея, като

кимна на Джейн, че може да се оттегля, за което тя му беше признателна. Тя направи няколко крачки встрани от дуела и се огледа за нов опонент, като все още следеше жената срещу Кингзли с края на окото си. Онази се опита да приложи още няколко пъти убиващото заклинание, но едрият негър беше пъргав и добре трениран и винаги успяваше да го избегне.

Най-накрая Джейн ги остави и бързо се отдалечи от тях. Едва не се препъна в гърчещ се на земята смъртожаден, който като че ли не беше онзи, на когото му потече кръв пред всички. Наистина, можеше да го е ударило какво ли не, но действието на проклятието подозрително приличаше на използваното по-рано от нея, затова Джейн само се усмихна и като го прескочи, продължи нататък. Две на нула за нея. Скоро намери нов противник, срещу когото трябваше да впрегне всичките си сили, за да започне да го изтласква по предварителния план.

Така се биха може би половин, а може би и цял час, изтласквайки лека-полека смъртожадните към периферията на селцето. Чуваха се заклинанията „Протего“ и „Експелиармус“, от време на време някое по-рядко или пък хвърчаха цветни искри без никакъв звук около тях. Няколко смъртожадни вече се търкаляха на земята зад хората от Ордена, заедно с професор Спраут, а Мандънгус беше изчезнал сякаш вдън земя.

Нещата бяха потръгнали за Джейн — тъкмо беше успяла да зашемети мъжа и се оглеждаше къде може да бъде полезна, когато изведнъж усети как носът ѝ потича. Притеснено прокара опакото на ръката над устата си и забеляза на слабата светлина от фенерите, че е избърсала нещо тъмно. Знаеше, че скоро носът ѝ ще потече още повече, след което ще се сгърчи на земята също като онези двамата, които улучи с проклятието, затова реши да се бие, докато може. Трябваше обаче да уведоми някого, че скоро ще напусне боя.

— Аврора! — извика тя към сражаващата се наблизо жена, която се обърна моментално. — Внимавай, напада те в гръб!

„Скудо“, помисли си Джейн и насочи магическата пръчка към Аврора съвсем навреме, за да може заклинанието да се разбие в току-що направения щит.

Докато двете се сражаваха със смъртожадния, ѝ каза, че очаква след малко да ѝ прилошее и да не може да се бие повече. Аврора кимна

и двете продължиха да изпрацат заклинания рамо до рамо. След това Джейн намери друг опонент, но не се отдалечи много, опитвайки се да го победи, преди да се срине. Кръвта вече течеше по лицето ѝ и краката ѝ се подкосяваха, но тя си налагаше да издържи още малко и още малко, докато не успее да го зашемети.

„Вцепени се“, Джейн насочи пръчката си към него и смъртожадният, който явно имаше бавни рефлексии, тупна на земята като зряла круша. Тя избърса малко от кръвта си с ръкава на мантията и подпря челото си с ръка, защото все повече започваше да ѝ причернява. Искаше да извика за помощ, да направи нещо, но не успя, защото в следващия момент направо припадна на земята.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

„ПЪРВИЧНА МАГИЯ“

Деня след битката Джейн прекара в някакво трескаво състояние между съня и реалността. Мяташе се, блънуваше и поне няколко пъти пи от отварата, която старшата сестра мадам Помфри ѝ даде, но това не предизвика бърз резултат. Когато се събуди, се учуди на това колко е изтощена от някакво си обикновено проклетие. Първата ѝ работа, след като окончателно дойде в съзнание, беше да попита старшата сестра дали професор Снейп е участвал в лечението ѝ.

— Само дойде и ми каза една отвара — ядосано отговори Попи Помфри. — След това се въртна на пети и излезе. Не разбирам за какъв се мисли, че не иска да помага с лечението на пациентите ми, особено когато е спешно?!

Джейн си отдъхна вътрешно, а на глас се поинтересува:

— И каква беше отварата, с която ме излекувахте?

— Най-проста отвара за подсилване. Да се почуди човек как изобщо свърши работа при състояние като вашето.

„Виж ти“, каза си доцент Ъндед, „значи професор Снейп не бил чак толкова гаден“. Изрази благодарност за лечението към старшата сестра, както и към Снейп, само че през зъби. Знаеше, че Снейп е взел днешните ѝ часове, но не смяташе да му благодари за това — той би взел и целия ѝ пост, стига само да можеше.

Тя беше единственият пациент в болничното крило, явно останалите са били доста по-леко ранени, помисли си Джейн и моментално я досрамя. Ако някой друг беше уцелен от плюнката, която беше съборила нея на земята, вероятно щеше просто да тръсне глава и да продължи да се бие. Беше чула от старшата сестра, че битката е свършила с победа за Ордена и че зашеметените смъртожадни са били предадени на службата на аврорите.

Докато Джейн се вайкаше за лошата си наследственост, в коридора се чу шум.

— Само пет минутки — строго се разпореждаше мадам Помфри, а нечий тънък ученически гласец обещавахе всичко, само и само да го пуснат на свиждане.

Не отне много време на преподавателката да познае гласа на Лили Смит и изобщо не се учуди, когато я видя да влиза в болничното крило. Колко беше изненадана обаче, когато всичките пет члена на групата се появиха в помещението.

— Честита Нова година, доцент Ъндед! — поздрави весело Лили и подаде букет теменужки на преподавателката си. — Майка ви изпраща и малко коледен пай.

— А това е от нас — добави Август и остави на масичката до леглото ѝ огромен букет от бели рози.

Джейн благодари за цветята и махна с пръчката си към тях, за да се натопят в голямата стъкленица, която измагьоса.

— Много ли беше трудна битката онзи ден? — попита Евфем.

— Не, изобщо — отговори му преподавателката. — Само дето аз малко пострадах.

— От какво пострадахте? — попита Джери.

— Мисля, че някой ми направи кръвопускащо проклятие — Джейн почти не трепна, докато лъжеше. Другият вариант обаче, да си признае истината, че не знае какво проклятие я мъчи, не звучеше особено професионално.

— Чел съм, че е много неприятно — поклати глава Август.

— Вярно си чел — засмя се Джейн. Това момче поглъщаше книгите като бонбонки.

— Това за „Първична магия“ звучи супер! — възкликна Лили. — Господин Лангфийлд ли ни е препоръчал?

— Да, той беше.

Никой не попита какво е „Първична магия“, а щом и мъгълоткръвната Лили знаеше, значи всички бяха наясно по въпроса.

— А вярно ли е, че той е останал в замъка няколко дни? — попита Джери. — И че е спал във вашата стая?

От нуждата да отговаря я спаси мадам Помфри, която влезе в стаята и сърдито каза:

— Посетителите да излязат. Казах ви само пет минути!

Опазил я Мерлин да трябва да обяснява на учениците си дали и защо спи с Карл Лангфийлд, дори и само от време на време.

Януари се изтърколи много по-бързо от очакваното. На девети учителите без много хъс отпразнуваха рождения ден на професор Снейп, а три дни по-късно и нейния собствен. Лили и момчетата бяха научили отнякъде за празника и ѝ подариха сребърен камертон за настройване на китари. Джейн запротестира, отказа да го вземе, но учениците така се разсърдиха, че накрая се принуди да приеме подаръка.

Честите репетиции изморяваха и групата, и нея. Не знаеше как издържат децата, но на нея определено ѝ беше трудно да ги балансира с другите си задължения. Добре поне, че тази година децата нямаха изпити „ТРИТОН“.

На двацет и пети януари шестимата си облякоха дебелите мантии и плътните наметала и тръгнаха към Лондон. Карл и шофьорът Пиърс дойдоха да ги вземат — бусът им вече беше лелящ и невидим, за което се бяха оръсили немалко, но подобрението си струваше. Времето беше студено, но ясно и отгоре се виждаха потъналите в сняг селца и градчета. Учениците бяха много любопитни и непрекъснато зяпаха през прозорците, практически залепени за стъклата. По пътя Лили отново си говореше с Карл, а Джери приказваше за нещо с Евфем. Слава на Мерлин, доколкото Джейн наблюдаваше съзнанието му, не посмя да разпитва повече за личните ѝ отношения с китариста. Карл понечи да извади отнякъде Огнено уиски, обаче Джейн го погледна така кръвнишки, че той веднага го прибра и предложи на гостите си тиквен сок.

По здрач пристигнаха в Лондон и кацнаха на един празен паркинг близо до улица Диагон-али. Като се огледаха и видяха, че мъгълите не гледат към тях, изключиха невидимостта на буса, заключиха го и тръгнаха към Продънения котел. Пред кръчмата Карл се сбогува с тях и каза, че им оставя Пиърс и буса, които да ги откарат в Лондон след концерта. Пиърс пък остана да ги чака в Продънения котел, след като си призна, че не обича нито олелията, нито глупавите битки в „Първична магия“.

Тази вечер по улица Диагон-али имаше доста хора, така че трябваше да се тъпчат в тълпата с все музикалните си инструменти.

Все пак, имаха едно улеснение — огромната част от хората бързаха за същото място, закъдето и те, и повличаха със себе си останалите. Съвсем скоро тълпата отби от главната улица и всички се намериха пред склада или каквото беше там, където щеше да се проведе турнирът. На това място потокът от хора се вливаше в морето от вече пристигнали, което се блъскаше в огражденията около входа. На няколко места около сградата се продаваше бира — не бирен шейк, ами съвсем обикновена мъгълска бира. Пред щандовете за бира имаше доста прилични опашки, а хората край тях пиеха, говореха на висок глас и се забавляваха всякак преди началото на турнира. Вече беше станало съвсем тъмно и единствената светлина идваше от газените фенери наоколо.

Шестимата си проправиха път, къде с думи, къде с някой и друг лакът и най-накрая стигнаха до охраняващите магьосници. След като им казаха, че са откриващата група, някой отиде да викне Ман и О'Райли и не след дълго ги поканиха да влязат.

Озоваха се сред огромна терасирана зала, пълна със седалки, а сцената в средата беше оградена с малки въженца. Единствените маси вътре бяха тази на коментаторите и масите за залагания, които се намираха близо до сцената.

Магьосникът-техник, който се беше заел с пренасянето на инструментите, ги остави плавно върху сцената. Въпреки това Сет погледна уплашено барабаните си, когато дръннаха върху пода. Ман им донесе по бира, като каза, че била от тях двамата с О'Райли. Самият той държеше халба и от време на време отпиваше големи глътки от тъмната течност вътре. После отиде да си провери книгите, в които записваха залаганията, а през това време Джейн ги посъветва да оставят бирата за след изпълнението. Лили се съгласи с нея, като допълни, че група „Бормашина“ се натряскали с нещо точно преди първия си концерт и после едва не се сбили с някакъв ученик, защото ги бил гледал лошо.

Докато доцент Ъндед си играеше да им затапва халбите, да ги смалява и да си ги прибира в джоба, учениците помогнаха на техника да качи и останалите инструменти на подиума. После се заеха да ги настройват и да правят саундчек. Щяха да свирят с магията за увеличаване на звука, която Август беше открил, но им я направи

Джейн, защото учениците бяха обещали да не правят магии, докато са в Лондон.

Скоро започнаха да пускат и публиката, и народът се заизсипва на тласъци в залата. За щастие нямаше безредици, пускаха се по толкова хора наведнъж, че да могат спокойно да стигнат до местата си, без да трябва да се блъскат в тълпи. През това време групата и Джейн се бяха оттеглили в бекстейджа, до който се стигаше по един коридор между седалките.

Вътре имаха гримьорна с огромни огледала, хладилник, зареден с безумно количество бира и тиквен сок и множество меки дивани, на които спокойно можеха да се излегнат по двама човека. Учениците седнаха да си починат, а Джейн нареди халбичките на вратичката на хладилника и после се настани в едно кресло, където поради някаква странна причина никой не искаше да седи. Лили затършува в раницата си, която носеше дори тук и скоро подаде на учителката си фотоапарат:

— Ако може, да ни направите снимки, че нашите ще искат да ни видят.

— Добре — усмихна се Джейн, — а който успее да се напие, ще го снимам в пияно състояние и после ще си го закача на стената за смях на котката.

— Само не ги показвайте на директора, — примоли се с жално гласче Евфем.

— Няма — обеща тя. — И да ви напомня — никакви залагания, смятам лично да ви наблюдавам. Ако някой се напие, останалите отговарят за него да не прави глупости.

— Не се безпокойте, доцент Ъндед, аз съм трезвеник по убеждения и ще внимавам за останалите — каза Август.

— Добре, разчитам на тебе. А останалите, да знаете — преди да тръгнем оттук, ще бъдете изтрезвени от мен. С магия. От опит ще ви кажа, че колкото повече сте пили, толкова повече боли. Директорът каза, че иска да ви види след турнира, така че ще трябва да ви представя в най-трезво състояние.

Докато траеше тази тирада, в бекстейджа колебливо влезе Аврора Синистра, насочвана от О'Райли, който отново беше залепен за нея като с лепило.

— А, ето къде сте били — възкликна тя. — Тоя тунел беше тесен като в катакомби.

— За сметка на това гримьорната си я бива — отбеляза Джери.
— Да искате бира, професоре? Или тиквен сок?

— Какво да искам?

— Бира. Мъгълска — обади се Джейн.

— Ами вие, доцент Ъндед?

— Само тиквен сок, благодаря. Не обичам бира.

— Тогава и аз ще пия тиквен сок — след кратък размисъл реши Аврора. Джейн си припомни за една история с нея, включваща пиене, схванат кръст и някакъв чиновник от Министерството и само кимна разбиращо — от онзи случай насам, Аврора доста внимаваше с алкохола на партита.

Цялата компания реши, че ще пие тиквен сок и Лили отиде да донесе чаши от близкия шкаф. В следващите десет минути пиха сок и приказваха по малко, а после дойде време да излязат на сцената.

— Дами и господа, приветствам ви с „добре дошли“ на тазгодишното издание на турнира „Първична магия“! — чу се отвън магически увеличеният глас.

— Допивайте бързо, че след малко сме ние — изкомандва Лили и останалите я послушаха. Чувахе се как тълпата вика в залата, след това гласът продължи да изрежда някакви встъпителни думи.

— И сега, представям ви група „Магически вятър“! — изкрещя гласът и младите музиканти наставаха от местата си.

— Успех! — пожела им Джейн и потупа всеки по рамото.

— Хайде, стискам ви палци! — добави Аврора.

Петимата излязоха един след друг — първа беше Лили, след нея Август, после Джери, Евфем и Сет. Публиката ръкопляскаше и свиркаше. Скоро шумовете утихнаха и групата започна първата си песен.

— Време е и ние да ходим — каза Джейн и двете учителки тръгнаха по тунела. Скоро стигнаха до сцената, където Джери вече размахваше коса и пееше, а останалите бяха залегнали над инструментите си. Местата на двете жени бяха на първия ред, точно до масата на коментаторите, а до тях имаше още пет свободни — явно бяха за групата.

След първата песен публиката зарева одобрително, само някъде вдясно от Джейн се чуваше силно „Уууу“, подсвиркване и викове: „Ходете си вкъщи“.

Няколко песни по-късно тълпата все още се радваше на групата, но хулиганите вдясно продължиха да освиркват и добавиха към репликите си: „Връщайте се на училище“, осъзнали колко млади са музикантите. На Джейн в крайна сметка ѝ писна и измагьоса струя вода, която се стовари безшумно върху тях. Изведнъж виковете и свирканията престанаха.

— Така е много по-добре — извика Джейн през шума на тълпата и Аврора ѝ се усмихна. — Я да ги снимам, тъкмо престанаха да куфееят.

Тъкмо когато Лили беше излязла напред за солото си, Джейн насочи фотоапарата към сцената, фокусира и щракна. Светкавицата блесна за части от секундата и първия ред отсреща примигна. Тя стана от мястото си и направи още няколко снимки на учениците — заедно и поотделно. Свиреха с костюмите си от концерта в училището и определено изглеждаха добре. Джейн остана малко да им се полюбува — петимата свиреха и пееха, изцяло отдадени на публиката си, Джери раздаваше всичкия си глас, а Лили беше пуснала дългата си коса и от време на време я завърташе като перка на хеликоптер. Джейн ги погледа още известно време, след което се запъти към мястото си и понечи да прибере фотоапарата. Преди да успее да го сложи в чантата си обаче, Аврора я прекъсна:

— Дай да те снимам и тебе — изчака Джейн да си оправи косата и я щракна.

— Сега аз ще те снимам. — Джейн понечи да вземе фотоапарата от ръката ѝ.

— Не, аз не обичам. Иди пак до сцената, искам да те снимам с тях.

Джейн въздъхна, което изобщо не се чу, и направи няколко крачки към сцената. Обърна се към Аврора и тя ѝ направи знак с палец, вдигнат нагоре, след което натисна копчето.

Когато групата спря да свири половин час по-късно, се разнесоха аплодисменти и възторжени виковете. Най-силно свиркаха и викаха Джейн и Аврора, докато си загряваха ръцете от ръкопляскания. Бис нямаше по регламент, така че групата се прибра в гримьорната, а след малко двете учителки я последваха.

— Е, как ви се сторихме? — обърна се Джери към учителките, след като се тръшна на един диван.

— Супер бяхте! — извика Аврора, все още екзалтирана от концерта и гласът ѝ отекна в гримьорната.

— Да, много добре се справихте — заяви Джейн и отиде до другия диван, за да прегърне Лили и седналия до нея Евфем. След това прегърна и другите трима, поотделно. През това време се появи магьосникът-техник, понесъл инструментите високо над себе си.

— Оставете ги някъде тук, благодаря — каза Лили, когато видя, че той се чуди къде да ги сложи. Магьосникът ги спусна един по един в ъгъла на помещението, след което се оттегли.

— И така, кой иска бира? — обади се Джейн, която тъкмо надничаше в хладилника. — Тиквен сок така или иначе вече няма.

— Аз! — провикна се Джери.

— И аз! — побърза да извика Лили.

— И аз не бих отказал — срамежливо каза Сет.

— Аврора, ти?

— Аз ще пропусна. Но пък ние можем да се подкрепим с нещо по-силно — и професор Синистра извади от дамската си чанта бутилка джин, което накара Джейн да я зяпне за няколко секунди. — Обаче не знам къде се дяха чашите.

— Давай насам, не се обяснявай — каза накрая Джейн. — Ученици, някой от вас да иска?

Джери се заля от изненада, а Лили прихна и изстреля цял фонтан от бира пред себе си.

— Сет, това нашите учителки ли са, дето ни предлагат да въртим с тях шише твърд алкохол? — попита Джери, докато се опитваше да изчисти петното от костюма си.

— Стига сте се хилили — засмя се Джейн и махна с пръчката си към петното, което веднага изсъхна. — Съжалявам, но ще остане малко леке. Ще се наложи да го изперем в замъка. — След което се обърна към останалите: — Сто пъти по-добре е да се напиете под надзора ми, отколкото някой път, когато ходите в Хогсмийд, и да ви открият да се въргяте в някоя канавка на сутринта.

— Ама нали казахте, че ще ни снимате, ако се напием? — възрази Лили.

— За съжаление не остана лента — ухили ѝ се Джейн.

Тогава Лили си поиска малко от джина, като каза, че така или иначе нямало да се напие, а другите си продължиха на бира. След

кратката алкохолна пауза всички оставиха питиетата и отидоха да погледат турнира, който вече беше започнал.

На ринга имаше двама магьосници — единият се беше свил на четири крака на земята и се опитваше да квака, а другият тъкмо се отблъскваше от еластичните въжета.

— И сега — задушаващото плъосване! — провикна се коментаторът. — Жабчо се засилва, но Комара се навежда и Жабчо се спира във въжетата!

— Значи този, дето се прави на жаба, е Комара, а другият е Жабчо, така ли? — попита объркано Аврора.

— Викат му Жабчо, защото омагьосва другите на жаби — обясни Сет.

— Комарът отскача, но Жабчо му прави препречваща магия... И Комара пада на коментаторската маса!

Тълпата гледаше напрегнато, а голяма част от нея се беше събрала долу при масите за залагания. Двамата продължаваха със сложните хореографии, като периодично се отблъскваха от въжетата и се мъчеха да се улучат един друг, усукваха си глезените и често се изтласкваха от ринга.

За момент Джейн се загледа в публиката и ѝ се стори, че е мернала професор Снейп някъде към върха на залата. Погледна по-внимателно, но магьосникът, който се намираше на това място, вече беше с гръб към нея и се отдалечаваше към изхода. Снейп на „Първична магия“? Това беше смешно. Той винаги беше нагрозен, със свити вежди и високомерно изражение, и не обичаше забавните мероприятия, особено когато се свеждаха до тупаници между двама души. В такъв случай може би е дошъл за концерта. Но кой му беше казал и защо беше решил да ги гледа? Нали ги мислеше за тъпи хлапета, които се правят на музиканти, както ѝ беше казал един път, а пък нея за тяхната бавачка.

— И сега, жабешко цамбурване от въжетата, Жабчо го посреща с магия за смях... Комара тупва върху Жабчо, целия се залива от смях... Отмагьосва се от проклятията и се изправя... Протяга ръце към Жабчо и — о, не! — прилага му кракожелиращото проклятие.

— Ще гледаме ли още от това? — попита Лили Евфем, който седеше вдясно от Аврора.

— На мен вече ми е леко тъпо — обади се Август, преди Евфем да успее да отговори.

— Ей, вижте, Бързака се намесва на страната на Жабчо! — зарадвано каза Евфем.

— А пък Железния дойде да се бие до Комара! — включи се и Сет.

Джери гледаше шоуто, облегнат на едната страна на стола и потропваше с пръсти върху бузата си.

— Аз предлагам, който иска да остане да гледа, а пък останалите да се приберем в бекстейджа — реши Лили.

— И тогава аз трябва да се разделя на две, за да мога да ви гледам едновременно да не се напоркате и да не си изгубите парите на залаганията. Не, по-добре да не се делим. Аврора, идете с Август и Джери... — започна Джейн.

— ... И Лили — прекъсна я момичето. — Да донесем пиенето. Ей сега, доцент Ъндед.

„Това момиче пак ми чете мислите“, каза си Джейн, но не спомена нищо на глас.

Аврора, Лили и двете момчета станаха от местата си и тръгнаха към бекстейджа. Скоро се върнаха с джина и бирата и пиенето започна.

След като Комара и Железния успяха да преборят Жабчо и Бързака, когато се наложи да ловят из сцената поне половин час, на ринга се качиха Заклинателя и Пророка, които изобщо не мръднаха от местата си по време на цялата схватка, а само се замерваха с магии. В крайна сметка Пророка загуби, явно не беше кой знае какъв ясновидец.

През това време Евфем и Лили се бяха напили порядъчно и само се смееха на двамата бореци се магьосници, а когато Железния и Комара се върнаха и започнаха да се налагат с прости магийки и тук-таме по някой ритник, направо се запревиваха от смях. Най-накрая Железния успя да приклепси хилавия крак на Комара с Железната хватка и като го прилепи с тежестта си за ринга, спечели двубоя. Джейн обаче все по-малко следеше какво става там и отделяше все повече време на учениците си. Когато Евфем с олюляване излезе да отиде до тоалетната, тя през цялото време трябваше да наблюдава масите за залагания, нищо че в главата на момчето нямаше такива мисли. На пияна глава можеше да му щукне какво ли не.

Шоуто се израждаше все повече, докато накрая никой от участниците вече не се и опитваше да прилага магии. Няколко хиляди ритника, шамара и прочее фигури по-късно най-накрая приключиха за тази вечер и пианата вече Джейн с голяма мъка подбра нетрезвите си ученици към гримьорната. Аврора поне можеше да ходи сама, което беше голям плюс, предвид, че ръцете на Джейн бяха заети с това да подкрепя двамата руси ученици, а пък Август се беше заел да влочи Джери. След като стигнаха до гримьорната, Джейн положи двамата си подопечни на дивана и извади магическата пръчка. Колко бяха изненадани обаче учениците, когато я насочи към себе си, вместо към тях. Блесна кратка светлина и Джейн разтръска глава.

— Доцент Ъндед, вие пък защо? — попита я Август, който беше единственият трезвен наоколо.

— Пиянството никак не ми е чуждо, Рипър — отговори Джейн със стиснати очи и опипом се намести във фотьойла. След няколко минути се поосафери и каза вече по-бодро: — Но вие няма нужда да бързате. Просто искам да се уверя, че ще ви заведе до Продънения котел, без да направя някой гаф. Все пак, ако има някой желаещ за изтрезвяване, може да ми се обади.

Желаещи обаче нямаше.

След малко в гримьорната влезе О'Райли, ухили се на Аврора, след което каза на Джейн:

— Имаме няколко запитвания за тениски на групата. Какво да кажем на феновете?

— Кажете им да минат вдругиден, тогава ще продаваме пред залата.

— Добре — организаторът излезе от помещението, а Джейн си позволи да пийне малко джин за кураж.

— Ама ние нямаме тениски — завалено каза Лили и както си стоеше, падна в скута на Евфем.

— Дотогава ще направим — отвърна Джейн. — Още тази вечер ще поръчам тениските от склада на едро, а утре вие ще ми помогнете да им измагьосаме някакво лого.

— Утре всички ще сме махмурлии — отбеляза Евфем, като сочеше нещо на отсрещната стена с блуждаещ показалец, докато едва придържаше кръста на Лили с другата си ръка.

— О, не, няма. Аз вече съм бодра като кукуряк. И дори ако искам, мога пак да се напия, както и ще направя в буса.

О'Райли се върна и седна на дивана до Аврора, а Джейн отиде да провери дали инструментите са все още здрави. После пък Лили реши да отиде до тоалетната и тя стана да я придружи; Август заведе момчетата.

Когато Джейн се върна, крепейки Лили, се натресоха на странна гледка — Аврора се мляскаше с ирландеца. Учениците отначало им хвърляха доста учудени погледи, но после свикнаха и не ги забелязваха. Август се опитваше да забавлява с нещо Лили, но не му се получаваше. Евфем пък я държеше да не падне от дивана. Джери и Сет си разправяха вицове, които не бяха особено благоприлични, а Аврора им се кикотеше, когато успееше да отлепи уста от О'Райли. От размислите на Джейн как да се оправя с тотално разложените си подопечни я измъкна Ман, който дойде заедно с един от охраняващите магьосници.

— Време е вече да затваряме, понеже охраната трябва да си тръгва — каза Ман на О'Райли. — Освен това трябва да им платим, Джейсън — и посочи групата.

— Добре, добре — вдигна ръце ирландецът. — Хайде, съкровище, пусни ме за малко.

Двамата организатори и магигардът излязоха за малко, явно за да стигнат до парите, където и да бяха те. През това време Джейн отиде до Аврора и я попита:

— Добре ли си?

— Да, нищо ми няма.

— А тоя ирландец, дето се е лепнал за тебе, сигурна ли си, че го искаш? Като го гледам, нищо чудно да те заведе у тях — Джейн беше погледнала в съзнанията и на двамата — за О'Райли беше ясно какво иска, но мозъкът на приятелката ѝ изглеждаше доста размътен от пиенето.

— Моля те, отърви ме от него. Досаден ми е, обаче съм толкова самотна... Имам чувството, че ще стане като предния път.

Само Август наостри уши да чуе какво е станало предния път, всички останали бяха твърде пияни.

Скоро Ман и О'Райли се върнаха, броиха им двацет златни галеона и Джейн се уговори с тях кога да донесе тениските. Всички

излязоха от гримьорната, а Джейн подбра инструментите и тръгна с другите. Ман и охранителят ги оставиха още на изхода, но О'Райли си вървеше с тях към Продънения котел. Пред кръчмата двамата с Аврора се спряха и Джейсън започна да я уговаря нещо. Джейн заведе учениците вътре, остави инструментите и се върна при тях.

— Хайде, Аврора, трябва да тръгваме — подкани я тя.

— Ей сега — отговори преподавателката, но изглежда не можеше да се откъсне от ухажора си.

— Мистър О'Райли, директорът очаква да се върнем всички, в това число и Аврора — излъга Джейн.

— Аврора, скъпа, не можеш ли да се измъкнеш от този ваш директор-тиранин? — умолително я попита той.

— Съжалявам, не мога — опита се да се отскубне Аврора. — Трябва да се прибирам.

— Ела с мен, само за мъничко.

— Не мога — повтори Аврора, но не тръгна да се дърпа повече.

На Джейн вече започваше да ѝ прикипява — от толкова пияни ученици, сега пък трябваше да се разправя с фирканата си приятелка.

— Хайде, тръгваме — Джейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Добре, добре — Аврора бавно пусна ръцете на О'Райли, след това направи крачка назад и без малко да падне, но Джейн я подхвана. — Лека нощ!

— Лека нощ, скъпа! — отговори ѝ Джейсън.

След това Аврора се обърна и съдейства на Джейн да я прибере в Продънения котел.

Там пък учениците се бяха разплъокали по масите, включително Август, на когото явно му се беше доспало. С голяма мъка двамата с Пиърс ги разбудиха и ги натовариха в буса. Добре, че той ѝ помогна за инструментите, Джейн вече се беше уморила да ги левитира. В буса всички налягаха по диваните, разположени до стените, а Джейн и Аврора се разположиха в хамака, закрепен в един от ъглите. За да поспят по-лесно, Джейн ги изтрезви един по един, като първо ги събуждаше, за да не се учудват откъде им е дошло. Джейн надигна още веднъж от бутилката на Аврора, но се отказа да се налива повече — нямаше кой да ѝ прави компания. Тя остави бутилката в чантата на Аврора и се зави с някакво одеяло. Скоро всички спяха дълбоко.

Когато пристигнаха до портите на училището, всички вече можеха да вървят самостоятелно и прозявайки се, стигнаха до директорския кабинет. Аврора не беше особено координирана, но успя да им пожелае „лека нощ“, преди да тръгне към стаичката си в астрономическата кула. Джейн погледа малко след нея и я остави да се прибира. Би трябвало да успее, каза си тя и реши, че след като е разкарала Джейсън от нея, вече може да я остави да се оправя сама.

Професор Дъмбълдор ги поздрави за концерта и им изчете кратка реч за това колко се радва, че са се върнали трезви (тук погледна към Джейн) и за това колко добре са представили училището. Присъди сто точки на дом Рейвънклоу и, тъй като учениците се прозяваха широко, бързо ги пусна да си ходят по стаите.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

СПОМЕНИ

Все пак, Джейн се радваше, че не е снимала пияните физиономии на учениците си. Както и че никой не беше снимал нея пияна. В крайна сметка беше останала лента, но Лили я употреби за друго.

В неделята след концерта Джейн потърси Лили, но не можа да я намери никъде — момчетата казаха, че се е затворила в тъмната стаичка да проявява снимки. Реши да не я притеснява и вместо това се зае да се готви за задачите си в Ордена.

Една от вечерите през седмицата, когато нямаше много неща за вършене, Лили я навести, за да ѝ покаже снимките. Всички, освен една-две, бяха станали добре. Беше се размазала една от общите снимки на групата, а на друга главата на Евфем беше излязла като жълт облак, разпилян около раменете му.

Лили обаче имаше и още нещо за споделяне.

— Доцент Ъндед, реших да се посъветвам с вас по един въпрос — каза тя, гледайки в пода. — Някои от момчетата от моя курс са разбрали, че сме участвали в откриването на „Първична магия“ и ме поканиха да излизам с тях. Аз обаче не ги харесвам. Особено не ми харесва това, че преди не ме забелязваха особено, а пък сега изведнъж се сетиха за мен.

— Така става, като човек стане звезда — усмихна се Джейн, но след изражението на Лили, което казваше „хич не е смешно“, отговори сериозно. — И аз не ги харесвам такива, но какво да се прави. На мен също ми се лепяха едно време, като бях млада. Направо с лопата да ги ринеш.

— И какво правехте с тях?

— Общо взето има два начина да се разправиш с тях. Или спиш с тях и после ги зарязваш или изобщо не им обръщаш внимание.

— А вие кой от методите прилагаете? — изчерви се Лили.

— По малко и от двата, честно казано. Не ме гледай така, знаеш какви слухове се носят за мен в училище. Ама така е, като съм непредпазлива.

— Да оставим това със спането настрана — припряно каза Лили. — Малка съм още. Как да се отърва от тях и как да позная кой наистина ме харесва, не заради славата ми?

— И аз се питах същото тогава. Всъщност, не е трудно. Или си намираш някой, който да не е чувал за теб, или някой, който те е харесвал, преди да станеш известна. Третият вариант е някой, който не се впечатлява от славата ти. Това са методи за заобикаляне на проблема, но пък са ефективни.

— Благодаря, ще ги опитам — отговори Лили и събра снимките на купчинка. — А вие можете ли да ми помогнете, с вашата легалимантия? Поне да ги отсявам на първо време.

— Нямаш грижи. Само трябва да ми покажеш обекта и ще ти кажа какво мисли за тебе. Но не е лошо и да се научиш сама да преценяваш хората.

По тази методика двете отвяха един рейвънклоуец и двама слидеринци и Лили си отдъхна. Джейн обаче не й каза за другите момчета, които я харесваха още преди концерта — смяташе, че не е добре тя да й отваря очите. Пък и Лили си ги отваряше доста добре сама. Джейн често я виждаше да си приказва с Антъни Стоун или с Роналд Уизли, или с някой друг от ухажорите й отпреди това. Дори забеляза, че Лили си има и почитатели вътре в групата — Август и Джери отдавна я бяха харесали. Това обаче също й го спести, тъй като смяташе, че е добре децата да оправят сърдечните си отношения без нейна помощ.

* * *

Задачите на Джейн в Ордена не бяха сложни — трябваше или да предаде нещо на някого, или пък да проследи и после да докладва колко хора са отишли на някаква среща на смъртожадните. Най-трудното беше, когато се налагаше да говори със заловени смъртожадни и да открива истината в съзнанията им, докато води с тях

разговор, който по същността си приличаше на кръстосан разпит, а по формата — на обикновена светска беседа.

Осъзнаваше, че ѝ трябва уроци по риторика, за да може да се справя перфектно, но и така не беше никак зле — успя да разпита няколко „средни офицери“, според терминологията на Дъмбълдор, което беше значително постижение. Естествено, винаги си имаше охрана, която се движеше незабелязано след нея. Но пък усещането, че Волдемор иска да приключи именно с нея, не я напускаше.

Един път случи на легалимант. Дали на професор Дъмбълдор това не му беше известно или я беше пуснал нарочно, така и не разбра, но нещата, които научи от него, бяха доста интересни. За целта трябваше да проведе мисловна битка с него и в крайна сметка да му направи магия за забрава.

Нещо обаче все още я човъркаше и това беше лоялността на професор Снейп. Вярно, директорът му вярваше, но тя искаше сама да се убеди, че той е верен на Дъмбълдор и Ордена. Ето защо, една вечер през март, когато вече се чувстваше уверена в способността си да се промъква, реши да го проследи до Лондон. Беше надникнала в съзнанието му по-рано през деня, надявайки се той да не я усети и така разбра къде ще ходи вечерта.

Около половин час стоя край изхода на замъка, докато го чакаше да се появи. Вярно, можеше да отиде направо на мястото, но рискуваше да сбърка и той в крайна сметка да не отива там, затова реши да го проследи.

Не след дълго се появи самият Снейп и с безшумна походка тръгна към вратата на замъка. Джейн го изчака да направи няколко крачки и се опита да го последва също толкова безшумно. Когато излезе от замъка, преподавателят се насочи към портите на Хогуортс и след като ги подмина, се магипортира. Джейн използва заклинанието за проследяване на магипортирането и тръгна след него.

Озова се в Лондон, в част, където почти не беше стъпвала преди. Духаше леден вятър, но нямаше сняг. Земята беше влажна, явно скоро беше валил дъжд. Джейн го последва в продължение на няколко пресечки, докато той не стигна до две фигури без маски, чиито лица тънеха в сенките. Бяха мъж и жена. Мъжът почти със сигурност беше Луциус Малfoy, а за жената имаше смътното усещане, че я е срещала някъде преди. Професорът отиде при тях, поздрави ги и размени

няколко думи. След това ги остави сами и тръгна да се връща назад с думите, че май си е загубил нещо. Джейн се сви зад три кофи за боклук до ъгъла на близката сграда и приложи магията, която я защитаваше от погледи и не пропускаше никакви шумове от нея към околния свят. Когато Снейп стигна до нея обаче, само махна с пръчка и магията падна.

— Ъндед — изсъска ѝ той, щом я видя между кофите, — какво правиш тук?

— Проверявам те — вдигна брадичка Джейн. Трябваше да запази самообладание, нищо че беше разкрита. След малко сигурно щеше да ѝ се наложи да си спасява кожата.

— По заповед на директора или как? — продължаваше да разпитва той.

Джейн мълчеше.

— Аха, ясно — ухили се мазно Снейп. — Самоинициатива.

— Дори да е така, трябва да се уверя в твоята лоялност — Джейн вече трепереше, но не смяташе да се предава.

— И разбираш от тактики за проследяване, колкото една музикантка. Още от портите на Хогвортс те чух как се влачиш след мен.

Джейн само го гледаше с предизвикателен поглед.

— И сега какво ще направиш? Ще ме предадеш на приятелчетата си ли? — попита най-накрая.

— Колкото и да си ми омразна, не, не смятам да правя така — спокойно каза той. — Ще те пратя обратно в Хогвортс.

— А ако откажа да отида?

— Ако откажеш, ще се наложи да извикам някой, който да те прибере като малкото дете, което си. — Той вече губеше търпение.

Преподавателката се чудеше в продължение на известно време как да отвърне на тази обида, но Снейп прекъсна мисълта ѝ:

— Имаш ли представа изобщо колко е опасно да си наоколо, докато се срещам с тези двамата? Знаеш ли, че те са най-могъщите черни магьосници след Черния лорд?

— Н-не. Аз...

— И дори бих те оставил да си играеш на шпиони, ако не бяха точно те. Сега обаче ти казвам за последно — върви си.

— Нямам ли поне някакво право да се защита срещу нападките ти? — даде тя воля на тихия си гняв.

— Няма време — Снейп и Джейн едновременно погледнаха иззад ъгъла към Малфой и жената, които се приближаваха към тях. — Ъндед, изчезвай! — просъска той.

След което се завъртя на пръсти и ѝ обърна гръб. Джейн не изчака да види какво ще последва, а бързо извървя разстоянието до края на пресечката и се магипортира. После внезапно я обхвана срам. След толкова учене на това как да се промъква, как да наблюдава, без да бъде наблюдавана, всичко да се срути толкова бързо и по такъв начин. Ясно беше, че още не става за шпионин, но даваше мило и драго да го беше разбрала по какъвто и да било друг начин.

Все пак Снейп, разсъждаваше тя, рискуваше доста пред Волдемор, задето я е остави да се измъкне от мястото на срещата. Особено пък ако някой от смъртожадните разбереше. Ако беше на страната на Волдемор, би трябвало вече да я е предал. Усещането ѝ обаче беше на друго мнение. Освен че беше самовлюбен гадняр, намръщен особняк и двоен агент, професор Снейп беше верен на Дъмбълдор.

* * *

Професор Снейп седеше на креслото в стаята си и мислеше с неудоволствие за тазвечерната си среща с доцент Ъндед. Момичето не беше чак толкова интересно, разсъждаваше той. Дилетантка в шпионажа, неспособна да се дуелира, нито пък беше особено умна. Нито красива, усмихна се вътрешно. Очевидно щеше да повтори грешките на „прочутия“ си баща, също както беше станало с малкото недоносче Потър. Значи нямаше абсолютно никаква причина да ѝ обръща някакво особено внимание. Освен това определено не беше пратеница на Черния лорд, която да го надзирава, както си мислеше по-рано.

Разсъжденията му бяха верни, без съмнение. Следователно заключенията трябваше да са правилни. И все пак винаги се усещаше нащрек около нея. Наистина, у нея имаше две съвсем дребни неща, които го озадачаваха и го караха да внимава.

Едното, без съмнение, беше името ѝ. Поради някакво странно стечение на обстоятелствата, Ъндед носеше фамилията на майка си. Професор Снейп дори не беше чувал за друг такъв случай. В крайна сметка, по негови сведения майка ѝ и баща ѝ са били женени, когато се е родила, следователно по всички правила на магическия и мъгълския свят, тя трябваше да е Джейн Браун. Щеше да ѝ отива — звучеше достатъчно просташко, а за него и неприятно, предвид, че познаваше покойния ѝ баща.

Другото пък беше странный случай с кръвта след дуелирането. Джейн се беше опитала да замаже положението, но беше ясно, че страда от някакво древно проклятие с неясен произход. Отначало Снейп си беше помислил, че проклятието е дело на Черния лорд, но вече не поддържаше това мнение. Изглежда то имаше доста дълбоки корени и това го тревожеше. Не му пукаше особено за Джейн, но смяташе, че е опасно за Ордена в него да членуват магьосници с тегнещи над тях неизвестни проклетия. Освен това, Снейп усещаше, че името и проклятието ѝ са свързани по някакъв начин, но не знаеше какъв. Беше прочел поне няколко книги за древните проклетия, но никъде не срещна нейното. Имаше няколко подобни, но за целта човек трябваше да е от нечовешка раса — медуза или харпия, а Ъндед определено не беше никое от тях.

Той си спомняше добре баща ѝ — дребен човечец, който се мислеше за много хитър и за малко веднъж да измами Лорда. Бяха нападнали някакво много богато магьосническо семейство, чието имение беше пълно със злато и скъпоценности. Браун, който беше старшият на групата, беше омагьосал останалите да не си спомнят за златото, а сам той беше достатъчно добър в оклумантиката, макар да не му стигаше талант за легалимантия.

Занесе на Черния лорд само няколко дреболии — чашка с герб на рода, златен пръстен и прочее. За останалото каза, че сигурно е изнесено в банката Гринготс. За известно време Черният лорд забрави за това, имаше да мисли за други неща. Тъкмо планираше набег над Ордена на феникса, а пък трябваше да държи другите си подчинени под око...

За случката му припомни самият Браун, когато за втори път беше оплескал задачата да доведе дъщеря си при смъртожадните. Беше му казано, че трябва да примами някак бившата си жена да дойде на

определеното място и Малфой и компания да вземат момичето. Обаче госпожата разбрала от съзнанието му какво я очаква, осигурила си ескорт от хора от Ордена, станала битка, в която момичето изчезнало някъде и в сражението останала да участва само безполезната ѝ майка.

Черният лорд искаше да разбере как е станало така, че Сюън беше разбрала какво иска от нея мъжът ѝ, и започна да му рови в мозъка. Оттам изскочиха както множеството кроежи да измами Лорда, така и вече направеното по въпроса. Лордът се ядоса, грабна магическата си пръчка, извика в гнева си:

— Авада Кедавра!

И Джон Браун вече го нямаше.

* * *

По някаква ирония на съдбата Джейн също си мислеше за баща си. Макар да ги беше напуснал, когато тя беше само на три години и практически да не го помнеше, Джон Браун се беше върнал за нея няколко години по-късно, когато тя беше на десет. Майка ѝ ѝ беше показала тези спомени и сега тя ги превърташе из главата си.

Бяха години на страх и ужас, Черният лорд тъкмо беше събрал първия си комплект смъртожадни и Джон Браун беше сред тях. Сюън и Джейн Ъндед живеяха в малкото селце Рейвъндейл и не бяха чували нищо за него в близките седем години. Все пак сред магьосниците в селцето се дочуваха страшните слухове за Черния знак, който се появявал над къщите, където смъртожадните тероризирали хората. С ужас един ден Сюън научи, че бившият ѝ съпруг се е присъединил към тях и започна да мисли какво да направи, за да го държи далеч от дъщеря си. Не ѝ остана много време за мислене обаче, тъй като една есенна привечер съседката дотърча запъхтяна и ѝ каза, че някакви мъже с тъмни мантии и маски идвали към техните къщи. Въпросната съседка беше магьосница и вземаше много насериозно приказките за смъртожадните. Сюън изтича към къщи с надеждата, че все още има време да избяга. Когато стигна до прага, погледна зад гърба си и видя, че маскираните се задават по пътя. Бяха трима и крачеха бавно и заплашително към нейната къща. Сюън по навик взе играчката-метла, която дъщеря ѝ беше захвърлила наблизо и влезе с нея в къщата.

Завари Джейн на пианото да свири нещо, измислено от нея, докато хапваше филия с тиквено сладко, оставена върху инструмента.

— Джейни, скъпа, трябва да ти кажа нещо — запъхтяно каза Сюън.

— Мамо, ако е за сладкото, аз само си дояждах на пианото. Няма повече да правя така, обещавам.

— Остави сега сладкото и пианото. Съседката ми каза, че лошите магьосници, за които ти разправях, идват към нас. И татко ти е с тях. Сигурно искат да ни направят нещо.

— Мамо, а татко също ли е лош?

— Опасявам се, че е така. Качи се сега в стаята си като добро момиче и не светвай лампата. Мама ще ги посрещне и ще види какво искат. Ти стой там и кротувай.

— Да, мамо — уплашено каза малката.

Сюън подаде метлата на Джейн, която я взе в малките си ръчички и тръгна нагоре по стълбите.

Майката седна на един стол зад кухненската маса и обхвана главата си с ръце. Трябваше да измисли какво да прави, а дори не знаеше какво ще искат от нея. Вече не можеше да избяга, дворът беше открит и щяха да я видят.

На вратата се потропа. Сюън се сепна в мислите си, стана и забързано отиде да отвори. На прага стоеше бившият ѝ съпруг, годините изобщо не му се бяха отразили.

— Сюън, скъпа! — с фалшива радост я посрещна той. — От колко време не сме се виждали!

— Джон — сухо каза Сюън.

— Нека ти представя момчетата — това са Нот и Травърс, мои сътрудници.

Браун ги сръга с лакът и двамата неохотно свалиха маските си.

— Хайде момчета, влизайте. Жена ми ще ви настави.

Сюън само сви устни, но нищо не каза. Тъкмо докато затваряше вратата, котката се мушна покрай нея и избяга навън. Първата ѝ реакция беше да отвори и да я хване, но се спря. Тя със сигурност беше в по-добро положение там, отколкото те двете с Джейн в къщата.

— Жено, сложи чай! — разпореди се Браун, който беше ядосан, че Сюън не си направи труда да им посочи столовете, а трябваше те сами да ги намерят и седнат на тях.

Сюзън мълчаливо напълни чайника от чешмата и го сложи на печката. Знаеше, че бившият ѝ мъж се дразни на това, че по неговите думи, „се превръща все повече в мъгълка“ и направи това за собствено удоволствие.

— Както виждам, още си си същата — намръщено констатира той, докато тя сваляше чашите от шкафа с ръце. — Но това вече няма да има значение за дъщеря ни, след като един път я взема при мен.

„Значи това си намислил“, каза си Сюзън. „Сега ще видиш.“

— Не смятам да пускам дъщеря си да живее неясно къде с човек, когото почти не познава. И който не разбира от готвене, пазене на чистота и грижа за по-малките.

— Аз съм променен, не виждаш ли? — захвана да се обяснява Джон. — Вече имам статут, мога да си взема домашно духче и дори жена-прислужница. Джейн няма да остане без грижи.

Сюзън плъзна поглед по повърхността на съзнанието му. Все същото прасе си беше, само дето беше станал по-нахален.

— И да си променен, не съм сигурна, че е към по-добро. Най-хубавото, което можеш да направиш за нас, е да ни оставиш на мира.

— Да, и да расте като мъгълка при тебе. Джейн имаше щастието да се роди чистокръвна, така че по право принадлежи на мен. Стегни ѝ багажа и ѝ кажи, че вече ще живее с мен в столицата. По-бързо, жено.

Сюзън обаче се беше втренчила в мислите му. Нямаше лъжа, той смяташе да ѝ даде около десет минути, за да опакова нещата на детето, след което, независимо дали багажът е готов или не, щеше да го отведе със себе си.

— Добре — каза накрая тя. — Обаче Джейн има много играчки и трябва да ги опаковам всичките, защото иначе ще ѝ е мъчно за тях.

— Колко мислих да се мотаеш?

— Около половин час мисля, че ще ми стигне.

— Имаш двацет минути.

Младата жена отвори вратата на кухнята и тръгна нагоре по стълбите. Стигна до горния етаж и трескаво се размисли, „Совата, къде е совата?“. Старата сова не се ползваше практически за нищо и обикновено обитаваше една празна таванска стаичка. Сюзън взе молив и хартия (перата и пергаментите бяха натикани в един сандък) и се заизкачва към тавана. Зарадва се, когато видя совата да си чисти перата в ъгъла на стаичката, която беше цялата нацвъкана от нея.

— Хайде, миличка, сега ще занесеш едно писмо — Сюзън подпря листа на стената и започна да пише.

„Скъпа Лорелай,
Имам нужда от твоята помощ. Извикай професор
Дъмбълдор у вас, спешно е.

Сюзън“

Завърза бележката за крака на совата и ѝ каза къде да отиде. След като птицата излетя през едно отворено прозорче, Сюзън слезе на долния етаж и отиде право в стаята на дъщеря си.

— Джейни, сега двете с тебе ще отидем на гости на леля Лорелай.

— Леля Лорелай! Страхотно! Мамо, ами с татко какво ще правим?

— Татко ще го оставим тук. Сега бъди добра, облечи си палтото и си обуи ботушките.

Помогна на дъщеря си с обличането, а самата тя си метна някакво старо наметало, което беше цялото избеляло. „Сега остава само едно — как да слезем от втория етаж, без да се пребием“. С магия беше опасно, можеше да привлече вниманието им. Кой знае какви детектори имаха. Изведнъж Сюзън се сети за малката метла. Взе я от купа с играчки, където беше оставена, и я разгледа критично. Нямаше да ги издържи и до края на двора, но за слизане до земята ставаше.

Отвори прозореца, откъдето я лъхна силният нощен вятър. Вече беше станало съвсем тъмно, което идеално ги устройваше.

— Скъпа, качи се на метлата пред мама. Точно така. Сега се дръж.

Сюзън се оттласна от пода, наведе се, за да мине през рамката на прозореца и двете полетяха на метлата, която едва издържаше тежестта им. Спуснаха се стремглаво надолу и паднаха почти безшумно в храстите.

— Мамо, метлата не държи — тихо каза Джейн.

— Знам, миличка. Не говори — прошепна Сюзън. — Ще я оставим тук.

Останалото беше по-трудно от слизането. Тичане през двора, прехвърляне на оградата и след това бяг към гората. Джейн скоро остана без дъх и се наложи майка ѝ да я вземе на ръце. През това време студеният вятър ги пронизваше и им пречеше да напредват. Когато стигнаха достатъчно навътре в гората, Сюзън извади магическата си пръчка и магипортира двете първо някъде в Уелс, след това в Съри. Повървяха още известно време и скоро стигнаха до малко селце. Сюзън почука на вратата с детето на ръце и притеснено огледа съседните къщи. Никъде не светеше и на пътя не се виждаше пукнат човек — леденият вятър беше прогонил всички по къщите им.

Отвори им самият професор Дъмбълдор, водачът на Ордена на феникса.

— Професор Дъмбълдор, трябва да говоря с вас — каза Сюзън с облекчение.

Магьосникът взе свитото уплашено дете от ръцете ѝ и ѝ направи място да влезе. Лорелай вече ги чакаше пред напаленото огнище, над което висеше чайник.

— Много ти благодаря, Лора, направо не знам какво да кажа! — Сюзън отиде до нея и я прегърна разтреперано.

— Разкажай, какво стана? С професор Дъмбълдор много се уплашихме за теб.

— Джон пристигна. С двама от неговите — разхълца се Сюзън. — Знаете за Джон, нали?

— Знаем — отговори спокойно професорът.

— Искаше да вземе Джейн да живее при него. Уплаших се и избягах. Сигурно все още са в къщата ни.

— Успокой се, никой няма да ти вземе Джейн. Догодина тя ще постъпи на училище в Хогуортс, където ще я пазим възможно най-добре. Тя вече прави магии, нали?

— О, да. Съкровище, разкажи на професор Дъмбълдор за дъската в часа по математика и за котката, дето подгони кучето.

— Професоре — започна делово Джейн, — веднъж ми беше скучно в час по математика. Задачата беше лесна. И докато гледах към дъската, тя се изтри сама. А пък един друг път съседското куче беше подгонило котката ни. Аз много се ядосах. И докато се осъзная, вече котката гонеше кучето, а пък то избяга през три двора.

— Браво, моето момиче! — каза искрено професорът. — Ще стане вещица от теб.

— А като ида в училище, не искам да уча отвари. Понеже веднъж изпих една и беше гадна.

Всички се засмяха, а Сюзън каза:

— Това беше препаратът за чистене на котли, скъпа. Не всички отвари са такива. И не всички се пият.

— Не ме интересува, не искам да ги уча — тросна се момиченцето.

— Ако ти дам бонбонче, би ли се съгласила да учиш отвари? — попита професор Дъмбълдор.

— Две бонбончета — след кратък размисъл каза Джейн.

Професор Дъмбълдор бръкна в джоба на мантията си и извади оттам няколко бонбонки, от онези, които се правеха в Хогсмийд.

— Всичките са за теб. Само че при едно условие — ще ми отстъпиш майка си за малко, имаме да обсъдим нещо.

Джейн само кимна, събра бонбонките в поличката си и отиде до огнището да си играе. През това време тримата възрастни се съвещаваха.

— Ще осигурим охраняващи заклинания на къщата ви, всъщност цялото село ще бъде под наблюдение и омагьосано, така че на смъртожадните ще им е трудно да го открият. В него живеят прекалено много магьосници, които трябва да бъдат защитени. Том Риддъл и последователите му не познават заклинанията ни и не знаят как да ги развалят. Все пак бъдете нащрек и не пускайте непознати в къщата си.

— Благодаря ви много, професоре. Аз пък искам да се предлага за член на Ордена на феникса.

Двамата с Лорелай я погледнаха учудено, досега никой не беше споменавал Ордена.

— Сюзън, откъде знаеш? — попита я професор Дъмбълдор.

— Професоре, Лорелай ми е приятелка, както и още една-две членки. Вие си помислете откъде знам.

— Ама аз нищо не съм й казвала — опита се да се защити Лорелай.

— Спокойно, Лора, аз знам как е разбрала. Ще имаме предвид този канал, колкото и малко да е използван, и ще опитаме да го

защитим. Ще дойда утре да обсъдим членството ти, а вие си починете тази вечер.

— Благодаря ви, професоре.

Директорът се поклони на двете и тръгна да си ходи, а Лорелай го изпрати до вратата.

— Сю, откъде знаеш? — попита я Лора след това.

— Нека да кажем, че съм ви подслушала — отговори Сюзън и с това спря по-нататъшните въпроси.

Какво стана по-нататък, Джейн ясно си спомняше и сама. Приемането в Хогуортс, членството на майка ѝ в Ордена. Беше много благодарна на баща си за това, че сам се беше затрил, защото ако не беше, тя лично щеше да го очисти. Първо, защото разби семейството им два пъти и второ, защото заради него майка ѝ загина в делата на Ордена.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ

Джейн чакаше шестокурсниците от Грифиндор да дойдат за час при нея. До началото на занятието обаче имаше около половин час, затова тя седеше зад бюрото си и проверяваше домашни. След малко вратата се отвори и тя по навик вдигна поглед, за да види кой влиза. Беше Хари Потър, самичък, без двамата приятели, с които се моташе обикновено.

— Здравей, Хари! — каза Джейн и пак заби поглед в пергамента, който проверяваше. — Къде са приятелите ти?

— Здравейте, професоре! Рон и Хърмаяни имат отвари, а аз не ходя на този предмет.

Джейн отново вдигна поглед. Всичко ѝ стана ясно — професор Снейп не го беше допуснал до часовете си. После пак се съсредоточи в домашното с безучастен поглед. Нито единият, нито другият ѝ бяха особено симпатични, че да се загрижи за взаимоотношенията им.

— Разбрах, че и вие сте в Ордена на феникса — изтърси накрая дребосъкът. — И искам да ви кажа, че много ви симпатизирам.

Преподавателката почти подскочи на стола. Някой е казал на този развейпрах за Ордена на феникса?

— Хари, откъде знаеш всичко това? — попита тя и успоредно с това се зае да пресява изскачащите в главата му картини.

— Професор Дъмбълдор ми каза — отговори просто момчето. Нямаше лъжа, Дъмбълдор определено беше за бой. Явно доста често споделяше важна информация с Момчето, което правеше поразии, докато в същото време криеше доста от сведенията от по-възрастните си сътрудници. Но защо си беше осигурил такава голяма дупка в сигурността, запитва се тя?

— Какво още ти каза професор Дъмбълдор? — попита Джейн, докато продължаваше да му наднича в главата.

— О, разни неща — неопределено каза Хари.

Разните неща включваха поверителна информация за Ордена на феникса, Потър беше присъствал на негови сбирки, познаваше доста членове. На Джейн й стана лошо. Вярно, че организацията беше пробито корито, що се отнася до задържането на важна информация в нея, но този пореден пробив в сигурността я подразни.

Но имаше и още нещо — предната година учениците и разни хора от Ордена се бяха били със смъртожадните за някакво безполезно пророчество в Министерството на магията. В схватката беше загинала жена от Ордена на име Емелин Ванс, а Сириус Блек беше ранен. За всичко това, естествено, беше виновен Потър. Най-лошото беше, че това не беше първият му провален опит да спасява света. А сега замисляше нов.

— Професор Снейп ми каза какво се каниш да направиш — излъга Джейн. — И мога да ти кажа, че никак не е разумно.

— Професор Снейп не би ви казал нищо, той ви мрази — с леко забавяне отговори Хари.

— Към теб също не е особено топло настроен, така че ми каза. Решил си пак да се сбиеш с лорд Волдемор.

— Не е вярно! — веднага се разпищя хлапето. — Не може да ви го е казал!

— Тогава откъде знам?

Малкият Потър млъкеше.

— Хари, знам какво си се опитвал да направиш. В първи курс са те открили полузадушен от дяволска примка заедно с приятелчето ти Роналд. А другата ти приятелка Хърмаяни са открили в стаята с шаха. Казали сте, че се опитвате да спасите Философския камък от лорд Волдемор.

— Ама...

— Във втори курс са ви открили почти умрели двамата с Джини Уизли в едно подземие. В трети си се опитвал да спасиш кръстника си, вследствие на което почти си предизвикал малък апокалипсис. В четвърти курс заради теб е загинал човек. А за миналата година даже не искам да говоря.

Джейн спря, за да си поеме въздух.

— Това, което искам да ти кажа, е, че трябва да спреш да се опитваш да спасяваш света. На твоята възраст аз бях в същата опасност от лорд Волдемор, в която си ти в момента. Но майка ми ме

скри в Хогвортс. И добре направи. Иначе нямаше да оживея да навърша пълнолетие. Предлагам ти да направиш същото. Вместо да си търсиш боя, взemi и се погрижи за безопасността си. Искаш ли родителите ти да са се жертвали напразно?

— Н-не.

— Тогава ме послушай.

Преподавателката още дишаше тежко, когато по прозореца почука една сова. Лили я питаше нещо за един неин ухажор. Четенето на писмото даде възможност на Джейн да се успокои и да каже на Хари:

— Не го вземай толкова навътре. Просто стой в безопасност.

Хари обаче стоеше на мястото си като закован, с поглед, забит в пода. Да, Волдеморт трябваше да бъде отстранен, помисли си тя, но не от едно дете. Най-добрата ѝ надежда беше в професор Дъмбълдор.

* * *

Вечерта Джейн тъкмо се прибираще от столовата, когато зад нея се чу глас:

— Ъндед, ако може за минута.

— Кажете, Снейп — ледено отвърна тя и със съжаление погледна към вратата на стаята си, която се намираше само на няколко метра разстояние. Ако беше побързала, щеше вече да се е прибрала там и той нямаше да може и с топ да я извади отвътре, както казваха мъгълите.

— Намерих това у мой ученик — продължи той и размаха пред нея снимка, на която беше тя, заедно с Лили и групата. Беше една от онези, които бяха направили на откриването на Първична магия.

— Трябва ли да съм разтревожена от този факт? — иронично подметна тя. Още не можеше да забрави унижението, когато Снейп я откри между кофите за боклук.

— Развращаването на вашите ученици с подобни „музикални“ прояви си е ваша работа. Но няма да допусна да въвличате в това и моите ученици.

— Имам разрешението на професор Дъмбълдор да занимавам учениците с музика. Колкото до вашите ученици, и с пръст не съм ги

пипнала. Сигурно някой от моите му е дал снимката.

— Вие отговаряте за вашите ученици, каквото и да са направили.

— Не мисля така. Аз не съм ръководител на дома и учениците не са „мои“. Обърнете се с претенциите си към професор Флитуик.

— Слушай, Ъндед, прекрасно разбирам какво се опитваш да направиш. Опитваш се да промиеш мозъците на всички ученици, до които се докопаш. Искаш да повярват в твоите „методи“ и твоята „музика“, които, по всеобщо мнение, са пълен провал.

— Не мога да разбера, откъде вземаш смелост да критикуваш методите ми и музиката ми? Защо не се криеш по дупките както досега, Снейп?

— А ти как намираш смелост да се излагаш с твоите „концерти“?

В главата на Джейн вече бушуваше ураган, а очите ѝ мяхаха светкавици. Задъхвайки се от ярост, тя понечи да бръкне в джоба си за пръчката, но Снейп се оказа по-бърз и хвана китките ѝ. Опита се да извие ръцете му, но не можа да помръдне и на милиметър здравата му хватка. Единственото, което можеше да направи в момента, беше да му покаже откриването на „Първична магия“ и скандиращата публика. Той веднага контрира с образа на Антъни, въздишащ по снимката на Лили, като се постара да предаде колкото може повече гняв в картината.

— Не си прав, изобщо не си прав — прошепна трескаво тя и му показа образ на това как Лили също въздиша след Антъни.

Снейп настойчиво се опита да научи още нещо по въпроса, но Джейн затвори съзнанието си. Той продължаваше да настоява срещу мисловните ѝ бариери, и тя започна да се дърпа. Притисна я към себе си, за да не му избяга. За пръв път бяха толкова близко един до друг и професор Снейп изпита настойчивото желание да бъде с нея. Поколеба се за части от секундата, но после реши да се поддаде на желанието. Оставяйки разпита за по-късно, той пусна китките ѝ, обгърна кръста ѝ и я целуна. Джейн отначало прие целувката, но после бързо се откъсна от него, измъкна дясната си ръка и му залепи шамар. Той я изгледа свирепо, хвана ръцете ѝ и ги изви зад гърба ѝ. Възползвайки се от нестабилното му положение, тя отстъпи крачка назад, обхвана крака му със своя, докато той правеше крачка напред и го препъна. Снейп се залюля, тя се опита да го бутне назад, но той се наклони към нея и я повлече със себе към студения каменен под.

Джейн лежеше по гръб, притисната от теглото на Снейп. Почти не беше почувствала сблъсъка с твърдия под. Усещаше необяснимо привличане към Снейп, усилено още повече от близостта му. Можеше да го отблъсне настрани и да го остави да лежи там, но волята ѝ я напускаше. Защо толкова я привличаше един обикновен учител, пък бил той и двоен агент? Дали трябваше да му се отдаде или да се опита да го омагьоса с нещо гадно? Тя се колеба в продължение на няколко секунди, след това взе решение.

Нищо нямаше да ѝ стане от още един мъж, пък бил той и професор Снейп.

Обви ръцете си около гръдния му кош, долепи устни до неговите и го целуна.

Двамата се целуваха така в продължение на няколко секунди, след което Джейн се размърда под него. Той се отлепи от нея и полека се изправи, след което ѝ помогна и да се стане на крака. Тя го хвана за ръката и го поведе към стаята си, а той просто я последва.

В това време Лили, момчетата и Антъни се бяха свили в една ниша наблизко със зяпнали усти. Бяха спрели тук на път към стаята на Лили и момчетата, където смятаха да вмъкнат контрабандно Антъни. Щом вратата на стаята на Джейн се затръшна, учениците най-накрая успяха да си затворят устите и да проведат кратък спор.

— Сигурни ли сте, че онова, което се случва там, е по взаимно съгласие? — окопити се пръв Антъни.

— На мен ми изглежда така — отвърна Август.

— Ами ако тя му направи нещо?

— Как така — тя?! — прошепна Лили. — Той може да ѝ навреди повече.

— А какво можем да направим ние по въпроса? — прекъсна ги Джери.

— Тропаме по вратата, докато ни отворят... — започна Антъни.

— И после?

— ... после губим 250 точки от Рейвънклоу и 50 от Слидерин. Съветвам те да направиш точно така, ако искаш да излезете пред нас, Антъни — промърмори Август.

— Хайде да приемем, че са достатъчно големи да знаят какво вършат и просто да ги оставим на мира — предложи Лили.

— Дамата е права — съгласи се Август. — Елате, да видим какъв въпрос ще ни зададе Орльо този път.

— И дано не е труден — включи се Евфем. Той винаги имаше проблеми с отговарянето на въпросите.

— А къде ще спи Антъни? — попита Сет след малко.

— В моето легло — отсече Лили и побърза да добави. — А аз ще спя при Евфем.

— Иххаа, жена в леглото ми — зарадва се той.

— По-тихо! И ще се държиш прилично, че иначе ще ти отпера и аз един — закани му се Лили.

— Слушам, сър!

* * *

Сутринта Сивиръс Снейп се събуди на необичайно място, където въобще не си спомняше да си е лягал да спи. Намираше се в широко легло със син балдахин на четири колони. На тоалетната масичка от едната му страна бяха оставени правоъгълни очила със синя рамка, които леко проблясваха на светлината, идваща от прозореца. В краката му се беше свило нещо топчесто и космато, което Сивиръс не можеше да разгледа добре, защото друго нещо, подпряло се на рамото му, му пречеше да се надигне. Той обърна бавно глава на другата страна и огледа въпросното нещо. Върху гърдите му се беше разпиляла дълга гъста коса с неопределена форма, под която прозираше бяла шия, а под гърба си усещаше ръка, очевидно провряна там в опит да бъде използван за възглавница.

„Джейн Ъндед“, припомни си светкавично Снейп. Жената, с която снощи бяха водили кавга в коридора, където толкова беше заприличала на покойната си майка в гнева си, че той я беше целунал, без много да му мисли. Тя веднага му отвъртя шамар, но после, очевидно осъзнала грешката си, го целуна за втори път и го завлече в стаята си. Навсякъде се разхвърчаха дрехи, той я целуваше по врата, докато тя седеше на бюрото... Накрая го завлече в леглото, пък и той не се дърпаше особено. Отдавна не му се беше случвало да бъде с жена, но трябваше ли да е точно Ъндед? Вярно, приличаше доста на

майка си, особено в някои моменти, но това не беше причина да ѝ налита.

Чувстваше се използван и изцеден. Гърбът му беше схванат и го болеше, а колкото до мускулите му — усещаше ги все едно някой е налял в тях олово. Може би трябваше да бъде ядосан или разгневен, но Снейп изобщо не чувстваше това. Вместо това се усмихваше вътрешно. Все пак не беше ясно кой кого е употребил.

Внезапно почувствал остра болка в схванатия си гръб, той се размърда и се обърна на една страна. Джейн също помръдна в просъница и го прихвана с ръка през кръста. Очевидно засега нямаше как да се измъкне. Поне косматото нещо, което се беше наместило в краката му, недоволно напусна убежището си, скачайки на земята. Снейп установи, че представлява просто котка на шарени петна, и ако се съдеше по това, че се беше свила в неговите, а не в нейните крака, най-вероятно беше женска. Сивиръс погледна през прозореца, но не видя нищо повече от заснежен планински връх, обвит в облаци. Наблюдаваше го известно време, но скоро му омръзна и започна да разглежда любопитно из стаята. За негов късмет на долния рафт на тоалетната масичка имаше оставена книга, затова той се протегна и я взе. Беше „Енциклопедията на магическия рок“. Сивиръс започна да я разлиства напосоки в опит да си припомни за някоя известна му група и скоро попадна на смътно позната снимка на жена. Под нея пишеше „Джейн Сюзън Ъндед“.

Сивиръс разгледа внимателно снимката с мисълта, че може да се е объркал. Но всичко съвпадаше — къдрава кестенява коса (той дори се обърна да провери), очила с правоъгълни рамки, тъмни очи. Изглежда неговата колежка се е занимавала доста сериозно с това преди. Преди какво? Преди Черният лорд да се върне, каза си той кисело. Може би дори историите ѝ за него и смъртожадните бяха верни. След двубоя със смъртожадните той беше ревизирал теориите си относно Ъндед, въпреки че продължаваше да я мрази. А сега... той отново погледна към спящата жена, държейки книгата в ръка. Сега вече не я мразеше, реши накрая.

„Музикантка“, помисли си Снейп с неприятно чувство, „което значи пари, внимание и без съмнение, много мъже. Залагам седем към две, че парите отдавна са свършили. Но за какво ли ѝ е притрябвал обикновен гимназиален учител като мен?“ Сивиръс не можа да

довърши мисълта си, защото беше прекъснат от авторитетен глас, който наруши тишината.

— Джейн, ставай! Закъсняваш за работа! Ставай — имаш час след 20 минути! — нареждаше гласът. — Джейн, богърти те взели, изтърсвай си задника от проклетото легло!

Сивиръс се огледа наоколо, за да установи откъде идва гласът, но не забеляза нито магьосник, нито дори покровител, който би могъл да е материалният му източник. Той побутна Джейн, но тя само се размърда и се обърна на другата страна. Разтърси я по-силно и този път я попита:

— Джейн, какво трябва да е това?

— Гаден будилник! — промърмори тя в просъница, след което се провикна по посока на бюрото си. — Млъквай, днес е събота.

— Няма да ме метнеш, Джейн — отвърна будилникът с назидателен тон. — Ставай веднага!

Джейн се надигна в леглото ругаейки („Капите те взели!“) и, фокусира за момент върху Снейп, му каза:

— Сивиръс, подай ми тази проклета машинария, ако обичаш.

Снейп остави книгата на масичката, стана от леглото и отиде до бюрото, което беше заринато от най-различни предмети.

— Как изглежда? — попита той, ровейки в безпорядъка, натрупан върху плота, откъдето идваха звуците.

— Сфера със стрелки — каза Ъндед. — Не по-голяма от блъджър. Ако ще ти е по-лесно, можеш да събориш всичко на земята.

След тази щедра покана, Снейп избута върха на купчината, който се посипа с поредица от глухи тупвания на пода. Вече разполагайки с по-малко кандидати за малка сферична досада, той лесно се ориентира по звука и измъкна малкия нагъл звяр за крачето.

— Пусни ме, ти не си Джейн! — изписка той жалостиво, но Снейп не му обърна никакво внимание. След като го занесе на собственичката му, тя го изгледа кръвнишки и побърза да го почука с магическата си пръчка, която беше оставила под леглото.

В стаята мигновено настъпи тишина. Вече разсъннена, тя го пусна на пода до леглото и се усмихна на Сивиръс.

— Добро утро, професоре — каза тя и го прегърна с две ръце. В този момент Снейп установи, че ако е имал някакво желание да бяга, последната възможност тъкмо беше отлетяла.

„Може би не е толкова зле“, усмихна се той на себе си и се обърна към Джейн.

* * *

Джейн и Сивиръс слязоха в Голямата зала чак за обяд. Дори бяха малко закъснели, затова когато вървяха към Височайшата маса, всички учители бяха вперили любопитни физиономии в тях. Снейп не можа да изяде и половината от порцията си, когато професор Дъмбълдор го заговори загрижено:

— Снощи те търсих, Сивиръс, но никакъв те нямаше в кабинета ти. Къде ходиш?

— Бях в библиотеката — оправда се бързо Снейп.

— В три часа през нощта?

Джейн едва не прихна, с което си навлече продължителния поглед на професор Дъмбълдор. След като той не се опита да измъкне нищо от нея, Джейн спокойно отклони поглед към супата си и продължи да се храни.

Снейп обаче нямаше този късмет, забеляза тя с периферното си зрение. Директорът се беше вторачил в него и със сигурност измъкваше информация. Тя започна едва прикрито да наблюдава лицето на професор Дъмбълдор, което най-напред беше угрижено, после стана назидателно, след това учудено и накрая доволно. Явно беше успял да изкопчи доста неща от Сивиръс, ако се съдеше по широката усмивка, която се беше разляла по лицето му. После директорът погледна към Джейн, която надяна възможно най-невинно изражение на лицето си и побърза да се съсредоточи в купичката си. Не успя обаче да остане съсредоточена задълго, защото знаеше, че директорът я гледа. В крайна сметка вдигна поглед и предаде кратък „отчет“ за снощи. Беше й много интересно какво ли беше научил професор Дъмбълдор, но не смяташе, че е добре да се опитва да разбере. Със сигурност щеше да издаде повече, отколкото да научи.

Не се сдържа да не направи кисела физиономия, но скоро й мина — все пак не беше влюбена в професор Снейп, дори не го харесваше кой знае колко. Беше напълно безразлична. Може би дори щеше да си върне предишната омраза, но едва ли би го потърсила скоро за каквото

и да било. Изобщо не ѝ беше притрябвал. Дояде си остатъка от третия пай, без изобщо да поглежда към него и побърза да стане от масата. Както се беше изправила, насочи поглед към професор Дъмбълдор, за да се извини, че напуска масата и да каже довиждане. Но по пътя очите ѝ срещнаха тези на професор Снейп и за кратък момент тя се почувства разтърсена като от мълния. Извини се припряно и светкавично напусна масата.

* * *

Следобед Джейн се опита да чете книга, но снощната история не ѝ даваше мира. Тъй като цялата лепнеше от пот от среднощните „упражнения“, отиде да се изкъпе набързо. Смяташе, че банята ще ѝ помогне да си избистри главата, но призракът на Снейп сякаш все още я преследваше. Не беше влюбена в него, не можеше да е, повтаряше си наум, но не си вярваше особено. Накрая, когато вече се изплакваше на душа, реши да говори с него и да му обясни твърдо, че не иска случката да се повтаря. Той можеше и да се нацупи, но едва ли щеше да ѝ противоречи.

Завладяна от решителност, Джейн се върна в стаята си, изсуши си косата и облече най-хубавата си мантия, за да си повиши самочувствието за разговора със Снейп. Когато най-накрая се приготви, навън вече беше паднал мрак. Това леко я подразни, тъй като искаше да говори с него по нормално време, но нямаше какво да направи по въпроса.

Остави четката за коса на бюрото си и решително тръгна към вратата. Колко хубаво беше, че повечето мъже в училището бяха или твърде стари, или твърде млади и не ѝ обръщаха капка внимание. Прекалено изтощена, за да се занимава с когото и да е, в момента тя се радваше на липсата на поклонници. Карл спря да ѝ досажда преди около две седмици, когато си намери нова приятелка, сега трябваше само да убеди и Снейп да престане и всичко щеше да бъде наред.

Нетърпелива да приключи най-сетне с тази история, тя забърза надолу по стълбите. Колкото по-надолу слизаше, толкова по-силно биеше сърцето ѝ. Отначало си помисли, че е от бързото темпо, което поддържаше, но дори след като забави крачка, се почувства

развълнувана и объркана. Когато стигна до вратата, вече дишаше на пресекулки миришеция на плесен въздух, без да може да се успокои.

Около минута по-късно успя да си наложи някакво привидно спокойствие и потропа на вратата му.

— Здравсти, Сивиръс! — поздрави го с усмивка, щом ѝ отвори. Снейп я изгледа с учуден поглед и ѝ отговори със сравнително учтив тон:

— Добър вечер, Джейн. Какво те води насам?

— Искях да говоря с теб — каза тя и му предаде в допълнение мисълта „За снощи“.

— Влез вътре — покани я той и отвори по-широко вратата, докато изучаваше внимателно Джейн.

Тя пристъпи в стаята и разгледа любопитно помещението. Почти не се беше променило от последната ѝ визита преди няколко месеца. Под малкото прозорче в дъното беше разположено масивно бюро със стол, всички стени бяха покрити с шкафове и библиотеки, а в креслото пред камината лежеше книга за бунтовете на таласъмите. Професор Снейп взе книгата, затвори я и я остави небрежно на бюрото, след това посочи на Джейн да се настанява.

— Е, какъв е проблемът? — запита той с хладен глас, докато Джейн все още обикаляше колебливо зад фотьойла.

— Става въпрос за отношенията между нас — заяви тя, като се опита да прикрие треперенето в гласа си. Той тъкмо придърпваше единствения в стаята стол към камината. Тя се опита да го погледне в очите, но усети как погледът му я пронизва и заби поглед в библиотеката зад него.

— Какво смяташ, че трябва да изясняваме в отношенията си? — спокойно попита Снейп.

Джейн обаче мълчеше като риба. Искаше да му каже, че не го харесва, че не иска да има нищо общо с него, но не можеше. Още повече — чувстваше, че това, което искаше да му каже, не отговаря на истината. И докато се бореше с желанието си просто да побегне към вратата и нагоре по стълбите, обикаляше зад креслото и от време на време се хващаше за облегалката.

Снейп я харесваше, това беше очевидно. Както беше очевидно и че трябва да стои далеч от него. Лошото беше, че тя никога не

успяваше да се държи далеч от мъжете, дори когато беше ясно, че я вкарват в неприятности.

Докато се чудеше как да постъпи, Снейп седна в креслото и се обърна към нея в очакване.

— Искам да кажа, че те харесвам — изтърси накрая тя и веднага сложи пръсти върху устата си.

Той не каза нищо, само се подсмихна леко и продължи да я наблюдава.

Джейн продължи да обикаля стаята и да мисли какво да каже. Някъде по време на третата ѝ обиколка Снейп ѝ посочи да седне на стола, но Джейн само поклати глава. Беше толкова тихо, че се чуваше прашенето на огъня в камината.

По време на петата ѝ обиколка той спокойно потупа скута си. Джейн се поколеба за секунда, после заобиколи креслото и се намести върху коленете на Снейп. Обгърна раменете му с ръце и го целуна с желание.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

АЛИСЪН

Връзката между преподавателите Снейп и Ъндед продължи тайно, както и беше започнала. Двамата се срещаха обикновено след вечеря и прекарваха цялата нощ заедно, събуждайки се сред омотаните чаршафи, които миришеха на секс. Джейн беше сравнително обиграна, знаеше как да доставя удоволствие, а Сивиръс компенсираше с усърдие. Не беше непохватен, но си личеше, че му липсва практика. Затова пък имаше голямо желание да навакса.

Отначало Джейн смяташе, че Снейп е недодялан грубиян, който ще ѝ втръсне след няколко пъти. Но не беше познала. Всъщност новият ѝ любовник се оказа чувствителен и внимателен и може би именно затова беше развил грубиянското си държание — като защитна реакция. Нещо повече — беше започнала да се влюбва и с това се появи и страхът ѝ, че ще го загуби по един или друг начин. А когато до тях стигна новината, че министърът на магията е сменен с човек, верен на Черния лорд, всички започнаха да се страхуват за бъдещето. Джейн се будеше с писъци от сънищата, които сънуваше и Сивиръс дълго след това я прегръщаше и успокояваше.

— Нека се махнем от тук — беше ѝ казал веднъж, докато я държеше в прегръдките си. — Ще отидем да живеем някъде далеч и тази история вече няма да ни засяга.

Джейн само поклати глава:

— Не можем. Знаеш, че Черният лорд набира мощ и скоро няма да има място, където да се скрием от него. Освен това аз все още имам да му връщам за нещо.

— Знам, за Сюън — каза той, докато продължаваше да я прегръща.

Джейн го погледна стреснато. Откъде знаеше?

— Крещиш насън. Викаш майка си — той премълча останалото — споменът за смъртта ѝ, който пазеше в главата си. — Аз обаче нямам какво повече да добавя в тази борба. Втръснала ми е.

Шестнайсет години от живота си съм дал и за едната, и за другата фракция.

— Искаш просто да се махнеш — кимна Джейн и косата върху голите ѝ гърди се размърда. — Аз обаче чувствам, че трябва да стоя тук. Ще си остана нищожен паразит, ако не съм тук до края.

— Разбирам. Значи оставаме.

— Сивиръс, за мен ще е по-спокойно, ако не трябва да се тревожа и за теб.

— Жено, не се прави на герой. Трябваш ми жива. И щом имам възможността да стоя тук и да те защитавам, не смятам да ходя никъде.

Джейн чувстваше и облекчение, и тревожност. Беше свикнала, че е сама в тази борба, а сега трябваше да мисли и за благополучието на още един човек. Освен това донякъде по детски се дразнеше, че той е по-добър от нея в това. Искаше да го настигне, да го задмине... Но осъзнаваше, че няма да може да навакса шестнайсет години преднина. Трябваше просто да се покаже достойна за него.

* * *

Двамата бяха решили да седят на известно разстояние на сбирките на Ордена на феникса, за да не предизвикват подозрение. Откакто новината за смяната на министъра се разпространи, все повече хора се записваха в Ордена. Един ден, тъкмо в началото на срещата, професор Дъмбълдор представи няколко нови члена. Сред тях беше и висока жена с тъмна права коса и ръце, обвити в бели ръкавици. Джейн събори пергамента си от изненада и Сивиръс веднага погледна към нея, за да разбере какво става. Тя му предаде поредица от образи — тя и друго малко момиченце, с което си играят заедно, след това фамилното дърво, където от това на Джейн се отклоняваше малък клон около две поколения преди нея. Защото жената беше втората братовчедка на Джейн, Алисън Ъндед.

Професор Дъмбълдор каза, че Алисън щяла да се занимава с разузнаване и Джейн малко се намръщи. Все пак за тази работа самата тя трябваше да работи няколко месеца в училището, преди да ѝ се доверят. Но пък Алисън щеше да бъде в някакъв екип заедно с други

членове на Ордена, което издигаше Джейн над нея — все пак тя беше непосредствено подчинена на директора.

Алисън не позна Джейн веднага. Чак когато я сложиха да седне на мястото точно срещу нея, очите на новодошлата се разшириха изненадано — беше забелязала братовчедка си. Двете обмениха кратки послания, от което Джейн научи, че Алисън наистина е била на експедиция някъде из Азия, когато совата с лошите новини стигнала до нея и тя решила веднага да се присъедини към Ордена — беше чувала за него от майка си Джейн, която се беше включила за кратко в първия Орден, както и от леля си Сюзън — майката на братовчедка й Джейн.

Снейп, който беше следил мисловния разговор между братовчедките, погледна към Джейн, щом той свърши, но тя само му показва, че ще поговори по-късно за това с него.

На срещата обсъдиха възможността за скорошна открита война с последователите на Лорда, но всички мислеха, че смъртожадните едва ли ще посмеят да ги нападнат.

След това Джейн, Сивиръс, както и Алисън, изостанаха от другите. Джейн ги поведе към една от стаите, която заедно с Дора, Ремус и Сириус бяха използвали като спалня, и без да каже и дума, направи магия за запечатване на стаята, както и за звуконепроницаемост.

Чак след това двете си размениха прегръдки.

— Алисън! Все пак дойде!

— Щях да дойда и по-рано, ако знаех, че нещата са тръгнали толкова на зло. Ами ти! Ти си жива и здрава, когато аз си мислех... — О, Джейн! — Алисън притисна малката си братовчедка по-силно към себе си. — Ами леля Шарлот?

— Нищо й няма. Просто се е скрила, с малко помощ от мен.

— Няма да повярвам, докато не я видя с очите си!

— Спокойно, ще те заведе.

Джейн отстъпи крачка назад и продължи:

— Алисън, искам да ти представя Сивиръс Снейп. Той е с мен, но го държим в тайна. Сивиръс, това е братовчедка ми Алисън.

— Приятно ми е да се запознаем — ръкува се с нея Снейп.

— Мисля, че съм чувала за вас, господин Снейп — намръщи се Алисън срещу него. — Не бяхте ли вие онзи младеж, когото Джеймс и

бандата му тормозеха в училище?

Снейп само сви устни и не каза нищо.

— Сивиръс е професор в Хогвортс от шестнайсет години — побърза да каже Джейн.

— Да, мисля, че е време да оставим миналото, където му е мястото — рече замислена Алисън. — Приятно ми е да се запознаем, *професор* Снейп. Ами ти, Джейн, с какво се занимаваш сега? Нещо музикално?

— Преподавам в училището. Защита срещу Черните изкуства.

— Виж ти! — подсвирна Алисън. — Значи ще трябва да ти казвам вече професор Джейн?

— Аз си избрах друго звание — доцент. В Дурмштранг го имат — побърза да добави тя. — Понеже съм само заместващ преподавател. Кажи, къде си настанена? Можем ли да ти помогнем с пренасяне на багажа или нещо такова?

— В Хогсмийд съм, в кръчмата на брата на вашия директор. Той ми рече, че там щяло да ми е най-сигурно.

— Да вървим тогава да те изпратим и после ще си ходим в училището.

Джейн развали магиите, направени по-рано на стаята и тримата тръгнаха да излизат. Отпред обаче ги чакаше намръщеният Сириус Блек:

— Още един таен съвет в къщата ми и дори не съм поканен? — измърмори той и погледна последователно Джейн и Сивиръс, който по рефлекс затърси пръчката си.

— Извинявай, Сириус — каза Джейн засрамено. — Имахме да обсъждаме семейни въпроси. Запознай се с братовчедка ми Алисън.

— Алисън Ъндед, приятно ми е — кимна му тя и му подаде дясната си ръка, която все още беше облечена в ръкавица.

— Сириус Блек — стисна ѝ ръката той.

Очите на Алисън се разшириха.

— О, значи вие сте *онзи* Сириус Блек. Професор Дъмбълдор ви е оказал голямо доверие, като ви е скрил и ви е помогнал...

— Алисън! — Джейн беше скандализирана. Алисън използваше легалимантията си така очевидно. — Поне се прикривай.

— Ама че сте потайни тук. При моите колеги няма такива неща.

— Е, ще трябва да свикнеш. Важно е за безопасността.

— Хм — каза само Алисън. Огледа отвсякъде Сириус, който се преструваше, че тя не е направила нищо. Очевидно си мислеше, че изучава външния му вид. След това тя мина на Снейп. След като обаче не успя да измъкне абсолютно нищо, погледна учудено към Джейн, а тя само ѝ се усмихна в отговор.

— Е, хайде да тръгваме — подкани Джейн.

— Ама какво сте се разбързали, няма ли да останете за по едно питие? — каза Сириус и погледна към Алисън.

Вместо нея отговори Джейн:

— Някой друг път.

— Е, добре дошли сте по всяко време. Аз съм си вкъщи.

Тримата му пожелаха довиждане и тръгнаха към Хогсмийд.

* * *

— Джейн, защо каза на братовчедка си за нас? — попита Снейп, когато вече се намираха в безопасност в неговата стая.

— Искам да си имате доверие. Тя и леля са ми най-близките роднини. Но леля, както знаеш, се крие. Не ми се сърди, моля те. Знаеш, че клюките все някога ще тръгнат.

— Добре, няма да ти се сърдя — въздъхна Снейп, — какво да те правя. Но сега трябва да се допитам до професор Дъмбълдор кога да докладвам за нея на Черния лорд. Все пак става въпрос за още един легалимант, макар и не особено ориентиран.

— Ще се ориентира за нула време.

— Искрено се надявам да е така, за нейно, както и за твое добро.

— Сивиръс, понякога се чудя, ще продължи ли родът ми след мен и Алисън? Или фамилните проклетия ще ни застигнат, преди да успеем да родим деца.

Снейп помълча известно време, изненадан. Беше си мислил, че проклятието е само едно.

— Не съм ясновидец, но разкажи ми все пак за тези проклетия — каза накрая.

— Едното проклетие е, че жените от семейство Ъндед обикновено оставаме без мъже. И майка ми пострада от него, баба ми; леля ми изобщо не се задоми. Бащата на Алисън загина на експедиция.

Другото си го забелязал по мене — потича ми кръв от носа и припадам от най-прости заклинания. Леля ми пък каза, че можела да омагьосва, без да се старае специално да го прави. Все още не ми е ясна връзката между двете. Искане ми се да знаех повече, но това е всичко.

— Не си ли проучвала по въпроса в библиотеката? — учуди се той.

— Ако знаеш колко книги съм изчала. И всичките бяха пълни с ужасии. Окапване на очите, огъване на гръбнака, такива работи. Имам чувството, че има нещо, което майка ми е знаела, но не е могла да ми каже. Мисля, че отговорът е скрит някъде в Хогвортс и по-специално в стаите в кулата на Рейвънклоу. Малка книжка или тетрадка, момичетата често си водят дневник в училище. Някой път, когато имам време, ще потърся. Може би следващата ваканция или през лятото. Не искам да обръщам всичко с главата надолу точно сега.

— Ще ти помогна. Само кажи кога и ако трябва целия замък ще обърнем.

Джейн само се приближи до него и го прегърна, отпуснала глава на гърдите му.

* * *

След няколко дни Джейн реши да заведе Алисън при леля им. Предложи и на Сивиръс да ги придружи, но той категорично отказа:

— Не, Джейн, не искам да навредя на леля ти. Единственият начин да не мога да издам нищо пред Черния лорд, е да не знам нищо.

— Сивиръс, знам, че ще пазиш тайната по-добре от мен — опита се да го убеди Джейн. — Моля те, ела.

Снейп обаче беше непреклонен.

Накрая Джейн се предаде и тръгна към Хогсмийд, за да вземе Алисън.

Времето в Йоркшир беше слънчево, но хладно. Двете вървяха забързано, загръщайки се с наметалата си, в опит да избегнат вятъра.

Скоро стигнаха до плочката, Джейн се наведе и я почука с пръчката си. Къщичката на леля Шарлот започна да се материализира от земята. Джейн бутна портата и двете пристъпиха върху кишаваха пътека, която водеше към къщата.

— Какво заклинание използваш? — попита Алисън. — Не ми прилича на Фиделиус.

— Опериус^[1] е — отговори й Джейн, като се стараеше да избягва локвите, — знаеш ли думите?

— Мисля, че не.

Джейн й ги пошушна на ухото.

— Ти си вторият човек, който научава заклинанието. Приятелките на леля почукват по плочката и тя им отваря. Сравнително по-безопасно е, но не особено.

През това време леля Шарлот беше излязла от вратата на къщата и вървеше към тях.

— Джейн, колко се радвам, че те виждам! А това ми прилича на Алисън! — възрастната жена затършува из джобовете на мантията си, извади от единия очила и припряно си ги сложи. — Алисън, ти си се прибрала!

— Лельо Шарлот! — извика Алисън и хукна към нея.

Джейн само се усмихна, когато братовчедката се хвърли на врата на лелята, и продължи да върви сред нападалите клончета и снега по пътеката. Когато стигна до вратата на къщичката, Алисън все още беше увесена на врата на леля им.

— Какво ще кажете да влезем вътре? — предложи Джейн, след като ги беше погледала с известно отегчение.

— Да, разбира се — отвърна Алисън и енергично отвори вратата.

Във всекидневната гореше камина. Трите седнаха в креслата пред нея. Докато леля Шарлот се суетеше около чайника, Джейн разглеждаше ръцете на братовчедка си, все още покрити с белите ръкавици.

— Алисън, защо не ги махнеш? — посочи ги Джейн.

— Защото кожата ми е станала на нищо — отвърна тя и за доказателство свали дясната си ръкавица.

Повърхността на ръката й беше груба като змейски ръкавици, а дланта й беше цялата напукана и разделена на множество каналчета.

— Какво си направила с ръцете си? — ахна Джейн.

— Работя на терен, нали знаеш? И не обичам да използвам работни ръкавици, ограничават ми движенията.

Леля Шарлот донесе чаения сервиз и понечи да налее чая.

— Алис, какво ти е това на ръката? — попита тя и остави чайника на масата до тях.

— Нищо, лельо — отвърна Алисън и скри ръка зад гърба си.

— Алис, покажи си ръката! — строго нареди лелята.

Алисън се забави малко, явно обмисляше дали да не продължи да упорства, но в крайна сметка се реши и бавно протегна ръката си напред.

На Джейн ѝ стана едновременно смешно и мъчно за братовчедка ѝ. Знаеше какво ще последва.

— На какво си си направила ръцете?! — започна леля Шарлот. — По цял ден се валяш в прахоляците и не използваш никаква защита! Ами ако има остри предмети, заразени със змейска тетанус и какво ли още не?

Тирадата продължи още минута и нещо, докато лелята тършуваше из долапите. Най-накрая тя се върна, държейки в ръката си малко бурканче.

— Лельо, не искам да се мажа с тия балсами! — запротестира Алисън. — Ръцете ми ще се оправят и сами.

— Ще се оправят по-бързо, когато ги намажеш — упорстваше лелята. — Няма да те пусна да ходиш из града в такъв вид!

Двете се препираха още известно време, докато накрая Алисън не се предаде:

— Ох, добре! Ще се намажа — каза тя и свали и другата си ръкавица. След това под надзора ѝ и следвайки указанията на леля си, нанесе дебел слой балсам и от двете страни на ръцете си.

В това време Джейн взе метлата и каза, че отива да премете пътеката. След малко се върна и за лопатата и забеляза, че Алисън и леля Шарлот си шушукат нещо пред камината.

Джейн се върна се на двора и продължи да събира снега от пътеката. Метлата и лопатата работеха безпогрешно, докато тя ги насочваше с пръчката.

Много ѝ се искаше да представи Сивиръс на леля си, но той беше прав. Трябваше да държи леля Шарлот колкото може по-далеч от себе си, а също така и от него.

Когато влезе отново в къщата, роднините ѝ вече пиеха чай и ядяха домашно изпечени бисквити. Двете братовчедки постояха още

малко при леля си и когато започна да се мръква, тръгнаха да се прибират.

[1] От латински „operio“ — скривам. — Б.авт. [↑](#)

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ИЗНЕНАДИ

Джейн беше отишла в „Свинската глава“, за да потърси Алисън, но стаята ѝ беше заключена. Реши да слезе долу в кръчмата, за да попита съдържателя дали не знае нещо по въпроса. На една от масите завари професор Дъмбълдор, който тъкмо беше отворил кесийка с шербетови лимончета.

— Къде е Алисън, професоре? — попита Джейн белокосия магьосник, който в това време бъркаше в малката кесийка.

— Алисън? — замислено повтори той, докато си избираше лимонче. — О, да. Имаш предвид братовчедка ти. Мисля, че отиде на площад „Гримолд“. Лимонче?

— Мерси — тя извади две и ги задъвка.

Взе си довиждане с директора и излезе от кръчмата. След няколко крачки се магипортира на площада. Прекосила разстоянието, застана пред мястото, където трябваше да се намира къщата. Изчака до пълното появяване на зданието и чак тогава тръгна към вратата. Пристъпи прага, премина като хала вестибюла, изкачи стълбите и тъкмо щеше да потропа на вратата на най-близката стая, когато чу гласове, които се носеха от дъното на коридора. Приблужи се почти безшумно до вратата, иззад която вече отчетливо се чуваше разговорът и долепи ухо. Знаеше, че трябва да се срамува от това, че подслушва, но въпреки това го намираше за изключително полезно занимание. Все пак, на всеки се налагаше понякога.

— Хайде да разгледаме пак снимките от „Хогуортс“ — каза женски глас, най-вероятно принадлежащ на Алисън.

— Гледахме ги вече три пъти тази седмица — възпротиви се събеседникът ѝ. Значи не беше сама, каза си Джейн.

— Обаче си толкова хубав на тях, че ми се иска да ги видя още веднъж — продължаваше братовчедката.

— О, добре — шум от стъпки и ровичкане в библиотеката. Джейн се дръпна от вратата, приготви се да се престори, че тъкмо

смята да почука и почти се задави с остатъка от лимончетата. — Ето, тези са от шести курс.

Явно засега никой не се готвеше да излиза. Джейн отново се залепи за вратата, за да чуе как Алисън се захласва по един странен и в някаква степен досаден начин, както по-малката ѝ братовчедка никога не я беше чувала да прави. Мъжът с нея отговаряше любезно и с известно смущение. Явно и той не беше свикнал с „милата Алисън“. Гласът му обаче беше толкова познат, че Джейн чувстваше, че няма да си намери място, докато не разбере кой е. Двамата вътре продължиха да си приказват за около десет минути, а тя се чудеше дали все пак да не влезе и да не ги изненада. А може би ако просто надникнеше през ключалката, щеше да ги види. Бавно приклепна, опряна на рамката. В този момент гласовете внезапно стихнаха, а Джейн едва не извика от изненада. През процепа на ключалката се виждаше най-необичайна гледка — Алисън целуваше Сириус Блек.

Тя усети, че трябва бързо да се махне оттук, преди да е направила някоя глупост, като например да влезе вътре и да се развика и на двамата. Отстъпи рязко от дървената повърхност на вратата, едва не се изтърси на пода, изправи се светкавично, след което профуча през къщата и напусна.

Направо не можеше да повярва колко лесно я е забравил Сириус и не само това, ами я беше заменил със собствената ѝ братовчедка! Крачейки ядосано, прекоси площада, където вече беше започнало да ръми и със замах се магипортира.

В парка на Хогвортс времето беше намръщено и задушно. Скоро щеше да се разрази буря. Джейн премина на бегом по алеите, където се разхождаха множество ученици и се отправи към замъка. Пътьом забеляза Хагрид и му махна за поздрав, докато се препъваше в някакъв корен, стърчащ в края на пътеката. Трябваше да каже на някого. Бързо. Притича през Входната зала, подмина голямото мраморно стълбище и решително се отправи към подземията на Слидерин.

— Професор Ъндед — повика я някой съвсем близо до нея.

— А, здрасти, Антъни — Джейн спря задъхана и отправи объркана усмивка към шестокурсника от Слидерин. — Както правиш в замъка, когато навън е толкова по-приятно? Поне докато не завали.

— Реших да се упражнявам в заклинанията, които ни дадохте. Още не съм ги усвоил съвсем.

— Оу — отвърна тя изненадано и се огледа. — Надявам се наистина да са ти от полза. А ако си извиеш китката ето така, се получава по-голяма стабилност на движението, утре ще говоря за това в часа, но ти можеш да започнеш да го упражняваш отсега.

— Звучи добре. Благодаря, професоре.

— Само че съм още доцент. Не съм сигурна дали ще се задържам.

— Не ни напускайте! Толкова е забавно във вашите часове.

— Ще се постарая. Антъни, случайно да знаеш къде е професор Снейп?

— В стаята си. Не е излизал цял ден — момчето се усмихна лукаво. И без да използва уменията си, Джейн знаеше какво точно си мисли. А на всичкото отгоре беше познал.

— Не ме гледай така, младежо — побърза да се защити, като повдигна вежди. — Иначе ще кажа на Лили Смит какво си мислиш за нея, когато смяташ, че не те вижда.

— Доцент Ъндед, не можете... А откъде знаете?

— Изписано ти е на лицето — отвърна тя припряно, въпреки че не беше съвсем така. — Пък и не бих могла да я изненадам, ако й кажеш сам.

И му намигна съзаклятнически. Това момче определено имаше нужда от подканяне.

— Ще взема предвид съвета ви.

— Няма да сбъркаш. Хайде, аз отивам да потърся професор Снейп.

— Довиждане, доцент Ъндед.

— До утре, Антъни.

Джейн проследи с поглед отдалечаващия се ученик и въздъхна. Тези млади направо не знаеха какви късметлии са — всичко им беше просто и лесно. След това се запъти към стълбището, което водеше към подземията. Скоро се озова пред прага на стаята, която в последните дни беше й станала толкова позната, колкото собствената ѝ. Потропа на вратата и зачака. Междувременно покрай нея минаха трима слидеринци, които я изгледаха с едва прикрита неприязън. Очевидно не всички ученици от този дом я одобряваха.

— Кой е там? — чу се отвътре.

— Джейн е.

Учениците спряха за малко и си прошепнаха нещо. Джейн извърна поглед от тях едва когато вратата се отвори, тъкмо навреме, за да застане няколко сантиметра под нелепата усмивка на бледото лице на Сивиръс Снейп.

— Не те очаквах толкова рано — каза той и се протегна да я прегърне. Джейн тръшна вратата и се хвърли на врата му толкова решително, че двамата се намериха на пода само след няколко мига.

— Липсваше ми. Пък и имам нещо да ти казвам — отговори тя, след като отдели устни от неговите.

— Ако станеш от мен и ме оставиш да си поема дъх, мога да ти наляя чай и тогава ще ми разкажеш.

— Извинявай, Сивиръс.

— Нищо, нищо. Почти ти свикнах.

Джейн се изправи без особена грация и подаде ръка на Снейп. Той я пое, но гледаше да не използва цялата си тежест, за да се изправи. Знаеше, че приятелката му е издръжлива, но все пак можеше да я събори, без да иска. След като наля две чаши с чай, той седна на креслото пред камината и направи жест на Джейн да се настани в скута му. Джейн го целуна по челото и се впусна в пространен разказ за видяното през ключалката.

— От всички мъже, Алисън да налети точно на Сириус Блек! — разпалено обясняваше тя.

— Мислех, че го харесваш — той я тупна по рамото.

— Не и за зет — поклати глава Джейн, като посрещна предизвикателството. — Знам какво си мислиш и можеш да ми го спестиш. Всичко, което ти трябва да знаеш, е, че се опитах да разкарам и двама ви. Постигнах успех само с единия. И то не само защото Сириус е опасен. Но това, че братовчедка ми се вижда с него, определено не ми харесва.

— Говориш все едно той е Чудовището от Лох Нес, а братовчедка ти — малка фея — той положи глава на рамото ѝ. — Скъпа Джейн, ако беше на моето място, щеше да забележиш, че всъщност вие сте по-опасни от Блек и приятелчето му Лупин, взети заедно.

— Сивиръс, не се чуваш какво говориш. Ние сме просто вещици, които обичат пътешествията, рок музиката и ровенето в прашни книги.

— Точно това ми каза вчера и Луциус Малfoy. Но не с тези думи. Мисля, че използва израза „опасни вампирки“.

— Още една дума и довечера ще спиш в езерото при сепията.

— Мисля, че в сравнение с твоето бутане с лакти, сепията ще ми се стори изключително приятна. Ау! Колкото до Блек, смятам да го предупредя лично с какво точно се е захванал. Макар че едва ли ще ме послуша. Историята не помни случай, в който той да се е вслушвал в чиито и да било съвети.

— Ти пък откога се загрижи толкова за него? Едно време го ненавиждаше.

— Не съм престанал — Снейп се намръщи, но след малко обхвана раменете ѝ с ръце и се усмихна. — Наистина лош късмет. От Азкабан да попаднеш на Ъндед, и от нея — на братовчедка ѝ. Ох, не ме гъделичкай така.

— Ти ще ми кажеш — тя протегна и другата ръка зад гърба си, за да му даде да разбере. За нейно нещастие скоро и двете бяха извити внимателно, но сигурно.

— Твоят проблем, скъпа Джейн — подсмихна се той, докато държеше ръцете ѝ, — е, че не се чувстваш щастлива, ако не контролираш ситуацията.

— Знаеш, че мога да се отскубна много лесно, нали?

— Обаче не искаш. Нее, предпочиташ да те занеса оттатък и да избия Алисън Ъндед и Сириус Блек от главата ти, както само аз мога да го направя.

— Ще хапя и драця по целия път — Джейн издърпа рязко ръката си, обърна се светкавично, прихвана го през кръста и го събори върху себе си на пода. — Като се замисля, няма нужда да се разкарваме чак дотам. А за Алисън ще приказваме по-късно, няма да се измъкнеш.

— Нямам търпение — рече Сивиръс, като извади магическата пръчка от джоба на одеждите си и се протегна да я остави на масата.

* * *

Този следобед Джейн се разхождаше около езерото и се радваше на пролетта. Професор Снейп беше зает в лабораторията си, затова тя беше излязла сама. Съботният ден беше топъл и безоблачен и учениците също бяха навън. Повечето я поздравяваха, когато я видеха, някои дори я канеха да се присъедини към тях, но тя предпочиташе да

стои встрани и само да ги наблюдава. На двама обаче не можа да откаже.

Най-напред видя Антъни, облечен в дънки и зелено-сребърен пуловер, явно плетен специално за него. Беше толкова топло, че беше захвърлил наметалото и слидеринския куидичен шал на поляната. Отначало не я забеляза, защото жестикулираше ентусиазирано на момичето, застанало срещу него, от което Джейн можеше да види само русата коса, вързана на опашка и синьото шалче, което се подаваше под нея. Отне ѝ около секунда, докато познае Лили — не очакваше Антъни да я покани да излязат толкова скоро. Тъкмо се канеше да ги заобиколи, за да ги остави да разговарят на спокойствие, когато Антъни се провикна към нея:

— Доцент Ъндед, елате да ни гледате! С Лили ще се дуелираме.

Лили също обърна глава към нея и ѝ се усмихна. Това убеди Джейн, че вероятно няма да им пречи чак толкова много и затова забърза към тях. Времето беше наистина горещо, особено на слънце, затова тя също хвърли наметалото си при техните на тревата. Отдолу се показва един от пуловерите на Снейп, който беше заела на тръгване от неговата стая — беше чисто черен и си личеше, че ѝ е голям.

Джейн се загледа гузно в пуловера, което привлече и погледите на другите двама. Въпреки че не знаеха чий е, Антъни сигурно се досещаше — твърде често я виждаше из слидеринските коридори.

Реакциите и на двамата бяха сдържани — Антъни само се засмя, а Лили направи жест с палец нагоре. Джейн обаче се притесни не на шега — слуховете бяха започнали да се разпространяват.

Пренебрегвайки лошите си мисли, тя пристъпи към тях и застана на няколко крачки разстояние. Дуелът започна.

Отначало и двамата залагаха повече на нападателните заклинания, но в един момент Лили взе превес и започна да обсипва Антъни с добре подбрани проклетия — наоколо валяха парализиращи заклинания, проклетия, поразяващи ума и всички симпатични магийки, които Джейн им беше преподавала. От своя страна, отначало той се защитаваше по-вяло, явно се правеше на джентълмен, но по някое време започна да се отбранява съвсем наистина, защото Лили не го щадеше. Само от време на време мятеше проклетия напосоки, а те от своя страна уцелваха или езерото, или близките дървета. Едно от тях обаче — „Риктосемпра“ улучи Джейн. Тя не се засмя, всъщност

външно по нищо не ѝ личеше, че е улучена от проклятие. Десет минути по-късно започна да ѝ тече кръв. Дори тогава тя не се обади, а продължи да попива вадичката с носната си кърпичка. Когато дуелът най-сетне приключи с решителна победа на Лили, две малки кървави сълзи се бяха спуснали по бузите ѝ.

— Доцент Ъндед, какво ви е? — загрижено попита Лили. — Ние ли ви направихме това?

— Не, не сте вие. Нищо ми няма — опитваше се да отрича Джейн, докато примигваше. После обаче не се сдържа и повърна кръв върху ливадата.

— Елате, ще ви заведем до болничното крило — притесни се Антъни и заедно с Лили я подпряха от двете страни, след което всички забързаха към замъка.

Джейн не искаше да се заседява дълго, но мадам Помфри я накара да остане за през нощта, въпреки че след изпиването на отварата започна да се подобрява мигновено. Престоят в болничното крило ѝ послужи да се замисли дълбоко над странните ефекти на проклятията върху нея. Някой път щеше да си го отнесе здраво — и тогава нямаше да има кой да я спаси.

На сутринта едва успя да се вмъкне в стаята си и да се тръшне на леглото. Чак преди да тръгне за обяд, когато обикновено хранеше котката, забеляза, че нея я няма. Щателното претърсване на стаята не даде никакъв резултат. Джейн излезе в коридора, започна да вика „пис-пис“ и да се оглежда, но и от това нямаше полза. Накрая се върна в стаята и написа набързо на парче пергамент, че се търси загубена котка и отиде да го окачи на таблото в общата стая на Рейвънклоу. Втори такъв сложи до входа на Голямата зала.

* * *

Джейн кръстосваше с тревога Входната зала. Сивиръс беше излязъл преди два часа на събрание при Черния лорд с толкова мрачно изражение, че не беше посмяла да попита нищо. Самата тя знаеше от наблюденията си, че работите отиват на зле, но смяташе, че нещата спокойно могат да се проточат още месец-два. От суровото изражение

на лицето на любовника си обаче разбираше, че може и да нямат толкова време.

Самият професор Снейп пристигна след още половин час болезнено чакане. Тя го погледна умолително, с напълно открито съзнание, но той нямаше нужда да ѝ чете мислите. Очевидно всичко беше изписано на лицето ѝ. Погледна я мрачно и каза:

— Джейн, започва се. Иди да се приготвиш.

Спря, колкото да я целуне по челото, след което продължи към стълбището.

Светът ѝ сякаш се срути в един миг. Усещаше пропадане, липса на сили и отпадналост. След това сви устни — трябваше да се опомни и да отиде да се приготви, както я беше посъветвал Снейп.

Като в мъгла тръгна нагоре по стълбите, но когато стигна до петия етаж, вече се беше опомнила. Котката все още никаква я нямаше, така че поне не трябваше да се тревожи кой ще я храни. Започна трескаво да се приготвя — мантия, наметало, обувки. Двете магически пръчки, камата и джобното ножче прибра на различни места из одеждите си. Имаше и две дози отвара за подсилване от професор Снейп, които сложи във вътрешния джоб на мантията — този път нямаше да я сварят неподготвена.

Бележката от директора получи в камината си, която започна да свети в зелено. После пергаментът се разтвори и гласът на директора каза:

— Джейн, имам нужда от теб в битката за Хогсмийд. Ще започне по залез. След половин час те очаквам във Входната зала.

Хартийката посвети още малко и изгоря. Джейн провери още веднъж джобовете си и с разтуптяно сърце се запъти към стълбите. Надяваше се да има и други подранили, за да не се налага да стои сама.

Беше първата, слязла долу и скоро се озова в изходна позиция — крачеща из Входната зала и чакаща някой да се появи.

Не бяха минали и десет минути, когато към нея се присъедини професор Макгонагъл. Лицето ѝ беше строго с едва загатната изненада. Двете се поздравиха, но не завързаха разговор.

Джейн внимателно опита да ѝ приложи легалимантия и за свое учудване успя. Явно напрежението беше отслабило защитата ѝ.

Минерва си мислеше за пропуснатите възможности да създаде семейство, за изпуснатите шансове в кариерата и подобни неща, което

накара Джейн също да се вкисне и да започне да брой пропуските си. В един момент решително се спря и за да се съсредоточи в настоящето, попита:

— Смяташ ли, че имаме шанс?

Беше логично да я попита, помисли си тя, все пак Минерва беше по-добре запозната със силите на Ордена от нея. Другата жена се усмихна слабо и отговори:

— Мисля, че да.

По някое време започнаха да идват и другите — професор Спраут, професор Вектор, Хагрид, Снейп и Дъмбълдор, най-накрая се появи задъхана Аврора. Директорът обясни накратко разположението на всички и евентуалния състав на противника, доколкото се беше отдало на професор Снейп да научи. Също така каза, че в Хогсмийд ще ги чака някакво опълчение от местни, и не само, вещици и магьосници. Джейн обаче не запомни много от казаното, защото беше притеснена, пък и не разбираше кой знае колко от военна стратегия. Освен това цялата трепереше от страх и ѝ се искаше да се скрие някъде възможно най-бързо.

„Няма нищо доблестно в моите битки“, помисли си тя. „По-добре да преподавам.“ Мислеше си за това как се скрива в стаята си и не се подава навън, докато цялата битка не свърши. Как тръгва из замъка да търси Мъри, вместо да се бие.

По някое време усети, че някой я наблюдава втренчено. Обърна глава и видя, че това беше Сивиръс, който стоеше до директора и явно се чудеше какво ѝ става. Джейн си пое дълбоко дъх и премести страха си в едно тъмно кътче на съзнанието — беше решила, че ще има време да трепери, след като всичко това свърши.

Подредени в полубоен строй, учителите тръгнаха след професор Дъмбълдор към входната врата и нататък — по пътеката към Хогсмийд. Джейн се намираше някъде по средата на редицата, а Сивиръс беше напред, съвсем близо до директора.

В Хогсмийд хората ги чакаха пред кръчмата на другия Дъмбълдор — бяха дошли аврори и обикновени магьосници от селото и страната. Алисън също беше там, заедно с досадния Блек, който я държеше за ръка. Имаше и разни безобидно изглеждащи магьосници от провинцията — почти очакваше да види и селяни с вили и факли.

Какви бяха обаче изненадата и ужасът ѝ, когато забеляза сред тълпата и леля си Шарлот.

Изчака да се смесят с аворите и селяните и докато професор Дъмбълдор даваше почти същите наставления, както по-рано, отиде при леля си и я запита:

— Лельо, какво правиш тук? По-добре е за теб веднага да се връщаш в Йоркшир.

— Не мисли, че е само твоя привилегия да се биеш, Джейн. Майка ти със сигурност би одобрила включването ми.

— Възрастна си, така че недей да спориш с мен и се прибирай вкъщи — настоя Джейн. — И, много ти се моля, не намесвай майка ми.

— На шейсет години съм и съм съвсем с всичкия си — упорстваше лелята. — Нямам нужда племенницата ми да ми казва дали мога да се бия или не.

Джейн тъкмо се канеше да възрази, когато към тях се приближи Алисън.

— За какво спорите? — попита тя и без да дочака отговор, започна да оглежда околните, очевидно, с цел да разбере от тях какви реплики са си разменяли двете.

— Джейн — обърна се към нея Алисън, — леля Шарлот не е под твое попечителство и определено може да взема сама решения за себе си.

Алисън изобщо не изглеждаше учудена от внезапното желание на леля им да се бие, което наведе Джейн на определена мисъл:

— Да не искаш да ми кажеш, че ти си я подучила?! — сопна се тя на братовчедка си.

— Нищо подобно не съм правила! Само ѝ споменах за Ордена, нещо, което ти очевидно си пропуснала, и тя веднага пожела да се включи.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — разсърдено започна Джейн.

— Джейн, — прекъсна я леля ѝ. — Алисън, престанете вече. Няма да търпя да се карате за мен, все едно съм малко дете. Млъкнете и започнете да следите какво става наоколо.

Двете престанаха да говорят, но продължиха да се гледат навъсено. Вместо това си разменяха безсловесни обиди като

„самонадеяна капа“ и „страхлив хънки-пънк“. Не мина обаче дълго време, преди някой до тях да се провикне:

— Погледнете!

Джейн и Алисън се огледаха наоколо. Пред очите им се разкри странна гледка — от покрайнините на селото се задаваха облечени в яркозелени мантии фигури, вървящи в строй по двама една зад друга.

— К'о ста'а, 'омчета?! — поздрави главатарят им със силен ирландски акцент. — Чухми, чи има празник у ваши село, а пък ни сте нъ поканили.

Всички се заляха от смях, включително Джейн, Алисън и Шарлот, временно забравили за разправиите, и не на последно място, ирландците. Ако тия момчета се биеха така смело, както приказваха, задникът да му е як на Волдемор.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ГОЛЯМАТА БИТКА

Джейн се отказа да настоява леля й да се прибере веднага вкъщи и вместо това зае позиция близо до нея, за да може да я пази. Когато обаче най-накрая стигнаха до селския площад, видяха, че противникът вече е превзел пощата, а смъртожадните ги чакаха, строени отпред. Слънцето още не беше залязло, което я накара да се усъмни в уменията на Сивиръс да шпионира особено добре лорд Волдемор.

Смъртожадните бяха строени в прави редици, с извадени в готовност магически пръчки и с абсолютно еднакви маски на лицата, които накараха Джейн да потрепери. Тя също извади магическата си пръчка и се нареди до леля си, във втората редица от срещуположната страна на площада. Дъмбълдор беше застанал зад тях, а Волдемор се беше качил на покрива на пощата заедно с най-верните си последователи. Снейп щеше да се бие на страната на Ордена, вероятно по заповед и на двамата си господари.

Джейн огледа още веднъж строя, за да провери къде се намират най-близките й — Аврора стоеше на няколко крачки вляво от нея, Алисън — по-нататък вдясно. Професор Снейп беше в предната редица, близо до Аврора. До Джейн стояха Лупин и Тонкс и се гледаха влюбено.

Нямаше как да следи всички и едновременно с това да се бие, нито пък да се намеси някъде, ако стане нужда. Тя въздъхна и взе решение — щеше да пази леля си и да следи дали Сивиръс е добре. Надяваше се, че останалите могат да се грижат сами за себе си.

Волдемор даде знак и смъртожадните тръгнаха заплашително напред. По команда на професор Дъмбълдор хората от Ордена и опълчението се затичаха към тях. Скоро двете групи се озоваха на разстояние, подходящо за дуелиране, на средата на площада и наоколо започнаха да се сипят заклинания.

Хората от Ордена използваха предимно прости заклинания за обезоръжаване и повяляне на противника, а смъртожадните —

заклинания, поразяващи зрението, ума и различни части на тялото. Джейн с ужас установи, че нейната страна е прекалено слаба и неподготвена, но нямаше много време, за да мисли над това. Над нея и леля ѝ бяха врхлетели двама смъртожадни, които се опитваха да изкарат от строя ръцете и краката им, но засега не им се получаваше.

— Инанем анимум^[1]! — извика Джейн, когато противникът ѝ беше оставил твърде дълга пауза между две заклинания и това се оказа фатално за него. Той започна да реве като бебе и да се опитва да пълзи по камъните, гледайки с разфокусиран поглед наоколо. Тя го остави на съдбата му и побърза да се насочи към леля си, но тя изглежда още нямаше нужда от нейната помощ. Леля ѝ измагьосваше едно след друго крошета, които удряха право в бъбреците на противника ѝ, а той се превиваше от болка и скоро се строполи на земята. Джейн му прати заклинание за непрестанни бъбречни кризи и с това реши битката. Този нямаше да се надигне от земята в близкия един час.

— Е, лельо, какво ще кажеш да си потърсим още по някой? — усмихна се Джейн.

Леля Шарлот обаче не отговори нищо, защото беше заета да се отбранява от смъртожадния, току-що насочил се към нея. Към Джейн настъпиха още двама, които не се бавиха много, преди да се опитат да я омагьосат. Тя обаче отби заклинанията им и успя да обезоръжи единия.

— Круцио! — викна тогава другият с истеричен глас и насочи пръчката си към нея. Джейн не успя да го избегне и проклятието я повали. Какво беше учудването ѝ обаче, когато не изпита болка, а просто продължи да лежи на земята няколко секунди.

— Експелиармус! — викна тогава Лупин, който се беше приближил към тях и пръчката на смъртожадния падна в ръката му. — Така се прави, Джейн — засмя се той и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Добре ли си? — попита я леля ѝ загрижено.

— Нищо ми няма — отговори Джейн, прикривайки смущението си. Потърси с очи смъртожадния, но той вече беше избягал и сигурно щеше да доложи на господаря си за това, че проклятието Круциатус не ѝ влияе.

Докато все още нямаше смъртожадни, които да я нападат, тя изпи едната доза отвара, което я накара да се чувства по-добре. Професор

Снейп изглеждаше доста зает — дуелираше се с цели двама смъртожадни и от време на време отблъскваше трети. Леля й пък беше изоставила битката и помагаше в пренасянето на ранените към временния медицински пункт на мадам Помфри. Затова Джейн реши, че никой от тях няма нужда от помощ и се хвърли презглава в схватката.

Половин час по-късно вече беше изкарала от строя още двама смъртожадни — единият беше вцепенен, а другият лежеше на земята с парализирани крайници. Самата тя обаче също беше пострадала — беше започнала да потреперва без определена външна причина и усещаше тялото си, сякаш през него преминава електрически ток. Нямаше желание обаче да търчи в медицинския пункт, затова продължи да се дуелира, но този път срещу противници, които изглеждаха по-слаби, по-глупави или просто неориентирани.

С падането на здрача дуелиращите се ставаха все по-малко, защото им беше трудно да се разпознават един друг, особено след като маските на част от смъртожадните бяха смъкнати със специално заклинание. Ордент успя да прибере почти всичките си ранени и дори взе доста пленници, докато смъртожадните не си направиха особен труд да обикалят площада и да прибират чуждите, а и своите, ранени.

Джейн вече се тресеше цялата и, въпреки че беше изпила и втората отвара, положението ѝ не се подобряваше. Отиде до медицинската палатка на мадам Помфри, но ранените бяха твърде много, така че се отказа да чака ред и тръгна обратно към изхода, за да намери някоя друга палатка, където да се строполи.

На самия изход обаче се сблъска с професор Снейп.

— Здравсти, Джейн. — Той се пресегна да я целуне, но в същия момент се отдръпна, усетил треперенето ѝ, и попита загрижено: — Какво ти има?

— Н-не знам — заекна тя. — Както в-виждаш, т-треперя.

— Виждам — кратко потвърди той. — Защо трепериш обаче?

— Май ме удари проклятие — несигурно каза тя. — А може и да са били повече.

— Изпи ли си отварата?

— И двете.

— Добре тогава — замислено каза той. — Влез в съседната палатка и легни на кушетката. След малко ще дойда да те прегледам

или пък ще изпратя някой друг.

Джейн се подчини и, тресейки се, прекрачи в съседната палатка, която беше по-малка по размер. Явно се използваше за медицински склад, защото беше пълна с купчини отвари в шишенца, билки и бинтове, струпани навсякъде. Имаше и няколко кушетки, оправени и с чаршафи върху тях, но повечето бяха затрупани с превързочни комплекти.

Тя избра една от кушетките, остави наметалото и обувките си на пода и легна по гръб. Лежа и трепери в продължение на цяла вечност, преди професор Снейп да се появи отново.

Той влезе забързан и обясни, докато си дезинфекцираше ръцете една по една:

— Както си и мислех — тъй като не разбирам много от медицина, решиха, че могат временно да се лишат от мен в другата палатка. Така че ще те прегледам аз. Свали си, ако обичаш, всичките дрехи. Трябва да те огледам щателно.

Джейн се почуди известно време дали да протестира, но после реши, че не си струва. Снейп се явяваше и медицинско лице, и неин любовник и по всички правила имаше достъп до голото ѝ тяло.

— Бикините да си свалям ли? — попита тя, докато събуваше втория крачол на панталона си.

— Казах „всичко“ — намръщи се Снейп.

— Добре, добре — вдигна ръце Джейн, предпочела да не спори с него, докато е раздразнителен.

— Имаш лилаво петно отстрани на корема — каза той замислен.

Магьосницата се погледна — наистина, от лявата ѝ страна се лилавееше съвсем прясно петно с големината на галеон.

— Боли ли? — натисна го леко Снейп.

— Сега като питаш — да — потрепери Джейн.

— Предполагам и друг път ти са се получавали такива петна. И после се превръщат в белезите, които имаш навсякъде по тялото си.

Тя само кимна.

— Е, ще се занимаем с белезите по-късно — промърмори Снейп на себе си. — Предполагам, че мадам Помфри не те е виждала без дрехи?

— Не е.

— Значи ще трябва да те прегледа. И ще я запознаеш с цялата история на тези си състояния.

Джейн се мръщи известно време насреща му, но после отстъпи:

— Добре, ще ѝ разкажа.

— Хубаво — Снейп беше доволен. — Сега отивам да ти направя отвара срещу тремор, надявам се да ти помогне. Обаче — тук вече стана строг — трябва да открием какъв е източникът на всичко това. Хайде, облечи се и се опитай да поспиш.

Мадам Помфри дойде чак към единайсет часа с отварата на професор Снейп. Прегледа я, изслуша цялата история за проклятията и белезите, останали ѝ от тях и Джейн дори успя да изброи някои от проклятията, които ѝ влияеха кръвопускащо — кракозаплитащото проклятие, тяловкочанясващото проклятие, Риктосемпра. Старшата сестра я прегледа обстойно, поцъка срещу белезите ѝ и ѝ каза, че няма да може да се бие на следващия ден — междувременно по тялото ѝ бяха излезли още няколко по-малки лилави петна.

— Между другото — добави тя, — разбрах, че госпожа Ъндед ти е леля. Много добре се справя, когато ми асистира. Чудя се дали да не я привлече да ми помага и утре.

— Опитай — отговори ѝ Джейн не много сговорчиво, беше ѝ неприятно, че няма да може да се бие. — Само че не мисля, че ще ти се получи. Сума време я увещавах да си тръгва, а тя ми направи напук.

— Недей да говориш така за леля си — каза ѝ строго мадам Помфри.

— Извинявай, обаче това треперене ме побърква!

— Двамата с професор Снейп правим всичко по силите си. Сега, ако обичаш, си изпий отварата. Трябва да те облекчи поне малко.

Малко по-късно, когато Джейн почти беше спряла да трепери, в палатката дойде професор Дъмбълдор и я помоли да му разкаже накратко за проклятията и влиянията им върху нея. Джейн повтори същото, което беше казала на мадам Помфри и му показва голямата синина от днешния бой.

— Мисля си, професоре — завърши тя, — че станах толкова добра в дуелите, именно за да избягвам тези последици.

— Е, значи има от цялата работа има и полезен ефект — засмя се Дъмбълдор. — Обаче утре бъди послушна и не изскачай да се биеш. Но пък можеш да наблюдаваш.

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде сребърен бинокъл и малка карта.

— Задейства се, когато я почукаш с пръчката, и е омагьосана да отразява площада. Задължително я пробвай утре.

Джейн се засмя — директорът я познаваше толкова добре. С тези две играчки едва ли щеше да се доближи до бойното поле — не и преди да разбере принципа им на работа и цялото им устройство.

* * *

На другия ден целият лагер беше станал малко след изгрев. Джейн се надигна от кушетката си и се разтрепери — още не ѝ беше минало. Излезе от палатката, носейки новите си играчки в чантичка на кръста, която си беше измагьосала. Близко до медицинската палатка раздаваха храна — пред казана се бяха наредили превързани магьосници на опашка. Видът на храната не ѝ вдъхваше особено доверие, но миризмата ѝ накара Джейн да се сети, че всъщност е гладна — не беше яла от предния ден на обяд. Нареди се на опашката и след като изчака десетина минути, готвачката — пълна жена с месести бузи — ѝ връчи купичка с нещо бяло и полутечно. Защо не бяха взели домашни духчета да приготвят закуската? Това беше интересен въпрос.

Тя зяпа бялото нещо с подозрение, докато готвачката не ѝ се скара, че пречи на опашката. Джейн се извини и гледайки я недоверчиво, се изтегли от периметъра заднешком.

— Прилича на помия, нали? — стресна я един познат глас. Джейн вдигна глава от купичката си и чак тогава забеляза стоящата наблизо Аврора. — И има същия вкус. Имам предвид, в замъка храната се търпи, но не и това чудо.

— Е, предполагам, че ще трябва да го изядем — каза замислено Джейн, прикривайки раздразнението си. На тези чужденци изобщо не можеш да им угодиш, особено що се отнася до английската кухня.

— И ти ли си ранена? — попита Джейн и натъпка в устата си една лъжица от нещото. Имаше вкус на мухъл — със сос?!

— Вчера някакъв кретен ми направи пронизващо заклинание. Но ме оправиха за нула време — мадам Помфри е направо върхът. На теб какво ти се случи?

— Круциатус — отговори кратко Джейн и опита още една хапка от нещото. Мухълът се разгърна в пълния си аромат в устата ѝ и за да потисне желанието си да го изплюе, тя с мъка преглътна.

— Сигурно много те е боляло — съчувствено каза Аврора.

— Всъщност беше по-скоро като да бръкнеш в контакта — каза Джейн и с погнуса изхвърли съдържанието на купичката си на земята. После извади пръчката си и изчисти гадната бяла локвичка.

— Никога не съм виждала контакт.

— Ами, разтреперваш се цялата. Нищо интересно.

— Аврора, хайде да тръгваме! — провикна се някакъв мъж, който тъкмо минаваше покрай тях.

— Да вървим, сражението ще започне всеки момент! — подкани тя Джейн.

— Не мога — намръщи се Джейн. — Не ми дават. Мога ли да те помоля да наглеждаш леля ми? — сети се тя изведнъж. — Висока и слаба жена, вчера стоеше до мен.

— Добре, мисля, че се сещам.

— Успех! — пожела Джейн и отиде да си намери слънчево място, откъдето да следи битката.

Изкатери се на ниската височина зад медицинските палатки, седна в тревата и измагьоса защита около себе си. Оттам селото се виждаше чак до площада, а и малко отвъд него. Взе бинокъла, свали очилата и го доближи до очите си. С едно почукване на пръчката го настрои на диоптъра си и започна да следи суматохата в лагера. Имаше десетки палатки, опънати около медицинските, край които се нижеха магьосници в тъмни мантии. Ирландците бяха устроили лагера си в левия край на селото, там, където свършваха другите палатки. Техните жилища бяха яркозелени и се сливаха с тревата. Личаха и следите от голям огън — сигурно си бяха готвили на него вечерта. Дали ирландската храна беше по-хубава, помисли си тя? Май беше твърде късно да проверява.

Отвъд лагера се виждаше как магьосниците се провират покрай къщите, подобно на плъхове, а с бинокъла можеше да ги оглежда един по един. Скоро всички се изтеглиха към площада, като последна беше Дора Тонкс, която помагаше в строяването им. Вече наредените на площада изглеждаха досущ като шахматни фигурки. Джейн почука картата и върху нея се наредиха същите шахоподобни фигури, които

една след друга заемаха местата си. С бинокъла успя да различи и Сивиръс, и леля Шарлот, застанала между Аврора и Алисън, и професорите Дъмбълдор и Макгонагъл върху невисока могила зад другите. Могилата изглеждаше досущ като истинска, но Джейн не помнеше да е била там вчера — явно беше измагьосана наскоро.

Магьосниците бяха строени, но битката не започваше. Фигурките върху малката карта стояха съвсем неподвижно, сякаш чакаха нещо. Всичко наоколо беше притихнало в очакване. Дори вятър не помръдваше едно-единствено листо.

Изведнъж отнякъде се чуха птичи крясъци. От юг идваха грифони с ездачи, които кацнаха и се подредиха на поляната оттатък селото. Зад тях следваха плътно смъртожадни на метли. Начинът, по който маневрираха, я накара да предположи, че доста от тях вероятно са бивши или настоящи куидични играчи.

Джейн тъкмо си помисли, че не биха имали шанс срещу такава авиация, когато от югозапад се зададоха хипогрифи, яздени от магьосници и други магьосници, летящи на метли. Тя въздъхна облекчено. Силите се бяха изравнили.

Започна се зрелищна битка — във въздуха и на земята се биеха различни по размери създания — огромните грифони се изправяха срещу по-дребните от тях хипогрифи и навсякъде хвърчеше перушина. На земята се водеха ожесточени дуели, във въздуха също се дуелираха, от време на време едната авиация надделяваше и започваше да сипе заклинания върху тези под нея.

Докато траеше битката, идваха и още подкрепления — ездачи на тестроли, които прехвърчаха през картата; кентаври, минотаври, горгони и крилати пегаси се присъединяваха към едната или към другата страна. От далечината на бойното поле се чуваха крясъци, съскане, мучене и всякакви други звуци, а картата се беше превърнала в голямо меле, където едва се различаваха цветовете на отделните фигурки според лоялността — червени за Ордена и зелени за смъртожадните.

В един момент към Джейн полетяха няколко зелени фигурки. Тя побърза да провери заклинанията си — нищо не би трябвало да ги привлече към нея. Фигурите обаче продължиха да приближават. Когато стигнаха на разстояние, подходящо за дуелиране, един ездач на грифон

развали защитните ѝ заклинания, което я принуди да се магипортира в гората. Толкова за вярното животно на Грифиндор.

Как я бяха разкрили? Джейн не можеше да си отговори на този въпрос, нямаше и време да го разчепква. Търчеше презглава покрай дърветата и от време на време поглеждаше картата си. Между нея и площада имаше малко на брой червени и зелени фигурки. Червените си стояха спокойно на едно място или се движеха бавно, докато зелените непрекъснато се щураха напред-назад. Повечето се бяха устремили към нея. Чак зъбите ѝ се разтрепериха, когато осъзна, че я търсят.

Бяга дълго насам-натам, докато не се загуби съвсем. Колкото пъти извадеше картата, толкова повече се уверяваше, че се опитват да я приклепят. Сякаш ѝ бяха пуснали магическа следа или надушваха по някакъв начин магическия потенциал. Джейн спря, за да направи магия за разваляне на следата, след което се магипортира няколко пъти в различни части на гората, през които вече беше минала. Каквото и да правеше обаче, виждаше как все повече я заобикалят. Когато започнаха да я наближават, тя взе решение и се магипортира право на бойното поле.

Направи си магия за смяна на личността и мушна очилата си в чантичката. Вече приличаше на Дора Тонкс, която беше една от последните, които видя сутринта. Интересно, как ли щяха да я намерят сега? Тази мисъл ѝ коства едно заклинание право в корема, което я накара да си повърне закуската и да се разтрепери още повече. Някой повали онзи, който я беше уцелил, и след като се изправи, тя се озова лице в лице с Ремус Лупин.

— Е, Тонкс, виждам, че си станала невнимателна — подсмихна се той. — Или си загубила тренинг?

Джейн понечи да го поправи и да му каже, че не е Дора, но след кратък размисъл реши да си мълчи. Щом толкова приличаше на нея, си струваше да запази илюзията колкото се може повече.

В това време един минотавър ѝ налетя с брадва, а Лупин беше зает да се отбранява от някаква харпия, която се беше спуснала от небето. Джейн си измагьоса меч, с който да го държи настрана, а с лявата си ръка отбиваше заклинанията, които близкият смъртожаден прашчаше към нея. Успя да го зашемети, но минотавърът продължаваше да ѝ създава проблеми. Кожата му беше толкова дебела, че повечето

магии не му действаха, а пък беше доста ловък с оръжието си. Джейн се опита да го посече от горна позиция, но той извъртя брадвата си и парира. След това той замахна отдолу нагоре, ръмжейки, а тя едва успя да посрещне брадвата с меч. Лупин я спаси на няколко пъти, като омагьосваше меча ѝ с риск сам да се изложи на острите нокти на харпията. Очевидно беше готов да се бие повече за Дора, отколкото за себе си, което, въпреки че я караше да се чувства виновна, беше добре дошло за Джейн.

Докато той отместваше Джейн от пътя на замаха на минотавъра, харпията внезапно се спусна от небето и тя заби меч в гръкляна ѝ. Харпията падна върху минотавъра, което позволи на Джейн да намушка и него.

— Ти си прекрасна! — извика екзалтирано Лупин, вдигна я от земята и я завъртя около себе си. После я пусна долу и я целуна страстно. Тя го отблъсна от себе си и тъкмо се канеше да му изясни самоличността си или пък да му забие шамар, когато някаква ръка я потупа по гърба.

— Вие ли сте аврорката Нимфадора Тонкс? — попита скритата зад маска уста на смъртожадния.

Джейн се огледа и видя навсякъде около тях смъртожадни. Бяха обкръжени.

— Аз съм — отговори тя пресипнало и се магипортира на гара Кингс Крос в опит да отклони вниманието им от Лупин.

Те, разбира се, я последваха и там. Джейн опита още няколко места, като накрая се озова пред портите на Хогуортс. Там обаче я чакаха още две маскирани фигури, едната я хвана за китките, а другата ѝ взе магическата пръчка. Последва кратка борба, в която Джейн наръга единия с кама, но се раздели и с втората си пръчка.

— Моля, елате с нас — каза мазно нераненият смъртожаден, докато другарчето му се държеше за гърдите. — Господарят иска да ви види.

[1] *Inanem animum* — Празен ум. (лат.) — Б.авт. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В ПЛЕН

— Нимфадора Андромеда Тонкс — бавно каза с мазния си гласец Луциус Малфой. — Произнесох правилно имената, които ти е дала майка ти, родоотстъпницата, нали?

„Андромеда Тонкс е сестра на жена ти, мазник такъв“, помисли си Джейн, но не каза нищо. Положението не ѝ позволяваше — висеше във въздуха, все едно беше завързана с въжета за глезените и китките. Не виждаше нищо, освен бледата физиономия на Луциус, която почти се беше навряла в лицето ѝ.

Той продължаваше да се звери в нея, очевидно очаквайки отговор.

— Да, така се казвам — хладно отговори тя. „А и да има грешка, едва ли ще знам.“

— Защо не си се явила, когато те извикаха в министерството?

— Вече не работя там — изстреля напосоки Джейн. Още ѝ беше зле и Луциус Малфой беше по-малкият ѝ проблем.

— Значи проявяваме самоинициатива, а? — върза ѝ се той. — Работим за отстъпника Дъмбълдор — и отново впери неприятен поглед в лицето ѝ. Дали имаше и други в помещението или бяха само двамата, можеше само да гадае.

— Да, работя за професор Дъмбълдор — каза накрая тя и това си беше чистата истина.

— И излизаш с Ремус Лупин?

— Да — тия явно се бяха подготвили сравнително добре.

— Луциус, не се отклонявай — с педерастки тънко гласче се обади Лордът. — Попитай я за Ъндед.

— Да, лорд Волдемор — мазнишки отговори Луциус. Джейн изтръпна цялата.

— Е, смотло, кажи какво знаеш за Алисън Ъндед.

Едновременно учудване и облекчение се разляха по тялото ѝ. Какво знаеше Дора за Алисън? Да видим.

— Работех с нея известно време — сети се Джейн.

— И какво работехте? — заинтригувано се наклони към нея Луциус.

Джейн нямаше никаква идея.

— Провеждахме разпити — реши да налучква.

— Господарю, мислите ли, че и тя...?

— Със сигурност, Луциус. Трябва да стигнем или до нея, или до братовчедка ѝ.

— И за какво ви трябва? — нагло попита Джейн, въпреки че цялата трепереше от страх.

— Мълчи, отстъпнице! — Луциус я плесна с пръчката през лицето.

Джейн обаче не смяташе да млъква. Ако веднъж си затвореше устата, вероятно повече нямаше да посмее да я отвори. Трябваше някак да попита за Сивиръс, без другите да се досетят за какво ѝ е.

— Изобщо, какви са тия примитивни методи за разпит? — изрепчи се тя. — Къде са ви легалимантите и веритасерумът?

— Сивиръс е ранен — измънка под носа си Луциус.

Явно не му беше никак лесно да изпълнява ролята на Снейп.

— А ти престани да разпитваш, нахално същество! — дойде на себе си Луциус и пак я удари грубо през лицето.

Джейн усети болка в главата, която би заплашила да я събори на земята, ако не беше фиксирана за китките. Горкият Сивиръс, какво ли му се беше случило?

— Луциус, довел съм те тук да я разпитваш, а не да се обясняваш.

— Разбира се, господарю! — поклони се подлизурски Луциус, после се обърна към нея и произнесе тихичко, за да не го чуе господарят му: — Круцио!

Джейн се разтрепери силно, въпреки че не усети болка. С една частица от ума си, която не беше заета да трепери, се запита дали добре наподобява ефекта от заклинанието.

— Луциус, какво правиш с пленницата?

— Подготвям я за Бела, господарю.

— Остави я и отиди да извикаш Белатрикс.

— Да, господарю.

Най-накрая досадната физиономия на Луциус се разкара от полезрението ѝ и тя видя с крайчеца на окото си противното лице на Волдемор.

— Страх ли те е, малко момиченце? — попита той тихо и заплашително.

— Естествено, че ме е страх — отговори Джейн и продължи да трепери.

— Хубаво.

Волдемор излезе от полезрението ѝ и започна да обикаля из стаята. Ако това трябваше да я изплаши още повече, определено успя. Без очакваната защита на Сивиръс, чудейки се кога ще я разкрият, Джейн трепереше от страх и очакваше съдбата си.

Белатрикс Лестранж влезе в стаята, но не направи грешката да се набути в лицето ѝ. Застана отстрани и закача заповедите на господаря си.

— Къде живее Алисън Ъндед? — попита Волдемор.

— Не знам — отговори Джейн в опит да предпази братовчедка си.

— Бела?

— Круцио! — зарадвано извика Белатрикс.

Джейн пак се разтрепери и дори усети лека болка — вероятно отзвук от проклятието на Луциус. Скоро трябваше да се направи, че се пречупва, освен ако не искаше да се издаде.

— Е, докъде стигнахме с отговора? — осведоми се Волдемор.

— Не знам — проплака Джейн, най-вече защото ѝ беше лошо.

Белатрикс пак ѝ приложи Круциатус и Джейн каза задъхано:

— В „Свинската глава“.

Мина ѝ през ума, че може да се е преместила при Сириус, но мисълта се изпари толкова бързо, колкото се беше появила. Питаха я още неща за Алисън и тя винаги се опитваше да отговори от гледната точка на Дора, така че не издаде кой знае колко. Накрая започна да я боли от проклятията, но болката отшумя, когато я заведоха в една килия. „Дано Сивиръс се върне бързо“ помисли си тя, преди да припадне.

* * *

Когато се събуди, вече беше светло. Килията си беше същата — голям дървен нар, на който лежеше тя, кофа с капак в дъното и решетки. Нямаше прозорци, а единствената врата беше на решетките. До нея на нара беше седнал по-млад магьосник и записваше нещо в голяма папка.

— Я, вие дойдохте в съзнание — каза магьосникът, щом тя се размърда. Лицето му изглеждаше ведро, а това, че беше влязъл в килията, го правеше да изглежда още по-приветливо и симпатично.

— Кой сте вие? — попита го Джейн.

— Аз съм докторът, така да се каже. Казвам се Аткинс. Извикаха ме да ви свестя, след като се бяха опитали да ви бият шамари и да ви заливат с вода — той зацъка с език. — Всеки се мисли за лечител, щом може да размахва пръчка, но истината е, че трябва да знаеш доста неща, които се учат. Също като при мъгълските лекари.

— Разбирам — каза Джейн, озадачена от приятелското държание на лечителя. — Може ли да попитам как ме свестихте?

— Колкото и да е чудно, използвах отвара за подсилване, понеже амонячната отвара и другите неща за свестяване не дадоха резултат. Вие сте много любопитен случай, госпожице Тонкс и ако позволите, бих ви изследвал подробно.

„Само това липсваше“, помисли си Джейн и силно потрепери. Въпреки че тя се опита да го прикрие, докторът забеляза и реши да ѝ направи неврологичен преглед.

— Изглеждате съвсем наред — каза накрая той. — Само че това не обяснява треперенето ви.

— Професор Снейп ме лекува с отвара против тремор — с колебание произнесе Джейн. Надяваше се, че Сивиръс още се ползва с добра репутация тук.

— Бих се посъветвал с него, но не мога да му изпратя сова, особено сега. Той е нещо като мой ментор, особено що се отнася до приготвянето на отвари.

Само да можеше да разбере каква е лоялността на лечителя, щеше да ѝ бъде много по-лесно. Но щеше да е опасно, ако някой го беше учил на легалимантия. Все пак Джейн реши да опита да погледне повърхността на съзнанието му. Там нямаше нищо особено — лечителят мислеше за това как най-добре да си свърши работата по

отношение на нея, а също така беше загрижен за Сивиръс. Тя реши да се хване за това.

— Смятате ли, че професор Снейп ще се оправи скоро?

— Защо питате? — изненада се докторът. — Не би ли следвало да се надявате да не се оправи скоро или дори въобще?

— Това би било така, ако изхождаме от позицията, че той е верен на вас — усмихна се Джейн.

— Да, разбира се — объркано каза той.

Джейн използва това, за да навлезе по-навътре в съзнанието му. Аткинс беше верен на Снейп, но не знаеше, че Снейп е верен на Ордена. По-скоро си мислеше, че Снейп е верен на господаря му Волдемор.

— Е, аз изхождам от позицията, която е удобна на мен — каза най-накрая тя. — И тя е, че професор Снейп ще помогне за моето лечение, щом се върне.

— Не бих ви съветвал да се упоавате на това. Черният лорд няма особено желание да държи пленниците си здрави или дори живи. Но все пак можете да се надявате да ви оставят жива, докато им давате информация.

Това звучеше жестоко, но поне Аткинс беше честен. Джейн се насили да се усмихне и каза:

— Да се надяваме, че ще им бъде полезна колкото се може по-дълго.

— Ей, лечителче — провикна се някой отвъд решетката. — Стига си си приказвал сладки приказки с пленницата, ами излизай оттам.

— Как да си върша работата, ако не ми давате да си говоря с пациентите? — извика Аткинс и Джейн видя, че той изпитва симпатия към нея. Може би все пак имаше шанс.

След като Аткинс си тръгна, при нея дойдоха двамата пазачи, отключиха решетката и като завързаха с магия китките ѝ, я поведоха обратно към стаята за разпити.

Там вече я чакаха Белатрикс, Луциус и Лордът.

Луциус отново разпери ръцете ѝ настрани и обездвижи китките и глезените ѝ, като я остави да виси във въздуха.

— Днес ще си говорим за Джейн Ъндед — каза Лордът с гадна змийска усмивка на лицето си. — И така, какво знаеш за нея?

— Не много неща — отговори тя. — Приятелки сме.

— Къде се е крила от 92-ра до тази година?

— Не знам — отговори Джейн.

— Лъжеш! — ядоса се Лордът. — Бела?

— Круцио! — викна Белатрикс, без да чака команда.

— Ох, наистина не знам! — тресеше се Джейн и викаше, въпреки че още не я болеше.

— Нито аз, нито Черният лорд ти вярваме — каза Белатрикс и отново я прокълна.

— Нищо не знам! — развика се Джейн, защото болката вече беше достигнала до нея с тънките си иглички и дори цели таралежчета, които се разхождаха по тялото ѝ и се търкаляха, без да бързат. — Тая есен дойде в Ордена, професор Дъмбълдор я беше довел. Разбрах, че работела в училището. Дотогава въобще не знаех, че е още жива. Това е всичко, което знам, честно.

Белатрикс отново понечи да я прокълне, но Лордът вдигна ръка:

— Достатъчно.

— Откъде знае Джейн Ъндед легалимантия?

— Не знам, сигурно по наследство — изплака Джейн, защото таралежите бяха започнали да спринтират и да се търкалят бясно.

Зададох ѝ още няколко въпроса, но тя изтрая още по-малко от предния ден, преди отново да наведе глава, изпаднала в безсъзнание. Свести се в килията си и видя, че на пода ѝ е оставена малко храна и чаша вода. Не се докосна до храната, но не можа да устои на водата и я изпи. Ако искаха да ѝ дадат веритасерум, досега да са ѝ го излели в устата, докато е била в безсъзнание, успокояваше се тя.

Докато се опитваше да използва кофата за тоалетна, чу стъпки по коридора и побърза да я захлупи. В килията ѝ влезе Аткинс, който ѝ носеше отвара.

— Предложих им да не ви разпитват повече днес — каза той. — Изглеждате слаба.

— Благодаря ви — с облекчение каза Джейн.

— Изпийте си отварата и след това ще ви задам няколко въпроса за здравословното ви състояние. Не се безпокойте, не е веритасерум — усмихна се той, когато видя, че Джейн се мръщи на чашата.

— Въпросът е там, че не знам откъде се взема това треперене. Съвсем наскоро го усетих за пръв път — Джейн не искаше да му дава

истинска информация, но и не смяташе да го лъже прекалено много. Все пак самата тя не беше медик, а и Аткинс можеше да ѝ е полезен.

Докторът си записа нещо.

— Случайно да имате в рода си магически създания — великани, вампири или нещо друго?

— Доколкото знам, не.

— Някой от фамилията ви да се оплаква от нещо такова?

Джейн го изгледа недоверчиво:

— Не.

— Не се безпокойте, питам в интерес на вашето здраве.

— За да можете после да им го кажете на тях и да ме мъчат по-ефективно.

Аткинс замълча. Джейн се взря в очите му и порови малко по-надълбоко — той определено не беше доволен от това, че измъчват пациентката му.

— Е, аз ще ви оставям — каза той след малко. — Надявам се да се възстановите бързо.

Той се насочи към вратата, а Джейн се просна с пъшкане върху нара.

След около час отново я заведоха в стаята за разпити.

* * *

Много ѝ се искаше отново да припадне, докато я измъчват, но лечителят, вероятно без да иска, беше сложил в отварата съставка, която пречеше на този ефект. Джейн остана в съзнание през цялото време — разпитът трая няколко часа, през които успя да изпита всякакви варианти на треперенето и болката — този път усещането беше все едно малко товарно влакче се разхождаше по нервните ѝ окончания, като ту се засилваше, ту се забавяше и през цялото време се тресеше. Върнаха я в килията ѝ вече по тъмно и там тя намери храната си недокосната.

Беше успяла да каже за себе си практически всичко, което Дора би трябвало да знае. Оттук нататък или трябваше да си изсмуква нещата от пръстите или да говори от своята гледна точка, което щеше да бъде опасно.

Докато умуваше над този въпрос в килията си, дойде да я посети Аткинс с поредната отвара. И с просто око се виждаше, че е бесен.

— Да ви разпитват толкова време във вашето състояние! — възмущаваше се тихо той, докато Джейн пиеше. — При все, че им казах да не го правят.

— Е, какво да се прави, не ние определяме правилата тук — подхвърли тя и заора малко по-надълбоко в съзнанието му. Каква беше изненадата ѝ, когато откри, че Аткинс се възхищава на Снейп, но не и на Волдемор. По-точно го смяташе за излишно жесток и прекалено егоистичен. Освен това изглежда Лордът не споделяше много с подчинените си.

— Сериозно ли е ранен професор Снейп? — попита тя след малко.

— Нямам никаква информация.

— Би могло да е критично.

— Да — въздъхна Аткинс.

— И вие не сте там да му помогнете.

Аткинс моментално впери очи в нейните. Беше цитирала съвсем точно собствената му мисъл. Ако искаше, можеше да се направи, че е станало, без да иска. Но ако щеше да го обработва, сега беше моментът да започне.

— „Бихте могли да избягате оттук и да отидете да проверите лично“ — предаде му тя гласа си право в главата му.

— „Откъде владееете легалимантията?“ — помисли си той.

— „Бих могла да ви кажа... ако се махнем оттук.“

— „Твърде рисковано е.“

— „Но все пак бихте го направили.“

Аткинс беше вперил поглед в очите ѝ, а в главата му се превъртаха двата варианта. По коридора отекнаха приближаващи се стъпки.

— „Ще ви кажа по-късно“ — най-накрая отговори той.

— „Не ме издавайте“ — примоли се Джейн — „Аз искам Сивиръс да се оправи дори повече от вас.“

— „Ще се опитам“.

— „Не мислете пред Волдемор за моите способности. Той е легалимант, ако не знаете.“

Докторът съвсем се шашна, смотолеви нещо като „Възстановявайте се бързо“ и побърза към вратата на килията, която тъкмо се отваряше.

* * *

Джейн прекара следващите няколко часа в неспокоен сън. Непрекъснато ѝ се присънваше, че лечителят я е изпортил на Волдемор и той я подлага на разпит с легалимантия. Дори и будна не можеше да си обясни защо не я разпитва по този начин. Единственото обяснение, до което стигаше, беше, че той не иска да влиза в пряк умствен контакт с нея. И имаше от какво да се опасява. Последната надежда на Джейн бяха заклинанията, приложени направо в съзнанието на противника.

А пък и сигурно не я смяташе за кой знае колко важна, че да се занимава с нея лично. Все пак, колкото и да беше добра, Дора Тонкс беше просто изпълнител. Виж, ако разбереше истинската ѝ самоличност, нещата щяха да се променят.

Тази вечер повече не я разпитваха, но и Аткинс не дойде да я види. На разсъмване най-накрая беше задрямала, когато я събудиха грубо със струя вода в лицето.

— Ставай, мързелано! — грубо се провикна пазачът. — Трябваш им — и се ухили зловещо с отворена уста, в която липсваха няколко зъба.

Двамата пазачи я поведоха с обездвижени китки към вече познатата ѝ стая. На ъгъла към тях се насочи Аткинс, който си помисли съсредоточено „Намерили са веритасерум, трябва да изчезваш“.

— „Ти с мен ли си или оставаш?“

— „По-добре е да остана, да те прикрия.“

— „Колко секунди точно си мислиш, че ще запазиш тайната? Може би докато ти излеят веритасерума в гърлото?“

— „Добре, идвам“ — примири се той — „Какъв е планът?“

— „Аз се разправям със задния, ти с предния. Само ги зашеметяваме и изчезваме. Знаеш ли пътя навън?“

— „Да. Дай знак като си готова.“

Джейн напреди сили, за да освободи китките си. Все пак, беше си припомнила съвсем наскоро безсловесните заклинания. Размърда внимателно пръсти и се подготви.

— „Сега!“ — извика в главата му.

Без много шум двамата зашеметиха пазачите и ги подхванаха, преди да се плъснат на пода. Джейн ги пребърка и взе пръчките им, но нямаше време да ги претърси по-добре, защото Аткинс я дръпна за ръката. Промъкнаха се тихо в обратна посока, после Джейн направи заклинание за безшумност и двамата се затичаха по коридора. Взеха един етаж от стълбището на бегом и продължиха да тичат по друг коридор, който беше съвсем слабо осветен от факлите, разположени по стените.

Когато стигнаха до входната порта обаче, там вече ги чакаха двама други. Отначало Аткинс се уплаши и Джейн трябваше да води дуел и с двамата едновременно. Вече изнемогваше, когато той дойде на себе си и извика:

— Петрификус тоталус! — към първия.

Изненадан, смъртожадният не можа да се предпази и се строполи на земята, а Джейн продължи да се дуелира с другия.

— Деликуио^[1]! — извика Джейн и той се свлече на пода като чувал с картофи.

Преди останалите смъртожадни да са се досетили и дотърчали, Аткинс отвори портата и двамата побягнаха през двора. Чуваха как далеч зад тях тичат смъртожадните и сипят закани.

— Да се магипортираме — предложи Джейн, без да спира. — Къде е Сивиръс?

— Тук не може — задъхано ѝ отговори той. — Извън двора.

Продължиха да бягат, докато отделни заклинания започнаха да ги застигат. На няколко крачки от портала Аткинс се препъна и падна.

— Добре ли сте? — попита го Джейн, като спря до него.

— Май съм си счупил нещо — измърмори той, като опитваше да се изправи. После пак залитна и Джейн видя, че кракът му наистина е счупен.

— Ферула! — Тя насочи пръчката към него и кракът му веднага се стегна между две шини. Помогна му да се изправи и, куцукайки, двамата минаха през портала.

— В Хогвортс ли е? — попита Джейн.

— Да.

Джейн се пресегна, хвана го за ръка и се магипортира.

Портата на парка в Хогуортс обаче беше заключена.

— Сега какво ще правим? Ще се катерим ли? — огледа се той.

— Няма смисъл, сигурно има магии срещу това.

Двамата поседяха известно време, дишайки тежко. Джейн първа наруши тишината:

— Ще пратя сигнални искри.

Тя изстреля сноп червени искри, прицелвайки се към прозорците на директорския кабинет. Искрите изтрещяха като топовни гърмежи.

Двамата почакаха около две минути, преди на портата да се появят Кингзли Шакълболт и Лудоокия Муди.

— Вие пък откъде се взехте? — попита Кингзли и погледна към Лудоокия.

— Шпиони! — викна веднага Муди. — Да се махате, че ако ви почна!

— Никакви шпиони не сме — опъна му се Джейн. — Кадри на Ордена сме. Или поне аз. Аткинс дойде с мен доброволно.

— И това как точно да го разбирам? — заяде се Кингзли. — Вече имаме един брой Нимфадора Тонкс. Или ще твърдиш, че ти си истинската?

— Не, аз не съм Дора — каза веднага Джейн.

— А коя си?

— Това не мога да ви кажа, преди да вляза.

— Ние пък не можем да те пуснем, преди да разберем коя си. А него пък — посочи той към Аткинс, — въобще не сме го виждали.

— Извикайте професор Снейп или професор Дъмбълдор — примоли се Джейн. — На тях ще обясня всичко.

— Професор Снейп е в болничното крило — рязко отвърна Муди.

— Вече не — обади се висок глас откъм двора.

Всички се обърнаха натам и видяха професор Снейп, който вървеше бавно с бинтована ръка и превръзка на главата.

— Сивиръс, как се радвам, че те виждам! — извика Джейн и понечи да хване ръката му през решетката.

Три души едновременно посегнаха да я отстранят.

— Нимфадора, какви точно игри играеш? — намръщено каза Снейп. — Или по-скоро трябва да кажа „двойничката на Нимфадора.“

— „Не съм Нимфадора, идиот такъв!“ — кресна му тя.

— „Ами коя си тогава, жено, откъде знаеш легалимантия и защо водиш помощника ми?“ — озъби се Снейп в отговор.

— „Джейн съм. С магия за променяне на личността. Ако искаш, ти ми я развали.“

— „На тия магии не им вярвам особено. Кажи ми нещо, характерно за Джейн, тогава ще ти повярвам.“

Тя започна да го залива с всякакви спомени откогато двамата бяха заедно, включително от леглото и това убеди Снейп. Той се обърна към помощника си и очевидно прегледа и неговото съзнание.

— Е, какво, ще ги изхвърляме ли оттук? — с надежда измърмори Муди.

— Не — отговори кратко Снейп. — Пуснете ги. И ги водете право в подземие. Искam да ги разпитам.

[1] Deliquio — Припадане (лат.) — Б.авт. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ПЛАНЪТ НА ДЖЕЙН

Придружени от Муди и Кингзли, тримата тръгнаха мълчаливо към подземията. Съзнанието на Аткинс беше твърде объркано, но Джейн полека идваше на себе си. Когато обаче стигнаха до кабинета на Снейп, той затръшна вратата пред двамата аврори, без да се церемони особено.

— Сивиръс, добре ли си? — попита загрижено Джейн. Вярно, гласът не беше нейният, но чувствата й си бяха лично нейни.

— И по-добре съм бил — измърмори той. — Фините инкантатем! — и замахна с пръчката си по посока на Джейн.

Тя примигна с разфокусиран поглед. Харесваше й да е пак себе си, но защо трябваше да е без очила?

— Много ми липсваше! — Джейн го прегърна и целуна.

— Професоре, да разбирам ли, че това е приятелката ви, която господарят толкова търси? — объркано попита Аткинс.

Снейп кимна, усмихвайки се по неговия нелеп начин.

— Джейн Ъндед, приятно ми е да се запознаем официално — протегна му ръка тя.

— Дезмънд Аткинс — ръкува се с нея той.

— Е, Аткинс, ако искаш да те пратим обратно, ще можем, само че след изтриване на малко спомени — каза Снейп. — Все някак ще успеем да те изкараме жертвата.

— Никъде няма да ходя — отсече лечителят. — Откога чакам да се махна.

— Е, Джейн, видя ли какво направи? Заради теб си загубих помощника — престорено сърдито каза Снейп, но продължаваше да се усмихва. — И без това щях да те извикам — махна с ръка той.

Явно нямаше желание да разисква този въпрос, предвид, че и тримата бяха живи и здрави.

— Между другото, как разбра, че съм аз? — любопитства тя.

— Още когато започна да ми се караш наум. Не познавам друг легалимант, който да смее да ми държи такъв тон в собствената ми глава — той я притегли към себе си и я прегърна.

— Нали не смятате да се връщате там? — попита Аткинс.

— Засега не, но може и да ми се наложи. Работите тук не вървят никак на добре.

— Какво стана? — разтревожи се Джейн.

— Загубихме. Дойдоха им прекалено много подкрепления — няколко гиганта, орди от орки, а вечерта ни нападнаха вампири.

— Нали никой от нашите не е вампирясал?

— То ако ставаше така... Не, но много хора бяха изкарани от строя и на ръба да си отидат от кръвозагубата. Принудихме се да оставим позицията и да се затворим тук.

— Замъкът съвсем изолиран ли е?

— Не, още имаме советите. И камините — през тях евакуираме учениците.

— Толкова ли е зле положението?

— Опасявам се, че да — кратко отговори Снейп и смени темата.
— Обаче един магьосник те търси вчера. Мисля, че беше дошъл от чужбина.

— Кой ме е търсил? — учуди се Джейн.

— Представи се като някой си Уейн. Водеше си и приятелче.

— Франк! Къде е? Кога ще мога да го видя?

— Успокой се, жено — намръщи се Снейп. — Утре на закуска ще ги видиш и двамата. А може и по-рано, ако се завъртят насам. Настанени са някъде из подземията.

— Не се вкисвай, не ми е бивше гадже — побърза да каже Джейн. — Франк беше най-добрият ми приятел, заедно основахме групата. Сигурно някой друг от старите групари е с него.

Изражението на Снейп се проясни малко.

— Ако си уморена, ще те заведа в спалнята да поспиш — предложи той. — После ще пратя бележка на директора, че си дошла. А пък с теб, Аткинс, искам да поговорим. Трябва да те питам за някои неща, случили се в мое отсъствие.

Аткинс кимна.

— Аз ще ви изчакам тук, ако е удобно — каза той.

— Настанявай се. — Снейп посочи към тапицираното кресло.

После прихвана Джейн през кръста и леко я побутна към вратата. Двата изминаха краткото разстояние до спалнята му, където той оправи намачканите чаршафи с махване на пръчката си и после ѝ помогна да се съблече.

— Ще ми се утре да изпробваме за какво става пръчката ми — показва тя новата си придобивка. — И май ще трябва да си измагьосам някакви очила, защото нищо не виждам.

Снейп я огледа и пак замахна с пръчката си.

— Ето ти тези. Ако не се лъжа, това е пръчката на Нот. Ще свикнеш с нея, той е добър в магиите. За разлика от мисленето.

Джейн седна на леглото и придърпа Снейп към себе си.

— Искам само целувка, не се притеснявай — усмихна се тя и след като го целуна, го пусна.

Снейп се усмихна и тръгна към вратата.

— Ще ти пратя професор Дъмбълдор по някое време. Със сигурност ще иска да научи какво ти се е случило.

Джейн заспа веднага след като Снейп затвори вратата. По някое време професор Дъмбълдор дойде да се поинтересува от състоянието ѝ и от това какво се е случило след пленяването ѝ. Тя предаде пълния доклад и пак заспа. След това пък я събуди Снейп, който ѝ донесе отвара.

— Изпий това — каза ѝ, преди да излезе. — Ще неутрализира нещата, които ти е давал Дезмънд.

Тъкмо докато се чудеше какво толкова трябва да се неутрализира, на вратата се почука. Тя отиде да отвори и завари пред прага Франк и Лойд, старият им басист.

— Здравсти, Джейн — обади се колебливо Франк. — Ние се върнахме.

Джейн понечи да им се развика, но се отказа.

— Радвам се, че си дойдохте, момчета — прегърна ги един по един и нощницата се развя около краката ѝ. — Влизайте, влизайте. Сивиръс ли ви прати насам?

— Ако под Сивиръс разбираш хилавият ни съученик с мазната коса, да, той беше — каза Франк.

— Тихо, не позволявам да говорите така за гаджето ми — наежи се Джейн.

— Ти си се хванала с тоя?! При положение че имаше такъв избор?

— Все още имам някакъв избор. Но обичам него.

— Добре, добре — вдигна ръце той. — Няма да го обсъждаме.

— И хубаво ще направите. Сядайте — посочи им тя креслото пред камината и измагьоса два стола.

— Кажете сега — започна Джейн, след като се настани на един от столовете, — къде се губихте толкова време?

— Съжаляваме, че не те взехме, обаче трябваше да тръгваме набързо... — заувърта Франк.

— Сега остава да ми кажете защо и сова не ми пратихте — заяде се тя.

— Бяхме млади, тъпи и страхливи — помирително каза Франк. — Това стига ли?

— Напълно достатъчно ми е. Да знаете само, че и мен ме беше страх. И това, че тръгнахте, без да се обадите, не ме накара да се чувствам по-добре. Но сега се върнахте, при това в гаден момент, така че смятам да не отварям повече дума за изчезването ви.

— Знаех си, че ще разбереш, Джейни!

— Тихо, да не те прасна.

— Ето, това е нашата Джейн — заключи Франк.

— По-добре кажете, как беше битката?

— Неприятна история — обади се Лойд. — Ние дойдохме с метлите на втория ден. Тия хвърчащи пилци ни взеха здравето.

— Мен ме събори един грифон — включи се и Франк. — Лойд пък го бяха обкръжили, точно когато идваха орките и великаните.

— Едва се измъкнах — потвърди Лойд. — После пък долу на земята ни нападнаха вампирите — той потръпна. — Зловещи създания са, направо излъчват страх.

Лойд помълча малко, докато прехвърляше из главата си неприятните случки — Джейн се взря в очите му и видя картината — зловещите сенки, които се спуснаха към тях след залез и се промъкваха из храстите и короните на дърветата в търсене на кръв. После рязко извърна очи, защото не искаше да гледа повече.

— Разбрахме, че тебе са те пленили — проговори най-сетне Лойд. — Как те хванаха?

— И аз не мога да кажа. Мислех, че съм им избягала и се скрих в гората, но те пак ме намериха. Сигурно са ми пуснали следа — тя остави другото си предположение неизказано.

В това време в преддверието влезе професор Снейп. Изглеждаше като сдъвкан и изплют и от него се носеше силна миризма на отвари.

— Отивам да си взема душ и ще лягам, Джейн — той се наведе да я целуне по косата. — Вие можете да останете тук.

— Добре — съгласи се тя. — Ще се шумоизолираме, за да не ти пречим.

Тя се загледа подир него и след като той излезе от стаята, заключи:

— Косата му изобщо не е мазна. Само на вас ви изглежда така.

Двамата не й отговориха нищо.

Постояха да обсъдят последните събития. По някое време професор Снейп отново влезе, пожела им лека нощ и се прибра в спалнята си. Джейн им разказа за работата си в училището. Не споменаха повече годините, в които се бяха крили, все едно всичко това се беше изпарило, без да остави знак. Говориха до сутринта. Когато мина половината от времето, определено за закуска, Джейн отиде да събуди Сивиръс и всички заедно се качиха в Голямата зала.

Тя беше учудена да види, че там е пълно с народ — явно всички, били се на страната на Ордена, се бяха събрали в училището след края на битката. Учениците ги нямаше, затова тя и двамата й стари познати седнаха на масата на Рейвънклоу. След кратко колебание Снейп също седна с тях, но през цялото време беше мълчалив и изглеждаше угрижен. На масата на Слидерин и без това нямаше почти никой, а пък повечето познати на Сивиръс от този дом сигурно бяха в другия лагер. Джейн се почувства гузна, че е настояла да останат — сигурно му докарваше големи главоболия.

Покрай масата им минаха Кингзли Шакълболт и Лудооккия Муди и последния попита сприваво:

— Ти защо ни тресна така вратата снощи? Бях на ей толкова да я разбия, но Кингзли ме разубеди.

— Не съм отговорен за нищо пред вас — заяде се Снейп. — Оплачете се на професор Дъмбълдор.

— Така и направихме, обаче той ни каза да те оставим на мира.

— Значи правилно ви е казал.

Двамата отминаха, като бегло поздравиха Джейн. Явно директорът все пак им беше обяснил ситуацията.

— Среща на Ордена след обяда, пак тук — обяви Кингзли, без да се обръща назад.

— Какво ще правиш след закуска? — попита Джейн Снейп.

— Трябва да попълня запасите от някои отвари. Ще те помоля да ми помогнеш.

— Добре — съгласи се тя, въпреки че не се чувстваше особено веща в това.

— Аткинс също ще помогне — додаде Снейп.

Продължиха да ядат мълчаливо, докато след няколко минути не я потупа по рамото истинската Тонкс.

— Здравсти, Джейн. Професор Дъмбълдор ми каза да те извикам.

— Ще се видим по-късно — каза тя на Снейп и тръгна с Дора. Колкото и да искаше да помогне на Сивиръс, беше облекчена, че не ѝ се налага веднага да започне да вари отвари.

— Искам да ти благодаря, задето изтърпя разпитите вместо мене — подхвана Дора.

— Аз пък мисля, че трябва да ти се извиня, че използвах самоличността ти.

— Не, не. Така се получи много добре. Бяха ме приклещили и щяха да ме пленят, когато другарчетата им ги викнаха да преследват тебе. После те хванаха, а пък аз се отървах. Сигурно щяха да се върнат и да пленят мен, ако не те бяха хванали. Ако знаеш колко неща щях да издрънкам, ако ме бяха пипнали.

— И при мен имаше тази опасност, стига само да бяха разбрали, че съм аз. А като теб се представих като човек, който не знае почти нищо.

— Именно. Справила си се фантастично. Само после трябваше да се обяснявам на Ремус защо съм го била отблъснала. Но не се притеснявай, нямам за какво да ти се сърдя.

Вече бяха стигнали до директора, който седеше на Височайшата маса и Дора се оттегли, като ѝ пожела довиждане. Щом останаха сами, директорът подхвана:

— Джейн — погледна я над очилата си с рамки като полумесеци, — не мога да си позволя да загубя цели двама легалиманти да ми забъркват отвари днес.

Тя наведе глава виновно, въпреки че не смяташе, че се е издала сама. Вероятно го беше прочел по устните им по-рано.

— Така че бих искал да ти поставя друга задача — продължи той. — Имаш време до обяд включително да проучиш всички хора и да видиш как е бойният им дух. Без дълбоко навлизане, не искам да губиш толкова време. Сканирай само повърхността на съзнанията им.

— Добре, професоре.

— Ще ми докладваш преди сбирката на Ордена, в моя кабинет. Свободна си.

Джейн тръгна между масите, като си придаде безгрижен вид. Повечето хора не бързаха да си тръгват от залата, явно не им се ходеше по спалните помещения, така че успя да научи доста неща само за час.

По някое време в залата се втурна запъхтян магьосник, който се развика:

— Обсадени сме! Обкръжили са парка!

Всички се лепнаха за прозорците на залата, включително Джейн, която знаеше, че оттам не се вижда нищо. После тълпата се юрна към високите етажи, за да се опита да види поне нещичко. Трябваше обаче да се качат чак на астрономическата кула, за да могат да забележат пълчищата смъртожадни, които бяха обкръжили оградата на замъка.

Май вече нямаше никаква полза да преглежда мозъците на тълпата, защото там можеше да се види само явната паника. Джейн все пак отиде при директора дващест минути преди сбирката, но той я отпрати. Затова побърза да слезе в подземие, за да вземе оттам Сивиръс за сбирката.

— Научи ли новината? — попита го, когато влезе запъхтяна в кабинета му.

— Да, пратиха ми бележка. Дезмънд, наглеждай за малко котела — разпореда се той и направи знак на Джейн да го последва.

Когато стигнаха до неговата стая, той въведе Джейн вътре и омагьоса за всеки случай вратата.

— Ако нещата свършат зле за Ордена, не се притеснявай — каза той. — Няма да ни пипнат. Ще си сменим няколко пъти самоличността и ще заминем за Аржентина. Имам познати там и ще уредя всичко.

— Не говори така — унило каза Джейн. — Още имаме шанс.

— Щом така смяташ... Хайде, ела да вземем Дезмънд и да отидем на сбирката.

— И той ли ще участва?

Снейп кимна:

— Аз отговарям за него. Макар че, ако се наложи да заминем, смятам да го оставя. Тук ще се справя по-добре, особено ако го омагьосам и му променя някои спомени.

Те се изкачиха по стъпалата и влязоха в Голямата зала, където завариха огромен безпорядък. Хората викаха един срещу друг, без да се изслушват. След като порови малко в главите им, Джейн научи, че преди половин час са получили съобщение от Волдеморт с призив да се предадат. Беше им обещано, че ако се оставят на милостта му, животите им и замъкът щели да бъдат оставени непокътнати.

— Ама че мръсен номер! — възмути се Джейн. — Вместо да сме единни и да им дадем отпор, той ни кара да се драпаме като кучета за кокали.

— Какво е станало? — учуди се Аткинс.

Снейп му обясни. Нямаше обаче много време за чудене, защото в залата влезе професор Дъмбълдор и призова за тишина.

— Какво става тук? — попита той с магически увеличен глас.

Магьосниците тръгнаха да му обясняват един през друг, но той ги спря с ръка и посочи един, който да говори.

— Онзи, който не бива да се назовава, ни предложи да се предадем. В замяна ще пощади замъка и живота ни. Ние сме обикновени магьосници, все ни е едно кой ни управлява. Бихме искали да се предадем.

— Глупости! — викна един магьосник от друга маса. — Ще се бием докрай! Няма да се дадем на никакви си вчерашни смъртожадни!

— Я млъквай! — обади се трети. — Ти нямаш жена и деца.

Още няколко гласа се надигнаха да го подкрепят или оборят.

— Тишина! — провикна се директорът. — Всички, които искат да си ходят, ще бъдат свободни да го направят. Искам обаче първо да ме чуете. Том Риддъл, наричащ себе си лорд Волдеморт, няма навика да бъде милостив. Затова не вярвайте на обещанията му, че ще ви пощади. Най-добре е да се обединим и да победим неприятеля тук, на наша територия, вместо да се пръснем и да се крием, докато ни намери един по един и ни унищожи. Който все пак не иска да следва съветите на един старец, нека последва Минерва — тя ще ви отведе в Хогсмийд, откъдето ще можете да си тръгнете.

Тълпата се размърмори, а Минерва Макгонагъл слезе от Височайшата маса и застана в очакване в началото на дългите маси. Скоро към нея започнаха да се насочват магьосници. Събраха се около двайсет човека, и когато вече никой не ставаше да се присъедини към тях, по знак на професор Дъмбълдор тя ги поведе към изхода на Голямата зала. След като вратата се затвори след тях, директорът отново извиси глас:

— А сега предлагам на останалите да слушат внимателно, защото ще обсъждаме плана за отбрана на замъка.

— Искам да има магьосници на всички кули — започна да нарежда той. — А всеки, който притежава метла или може да язди хипогриф, да дойде в Голямата зала. Ще отворим прозорците, откъдето ще излита авиацията. Ще залостим входната врата, а магьосниците по кулите ще пречат на неприятеля да проникне оттам.

Директорът приказваше умно, но Джейн все пак го гледаше разочарована. Очакваше едва ли не да извади от ръкава си някакво магическо решение, с което да обърне нещата в тяхна полза.

— Сивиръс, ти тук ли ще бъдеш? — попита го тя.

Той само кимна.

Професор Дъмбълдор продължаваше да обяснява подробностите на плана си, но Джейн му обръщаше твърде малко внимание. Само да имаше някакъв начин, по който да наклонят везните към себе си.

Тримата със Сивиръс и Дезмънд си тръгнаха оклюмали от сбирката на Ордена. Снейп забърка още една отвара долу в подземие, но не си даде зор за повече. Учудващо беше, че Дезмънд не съжали за решението си да се присъедини към Ордена. Вярваше, че Снейп ще го измъкне, ако работите станат много лоши.

Джейн погледна към любовника си и за пръв път използва легалимантия за сериозна цел върху него. Толкова ѝ се искаше поне той да има някакъв план как да победят. Той я пусна в съзнанието си, колкото да ѝ покаже, че се е заблудила и след това я помоли да не наднича повече.

В напълно вкиснато настроение тя се тръшна на леглото в стаята. Да имаше само някой, който да измисли някакъв хитроумен план, с който да спаси всички.

Една мисъл се роди в главата ѝ. Тя също не беше чак толкова тъпа в измислянето на планове. Трябваше само да разсъждава логично. Откъде да започне? Организацията на Волдемор беше силна, но имаше едно слабо място — самият Волдемор. Той не беше незаменим и ако бъдеше премахнат, всичко щеше се срути. А кой би могъл да го премахне? То е ясно, професор Дъмбълдор. А тя и Сивиръс можеха да му осигурят достъп до него, заедно с предимството на изненадата.

— Сивиръс! — провикна се тя към преддверието. — Ела, искам да обсъдим нещо!

Той прекъсна разговора си с Дезмънд и влезе при нея в спалнята.

— Затвори вратата. И я омагьосай — нареди Джейн.

— Какво толкова искаш да ми кажеш, че не искаш Дезмънд да чуе? — учуди се той, но все пак направи каквото му беше казала.

— Имам идея как да проникнем при Черния лорд и да го отстраним.

— Ти си луда! — беше искрената реакция на Снейп.

— Не съм — подразни се Джейн. — Слушай сега. Ще ме заведеш при господаря си, все едно ме предаваш, но ще поискаш да сме сами. Ще вкараме с нас професор Дъмбълдор, невидим. И докато загълвичкваме Черния лорд с приказки, професор Дъмбълдор ще го завърже или окове, след което го изнасяме оттам — или през прозореца, или през ешелона от пазачи, естествено невидим, под претекст, че ме преместваш. Изглежда ли ти изпълнимо?

— Мисля, че може да стане — каза той след кратък размисъл. — Но е много рисковано. Особено за тебе.

— Ти ще ми дадеш пръчка, малко преди да се представим на Черния лорд. Така няма да съм беззащитна.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Сигурна съм — отсече тя.

— Добре тогава, да отидем да попитаме професор Дъмбълдор —
намръщи се Снейп. Въпреки това не изглеждаше много щастлив от
идеята ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

В УСТАТА НА ВЪЛКА

Джейн вървеше с наведена глава и фиксирани на гърба китки, старайки се да не изостава от напористия ход на Сивиръс, който я побутваше напред с тялото си. Въпреки че практически беше излекувал треперенето ѝ, тя все пак потреперваше, този път изцяло на психическа основа — беше я страх.

„Как можах да предложа този план?!“ беше мисълта, която периодически трябваше да затваря в тъмните кътчета на съзнанието си. Каменното имение, в което се намираха, допълнително я потискаше, защото това беше съвсем същото място, където я бяха държали в плен.

Извън сценичната ѝ треска, нещата се случваха според същия този план. Сивиръс вървеше забързано, без да съобразява крачката си с нея, а професор Дъмбълдор беше тръгнал вляво от тях, като почти им дишаше във врата. Двама пазачи ги съпровождаха на крачка разстояние съответно пред и зад тях.

— Ще се изложите на голям риск — беше казал директорът, когато научи за плана ѝ. — И ти, и Сивиръс. Освен това е възможно повече да не мога да го използвам като разузнавач.

— Така или иначе, съмнявам се след днес да можете да се възползвате от услугите му — възрази Джейн. От неговия кабинет се виждаха огньовете, които смъртожадните палеха отвъд двора на училището.

— Няма как да не призная, че имаш известно право — отговори професорът и се умълча.

Значи, решено беше.

И ето, сега бяха на прага на осъществяването на идеята ѝ, а нея така я тресеше. Когато минеа покрай някой от високите прозорци, тя неволно поглеждаше натам, мислейки си, че може би никой от тях повече нямаше да види света зад тях. Толкова време се беше подготвяла психически за тази среща, толкова беше бягала и се беше

крила, а с всяка следваща крачка разстоянието между нея и съдбата ѝ се скъсяваше сякаш главоломно.

Коридорите се нижеха един след друг, обзаведени със задължителните железни доспехи и факли, разположени съответно в нишите и върху изпъкналите части на стените на равни интервали. Имението беше мрачно, също както и предишния път, въпреки наличието на светлина.

Завоите следваха един след друг. След поредния завой надясно предният пазач, вместо напред, направи крачка вляво. Бяха се оказали пред голяма дървена врата, обкована с желязо.

Двамата пазачи застанаха пред вратата, а Снейп предпазливо я отвори. Когато вече бяха скрити зад широката ѝ грапава повърхност, той пхна във вътрешния джоб на мантията на Джейн пръчката на Нот, която тя беше задигнала някъде в това имение.

В стаята беше сякаш още по-тъмно, отколкото отвън в коридора. Както и бяха планирали, вътре нямаше никого, освен източника на най-големия ѝ страх — самият лорд Волдемор. Той се намираше с гръб към тях и гледаше нещо през прозореца. След десетина секунди бавно се обърна с лице към тях и погледна почти безразлично към Сивиръс.

— Господарю, доведох ви отстъпницата Ъндед — поклони се той и без да иска леко докосна рамото ѝ.

— Нещастник! — развика се тя, както беше уговорено. — А аз ти вярвах!

Усети как китките ѝ изведнъж се отпускат, но продължи да ги държи зад гърба си. Още незавършила планираните реплики, тя видя как малка светлинка се удря в някакъв невидим щит около Волдемор. Проблесна втора светлинка и директорът се показва, съвсем видим, на крачка вдясно от тях.

— Сивиръс, разочароваш ме — каза с привидно безразличен глас Лоръта. — А аз не обичам да ме разочароват.

Снейп полека избута Джейн встрани от себе си, за да може поне малко да я прикрива с тялото си.

— Как разбрахте, господарю? — попита Снейп, сякаш това беше най-важното нещо на света. С периферното си зрение Джейн видя как професор Дъмбълдор отново става невидим. Очевидно Сивиръс се опитваше да му печели време.

— Как разбрах ли? — разгневи се Волдемор. — Не от някоя от вашите безценни легалимантски главици. Не, Сивиръс, издаде ви езикът на тялото.

Джейн с ужас си спомни как Сивиръс я докосна по-рано. Никой от тях не отдаде внимание на този жест, защото вече бяха свикнали един с друг. Тя все пак можеше да замаже положението, като се опита да се отскубне и го изгледа гневно, но едва ли Волдемор щеше да се хване на такава едностранна симулация.

Трета светлинка се разби в щита на Волдемор. Този път той дори не си направи труда да разкрие невидимия професор, а само се засмя маниакално. Благопристойните бели магии на Дъмбълдор нямаха шанс да преминат през щита му. Трябваше някой да действа мръсно. Или тя, или Сивиръс.

Тя посегна за пръчката си и внимателно се прицели.

— Авада Кедавра! — извика, но заклинанието нямаше достатъчно сила, за да направи нещо повече от това да опърли мястото, където трябваше да се намира носът му.

Черният лорд се засмя с гърлен смях.

— Малко момиченце, не са ли те учили в училище как се правят тези заклинания? Разбира се, че не. С директор като този. Бела винаги казваше, че когато прилагаш непростимо проклятие, трябва наистина да го искаш. Нека ти покажа.

— Авада Кедавра! — изрева Волдемор и зелената светлина се изстреля от пръчката му в посока на Сивиръс.

Джейн имаше около секунда за реакция. Не можеше да го изблъска от пътя на зеления лъч, не беше достатъчно тежка. Остана само един изход. Тя се хвърли пред него и веднага падна, покосена от проклятието.

* * *

— Нееее! — извика Сивиръс като последния мъгъл. Все едно нямаше по-адекватна реакция за него. Любимата му беше мъртва, а той само стоеше като вкаменен на мястото си, без да се опита да направи нещо.

— Авада Кедавра! — изрева той след малко, но Волдемор само направи крачка надясно и избегна проклятието, което се разби в стената.

Завърза се ожесточен дуел, от едната страна на който бяха Сивиръс и професор Дъмбълдор, а от другата омразният Волдемор.

— Инкацерус!

— Круцио!

— Авада Кедавра!

Заклинанията се блъскаха в пода, стените и мебелите, които се пръскаха с трясък, но никой не беше достатъчно точен, за да уцели противника. На Сивиръс бяха започнали да му текат сълзи от очите, но той не им обръщаше внимание и продължаваше да се дуелира.

* * *

Джейн се размърда неспокойно от шумотевизата и отвори очи. Отначало не можеше да се ориентира къде е попаднала и защо лежи на земята. После си спомни — бяха объркали плана, Волдемор се опита да убие Сивиръс и тя застана по средата между него и проклятието. Защо обаче беше все още жива? И защо нещо ѝ мокреше по лицето?

Тя прокара бавно показалец под носа си и се втренчи в кръвта по пръста си. Изведнъж ѝ стана ясно — родовото проклятие се беше сблъскало с непростимото проклятие и му беше попречило да изпълни действието си, давайки ѝ малка отсрочка. От тази отсрочка зависеше да спаси живота на двамата си спътници и да проведе личното си отмъщение.

Надигна се внимателно на лакът и огледа дуелиращите се. Никой не ѝ обръщаше и грам внимание, мислейки си съвсем справедливо, че тя вече не е между живите. Джейн допълзя на лакти и задник към стената и опря гръб на нея. Затвори очи, за да си припомни всички злини, причинени ѝ от Волдемор, всички нейни близки, които бяха загинали от ръката му. След като омразата плъзна из тялото ѝ, тя внимателно се прицели, изчака го да отбие едно заклинание и извика с глас, идващ сякаш от отвъдното:

— Авада Кедавра!

После изгуби съзнание.

— Професор Дъмбълдор, тя е жива! — извика Сивиръс и се втурна към нея.

Директорът, който вече беше съвсем видим, коленичи над Волдемор и го огледа.

— А пък той е съвсем мъртъв — замислено каза професор Дъмбълдор и тръгна към Джейн и Снейп.

— Нека да видя — Дъмбълдор напипа пулса ѝ, после измагьоса и поднесе до устата ѝ огледалце, което се запоти. — Жива е, но е цялата в кръв — обобщи той очевидното — от носа, устата и ушите ѝ течаха червени вадички. Двамата се опитаха да я изправят и видяха, че там, където беше седяла, също имаше лепкаво червено петно.

На всичкото отгоре, на вратата се думкаше:

— Отворете, в името на господаря!

— Какво ще правим? — попита Снейп.

— Ти вземи Джейн и скочи с нея през прозореца. Заведи я право в „Свети Мънго“ и им кажи за отварите, от които се повлиява. Ще те чакам след половин час пред Входната врата на Хогвортс. Тогава ще ударим.

Сивиръс само кимна и взе Джейн на ръце, както в онзи ден, точно преди да започне учебната година. Директорът му подаде пръчката в дясната му ръка и счупи прозореца със заклинание. Под музикалния съпровод на хиляди падащи стъкълца, Сивиръс стигна до прозореца и направи магията за леко падане. После скочи и се приземи меко на ливадата. Притича през двора, направи дупка в омагьосаната ограда с пръчката, която още държеше под краката на Джейн и щом излезе от двора на имението, се магипортира.

Като в треска прекрачи витрината, през която се влизаше в „Свети Мънго“. Когато видя толкова много кръв, дежурната веднага извика Спешна помощ, които едва я откопчиха от ръцете му. Той тръгна след тях, като им казваше с кои отвари спира кръвотечението. Накрая се насили да каже и кое заклинание я е поразило:

— Беше Авада Кедавра.

— Не може да бъде! — сепна се помощник-лечителката. — Сигурно го е направил някой не много сръчен магьосник.

— Черният лорд го направи — отговори Снейп, което накара всички от спешния екип да се втрещят. — Ползвайте отвара за подсилване за спирането на кръвта — допълни той, когато видя, че се чудят какво да правят. — И по-бързо я занесете в някоя манипулационна. Лекувам я от началото на учебната година, така че по-добре ме послушайте.

Лечителите дойдоха на себе си и продължиха да направляват тялото ѝ, вдигнато един метър над земята, към спешния кабинет. Когато стигнаха там, понечиха да затръшнат вратата пред него, но той се възпротиви:

— Искам да помогна, разбирам от отвари.

— Добре — съгласи се главната лечителка. — Вземете от шкафчето, които отвари смятате, че са нужни.

Той отиде до показаната му мебел и започна да подбира шишенца — първо подсилващата отвара, после тази за спиране на кръвотечения, за всеки случай, накрая отварата против тремор и „животворната“ отвара. Сложи шишенцата на масичката до големия плот, на който лежеше Джейн и нареди:

— Дайте ѝ първо две дози от подсилващата, после една доза против тремор и най-накрая животворната. Давайте ѝ ги през половин час в продължение на три часа. После минете само на животворна. Ако кръвотечението не е спряло, дайте ѝ от кръвоспиращата.

Лечителите го гледаха объркано и после обърнаха глави към началничката си за потвърждение.

— Правете каквото казва той — кимна тя. — Това е най-добрият ѝ шанс.

— Ще дойда да я видя, веднага щом мога — обеща той и тръгна към вратата.

— Чакайте, как да ви потърсим, ако имаме нужда от вас?

— Ще бъда някъде около замъка Хогвортс. Адресирайте совете до професор Снейп. — И затвори вратата след себе си.

* * *

Боят мина както се и очакваше — без особени трудности. Смъртожадните бяха така разкоординирани и уплашени от отсъствието

на господаря си, че се държаха повече като подплашен добитък, отколкото като армия. Въпреки че Бела Лестранж пое командването, доста от хората ѝ не бяха склонни да я слушат и бяха съответно пленени и пратени за Азкабан.

За Снейп това не беше предизвикателство, той много повече се притесняваше за съдбата на Джейн. Веднага щом обърнаха смъртожадните в бягство, той помоли директора да се отлъчи и веднага се магипортира до болницата.

Състоянието на Джейн се беше стабилизирало, но още не беше дошла в съзнание. Вече бяха спрели подсилващата отвара и отварата против тремор, както и преливането на кръв и я държаха само на животворна отвара. Той остана да спи там през нощта, а на сутринта го събуди братовчедка ѝ Алисън, която беше дошла веднага след залавянето на последния смъртожаден.

— Как сте, Алисън? — попита Снейп, докато се надигаше от креслото, в което беше спал.

— Не моето здравословно състояние е това, за което съм дошла да говорим — тросна се тя. — Какво се е случило с братовчедка ми?

— Черният лорд я улучи с проклятието Авада Кедавра — отговори той.

Алисън изтръпна.

— И е още жива?

Сивиръс кимна:

— Поддържат я с отвари. Надявам се да са достатъчни, за да се събуди, но едва ли ще се окажа прав. Смятам, че ще е нужно още нещо, нещо, което сега ми убягва. Кажете, Алисън, имате ли някакви особени магически способности? Освен легалимантията.

— Как разбрахте?

— Беше просто щастливо допускане. Ще отречете ли?

— Не.

— Всички в семейството ли го имате?

— Доколкото знам, да.

— Джейн говореше за някакви родови проклетия, знаете ли нещо по въпроса?

— За тези истории, дето нямаме мъже в рода ли? И аз съм ги слушала от майка ми и лелите — отсеке тя, не особено доволна от разпита.

— Знаете ли нещо повече? — упорстваше Снейп.

— Не. Джейн се интересуваше повече от мен от семейната история.

— А на вас лично случвали ли са ви се неща, които не се случват на обикновените магьосници?

Алисън се замисли, но след малко отговори:

— Заклинанията, които правя, понякога се объркват. Особено безсловесните. Винаги съм го отдавала на разсеяност от моя страна, но може би не е само това — тя замълча. — Понякога, в много редки случаи, се насочват обратно към мен.

— Знаете ли причината за всичко това?

— Съжалявам, не.

— Ще трябва да попитам и леля ви за същите неща. Ако трябва, предупредете я. Трябва да разберем всичко това, за да знаем как да лекуваме Джейн.

Снейп се замисли. Беше очаквал Алисън да знае повече от Джейн, но битката още не беше загубена.

* * *

След още половин ден будване около леглото на Джейн, Сивиръс реши, че едва ли ѝ е особено полезен тук и убеди Алисън да го заведе при леля им. Възрастната жена го посрещна с прегръдка, очевидно информирана от директора и Алисън какво е направил за племенницата ѝ. Побърза да го настани пред огнището, тъй като навън беше мъгливо, и поднесе чай с курабийки. Сивиръс едва се насили да изяде една, защото си спомни, че Джейн беше направила такива за него в началото на учебната година.

Тъй като мълчаха твърде дълго, Алисън се обади:

— Лельо Шарлот, професор Снейп иска да те попита за семейната история и нашите особености във връзка със състоянието на Джейн.

— Смятам, че именно в това се крие ключът към възстановяването ѝ — допълни той. — Така че ви моля да ми разправите всичко за семейството, което знаете.

— Едва ли повечето неща ще ви се видят интересни — поколеба се леля Шарлот. — Но все пак ще ви разкажа. Нашият род е започнат от вещица на име Аманда Ъндед шест поколения преди мен. Тя е имала мъж и две дъщери, но мъжът ѝ загива — удавя се в реката. Нещастен случай. С едната дъщеря не е известно какво се е случило, но другата е била пра-пра-прабаба ми. Оттук следва дълга история, в която са се родили много момиченца с фамилията Ъндед. Голяма част от тях оцелели, но малко дали потомство. Виж, с мъжете им все нещо се случвало — дали ще е змейска шарка или пък някой нещастен случай, обаче жените Ъндед оставали без мъж много рано. Тъй че ако търсите нещо от родословието, което да ви е от помощ, търсете го по женска линия. Мъжете не са от значение в случая. Аз не познавам баща си, нито пък Сюзън. Дори не бяхме сигурни, че е един и същи. Майка ми мълчеше по въпроса. Опасявам се, че това е всичко, което мога да ви предложа.

— Моят баща пък загина по време на експедиция — каза Алисън в подкрепа на лелините си думи.

— А къде са живели предците ви? — попита той.

— О, къде ли не — отговори лелята. — Ние с майка ми живеехме в Дарбишър, а баба ми — в Съсекс. Изглежда всяко ново поколение в стремежа си да се отдели от предишното, отиваше да живее в друго графство.

Сивиръс я разпита и за специалните ѝ умения, но не изкопчи повече, отколкото му беше казала Джейн. Постоя още половин час от учтивост и тръгна за Лондон, като каза, че отива в Лондонската библиотека.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ТЪРСЕНЕТО

Сивиръс захлопна с нарастващо нетърпение поредната дебела книга — беше „Родови проклетия по нашите земи“, том трети. Беше се надявал поне тук да прочете нещо повече за родовите проклетия, които засягат жените, но за негово съжаление нямаше нито думичка по въпроса. Вече беше преровил „Кръвопускащите проклетия“, „Мистерията на прокълнатите“ и дори бозавия псевдо-наръчник „Какво да правим, ако сме прокълнати?“ Библиотеката затваряше и той отиде да върне книгата, докато вече правеше списъци в главата си кои книги ще чете утре. Но полето беше твърде широко, а неговата информация по въпроса — доста оскъдна. Работата още повече се усложняваше от това, че сигурно самата Джейн беше ровила в същите тези томове по-рано и не беше намерила нищо, което и с малко да се доближава да познатите ѝ симптоми.

Беше разпитал лечителите след едно свиждане на Джейн, но дори специалистите по проклетия, които я лекуваха, не можаха да му кажат нещо конкретно. Значи, помисли си той, имаше си работа с малко разпространен феномен и едва ли някоя книга можеше да му помогне.

И все пак, професор Снейп рови в библиотеката в продължение на три дни, погледна и в забранения отдел, където се пазеха най-опасните книги по черни магии, но без резултат. Потърси и за почти изцяло женските родословия, но намери само някакъв материал за самовилите и самодивите, които се срещаха основно на континента.

Добрата, а същевременно и лошата новина беше, че за тези три дни състоянието на Джейн не се беше изменило.

На третия ден той се прибра в училището оклюмал и отиде при директора, за да сподели с него неуспехите си и да поиска съвет какво да прави. Беше го търсил в продължение на два дни, но професор Дъмбълдор беше неоткриваем. Най-напред членовете на Ордена го мъкнеха по партита по случай победата над лорд Волдемор, после пък

ходеше да дава показания на комисиите за разследване на непозволено прилагане на непростимите проклетия. Сивиръс му беше казал през зъби, че ако спомене името на Джейн или неговото пред комисията, той още начаса ще си подаде оставката като преподавател, така че поне него не го закачаха. Засега.

В стаята на Джейн се бяха появили съответните инспектори, взеха пръчката ѝ за проверка, след което се оказа, че с тази пръчка са извършени множество опасни и смъртоносни заклинания. Снейп им каза, че пръчката по-рано е принадлежала на силен черен магьосник и това, както и фактът, че Джейн нямаше къде да им избяга, накара комисията да я остави на мира за момента.

Снейп застана като наказан пред бюрото на директора, без да каже нищо. На помощната масичка имаше изобилие от сребърни дрънкулки, някои от които с известно предназначение. Потисна импулса си съвсем леко да махне с пръчката си към масичката и за да не се изкушава, отклони поглед от тях.

— Професоре — започна той, — идвам да докладвам, че не открих нищо в библиотеката.

След това замълча и гузно наведе глава.

— Сивиръс, моля те, не се отчайвай. Ще разберем как да я излекуваме, само имай търпение.

— Търпението ми привършва, директоре — призна си той, като се намръщи. — Знам, че имате много работа, но намерете малко време и за Джейн.

— И какво да правя? Да обикалям на празни обороти като теб? Между другото, провери ли лелята с легалимантия?

— Да, и не научих кой знае какво. Или крият някаква страхотна тайна, или не знаят повече от онова, което са ни казали. Лично аз съм за второто.

— Не се притеснявай, ще намерим лек — опита се да го успокои директорът.

— Но времето ѝ изтича — избухна Сивиръс. — Не е ясно колко време имаме, преди...

— Не мисли за това, Сивиръс — меко го посъветва Дъмбълдор. — Това, което е чудното в нейния случай, е не кога ще си отиде, а това, че изобщо е жива. Ще поръчам да ѝ изпратят още лечители. Не забравяй, Сивиръс, лечителите си разбират по-добре от работата,

отколкото ти и аз разбираме от тяхната. Сега, ако нямаш повече какво да кажеш, ще се наложи да ме извиниш. Трябва да напиша писмо-разрешение за рейвънклоуските дечица, които ще свирят на едно парти по-късно днес. Приятна вечер.

Снейп промърмори нещо и тръгна към вратата. Беше информиран, че малките рейвънклоуски хлапенца са идвали на свиждане на Джейн в негово отсъствие, което той беше отчел като факт, нямаш никакво значение. Сега обаче се замисли. Имаше нещо, свързано с дом Рейвънклоу, което беше забравил и което го човъркаше отвътре.

Може би щеше да е полезно да намина да види децата.

— Професоре — спря се той на дръжката на вратата, — къде е това парти?

— В графство Йоркшир, на площада на едно малко селце на име Блек Ривър. Сигурен ли си, че искаш да ходиш на парти в такова състояние?

— Определено — отговори Снейп и побърза да настигне изпуснатата си мисъл, отлетяла през вратата.

* * *

Купонът продължаваше вече час и на Снейп започваше да му писва. Беше изслушал куп кавъри на Орисниците, някои по няколко пъти, както и собствените им „песни“, които звучаха доста еднотипно. Публиката обаче ги харесваше, защото скандираше и ръкопляскаше след всяка песен. На „Полета на орела“ пък запалиха върховете на пръчките си и започнаха да се поклащат в такт с музиката.

Изобщо, феновете бяха доста дразнещи — разхождаха се нагоре-надолу с пунш в ръка, приказваха и се хилеха на висок глас, а някои се бутаха в тълпата, докато танцуваха. Някаква жена дълго зяпа към него в опити да го накара да я забележи и да танцуват, но на него накрая му писна да се прави, че не я вижда и ѝ се намръщи.

Тъкмо когато шумотевицата окончателно приключи, той се опита да се провре през тълпата и стигна почти до бекстейджа, където беше разпъната палатка, но магигардовете не го пуснаха по-натам. Дори когато се представи и каза, че е учител на групата, не му повярваха.

Вече си мислеше да се разправи с охраната посредством заклинания, когато видя излизация от палатката Антъни.

— Господин Стоун! — провикна се той. Никаква реакция. — Антъни!

— Професор Снейп! — обърна се изненадано момчето. — Какво правите тук?

— Трябва да говоря с групата. Спешно.

— Да, разбира се, сега ще ви заведе.

Охраната ги изгледа навъсено, но Антъни им каза, че професорът е с него и нямаше как да не ги пуснат.

Как се променят нещата, помисли си Снейп. До вчера той беше ръководител на дома им, а сега малкият като приятел на групата го въвеждаше зад кулисите.

— Професор Снейп! — провикна се и Лили, още щом го забеляза. — Изненадана съм да ви видя тук.

По лицето ѝ се четеше, че направо го е смятала за невъзможно.

— Не ни носите лоши новини от доцент Ъндед, нали? — попита едно от другите момчета, май че беше Август.

— Не — отговори кратко Снейп. — Състоянието ѝ е все същото. Дойдох, за да поискам вашата, хм, помощ, за нещо.

— Какво е то? — скочи на крака Лили, която до този момент си беше почивала на едно канапе.

— Обещах на доцент Ъндед да обърна замъка с краката нагоре.

* * *

— Професоре, защо имате нужда именно от нас, за да търсим заедно? — попита Лили като най-смела от всички.

Беше обяд и по коридорите на замъка нямаше жива душа, ако не се броеше групата малолетни музиканти, Сивиръс и Антъни. Учениците все още не бяха върнати за продължаването на учебната година, а пък учителите бяха отишли да искат оставката на министъра на магията. Дори столовата не работеше.

— Защото, госпожице Смит, отдавна не съм на вашия ученически акъл и нямам представа какво би направила ученичката от преди четиридесет години, която ме интересува.

— Коя е тази ученичка? — попита дългокосото русо момче, което не личеше да притежава някакъв, пък дори и ученически, акъл.

— Сюзън Ъндед. Майката на вашата ръководителка — отговори Снейп, доколкото му позволяваше учтивостта. Изобщо, днешните младежи не бяха свикнали да се обръщат с „господине“ и „сър“, а той не можеше да им направи забележка, защото наистина разчиташе на тяхната помощ.

— Какво е направила тя? — попита Август.

— Скрила е някъде малък предмет, вероятно таен дневник или тетрадка. Сигурно е в някоя от стаите в общежитието на вашия дом.

— И смятате, че там пише нещо важно, така ли... професоре? — малката изглежда беше доловила желанието му за учтиво обръщение. Дали пък нямаше някаква дарба за легалимантия?

— Доцент Ъндед смята така, госпожице Смит.

— Тогава трябва да погледнем и в Нужната стая — прекъсна ги другия дългокос младеж, Джери.

— Погледнете, където е необходимо. Аз смятам да дойда с вас до кулата на Рейвънклоу, за да претърсим момичешките спални и общата стая.

— Но, професоре — поколеба се Лили, — нали знаете, че мъже не могат да влизат в женските стаи?

— Това изобщо не е вярно, госпожице Смит. Има съвсем просто заклинание, което може да се използва за целта. Просто повечето тъпаци така и не го овладяват. И така, ако няма други въпроси и допълнения, да вървим.

Когато се качиха в общата стая, Сивиръс огледа критично кочината, която беше оставена там. Вярно, че евакуацията беше проведена съвсем набързо, но никой не си беше направил труда да махне с пръчката, за да оправи. Тъмносините фотьойли бяха разхвърляни навсякъде, по пода се валяха опаковки от лимонадени пчелички, синият килим беше нагънат на места, а в един ъгъл бяха оставени камари скъсани мантии и обувки.

Сивиръс само вдигна вежди, обаче Лили се изчерви цялата. Тя посегна към магическата пръчка, но преподавателят я спря:

— Да не си усложняваме живота. Ще подреждаме после.

Той вдигна магическата си пръчка и произнесе:

— Акцио дневника на Сюзън Ъндед!

Нищо не се случи.

— Акцио книгата на Сюзън Ъндед! Акцио тетрадката на Сюзън Ъндед!

В общата стая не помръдна дори прашинка.

— Е, значи ще трябва да търсим по трудния начин.

Започнаха да тършуват по всички ъгли, прегледаха книгите и библиотеката. След един час стаята беше десет пъти по-разхвърляна, а напредъкът — нулев.

— Време е да проверим и спалните — отсече Снейп и лениво махна към кочината, която моментално се подреди.

Тръгнаха към стълбите, които се намираха вдясно от статуята на Роуина Рейвънклоу, но спряха пред самото стълбище.

— Аз ли трябва да ви просвещавам? — попита мрачно Сивиръс. — Е, добре, щом е така.

Той се наведе към тавана на стълбището и започна да го оглежда.

— Важното е да видите къде е приложена магията — наиздателно каза той. — Ето, тук има малка кръгла вдлъбнатинка. Освен това, заклинанието трябва да е безсловесно.

Той махна с пръчката си, но нищо не се случи.

— Хайде, давайте напред — подкани ги той.

Лили като най-смела направи крачка напред, и както се очакваше, стълбите не се промениха особено. Август пристъпи след нея, готов всеки момент да бъде изхвърлен навън. Това обаче не се случи. Очевидно магията действаше отлично.

След него на стълбището излязоха Джери, Сет и Евфем.

— Това е наистина забележително, професоре! — удиви се Август. — Всички в Слидерин ли знаят това заклинание?

— Не всички, разбира се. Заклинанието е доста сложно, особено заради това, че не се произнася. А колкото и да е добър моят дом, все пак, както и другите, е съставен предимно от имбецили.

— А как спирате момчетата да не се преселят в момичешките спални? — попита Лили. — На много от нашия дом им се иска да се набутат при момичетата и да им изхвърлят гримове в тоалетната, примерно. Пък и там е по-чисто, доколкото помня.

— Антъни — обърна се Снейп към момчето, което още седеше в общата стая, — ела при нас, не се стеснявай. Обясни ни защо не би влязъл в момичешките спални.

— Лично аз не бих посмял, сър — едва пристъпи той на първото стъпало. — Ако момичетата ни спипат, започват да упражняват проклетия върху нас, сър.

— И вие не правите нищо по въпроса? — обърна се към професора разтревоженият Евфем.

— Не, господин Форест, не правя. Момичетата ми са петкратни шампионки в състезанието по проклетия за девойки. Все някак трябва да се тренират.

— Госпожице Смит, ще обясните ли как действа заклинанието? — попита той изведнъж.

— Но, сър, аз не знам как действа — притесни се Лили.

— Разбира се, че знаете. Хайде, обяснете ни. След това ще ви помоля да поговорим на четири очи.

— Добре, професоре — каза тя с нараснала уплаха. — Заклинанието е Пуела Интроаре^[1] и докато го прилага, човек трябва да си мисли, че е от женски пол.

— Правилно, госпожице Смит. А сега да вървим.

Разровиха една по една всички момичешки стаи, включително бившата стая на Лили, която беше делила с Луда Лъвгуд, където намериха солиден запас от коркови тапи, скрити в кухнята табла на леглото, но от дневника нямаше и следа. Когато се отправиха към момчешките спални, Джери и Сет решиха да отидат до Нужната стая.

След като момчешките стаи също бяха претарашени, а колекцията от намерени вещи се увеличи с три списания с голи мъгълки и няколко миниатюрни автомобилчета, всички, включени в търсенето, се събраха отново в общата стая, за да си починат.

— Няма нищо в нужната стая — обясни Джери. — Вратата не се показва, когато си мислех за тайния дневник. За всеки случай влязохме вътре и пробвахме да го призовем, обаче не стана.

— Ако проверяваме помещение по помещение, ще ни трябва доста време да претърсим замъка — въздъхна Снейп. — А пък и Съюзът едва ли би го скрила в някоя случайна пролука зад доспехите. Най-малкото, рискува да забрави къде точно е бил и да не може да го намери след това. Следователно трябва да търсим на някое място, което е било важно за нея, както и често посещавано.

— Аз се сещам за едно такова място — обади се Лили.

— Така ли? И кое е то? — попита я Евфем.

— Библиотеката, разбира се.

Командата, вече доста уморена, се завлачи към библиотеката. Въпреки че беше заключено, не беше трудно да влязат — професор Снейп знаеше с какви заклинания я заключват, както и къде държат ключа.

Седмината влязоха един по един и се заоглеждаха. Книгите бяха акуратно подредени, без никакъв признак за хаос, за разлика от рейвънклоуската кула. Сякаш някой грижливо ги беше подредил, преди да заключи. Това със сигурност беше мадам Пинс, която знаеше мястото на всяка книга тук.

— Дали да не изчакаме да си дойде библиотекарката? — попита Август. Изглеждаше доста напласен от строгата мадам Пинс.

— По-добре не, иначе току-виж ни попречила да прегледаме недостъпния отдел — реши Лили. — И да направим кочина в библиотеката й.

— Добре, да опитаме — каза Сивиръс. — Акцио дневника на Сюън!

Отнякъде се чу тракане. Всички се ослушаха и след малко се втурнаха към източника на шума. Той идваше от пода пред една от секциите и звучеше като че ли нещо се опитва да излезе. Лили махна с пръчката си към пода и оттам изхвърча нещо като малка книга, която се устреми към Сивиръс. Отпред беше написано с бронзови букви „Дневник на Сюън Ъндед“. Той сложи книгата на близката маса и след като другите се скупчиха около нея, започна да я прелиства.

— Отначало ще я разгледаме. После ще четем по-подробно — разпорежи се професор Снейп. Заразгръщаха страниците една след друга, но скоро на момчетата им писна.

— Уморен съм и съм гладен — оплака се Август. — Искане ми се да хапна нещо.

— Нямам нищо — намръщи се Снейп. — Освен това и аз съм гладен.

Трябваше му време, докато успее да се настрои да мисли за такова банално нещо като храната и затова Лили го изпревари:

— Можем да отидем да поръчаме нещо от Продънения котел. Ако мрежата от камините още работи.

— Работи — след кратък размисъл отговори Снейп.

— Хайде, елате с мен — предложи Лили.

— А, не — възпротиви се Снейп. — Като единствено момиче, представляващо женската гледна точка, трябва да останете с мен да четете. Момчета, идете вие.

Той подаде на Антъни няколко лъскави монети — един галеон и по-дребни сикли. После затвори дневника и всички излязоха от библиотеката. След като надлежно я заключи и омагьоса, поеха към кулата на Рейвънклоу.

— Вие ще използвате камината в Общата стая, а ние с госпожица Смит ще седнем да четем. Ако някой друг иска да остане, няма проблем.

Никой от рейвънклоуските момчетата не искаше да остане, а пък Антъни отговаряше за парите, така че с нежелание тръгна с другите. Сивиръс и Лили се настаниха на два фотьойла и започнаха да четат наред.

— Можете ли да ми кажете какво търсим по-точно? — попита Лили.

— Нещо, свързано с родословието на доцент Ъндед — отговори кратко той. — Или с произхода ѝ, което е почти същото.

Лили кимна и двамата продължиха с четенето. Книгата съдържаше всякакви момичешки работи, като рецепти за любовни отвари, преписани верижни писма и текстовете на коледните песни на Пийвс. Бяха стигнали някъде до средата, когато момчетата се върнаха с няколко димящи канчета с манджа. Лили измагьоса прибори и чинии и временно оставиха книгата настрана, за да нападнат яденето.

След като ометоха всичко, този път тримата с Лили и Антъни се заеха да четат другата половина, а останалите насядаха по фотьойлите, за да се греят пред камината.

Снейп попадна на някаква стара записка, която го накара да се засмее:

„А пък мама ми казва, че когато се омъжа, трябва да накарам съпруга ми да вземе нашето фамилно име. Къде ще намеря толкова луд мъж?

Какво ли знае пък мама? Дори не си спомням баща си, с каквото и име да е бил, така че смятам да направя както аз реша...“

— Вижте, професор Снейп! — прекъсна го Лили и посочи друг запис на съседната страница.

Той отклони поглед и набързо го прочете. Ставаше въпрос за някаква история, която Сюзън беше чула от баба си за нейната баба. Въпросната старица на преклонната възраст от деветдесет години ѝ беше доверила, че баба ѝ като малко дете се била разболяла от много силна мантикорова треска. Никой не смятал, че детето ще оцелее, обаче главата на рода и нейна баба, въпросната Аманда Ъндед ѝ направила отвара, в която сложила малко черпаче от собствената си кръв. След няколко часа детето се оправило.

Сивиръс скочи от фотьойла и хлопна дневника.

— Разбрах какво трябва да търся. Ти, Смит, дочети дневника и виж дали ще намериш нещо подобно. Аз отивам пак в библиотеката.

Ето какво му беше убегнало, каза си той. Не ставаше въпрос за човешко проклятие. Хората не си пиеха един на друг кръвта. Това беше проклятието, следващо магическо създание. И той щеше да намери кое е то.

Прегледа отдела в библиотеката, посветен на магическите създания, но той беше по-скоро ориентиран към грижите за тях. Снейп изруга, зарязва книгата на масата и тръгна за Лондон.

Голямата библиотека беше пред затваряне, но той успя да уговори дежурните да го оставят един час, казвайки им, че въпросът е на живот и смърт. Поиска книга за женските магически същества и му дадоха средно голям том. Той седна и започна да разгръща. Работата вървеше бързо, защото половината от съществата не бяха свързани с проклятия, а доста не бяха и човекоподобни. Прелисти книгата докрай и се върна да изучава кандидатите, които беше избрал. Още с прочитането на първия го осени усещането, че е на прав път. В това време на стъклото на прозореца се почука. Той махна с пръчката си, за да отвори на една тъмносива сова, която му остави бележка и отлетя. Със свито сърце Сивиръс прочете:

„Джейн се влошава. Нямаме много време.

Професор Дъмбълдор“

Въпреки че почувства силна болка в гърдите, той седна и прочете всичко, което пишеше там. Върна книгата, каза „довиждане“ на дежурните и излезе тичешком от сградата. После се магипортира.

Директорът стоеше с уморен вид на бюрото си и преглеждаше някакви пергаменти, когато Сивиръс влетя в стаята.

— Добре, че дойде — професор Дъмбълдор бавно вдигна поглед от бюрото. — Казаха ми, че пулсът на Джейн изведнъж е станал неравномерен и че има проблеми с дишането. Дават ѝ не повече от двацет и четири часа.

— А аз разбрах как мога да я излекувам.

— Как? — директорът впери поглед в него.

— Трябва ми кръв от баншия.

Дъмбълдор примигна няколко пъти.

— Извинявай, баншия ли каза? Знаеш, че не разполагаме с такава. Никъде в магическия свят няма.

— Знам. Затова ще ида да си я взема сам.

[1] Влиза момиче (лат.) — Б.авт. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ПРЕГОВОРИ С БАНШИЯ

Над хълмовете беше тъмно и духаше студен вятър. Морето беше далеч, но въпреки това соленият въздух понякога достигаше до местността. Тази вечер вятърът идваше откъм морето и донасяше мириса на сол и водорасли.

Сивиръс се измъчи доста, докато се изкачи на най-високия хълм, после изчака дишането си да се нормализира и започна да се ослушва. Нощта беше хладна и безлунна, а небето — покрито с облаци. Той наруга наум ирландския климат — караше го да се чувства все едно е попаднал в Чистилището. Някъде в далечината лаеше куче, после се обади сова. Стана тихо. Изведнъж далечен вопъл разцепи въздуха. Това беше сигналът, който Сивиръс чакаше.

— Ейслин! — провикна се той с магически увеличен глас. — Ейслин, появи се, идвам с молба за помощ!

Отговори му само ехото.

— Ейслин! — извика пак той.

Вятърът утихна и отнякъде долетя дрънченето от хлопки на овце.

— Стига си викал, чух те още първия път — каза висок женски глас зад него.

Той се обърна сепнат и видя млада жена, облечена в наметало с качулка. Косата ѝ беше тъмна, а кожата ѝ — бяла, доколкото можеше да се прецени на разсеяната светлина от близкото село. Беше прочел в библиотеката, че това е баншията, която най-често е била забелязвана от хора и се надяваше, че ще бъде поне малко по-дружелюбна от сестрите си.

— Кажи, смъртни, защо си решил да нарушиш спокойствието ми? — вдигна предизвикателно вежди жената.

Снейп се поклони и отговори:

— Съпругата ми е много болна — беше първото, което изтърси. — Дойдох да искам помощ.

— Виждам — отговори тя. — И смяташ, че аз мога да ти помогна.

— Да.

— А защо смяташ, че ще искам да ти помогна?

— Защото това е последната ми надежда. Родът ѝ произхожда от жена, наречена...

— Аманда Ъндед! — довърши тя. Очевидно владееше легалимантията не по-зле от него. — Тя беше една от най-близките ми приятелки. Жалко, че свърши така.

Той понечи да попита как точно е свършила, но образите дойдоха направо в главата му — огромен клокочещ кратер на вулкан и жена, която скача в него. Предвид, че съзнанието му беше заключено, той се възхити на легалимантските ѝ способности.

— Не знаех, че родът на Аманда е просъществувал толкова време — учуди се тя на глас.

— Всъщност — позволи си да вметне той, — е на път да свърши с жена ми, която е последната от него. Ако не броим по-възрастната ѝ братовчедка — добави бързо, сетил се навреме за легалимантията.

— И как точно мога да ви помогна, мистър Ъндед? — Тя изглежда се наслаждаваше на думите си.

Снейп отвори уста да я поправи, но моментално я затвори. Не беше сега времето да се ежи.

— Трябва ми от твоята кръв, но не знам колко. Надявах се ти да ми кажеш.

— Дори да ти дам от нея, това не е гаранция, че ще я излекува. Може дори да ѝ навреди. Както може би знаеш...

— Кръвта ви е отровна. Да, знам. Но нямам друг изход. Моля те, помогни ми.

— За да ти помогна, трябва да знам от какво страда жена ти.

— Тя...

— Спри дотук! — изпищя баншията. — Някой я е нападнал с непростимо проклетие и е още жива?

— Не беше просто някой, беше Черният лорд. Предполагам, че вашият вид не обича да е прицел на проклетия.

Ейслин остана мълчалива. Снейп се опита да надзърне в съзнанието ѝ, но не успя. Порови се по-дълбоко и пак не видя нищо. Тази жена определено го плашеше.

— И сега, щом Черния лорд го няма, кой ще защити нас, създанията на нощта?

Беше ред на Снейп да замълчи. Щеше да е лошо да каже каквото и да е, щом тя е разчитала на бившия му господар за закрила. Само се взря в тъмните ѝ очи с настойчива молба.

— Гледам в бъдещето ти, мистър Ъндед — каза тя накрая. — И виждам някои доста интересни неща.

— Нима бъдещето ми е предопределено? — попита той. Никога не беше вярвал в пророкуването.

— Ще бъде, ако се съглася да ти дам от кръвта си. Замисли се! — тя започна да предава картини в съзнанието му — сватбата му с Джейн, преподаването им заедно в училище, раждането на няколко деца, връщането ѝ към музиката, това, че тя винаги ще бъде по-известна от него и че всички ще бъдат преследвани от проклетия.

— Спри! — извика този път той. — Защо го караш да изглежда толкова черно?

— Защото може и да бъде. Ти вземаш не обикновена жена, а една от нас, макар и смъртна. Ще можеш ли да понесеш всичко, което тя ще ти донесе? — И го изгледа изпитателно. Явно виждаше, че той се бори със себе си.

— Ще мога! — отсече той накрая. — Това си е моята жена!

— Поздравления, мистър Ъндед — ухили се зловещо баншията. — Спечелихте няколко унции от кръвта ми.

Тя поряза китката си, откъдето започна да капе гъста кръв, а той измагьоса стъкленица и ѝ я подаде.

— Три глътки за теб. Останалите за жена ти.

Той колебливо надигна стъкленицата, тя кимна. Отпи една глътка — кръвта беше пареща, изгаряше устата и вътрешностите му. Втората глътка усили ефекта на първата и той имаше чувството, че след малко ще изгори целият. Третата глътка го повали на земята.

— Сега ще бъдеш достатъчно силен за нея — каза му тя. — Довиждане, мистър Ъндед, пак ще се видим.

И го остави на поляната, давец се за въздух. Преди да му причернее, той успя с последни усилия да се магипортира пред „Свети Мънго“ и да подаде ръката със стъкленицата през прозореца.

След по-малко от половин минута спешния екип му се притече на помощ — вдигнаха го от земята и го заведоха в манипулационната,

където по-рано бяха приели Джейн. Той успя да им покаже със знаци, че има нужда от вода. Когато си възвърна говора, им каза с отпаднал глас:

— Дайте от тази кръв на Джейн Ъндед, но не ѝ я преливайте. Нека я изпие чиста, без отвари. Сложете ме да легна в нейната стая, но не ми давайте нищо.

Обърканите лечители се опитаха да спорят, но той настоя на своето. Накрая се наложи да извикат главната лечителка и той да ѝ обясни, че кръвта е последната надежда на Джейн и ако не му вярва, да се свърже с професор Дъмбълдор.

Качиха го горе в стаята на Джейн и той проследи как ѝ дават кръвта. После се замисли и за себе си. Какво щеше да стане, ако кръвта му въздействаше зле? Хора бяха си отивали и от по-малко. Можеше баншията нарочно да е искала да го отрови, а защо не да отрови и Джейн? Не, тръсна глава той. Тя му каза в прав текст, че кръвта ѝ е отровна. Той лично щеше да е виновен, ако им подействаше зле.

Наложи си да остане буден в продължение на колкото време е необходимо, но не успя докрай в начинанието си. Събуждаше се на всеки половин или един час, викаше дежурните лечители и ги питаше как е Джейн.

Някъде около час преди изгрев му казаха, че жизнените ѝ показатели са се стабилизирали. Чак тогава той си позволи да си отдъхне и да заспи дълбоко.

* * *

Събуди се след малко повече от двацет и четири часа — слънцето вече изгряваше. Огледа се и забеляза Джейн, която му се усмихваше. Тя понечи да стане, но той я спря с жест — изглеждаше толкова крехка. Вместо това се надигна от леглото си и със залитане отиде да приседне на края на нейното.

— Как се чувстваш? — попита я той и хвана лявата ѝ ръка.

— Малко слаба, но усещам как се възстановявам. Професор Дъмбълдор и Алисън ми бяха на свиждане, не ми казаха как са ме излекували. Лечителите пък мълчат като капи. Професор Дъмбълдор намекна, че всичко е твоя заслуга. Ще ми кажеш ли?

Сивиръс се замисли за момент дали е достатъчно силна, за да издържи историята. После се наруга наум — жената беше оцеляла след непростимо проклятие, едва ли нещо друго можеше да я повали.

— Оказа се, че имаш ирландска кръв — подсмихна се той. — Така че трябваше да отида до Ирландия, за да ти набавя още.

— Сивиръс, не се шегувай — скастри го тя засмяна. — Какво точно сте ми дали?

— Казах ти, кръв от ирландска баншия.

Джейн цялата настръхна.

— И как не съм се отровила?

— Самата ти имаш една трийсет и втора кръв от баншия. Братовчедка ти Алисън също. Прародителка ви Аманда Ъндед, за която ми разказа леля ти, е била баншия, която се е омъжила за простосмъртен, пренебрегвайки законите на вида си. Разбираш ли, вместо да роди деца от велик магьосник, тя е пожелала да се омъжи за най-обикновен мъгъл. Затова и си е навлякла проклятията, от които ти и роднините ти се оплаквате. Затова на теб заклинанията ти влияят не както трябва, братовчедка ти обърква заклинания, а леля ти омагьосва, без да иска.

— И как разбра всичко това?

— Баншията, от която взех кръвта, ми ги наля в главата, както се налива вино, докато аз се борех за въздух. Те са много добри в легалимантията, както вероятно се досещаш. Някои пък научих от дневника на майка ти, за който ми беше намекнала. А до останалите стигнах по пътя на логиката.

— Какво ти е направила баншията?

— Даде ми да пия от кръвта ѝ.

— И ти я изпи? Нещо не разбирам.

— Историята е дълга.

— Мисля, че имаме време.

— Добре тогава.

Сивиръс ѝ разказа за търсенето на дневника, за историята с бабата, която давала на внучката от кръвта си, за ровенето из библиотеката и разговора с баншията, както и че без кръвта той не би имал силата да издържи живота с потомка на баншия.

— Значи аз съм потомка на баншия? — обобщи тя, когато той приключи с разказването.

— Да.

— И как така още не си избягал?

— Както виждаш, тук съм.

Докато Сивиръс и Джейн се надлъгваха, в стаята влезе специалистката по проклетия, за да я прегледа. Джейн запретна ръкавите на болничната си роба, за да може лечителката да огледа ръцете и краката ѝ.

— Как се чувстваме днес? — попита тя, след като свърши с прегледа.

— Добре. Само съм малко отпаднала.

— Щях да се притесня, ако не беше. Ти се възстановяваш от тежко проклетие, освен това кръвта от баншия не е безвредна. — Тя стрелна с поглед Снейп, който ѝ се намръщи. — Ще се почувстваш по-добре до седмица.

— Вие имате ли нужда от преглеждане? — попита го тя хладно.

— На мен нищо ми няма — предизвикателно отвърна той.

Лечителката само вдигна рамене, пожела скорошно оздравяване на Джейн и излезе. Няколко минути след това донесоха храната — бульон за Джейн и овесена каша за Сивиръс.

Следобеда дойдоха на свиждане Лили и всичките пет момчета, включително Антъни. Носеха огромни букети цветя, няколко кутии с бонбони и дневника на майка ѝ.

— Доцент Ъндед, колко се радваме, че сте добре! — извика Лили. — Професор Дъмбълдор ни каза, че вчера сте дошла в съзнание, но едва сега успяхме да пристигнем. Свирихме до късно, не можем да се отървем от ангажименти. Надявам се да не се сърдите. Искахме да се откажем, но решихме, че сигурно ще ни се накарате, ако го направим.

— Естествено, че не се сърдя — усмихна се Джейн. — Къде свирихте?

— На партито на Икарус Дигъл, с многото фойерверки. Гърмя ги в продължение на няколко часа.

— Радвам се да чуя, че са ви поканили.

— Искаме да ви поканим и вас, да свирим заедно, веднага щом се възстановите — каза Евфем.

— Първо трябва да приключим учебната година. Няма ли да ходите на занятия скоро?

— Професор Дъмбълдор каза, другата седмица — махна с ръка Лили. — Нека първо Икарус Дигъл да си изгърми фойерверките и всички да се напразнуват. Мислите ли, че ще ви пуснат скоро? Искаме да ви заведем на парти.

— Опасявам се, че няма да ме пуснат поне още една седмица — каза Джейн почти равнодушно. Явно не ѝ се ходеше на парти чак толкова. — Ако се почувствам добре, ще се върна в училище.

— Съмнявам се някой да ти разреши — Снейп постави ръка на рамото ѝ. — Най-важното е да се възстановиш. Аз ще ти взема часовете, така че не се притеснявай.

Учениците постояха около половин час, преди помощник-лечителката да им каже, че е време да си ходят. Обещаха да дойдат пак на другия ден и си тръгнаха.

Когато си отидоха, Джейн протегна ръка към шкафчето до леглото и взе дневника.

— Предполагам си го чел? — попита тя.

— Само до средата. После трябваше да тръгвам.

Тя прелисти стария дневник и прочете няколко реда. Сивиръс я гледаше и в главата му изплуваше идея. Той се опита да я върне там, откъдето беше дошла, но не можа да се справи достатъчно бързо.

— Какво има? — попита го Джейн.

— Нищо — отговори той и докосна панделката на един от букетите.

— Не е нищо. Гледаш ме особено.

— Не те гледам особено.

Тя го погледна изпитателно.

— Добре, де, добре — предаде се той. — Таквоз... исках да те попитам дали искаш да се омъжиш за мен?

Джейн зяпна.

— Сигурен ли си, че си добре? Да не си вдигнал температура от онази кръв?

— Нищо ми няма, Джейн. Казах на баншията, че си ми съпруга. Не мисля, че ми повярва. Но наистина искам да се оженим.

— Не съм сигурна, че сам си вярваш. Знаеш, че имам няколко родови проклетия.

— Ще го преживея.

— Децата ми със сигурност също ще ги наследят.

— И те ще го преживеят.

— Добре. Обаче, Сивиръс, трябва да ти кажа нещо. Ако искаш да си с мен и да оцелееш, трябва да приемеш моята фамилия.

Професор Снейп почувства ясното чувство на неслучайното съвпадение. Ето защо Ейслин го беше наричала „мистър Ъндед“.

— Прекалено много искаш от мен — каза той накрая.

— Не мога да гарантирам безопасността ти в противен случай. И определено не бих позволила да загинеш. Прекалено си ценен, за да не взема тази предпазна мярка.

— Ще отида навън.

Той излезе от стаята, без да я погледне и се насочи към приземния етаж на болницата. Дежурният се опита да го спре, но за беда се оказа бивш негов ученик. След известно надглеждане пусна Сивиръс да се разходи навън и той отиде в близкия парк.

Времето беше топло и слънчево, нетипично за британския климат в началото на май. Той седна на една пейка и погледна към близкия фонтан.

Джейн искаше той да приеме фамилията ѝ. Щеше да стане за смях на кокошките. От друга страна, кой би посмял да му се смее? Някои го мразеха открито, други разправяха, че косата му е мазна, но никой не му се смееше. Вероятно и занапред нямаше да посмеят. Обичаше Джейн и можеше да ѝ даде тази малка преднина.

Сивиръс стана от пейката и тръгна обратно към болницата. Ученикът се вкамени на мястото си, когато го видя да се връща, но не каза нищо. Снейп се качи до нейния етаж и влезе в стаята ѝ. Джейн вдигна поглед от дневника и го погледна с очакване.

— Съгласен съм — каза той. — Но искам халките да са сребърни.

— Да не се пазарим за дреболии. Ела да те целуна.

Сивиръс се приближи и внимателно я целуна...

— За фамилията не се притеснявай — каза тя. — Не е нужно да казваме на всички, просто ще го напишем в документите.

Той я прекъсна нетърпеливо:

— Е, съгласна ли си?

— Съгласна съм.

Снейп приседна на леглото ѝ.

— Мога ли да те попитам какъв годежен пръстен ще искаш?

Тя се изчерви.

— Сребърен със син камък — каза накрая. — Знам, че не е достатъчно престижен, но нито искам диаманти, нито пък да те вкарвам в излишни разходи.

В това време в стаята влезе професор Дъмбълдор. Снейп понечи да му каже, но директорът успя да научи всичко от Джейн, която все още беше слаба.

— Крайно време беше — подсмихна се той. — Ще ви оженим край някое езеро, както иска дамата, а от училището ще имате собствен апартамент в замък.

— Дежурен! — провикна се той в коридора. — Идете да купите шампанско, имаме повод да празнуваме! — И подаде на слисания магьосник златен галеон.

Когато дежурният се върна с шампанското, Дъмбълдор измагьоса три сребърни бокала.

— За здравето на бъдещите младоженци! — вдигна тост той.

— За наше здраве и за ваше, професоре! — отговори му те.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ЖИВОТЪТ ПРОДЪЛЖАВА

Джейн постепенно се възстановяваше и вече я пускаха на кратки разходки със Сивиръс в близкия парк. Успя да отиде и до училището, за да види учениците си, два дни преди края на учебната година. Но, както и подозираше, не ѝ позволиха да преподава.

След края на учебната година се съгласи с предложението на Сивиръс да отидат да живеят в неговата къща в Спинърс енд. Кварталът беше мъгълски и съвсем в периферията на градчето, но пък къщата беше стабилна и след хубав ремонт стана годна за обитаване.

Основните новини обаче научи, след като се премести да живее при Сивиръс — тогава разбра, че приятелят ѝ Франк е загинал в битката при Хогуортс, а Лойд е в неизвестност оттогава. Плака цял следобед. Имаше толкова много неща да каже на най-добрия си приятел, но ето че нямаше да има тази възможност. Тя помоли Сивиръс да посетят гроба му и дълго и безутешно говори и рева над каменната надгробна плоча. После измагьоса цветя и подкрепяна от Сивиръс, се прибра съкрушена вкъщи.

Разбра, че в тази битка има доста загинали, но тъй като нямаше много близки, нямаше кого другиго да оплаква.

Но пък имаше двама посетители, на които не се зарадва изобщо. В края на юни дойдоха да я посетят другите двама от групата — Дани и Брад, които най-накрая се бяха завърнали от чужбина, след като опасността беше преминала. Сивиръс им беше отворил и ги беше попитал кого търсят, след което се беше качил на втория етаж при Джейн, за да я извика. Тя погледна през магическата шпионка и щом видя двамата пред вратата, беше на път да кипне.

— Кажи им, че не искам да ги виждам — поръча накрая на Сивиръс. — Ако ще и земята да се продъни.

След което тръгна към стълбището.

— Госпожица Ъндед каза да ви предам, че не желае да ви вижда — с ледена учтивост каза Сивиръс. Дочуха се протестите и

увещанията им, но той съвсем безразлично хлопна вратата под носовете им.

* * *

Имаше, разбира се, и радостни събития. Дора Тонкс и Ремус Лупин бяха решили да се оженят през юли, месец преди планиваната сватба на Джейн и Сивиръс. Въпреки че Сивиръс се цупеше, отидоха на празненството и занесоха подарък на двойката — дванайсет омагьосани сребърни чаши, които се сервираха сами.

Колкото до тяхната сватба, Сивиръс я остави да планира всичко сама, което ѝ беше добре дошло — беше ѝ писнало от бездействие. Надписа собственоръчно всички покани — до учителите в училището, някои познати от Ордена, леля Шарлот, Алисън и Сириус Блек. Групата на Лили на драго сърце се съгласи да свири на сватбата, но се заинатиха по въпроса за хонорара — не искаха да вземат и кнут.

Венчаха се на поляната край езерото в Рейвъндейл, а младоженецът изглеждаше нелепо щастлив през целия ден. Джейн подозираше, че в тази работа има пръст и братовчедка ѝ — Алисън командваше много здраво Сириус Блек и Снейп изглежда се забавляваше изключително много на негов гръб.

За кумове бяха поканили директора и професор Макгонагъл, а Сара Смит, сестрата на Лили, и сестричката на Антъни Стоун бяха шаферки. Джейн си беше избрала светлосиня булчинска рокля, а Сивиръс беше облякла в нова официална мантия.

За младоженката целият ден мина като в мъгла — непрекъснато се притесняваше, че шатрата не е достатъчно широка, че на шаферките са им тесни роклите или пък че ще завали изведнъж. Въпреки че сутринта небето беше покрито с облаци, те се изчистиха след церемонията и разрязването на тортата, и хубавото августовско време повдигна настроението на всички. Така групата можеше да свири под открито небе, а леля Шарлот и професор Макгонагъл да си припомнят младините, седнали край прохладното езеро.

Подаръкът от булката за младоженеца беше малко пухкаво беличко котенце със сива опашчица на около месец — Лили беше успяла да намери Мъри малко след като се бяха върнали на училище, а

два месеца по-късно Мъри роди три пухкави котенца — едно рижаво, едно шарено и едно бяло. Беличкото беше кръстено Селена от преподавателката по астрономия и именно него избра за подарък Джейн.

Това, което я изненада обаче, беше подаръкът от Сивиръс — той ѝ подари място в центъра на Рейвъндейл, където преди имаше необитавана схлупена къщурка. Къщурката беше разрушена преди няколко години, а мястото обявено за продан и съпругът ѝ беше успял някак да го купи без нейното знание.

— Знам, че ще искаш да живеем тук някой ден и мисля, че ще успея да свикна с кмета-пияница — беше ѝ казал той полу на шега. — Можем да си построим къща, когато спестим малко пари.

Джейн го прегърна и се разплака от радост.

Получиха и други подаръци, между които поне десет сервиза, телескоп, кухненска маса и покана за меден месец. Поканата беше от японския министър на магията, който ги канеше да гостуват в страната му за три седмици изцяло на разноски на японското министерство.

— Може ли да отидем? — попита тя мъжа си с едва прикрита радост в гласа.

— Разбира се. Щом искаш — прегърна я той. Предвид държанието на Алисън, която в този момент се караше на Сириус, че яде като прасе, вероятно се радваше, че му се е случила по-малко опърничавата Ъндед.

Леля Шарлот пък беше видяла Лили и привика Джейн настрани, за да поприказват на четири очи.

— Това дете има талант, как не си го забелязала? — попита я лелята с тон все едно Джейн не видяла облаците в небето.

— Лельо, опитях се да ти кажа за нея по-рано през годината — запротестира Джейн.

Лелята само изсумтя и отиде да си вземе още торта, а Джейн се разсмя на непоследователността на роднините си и побърза да се върне при гостите.

През деня имаше и едно неочаквано посещение. Докато Джейн се беше заплеснала да приказва с Дора Тонкс и Алисън, Сивиръс беше успял да забегне нанякъде. Малко по-късно го видя да говори с млада чернокоса жена, която не беше сред поканените. Понечи да отиде при тях, но жената само погледна към нея и си тръгна.

— Сивиръс, коя беше тази? — попита Джейн с растящо недоумение и мъничко раздразнение в гласа.

— Това, скъпа ми съпруго, беше твоята далечна родственица Ейслин.

— Нямам родственица на име Ейслин — подразни се Джейн. След това се сепна. — Да не искаш да кажеш, че това беше жената, която ми е дала от кръвта си? — предпазливо каза тя, защото наоколо имаше и други хора.

— Точно така.

— Спаси ми живота... А дори не иска да се запознаем?

— Каза, че още не му е дошло времето. Ще се запознаете по-нататък.

— Добре — съгласи се равнодушно Джейн. — Нека да бъде както иска тя.

Въпросът скоро беше забравен.

До вечерта ядоха, пиха шампанско и танцуваха под слънчевото лятно небе и съпровода на „Магически вятър“, които бяха станали най-известната младежка магьосническа група на острова.

За гостите бяха приготвени множество палатки, които професор Дъмбълдор им беше отпуснал за случая. По някое време Джейн и Сивиръс се оттеглиха в „младоженческата“ палатка да си починат. Тъкмо изгасиха осветлението и полегнаха на огромната спалня, когато се чу тънко „зънннн“. Сивиръс запали лампите и се огледа. По огледалото, шкафчетата и таблите на спалнята бяха накацали двайсетина комара, които той гони в продължение на половин час с магическата си пръчка и заклинанието за изстребване на насекоми. Последният комар се кри още двайсет минути, но накрая беше размазан върху една от лампите и младоженците най-сетне потънаха в блажен сън.

Младоженческите котки пък спяха в малко кошче до леглото им, заедно с белия котарак на Антъни, който подозрително облизваше малките котенца и Мъри. Явно имаше нещо общо с дребосъците. От време на време някой от мъниците промъркваше или измяукваше, изритан от другите два навън, но Мъри го захапваше за вратлето и го връщаше обратно в кошчето.

Въпреки че Алисън ги съветваше да отидат на меден месец в древния град Месемврия, където тъкмо беше започнала да работи, Джейн и Сивиръс решиха все пак да заминат за Япония. За целта трябваше да сменят два самолета и да пътуват над двайсет и четири часа.

— Никога не съм се качвала на самолет! — паникьосваше се Джейн в деня преди полета, докато си събираше дрехите в куфара.

— Ще ми обясниш ли пак, какво беше самолет? — попита я Сивиръс разтревожен.

— Това е нещо като автобус, само че лети.

— И как точно лети?

— Сигурно е нещо по законите на физиката. Ако беше магия, нямаше да летим цял ден — тя разрови купчината дрехи, която беше изсипана върху спалнята и извади оттам дънки и фланелка. — Това дали е достатъчно мъгълско за пътуването?

— Мислиш ли, че съм специалист по мъгълите?

Накрая се наложи тя да му избере мъгълски дрехи — панталони и риза, които и той не знаеше откъде има. Събраха два големи куфара с багаж — дрехи, обувки, пяна за вана, други тоалетни принадлежности, мъгълски чадър и китарата на Джейн, тъй като смяташе да свири по време на почивката.

— Въпреки че през повече време ще сме в магьосническия свят, ще ни трябват и мъгълски дрехи, както и мъгълска валута.

— Аз не смятам да пазарувам нищо мъгълско оттам — заинати се Снейп.

— Не си притеснявай, аз обмених пари. — „И да не искаш, сигурно ще ти купя нещо.“

— „Джейн, моля те, оправяй си багажа.“

— Мяууу! — измяца гладен котаракът на Антъни.

— „Братовчедка ти няма ли да идва вече да ги вземе тези котки?“

— „Каза, че ще наmine довечера и после ще ги занесе у леля. Иди да ги нахраниш, ако обичаш.“

— „С котката вървели и котенцата. Само дето не знаех, че с теб вземам цялото котило.“

Двамата младоженци бяха възхитени от летенето със самолет, както и от многото красоти на Токио. Бяха настанени в хотела-гостилница, еквивалент на Продънения котел, Кипящия чайник — традиционна японска сграда, която се намираше на магьосническата улица в Токио. През деня разглеждаха модерните небостъргачи и традиционните японски къщи, вечеряха и закусваха в хотела с традиционна японска храна. Разгледаха множеството паркове, включително и магьоснически, в които растяха всякакви причудливи растения като цъфтящата половин година сакура и разноцветния бамбук.

Още на първата вечеря си поръчаха суши, което накара Джейн да разбере какво си мисли Аврора за английската кухня. Не че беше лошо, но беше толкова нетипично, че човек би си помислил, че не е храна. Пък и Сивиръс — уж беше толкова мнителен за храната, а глътна топчето усаби и после правеше такива физиономии, все едно се гърчи в агония (което вероятно не беше далеч от истината). Джейн все пак успя да му помогне, като по съвет на съдържателя му даде да изпие голяма чаша чай и след това да изяде топка ориз.

След като свикна със сушието, тя започна да си го поръчва всеки ден, но все пак с пушена риба, а не със сурова.

Един ден през втората седмица в Токио двамата решиха да се разходят в магически резерват извън града. Казаха им, че там се въдят интересни магически създания — капи.

Всъщност, резервата за капи беше ограден с невидима магическа бариера от алеите за посетители, както им обясни екскурзоводът. Наеха рикша и започнаха да обикалят пътя край реката, която се виеше из парка. Около пет минути след началото на обиколката се появи първата капа. Беше висока малко над метър и приличаше на нещо средно между зелена маймуна и костенурка — кожата ѝ беше жълто-зелена и имаше коруба на костенурка. Извадени от водата, пръстите ѝ изглеждаха ципести и противни, а във вдлъбнатината върху главата ѝ имаше малко вода. Водачът им спря, за да могат да огледат съществото, и им предложи:

— Поклонете ѝ се и вижте какво ще направи.

Джейн и Сивиръс се поклониха ниско. В отговор капата също се поклони. Водачът ги насърчи да повторят и потретят. Накрая капата се принуди да се върне обратно във водата.

— Черпят магическата си сила от водата и ако водата от главата им се излее, както се случи сега, капата трябва да се върне в реката. Това е и най-лесният начин да се спасите от капа. Те са месоядни водни духове и обичат да си похапват човешко.

И двамата вече бяха наясно с тази информация, предвид, че се преподаваше по защита срещу Черните изкуства, но не казаха това на симпатичния японец, който толкова добре говореше английски. Само поблагодариха за информацията и се качиха обратно в рикшата.

Докато се возеха, към тях се приближи пощенска сова, която кацна на перилата от страната на Джейн и подаде краче. Джейн отвърза писмото и го зачете:

„Скъпи доцент Ъндед и професор Снейп,

Съжалявам, ако ви прекъсвам медения месец, но се отвори страхотна възможност! Ще свирим на фестивала на магията в Хогсмийд другата седмица, след което заминаваме на турне из Кралството! Много ни се иска доцент Ъндед да свири с нас. Пратете ни отговор дали ще се присъедините. Храната и квартирата са осигурени и дори можем да припечелим малко.

Искрено ваша,
Лили Смит“

— Какво ще кажеш, Сивиръс, ще отидем ли? — попита Джейн, след като и двамата прочетоха писмото.

— Срещата ни с министъра на магията е утре — напомни той. — Нали не смяташ да тръгнем преди това?

— Разбира се, че не. Но можем да тръгнем веднага щом свърши. Сивиръс се намръщи и лека бръчка се вряза между очите му.

— Не ми е за парите — додаде Джейн. — Просто много ми се свири пред публика. Мооля.

Той продължи да се мръщи.

— „Какъв е проблемът?“ — попита тя — „Толкова ли не обичаш концерти? Или пък смяташ, че аз свиря лошо?“

— „Не свириш лошо! Просто на концертите ме гледат, ами все едно приличам на ония животни там в реката. Не ми харесва.“

— „Гледат те така, понеже им се мръщиш. И защото си облечен като учител. Мога да ти направя такъв костюм, че всички да припаднат, като те видят.“

— „Добре, ще отидем. Надявам се наистина да стане както го мислиш.“

Срещата с министъра потръгна добре, но после започна да буксува. Изглежда, японецът се интересуваше от станалото в имението на лорд Волдемор в деня, когато беше убит, но двамата твърдяха, че нямат нищо общо и го препращаха към професор Дъмбълдор. В крайна сметка той не повярва на никой от тях и ги изпрати със студена учтивост, така че те побързаха да заминат обратно за Острова.

За концерта Джейн облече Сивиръс в тесен лъскав панталон, тъмнолилава риза и черен елек. Върза му косата на опашка и дори закачи верига на панталона му.

— Ето, сега си готов.

Той отиде пред сцената малко преди да започнат да свирят и наистина, като че ли другите не го гледаха толкова осъдително. Групата излезе малко след това и тълпата се сгъчка към предните места. Сивиръс гледаше към сцената и се наслаждаваше на свиренето на Джейн, когато някой го потупа по ръката.

— Ей, пич, готин костюм! — каза по-млад мъж, който стоеше вдясно от него.

— Благодаря — промърмори Снейп.

— Струваш ми се познат, как се казваш?

Той понечи да каже цялото си име, заедно с титлата, но се спря. Защо да не опита по друг начин?

— Казвам се Сев. — И протегна ръка.

— Аз съм Бил — здрависа се с него мъжът.

Помълчаха малко, докато Джери се дереше на сцената.

— Много хубави момичета, какво ще кажеш? — посочи Бил. — И добре свирят.

— Предполагам, че е така.

— Аз харесвам русата.

— Според мен пък тъмнокосата е по-привлекателна — подсмихна се Снейп. — Мога да те вкарам в бекстейджа, ако искаш. Но те предупреждавам, че и двете са заети.

— Наистина ли? Ти си супер, пич. — И го тупна по рамото.

Двамата изчакаха концертът да свърши и Снейп поведе по-младия мъж към бекстейджа.

— Запознайте се. Това са Лили, Август, Джери, Евфем, Сет и Антъни. Това е Бил. Той ви е фен.

— Приятно ни е — каза Лили от името на групата и се здрависа с него. — Как намираш новата ни песен?

— Хубава е, но не е като „Полета на орела“.

— Е, май наистина е така.

В това време Джейн също се появи и Снейп я представи:

— Това е жена ми, Джейн.

— Приятно ми е. Предполагам, вие сте приятел на Сивиръс?

— Сивиръс ли? Мислех, че се казваш Сев?

— Да, така се казвам.

Младежът млъкна. Виждаше се как все повече пребледнява. Накрая заекна:

— П-професор Снейп, вие ли сте?

— Мистър Ейвъри, с колко си взехте отварите? — веднага превключи Снейп.

— Мисля, че беше Приемлив. Не съм бил толкова облекчен през целия си живот, както когато видях, че не съм скъсан.

— Е, момчета, тук не е училище, така че няма нужда да се държите като учител и ученик — опита се да ги помири Джейн. — Да пийнем малко огнено уиски.

Тя измагьоса чаши и призова бутилката от хладилника. Бил Ейвъри обаче само поглеждаше към неговата чаша, без да я вземе.

— Няма ли да пиете с нас? — попита го накрая Снейп.

— Ами, да. Ще пия. Разбира се, защо да не пия?

— Да пием за Хогвортс и за „Магически вятър“! — предложи Джейн.

— За Хогвортс и „Магически вятър“! — отговори й другите.

ЕПИЛОГ

Джейн стоеше пред вратата на апартамента на третия етаж на замъка и нервно обикаляше наоколо. На едното ѝ рамо имаше провесена чанта, а на другото крепеше ревящо бебе.

— Ш-ш-ш. Недей да плачеш Сузи Джей, татко ти ей сега идва.

— Уааа!

— Сивиръс! Идваш ли най-после? — изкрещя тя по вратата.

— Да! — чу се отвътре. — Само да си намеря новата книга за войната с таласъмните.

— За какво ти е тая книга, като отиваш в банята?

Отговор не последва.

— Сивиръс, обеща ми ти да изкъпеш Сюън Джейн днес и няма да се измъкнеш!

— Добре, де. Идвам.

Тя тъкмо се канеше да извика отново, когато по коридора се приближиха Лили и Антъни, хванати под ръка.

— Здравейте, доцент Ъндед! — поздрави Антъни.

— О-о-о, значи това е Сюън! — възхитено каза Лили. — Сестра ми ми писа за нея, но не знаех, че е толкова хубава. На вас се е метнала.

— Благодаря ти, Лили. Антъни, ще трябва отново да те поправя, вече съм професор. Но все още си водя защита срещу Черните изкуства или поне около половината от часовете. Вие какво правите тук?

— А, дойдохме да видим дали сестрите ни се учат добре.

— О, да, отлични ученички са. А Сара понякога ми помага с бебето, когато имам часове. Сигурно ти е писала, Лили.

— Да, каза, че малката обичала да ѝ правят магия за изпускане на балончета. По цял час пълзяла да ги гони из стаята.

— Такава си е Сузи, не може да се спре на едно място. Извинете ме за момент. Сивиръс, закъснявам за час!

Вместо отговор отвътре се показа киселата физиономия на професор Снейп. Явно никак не му се искаше да къпе бебето.

— Готов съм — каза той. — Здравейте, господин Стоун, госпожице Смит.

— Здравейте, професоре — отвърнаха двамата в хор.

— Ето ти Сюън, ето ти и торбата — подаде му ги Джейн. — А аз отивам на вълшебство. Ще се видим после. Довиждане, деца!

— Довиждане, професоре!

Джейн се затича по коридора. Не беше лесно да водиш един и половина учебни предмета, да си ръководител на дом и да гледаш малко дете в същото време. Добре, че скоро щеше да отбие Сюън и това щеше да я освободи поне от храненето на детето. Пък и леля Шарлот често идваше да помага, когато не беше заета с Алисън и близначките й. Засега успяваха да си я разделят, но въпреки че беше повече „нейна“ леля, през повечето време Джейн трябваше да й я отстъпва — все пак две бебета се гледаха доста по-трудно от едно.

* * *

Сивиръс най-после беше успял да изкъпе детето в една от ваните със златни крачета. За награда, че този път не го опръска много, му позволи да пошляпа в големия басейн в средата на банята.

Докато Сюън вземаше дневната си доза плуване, към двамата се приближи професор Дъмбълдор, и той като Сивиръс загърнат с хавлия през кръста.

— Колко добре плува Сюън, какво ще кажеш, Сивиръс?

— Научих я колкото можах, професоре. Макар че най-обича да ме пръска с вода.

Сякаш в отговор на това твърдение, тя се обърна към тях и шляпна с ръчичка по повърхността на водата.

— Сюън, недей да мокриш професор Дъмбълдор! — каза й престорено строго баща й.

— Няма нищо, Сивиръс — директорът махна с ръка към водата и тя като че ли кипна — отвсякъде започнаха да излизат цветни мехурчета. Сюън плесна с ръчички и се захвана да ги гони из басейна. — Сюън е истинско съкровище.

Джейн стоеше пред огледалото в къщата на Спинърс Енд и разглеждаше корема си. Сивиръс беше отишъл до училище заедно с едногодишната Сюзън, за да посети професор Дъмбълдор и ѝ беше забранил да вдига нещо по-тежко от магическата пръчка. Ето защо сега не можеше да отиде до магазина и вместо това насочваше прането да се закачи на простора в дворчето. Тъкмо когато привърши, забеляза тъмна фигура в дъното на градината, където сенките бяха най-плътни.

— „Добър ден, Джейн Ъндед.“ — каза женски глас направо в главата ѝ.

— „Какво правиш в главата ми и в градината ми?“ — настръхна Джейн и посегна за магическата пръчка.

— „Няма нужда от това, уверявам те. Намеренията ми са съвсем мирни. Дойдох да се запознаем, както бях обещала.“ — И фигурата ѝ показва картина от собствената ѝ сватба.

— „Ейслин?“

— „От плът и кръв... Така да се каже.“ — Въпреки че там беше тъмно, на Джейн ѝ се стори, че различава усмивката ѝ.

— „Искаш ли да влезеш вътре?“

— „Радвам се, че ме каниш.“

Джейн изчака тайнствената посетителка да мине през най-сенчестите места на градината и ѝ отвори вратата.

— Да ти предложи нещо? Чай? Кафе? Сладкиш? — каза Джейн, докато се оглеждаше из кухнята. Беше ѝ непривично да говори с непознати посредством легалимантия.

— Не си прави труда — отвърна Ейслин с висок глас. — Ние рядко ядем или пием, храним се с енергията на местата, където живеем.

— Разбирам — отговори Джейн, но всъщност беше доста объркана.

— Например това място е пълно с отрицателна енергия. Някоя от нас може да изкара тук с години.

— Предполагам. Мъжът ми е имал много нерадостно детство тук.

Джейн я поведе към гостната, която беше единствената горе-долу оправена стая. Чак сега забеляза, че Ейслин се придвижва така, сякаш се плъзга по пода. Когато баншията се настани в най-тъмния ъгъл, Джейн си позволи да седне срещу нея.

— „Избрах да те посетя, когато мъжът ти няма да е вкъщи, за да си поговорим по женски“ — каза Ейслин.

— „Аз мога да говоря по женски и пред него.“

— „Но аз не бих.“

— „Какво би искала да обсъждаме?“

— „Животът ти, детството ти, семейния живот, проклятията, не на последно място“.

— „Добре. Но и аз искам да видя нещо от твоя живот.“

— „Той не е толкова интересен, но щом желаеш.“

Джейн разкри съзнанието си и показа някои случки от детството си, уроците по музика, които майка ѝ ѝ преподаваше, игрите с другите деца, селското училище, където ходеха заедно с мъгълчетата и никой не се караше за това дали магията съществува, защото независимо дали беше магьосник или мъгъл, после го чакаше шамарене от родителите му. После влизането в Хогуортс, порастването, загубата на майка ѝ, успехите в музиката, завръщането на лорд Волдеморт и последвалите събития.

Ейслин не я попита кой го е убил, явно много добре виждаше и сама.

След като Джейн приключи, Ейслин затвори за малко очи, после ги отвори бавно и започна да показва образи. Историята започна, когато Ейслин беше малко момиче по времето на завладяването на Ирландия от Тюдорите и последвалите въстания. Ейслин не служеше на определен крал, а живееше край ветровит хълм, който беше зареден с подходящата енергия. По време на Ирландския бунт от 1798 година беше тръгнала с метежниците, където се беше запознала с Аманда, която тогава носила друго, ирландско име, и била последвала рода, за който отговаряла, в метежа. Именно там според Ейслин Аманда се запознала с бъдещия си съпруг, заради когото скъсала връзката с рода си и си сменила името и така си навлякла проклятията, които и до днес следваха рода ѝ. Ейслин, която се нагледала на достатъчно кръвопролития, решила, че енергията ѝ е дошла твърде много и се

върнала обратно на своя хълм, където правела своите тъмни пророчества за хората, живеещи в близките села.

Всъщност Ейслин, макар че не си го признаваше, очевидно харесваше хората. Затова си беше допаднала с Аманда, затова и беше помогнала на Сивиръс и Джейн.

След като разчепкаха историите си, Джейн пожела да поговорят малко за бъдещето.

— „Щом искаш да знаеш, ще имаш още едно момиче“ — каза ѝ Ейслин. — „Обикновено не правя такива пророчества, но вие с мъжа ти сте изключение. Всичките ти деца ще са момичета.“

— „Това Сивиръс знае ли го?“

— „Не. Оставям на теб да му кажеш“ — усмихна се Ейслин.

— „А какво си му показала?“

— „Показах му, ще има деца. Какви точно, не съм уточнила.“

След това Ейслин каза, че Сивиръс щял се върне скоро и стана да си тръгва. Навън вече се здрачаваше. Джейн я изпрати до вратата на градината и я наблюдава, докато не стигна до тъмния ъгъл, откъдето се беше появила. После баншията изчезна.

* * *

След няколко години дъщерите станаха три. Най-буйна беше Айлийн Елинор, която вечно замисляше някаква пакост и никой от родителите ѝ не можеше да я хване, защото идеите ѝ хрумваха на момента — веднъж намислила нещо, тя вече го реализираше. Дали беше катерене по дърветата в двора на замък или забъркване на измислена от нея отвара, Джейн и Сивиръс научаваха за това в момента, в който нещо (или самата Айлийн) паднеше с трясък на пода или при поредната миниексплозия. По някое време малката се научи да се преструва, че си мисли за друго, докато подготвяше поредния грандиозен план.

Сюзън също лудуваше като всяко дете, но игрите ѝ не бяха толкова разрушителни, а и с възрастта все повече се увличаше по книгите и музиката.

Днес обаче децата кротуваха, докато Сара Смит ги гледаше, защото знаеха, че ще им се роди братче или сестричка.

— Сара, колко време трябва, за да се роди едно бебе? — попита петгодишната Сюзън.

— Искам мама да се върне бързо! — заяви тригодишната Айлийн и тръгна да се катери по вратата.

— Доколкото знам, е различно при всяка жена — каза Сара, като свали Айлийн, която се дърпаше и размахваше крака във въздуха. — Но не се безпокойте, майка ви ще се върне скоро. На нея не ѝ отнемат много време нито раждането, нито възстановяването след това. До три дни трябва да си е дошла.

Същата вечер се върна баща им и намусено им каза, че имат сестра. Сюзън веднага започна да измисля имена за бебето.

Когато майка им се върна, Сюзън и Айлийн любопитно започнаха да разглеждат бебето. Сюзън предложи да го кръстят на леля Шарлот, а Джейн я похвали и призна, че си е мислела същото.

— А второто име трябва да е на баща ти, защото се опасявам, че няма да мога да му родя син.

— Защо, мамо? — попита тя.

— Защото, както и подозирах, жените Ъндед могат да раждат само момичета. Сега бъди добро дете и отиди да си измиеш зъбите и накарай сестра си също да си ги измие. Айнлийн, слушай каква си. Аз искам да поговоря с баща ви.

Тя остави бебето, което предните три дни практически не беше плакало, да спи в кошчето, и отиде при Сивиръс в дневната.

— Знам, че си разочарован — каза тя и приседна на дивана.

Сивиръс свали книгата.

— Предполагам, че това е част от наследството ти — привидно безразлично каза той.

— Да. Майка ми твърдеше, че Ъндед раждат само момичета.

— И защо не ми каза по-рано?

— Щеше ли да ме изоставиш, ако знаеше? Или да не се ожениш за мен?

Той мълчеше със затворено съзнание.

— Работата беше там, че не бях сигурна. Трябваше ли да те плаша с нещо, което дори не знаех дали ще се случи?

— Да, обаче се случи. Имаме три дъщери — той скръсти ръце пред гърдите си.

— И всяка следваща все повече прилича на теб. Ето, Шарлот например ти е одрала кожата.

— Значи така ще се казва — отговори ѝ той равнодушно.

— Да. Шарлот Северия, ако би ми позволил да я кръстя така.

— Кръщавай я както искаш — безразлично каза той. — Хайде да си лягаме.

На Джейн ѝ се дорева. Трябваше ли да бъде толкова жестоко безразличен, само защото му беше родила още една дъщеря? Тя сложи децата да спят, като едва сдържаше сълзите си, после отиде в спалнята, провери бебето, което спеше, и легна от своята страна на леглото. Сивиръс лежеше от неговата страна, с гръб към нея.

Тъй като беше много изморена, заспа веднага.

Събуди се посред нощ от странна тревога. И наистина, щом отвори очи, видя, че Сивиръс и бебето ги няма. Провери другите стаи, но там бяха само двете ѝ по-големи дъщери, които спяха. Загърна се с наметалото и излезе да ги търси по коридорите.

Сивиръс можеше да е решил да се разходи посред нощ, но защо е взел и детето?

След като се лута по третия етаж, слезе на първия и надникна в Голямата зала, после събуди Филч, защото знаеше, че Сивиръс понякога се отбива при него. Безмощният сърдито я увери, че не е виждал мъжа ѝ тази вечер, затова Джейн реши да слезе в подземие то на Слудерин.

И наистина ги откри близо до кабинета на Сивиръс, където той провеждаше занятията си.

— А това, Шарлот, е кабинетът на татко. Там учениците варят отвари — чу го да казва и от пръчката му изскочи малко котелче, в което вреше зеленикава отвара. Джейн се направи невидима и се притисна до стената, за да не се издаде. — Това там пък са спалните помещения на Слудерин, където ще живееш като пораснеш и станеш ученичка.

Джейн изчака мъжът ѝ да спре да се върти из подземие то и чак тогава се показва:

— Сивиръс? Изплаших се, като видях, че ви няма, и то посред нощ.

— Извинявай, Джейн — прегърна я той. — Видях, че Шарлот се е събудила и реших да ѝ покажа замъка. Не исках да те будя.

— Разбирам — засмя се Джейн. — Хайде да ходим да спим, че утре имам среща с Фелисити Фрийли от випуска преди Лили. Искане да ми помага с преподаването по вълшебство.

— Добре ще е да има кой да те отменя. Аз също бих си потърсил някой за половината отвари.

Двамата тръгнаха прегърнати към стълбището, а Сивиръс държеше бебето в дясната си ръка.

— „Хубаво детство ще имат тук, в замъка“ — каза той на Джейн, показвайки ѝ картини на момичетата, играещи из парка или с бавачката си.

— „Не бих си представила друго място, където да ги отглеждам. Освен може би Рейвъндейл, и то само през лятото“ — последваха спомени за безгрижните игри на Джейн из селото, докато беше малка. Децата ѝ щяха да имат още по-хубаво детство от нея, реши тя. Най-вече, защото освен майка, щяха да имат и добър баща, който ги обичаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.